

A. Loh.

1891/9

Proser Arve
B

Edmund, J. J.
Lambert, A. J.

לֵאלֹהִים וּמָרוּ אֲדָנִי סֶלָה: לָרֶכֶב בְּשָׁמַי־שָׁמַי קָדָם הֵן יִתֵּן
בְּקוֹלוֹ קוֹל עוֹ: תִּנּוּ עוֹ לֵאלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גִּבּוֹתָיו וְעוֹ
בְּשִׁחָקִים: נוֹרָא אֱלֹהִים מִמִּקְדָּשׁוֹ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נָתַן
עוֹ וְתַעֲצֻמוֹת לָעַם בָּרוּךְ אֱלֹהִים:

Am 128. Psalm gesagt. שמחת תורה

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֲשֶׁר־יִרְאֵי הַהֶלֶךְ בְּדַרְכָּיו יִגִּיעַ כַּפִּיקָה
כִּי תֹאכַל אֲשֶׁר־יִקַּח וְטוֹב לָךְ: אֲשֶׁתְּךָ כְּגֶפֶן פְּרִיָּה בִּירְכָתִי
בֵּיתְךָ כְּבֵית לֵי וַיִּתֵּן סִבִּיב לְשִׁלְחָנָךְ: הִנֵּה כִי־כֹן
יִבְרַךְ גִּבּוֹר יִרְאֵי: יִבְרַכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן וְרָאָה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַם
כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ וְרָאָה בָּנִים לְבִנְיָךְ שְׁלוֹם עַל־יִשְׂרָאֵל:

Mincha wird wie gestern gebetet siehe oben Seite 147. Wenn Freitag ist, wird nach Mincha *לכו נרננה* und als Gebet beim Eingang des Sabbath's gebetet; siehe oben Seite 12, und das Abendgebet ist wie an jedem Sabbath.

אֱלֹהִים בְּצִאתְךָ לִפְנֵי עַמֶּךָ בְּצִעְדְּךָ בִּישׁוּמוֹן סִלָּה: אֶרֶץ
 רַעְשָׁה וְאַף שָׁמַיִם נִטְפוּ מִפְּנֵי אֱלֹהִים זֶה סִינִי מִפְּנֵי אֱלֹהִים
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: גִּשְׁם נְדָבוֹת תִּגִּיף אֱלֹהִים נַחֲלֶתְךָ וְנִלְאָה
 אֶתְּךָ כּוֹנֵנֶתָהּ: חִיתְךָ יִשְׁבוּ-בָּהּ תִּכֵּין בְּטוֹבֶתְךָ לַעֲנִי אֱלֹהִים:
 אֶרְנִי יִתֵּן-אִמֶּר הַמַּבְשָׁרוֹת צָבָא רַב: מַלְכִּי צָבָאוֹת יִדְרוֹן
 יִדְרוֹן וְנוֹת-בֵּית תַּחֲלֹק שָׁלָל: אִם תִּשְׁכָּבוֹן בֵּין שְׁפָתַיִם
 כִּנְפֵי יוֹנָה נֶחֱפָה בְּכֶסֶף וְאַבְרוֹתֶיהָ בִּירְקָק חָרוֹץ: בְּפֶרֶשׁ
 שָׂרִי מְלָכִים בָּהּ תִּשְׁלַג בְּצִלְמוֹן: הֶרֶץ אֱלֹהִים הֶרֶץ בְּשֵׁן הֶרֶץ-
 גִּבְנָנִים הֶרֶץ בְּשֵׁן: לָמָּה וְתִרְצְדוֹן הָרִים גִּבְנָנִים הָהָר חֲמֹר
 אֱלֹהִים לִשְׁבֹּתוֹ אֶף-יִי יִשְׁכֹּן לִנְצַח: רֶכֶב אֱלֹהִים רַב־תַּיִם
 אֶלְפֵי שִׁנְאָן אֶרְנִי בָם סִינִי בִקְדָשׁ: עֲלִיתָ לְמָרוֹם וּשְׁבִית
 שְׁבִי לְקַחַת מִתְּנוֹת בָּאָדָם וְאַף סוֹרְרִים לִשְׁכֹּן יְהִי אֱלֹהִים:
 בָּרוּךְ אֶרְנִי יוֹם וַיּוֹם יַעֲמֹס-לָנוּ הָאֵל יִשׁוּעַתֵּינוּ סִלָּה: הָאֵל
 לָנוּ אֵל לְמוֹשָׁעוֹת וְלֹאֱלֹהִים אֶרְנִי לְמוֹת תּוֹצְאוֹת: אֶף
 אֱלֹהִים יִמְחֹץ רֹאשׁ אִיִּבּוֹ קִרְקֹר שַׁעַר מִתְּהַקֵּךְ בְּאַשְׁמִיּוֹ:
 אִמֶּר אֶרְנִי מִבְּשֵׁן אָשִׁיב אָשִׁיב מִמְּצֻלוֹת יָם: לְמַעַן תִּמְחֹץ
 רִגְלֶךָ בָּדָם לְשׁוֹן כְּלָבִיךָ מֵאִיִּבִים מִנְהוּ: רָאוּ הַלִּיכּוֹתֶיךָ
 אֱלֹהִים הַלִּיכּוֹת אֵלַי מַלְכִּי בִקְדָשׁ: קָדְמוּ שָׂרִים אַחֵר נִגְנִים
 בְּתוֹךְ עֲלָמוֹת תּוֹפְפוֹת: בְּמִקְהֵלוֹת בָּרְכוּ אֱלֹהִים אֶרְנִי
 מִמְּקוֹר יִשְׂרָאֵל: שָׁם בְּנִימִין וְצַעִיר רֹדֵם שָׂרֵי יְהוּדָה רִגְמָתָם
 שָׂרֵי זִבְלוֹן שָׂרֵי נַפְתָּלִי: צִוָּה אֱלֹהֶיךָ עֲוָה אֱלֹהִים זֶו
 פָּעֲלָתָ לָנוּ: מִהִיכָלְךָ עַל-יְרוּשָׁלַם לָךְ יוֹבִילוּ מְלָכִים
 שִׁי: גָּעַר חַיִּת קָנָה עֲרֹת אֲבִירִים בְּעִגְלֵי עַמִּים מִתְרַפֵּס
 בְּרֹצֵי כֶסֶף בּוֹר עַמִּים קֶרְבוֹת יַחֲפָצוּ: יֶאֱתִיו חֲשַׁמְנִים מִנִּי
 מִצָּרִים כּוֹשׁ תִּרְיֹץ יָדָיו לֹאֱלֹהִים: מִמְּלָכוֹת הָאָרֶץ שִׁירוּ

Am Freitage sagt man:

היום יום ששי בשבת שבו היו הלויים אומרים בבית המקדש:

צג יי מלך גאות לבש. לבש יי עז התאזר. אף תכון תבל בל-תמוט: נכון
 כסאך מאז מעולם אהה: נשאו נהרות ו יי. נשאו נהרות קולם ישאו נהרות
 דכים: מקלות מים רבים אדירים משברי-ים אדיר בפרום יי: עדתיה נאמנו
 מאד לביתך נאזה-קדש יי לארץ ימים:

Am Sabbath sagt man:

היום יום שבת קדש שבו היו הלויים אומרים בבית המקדש:

צב מזמור שיר ליום השבת: טוב להודות ליי ולומר לשמך עליון: להגיד
 בבקר חסדך ואמונתך בלילות: עלי-עשור ועלי-גבל עלי הגיון בכנור: כי
 שמחתני יי בפעליך במעשי ידיך ארגן: מה גדלו מעשיך יי מאד עמקו
 מחשבתיה: איש-בער לא ידע וכסיל ולא יבין את-זאת: בפרח רשעים כמו
 עשב ויציו כל-פעלי און להשמדם עדי עד: ואהה מרום לעלם יי: כי הנה
 איביך יי כי-הנה איביך יאבדו יתפרדו כל-פעלי און: ותהם בראים קרני
 בלתי בשמן רענן: ותבט עיני בשורי בקמים עלי מרעים תשמענה אזני: צדיק
 בתמר יפרח כארו בלבנון ישגה: שתולים בבית יי בחצרות אלהינו יפריחו:
 עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו: להגיד כי-ישר יי צורי ולא-עולתה בו:
 עלתה כמינ

Am Sminni Ezer wird der 68. Psalm gesagt.

מנצח לדוד מזמור שיר: יקום אלהים יפוצו אויביו
 וינוסו משנאיו מפניו: כהנהף עשן תנהף כהמם דונג מפני
 אש יאבדו רשעים מפני אלהים: וצדיקים ישמחו יעלצו
 לפני אלהים וישישו בשמחה: שירו לאלהים זמרו שמו
 סלו לרכב בערבבות ביה שמו ועלו לפניו: אבי יתומים
 ובין אלמנות אלהים במעון קדשו: אלהים מושיב יחידים
 ביתה מוציא אסירים בכושרות אף סוררים שכנו צחיתה:

An Mittwoch sagt man:

היום יום רביעי בשבת שבו היו הלויים אומרים בבית המקדש:

צד אל-נקמות יי אל נקמות הופיע: הנשא שפט הארץ השב גמול על-
גאים: עד-מתי רשעים יי. עד-מתי רשעים יעלו: יביעו ידברו עתה
יתאמרו כל-פעלי און: עמך יי ידבאו ונחלתך יענו: אלמנה וגר יחרגו
ויתומים ירצחו: ויאמרו לא יראה-יה ולא יבין אלהי יעקב: בינו בערים
בעם וכסילים ומתי תשבילו: הנטע און הלא ישמע אם-יצר עין הלא יביט:
היסר גוים הלא יזכיר המלמד אדם דעת: יי ידע מחשבות אדם כי-המדה
הבל: אשרי הגבר אשר-תסרנו יה ומתורתך תלמדנו: להשקיט לו מימי
רע עד יברה לרשע שחת: כי לא-יטש יי עמו ונחלתו לא יעזב: כי-עד-
צדק ישוב משפט ואחריו כל-ישרי-לב: מי-יקים לי עם-מרעים. מי יתיצב
לי עם פעלי און: לולי יי עזרתה לי במעט ושבנה דומה נפשי: אם-אמרתי
מטה רגלי חסדך יי יסעדני: ברב שרעפי בקרבי תנחומיך ישעשעו נפשי:
היחברך כסא הוזה יצר עמל עלי-חך: יגורו על-נפש צדיק ודם נקי
ירשעו: ויהי יי לי למשגב ואלהי לצור מחסי: וישב עליהם ואת-אונם
וברעתם יצמיתם יצמיתם יי אלהינו:

Am Donnerstage sagt man:

היום יום חמישי בשבת שבו היו הלויים אומרים בבית המקדש:

פט למנצח על-הגתית לאסף: הרנינו לאלהים עונו הריעו לאלהי יעקב:
שאו-זמרה ותנו תף כנור נעים עם-נגבל: תקעו בחרש ושופר בכסה ליום
חגנו: כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב: עדות ו ביהוסף שמו
בצאתו על-ארץ מצרים שפת לא-ידעתי אשמע: הסירותי מסבל שכמו
כפיו מדוד תעברנה: בצרה קראת ואחלצך אענה בסתר ורעם אבחנה על-
מי מריבה סלה: שמע עמי ואעידה בך ישראל אם-תשמע-לי: לא-יהיה
בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר: אנכי יי אלהיך המעלה מארץ מצרים
הרחב-פיה ואמלאהו: ולא-שמע עמי לקולי וישראל לא-אבה לי: ואשלחהו
בשרירות לבם ילכו במועצותיהם: לו עמי שמע לי ישראל בדרכי יהלכו:
במעט אויביהם ו אכניע ועל-צריהם אשיב ידי: משנאי יי יכחשו-לו ויהי
עתם לעולם: ויאכילהו מחלב חטה ומצור דבש אשביעך:

מזמורי

Am Sonntage sagt man:

היום יום ראשון בשבת שבו היו הלויים אומרים בבית המקדש:
כר לדוד מזמור ליי הארץ ומלואה. תבל ויושבי בה: כי הוא על-ימים
יסדה. ועל-נהרות יכוננה: מי יעלה בהר יי. ומי יקום במקום קדשו:
נקי כפים ובר-לבב אשר לא נשא לשוא נפשו ולא נשבע למרמה: ישא
ברכה מאת יי וצדקה מאליהי ישעו: זה דוד דורשיו מבקשי פניו יעקב סלה:
שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד: מי זה מלך
הכבוד יי עוזו וגבור יי גבור מלחמה: שאו שערים וראשיכם ונשאו פתחי
עולם ויבוא מלך הכבוד: מי הוא זה מלך הכבוד יי צבאות הוא מלך הכבוד סלה:

Am Montage sagt man:

היום יום שני בשבת שבו היו הלויים אומרים בבית המקדש:
מח שיר מזמור לבני-קרח: גדול יי ומהלל מאד בעיר אלהינו הר-
קדשו: יפה נוף משוש כל-הארץ הר-ציון ירכתי צפון קרית מלך רב:
אלהים בארמנותיה נודע למשגב: פי-הנה המלכים נועדו עברו יחדו: המה
ראו בן תמהו גבהלו נחפזו: רעדה אחזתם שם חיל ביולדה: ברוח קדים
תשבר אניות תרשיש: כאשר שמענו וכן ראינו בעיר-יי צבאות בעיר אלהינו
אלהים יכוננה עד-עולם סלה: דמינו אלהים חסדך בקרב היכלך: כשמה
אלהים וכן תהלך על-קצוי-ארץ צדק מלאה ימינה: ישמח והר-ציון תגלנה
בגורת יהודה למען משפטיה: סבו ציון והקיפוה ספרו מגדליה: שירתו
לבכם לחילה פסגו ארמנותיה למען תספרו לדור אחרון: כי זה ואלהים
אֱלֹהֵינו עולם ועד הוא ינהיגנו על-מות:

Am Dienstage sagt man:

היום יום שלישי בשבת שבו היו הלויים אומרים בבית המקדש:
פב מזמור לאסף אלהים נצב בעדת-אל בקרב אלהים ישפט: עד-מרת
תשפטו-עול ופני רשעים תשא-סלה: שפטו-דל ויתום עני ורש הצדיקו:
פלטו-דל ואביון מיד רשעים הצילו: לא ידעו ולא יבינו בחשכה יתהלכו
ימוטו כל-מוסדי ארץ: אני-אמרתי אלהים אתם ובני עליון כלכם: אכן
כאדם תמותון וכאחד השרים תפלו: קימה אלהים שפטה הארץ כי-אתה
תנחל בכל-הגוים:

כְּתָם טְהוֹר פִּז דְּמוֹת רֹאשׁוֹ. וְחָק עַל מַצַּח כְּבוֹד שֵׁם קָדְשׁוֹ:
 לַחֵן וּלְכְבוֹד צְבִי תַפְאֲרָה. אֲמָתוֹ לוֹ עֲטָרָה עֲטָרָה:
 מַחְלָפוֹת רֹאשׁוֹ כְּבִימֵי בְחָרוֹת. קוֹצוֹתָיו תַּלְתָּלִים שְׁחוֹרוֹת:
 נוֹה הַצֶּדֶק צְבִי תַפְאֲרָתוֹ. יַעֲלֶה נָא עַל רֹאשׁ שְׁמִיחָתוֹ:
 סִגְלָתוֹ תִּהְיֶינָא בִירוֹ עֲטָרָת. וְצִנִּיף מְלוּכָה צְבִי תַפְאֲרָת:
 עֲמוּסִים נִשְׁאָם עֲטָרָת עֲנָדָם. מֵאֲשֶׁר יִקְרוּ בְּעֵינָיו כְּבָדָם:
 פִּאֲרוֹ עָלֵי וּפִאֲרֵי עָלָיו. וְקָרוֹב אֵלַי בְּקָרְאֵי אֱלִיוֹ:
 צַח וְאֲדוֹם לְלְבוּשׁוֹ אָדוֹם. פוֹרָה בְּדָרְכוֹ בְּבוֹאוֹ מֵאֲדוֹם:
 קָיֵשׁ תַּפְלִין הִרְאָה לְעֵנָיו. תְּמוּנַת יְיָ לִנְגֵד עֵינָיו:
 רוֹצֶה בְּעַמּוֹ עֲנוּיִם יִפְאֵר. יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת בָּם לְהַתְּפַאֵר:
 רֹאשׁ דְּבָרָה אֲמָת קוֹרָא מֵרֹאשׁ. הֵר וְדָר עִם דּוֹר שִׁיף דְּרוֹשׁ:
 שִׁית הַמֶּזֶן שִׁירֵי נָא עָלֶיךָ. וְרַנְתִּי תִקְרַב אֵלֶיךָ:
 תִּהְלָתִי תִהְיֶי לְרֹאשֶׁךָ עֲטָרָת. וְתַפְלָתִי תִכּוֹן קְטָרָת:
 תִּיקַר שִׁירָת רֵשׁ בְּעֵינֶיךָ. כְּשִׁיר יוֹשֵׁר עַל-קֶרְבֶּנֶךָ:
 בְּרַכְתִּי תַעֲלֶה לְרֹאשׁ מִשְׁבִּיר. מְחוֹלָל וּמוֹלִיד צְדִיק וּכְבִּיר:
 וּבְבִרְכָתִי חֲנֻעֵנֶּה לִי רֹאשׁ. וְאוֹתָהּ קַח לָךְ בְּבִשְׁמִים רֹאשׁ:
 יַעֲרֹב נָא שִׁיחֵי עָלֶיךָ. כִּי נִפְשִׁי תַעֲרוֹג אֵלֶיךָ:

לך יי הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל
 בשמים ובארץ. לך יי הממלכה והמתנשא לכל לראש:

וְאֲנִי בַעֲדֵי אֶהְלֶלְהָ בּוֹרְאִי וְאֶבְרַכְכָּה כָּל יְמֵי צַבְאִי:
יְהִי שֵׁם יי מְבֹרָךְ לְעוֹלָם. מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם:

כְּכָתוּב בְּרוּךְ יי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן-הָעוֹלָם וְעַד-הָעוֹלָם. וַיֹּאמְרוּ כָּל-הָעָם
אֲמֵן וְהִלְלוּ לַיי: עֲנֵה דְנִיָּאל וְאָמַר לַהּוָא שְׁמָה דִּי אֲקָהָא מְבָרַךְ מִן עֲלְמָא וְעַד
עֲלְמָא דִּי חֲכֻמָּתָא וּגְבוּרָתָא דִּי-לִיהּ הִיא: וַנֵּאמַר וַיֹּאמְרוּ הַלְוִים יִשׁוּעַ וְקַדְמִיָּאל
בְּנֵי חֲשַׁבְנִיָּה שְׂרָבִיָּה הוֹדִיָּה שְׁבַנְיָה פְתֻחִיָּה קִימוּ בְּרַכוּ אֶת-יי אֱלֹהֵיכֶם מִן-
הָעוֹלָם עַד הָעוֹלָם וַיְבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדָךְ וּמְרוֹמָם עַל-כָּל-בְּרָכָה וְתִהְלֶה: וַנֵּאמַר
בְּרוּךְ יי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן-הָעוֹלָם וְעַד-הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל-הָעָם אֲמֵן הַדְרִיָּה:
וַנֵּאמַר וַיְבָרַךְ דָּוִיד אֶת-יי לְעֵינָי כָּל-הַקֵּהָל וַיֹּאמַר דָּוִיד בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל אֲבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם:

שיר הכבוד

כַּסְפּוֹתֶיךָ הַכֶּרֶן לֹאנְעִים זְמִירוֹת יֵשׁ לּוֹמֵר ד' פְּסוּקִים אֵלֶּי.

שֶׁאוֹ שְׁעָרִים רֹאשֵׁיכֶם וְהַנִּשְׁאוּ פַתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד ה' עֶזְרוּ
וּגְבוּרֵי ה' גְּבוּרֵי מַלְחָמָה: שֶׁאוֹ שְׁעָרִים רֹאשֵׁיכֶם וַיָּבֹא פַתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד מִי הוּא
זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד ה' צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סֶלָה:

אֲנַעִים זְמִירוֹת וְשִׁירִים אֶאֱרוּג. כִּי אֵלֶיךָ נִפְשֵׁי תִעְרוּג:
נִפְשֵׁי חֲמָדָה בְּצֵל יָדֶיךָ. לְדַעַת כָּל רֹו סוֹדָךְ:
מִדֵּי דִבְרֵי בְּכָבוֹדָךְ. הוֹמָה לְבִי אֶל הוֹדִיָּה:
עַל כֵּן אֲדַבֵּר בָּךְ נִכְבְּדוֹת. וְשִׁמָּה אֲכַבֵּד בְּשִׁירֵי יְדִידוֹת:
אֶסְפָּרָה כְּבוֹדָךְ וְלֹא רֵאִיתִיךָ. אֲדַמָּה אֲכַנֶּה וְלֹא יִדְעֵתִיךָ:
בֵּיד גְּבִי'אֶיךָ בְּסוֹד עֲבָדֶיךָ. דְּמִית הַדָּר כְּבוֹד הוֹדָךְ:
גִּדְלָתֶךָ וּגְבוּרָתֶךָ. כִּנּוּ לְתַקָּה פִּעְלָתֶךָ:
דְּמוּ אוֹתָךְ וְלֹא כִפִּי יִשָּׁה. וַיִּשְׁוֶה לְפִי מַעֲשֶׂיךָ:
הַמְשִׁילוֹךְ בְּרוּב חַיּוֹנוֹת. הִנֵּה אַחֵר בְּכָל דְּמִיוֹנוֹת:
וַיַּחַז בָּךְ זִקְנָה וּבַחֲרוֹת. וְשַׁעַר רֹאשֶׁךָ בְּשִׁיבָה וּשְׁחָרוֹת:
זִקְנָה בְּיוֹם דִּין וּבַחֲרֵת בְּיוֹם קָרֵב. כִּאִישׁ מַלְחָמָה יִדְּיוֹ לֹוֹרֵב:
חֲבֵשׁ כִּבֵּעַ יִשְׁעָה בְּרֹאשׁוֹ. הוֹשִׁיעָה כּוּ יְמִינוֹ וְזִרְעָ קִדְשׁוֹ:
טָלְלִי אוֹרוֹת רֹאשׁוֹ נִמְלָא. קוֹצוֹתָיו רְסִיסֵי לִילָה:
יִתְפָּאֵר בִּי כִי חֲפֵץ בִּי. וְהוּא יִהְיֶה דִּי לַעֲטָרַת צְבִי:

שיר היחוד לשבת

יום השבת על כן ברכת:
 וחסידיה בכל עת יברכוה:
 אלהים חיים ומלך עולם:
 רוב רחמיה וחסדיה:
 להודיע כי מאד נעלית
 שפטים גדולים ובאלהיהם:
 יד הגדולה. ויראו:
 שם ותפארת להראות גדלה:
 וגם העבים נטפו מים:
 בארץ ציה איש לא עבר:
 וכעפר שאר ומצור מים:
 יירשו ארצם ועמל ולאמים:
 אמרות יי אמרות טהורות:
 ומחלמיש צור פלגי שמן:
 ויפארו בית מקדשה:
 ימים. צדה ברה אברה:
 אף כהניה ילכו צדק:
 לה יתרוצו אף ישירו:
 יכברו ויודו שמך יי:
 כן תטיב גם לאחרונים:
 כאשר ששית על אבותינו:
 ונודה שמך לעולם כי תטיב:
 כי עליה שמך נקרא:
 ותשכון לעולם יי בקרבה:
 וכימי קדם תערב מנחה:
 כי חפצים לעשות רצונה:
 הבט נא עמך כלנו:
 ועל עמך ברכתך סלה:
 ונהללו לשם תפארתך:
 כי את כל אשר תברך מבורך:

אז ביום השביעי נחת.
 ועל כל פועל תהלה ערוכה.
 ברוך יי יוצר כלם.
 כי מעולם על עבדיה.
 ובמצרים החלות.
 על כל אלהים. בעשותה בהם
 בבקעה ים סוף עמך ראו
 נהגת עמך לעשות לה.
 ובררת עמם ומן השמים.
 ידעת לכתם במדבר.
 תתה לעמך דגן שמים.
 תגרש גוים רבים. עמים
 בעבור ישמרו חקים ותורות.
 ויתעדנו במרעה שמן.
 בנוחם בנו עיר קדשה.
 ותאמר פה אשב לארץ
 כי שם יזכחו וזכחי צדק.
 ובית הלוי נעימות יזמרו.
 בית ישראל ויראי יי.
 הטיבות מאד קראשונים.
 יי תשיש נא עלינו.
 אותנו להרבות ולהטיב.
 יי תבנה עירך מהרה.
 וקמו דוד תצמיח בה.
 וזכחי צדק שמך נזכרה.
 וברה את עמך באור פניה.
 וברצונה תעשה חפצנו.
 בחרתנו להיות לה לעם סגלה.
 ותמיד נספר תהלתך.
 ומברכתך עמך יבורך.

החלות בחכמה עשיתם.
מראשית ועד אחרית עשויים.
הקדמת במעשי ידיך.
כי רחמיה וחסדיה.
ועד לא כל חי הוכן לכלכל.
ומזון ומכון תעשה בפי כל.
שלשת ימים הראשונים.
או עטית אור בשלמה.
בטרים כל היצור מאד גדלת.
או באין לבוש הוד והדר לובש.
אור בשלמה וכמעיל עוטה.
עשית בם לאורים הרכים.
הגדלת בין מים למים.
מזונת מעונת לשרץ מים. ועוף ועופף על פני רקיע השמים.
עשב וחיציר לבשה אדמה.
בקרון שמן גן ונטעת.
עור כנגדו עשית לו.
כל מעשיך בידו תתה.
להעלות מהם בקר וצאן.
עשית לו כתנת לשרת.
שמת בקרבו חכמת אלהים.
לא מנעת ער פני האדמה.
מעשיך מאד רבו וגדלו.
רבו וגדלו מאד מעשיך.
כל פעלת למענה.
בתבונה ובדעת בליחם.
באמת ובישר וטוב ראויים.
רוב רחמיה וחסדיה.
הלא מעולם על עבדיה.
לפני אוכל תהן אכל.
צרכי הכל באשר לכל.
או הכינותם לאחרונים.
אדר מאורות ממול שלמה.
ואחר כל מאד נתגדלת.
או באין לבוש הוד והדר לובש.
ושמים ביריעה נוטה.
ורצוא ושוב בנחת מהלכים.
במתיחת רקיע השמים.
מזונת מעונת לשרץ מים. ועוף ועופף על פני רקיע השמים.
מאכל ולחיה ולכל בהמה.
אל האדם אשר עשית.
די מחסורו אשר יחסר לו.
ותחת רגליו הכל שתה.
על מזבחך יעלו לרצון.
להדרת קדש ולתפארת.
כי יצרתו לך בצלם אלהים.
צרכי אדם וכלם בחכמה.
ושמה יי כלם יהללו.
יורה יי כל מעשיך.
ולכבודך כל קנייך.

וְאִין לְהַרְהֵר אַחֲרֵי יוֹצְרֵנוּ.
 לְמַמָּשׁ וְגִדָּשׁ לֹא נִשְׁעָרְהוּ.
 וְלֹא נִחְשְׁבֵהוּ לְעֶקֶר וְנֶצֶב.
 כָּל הַנִּרְאִים וְהַנִּשְׁכָּלִים.
 וְשִׁבְעַת כְּמִיּוֹת וְשִׁשְׁתַּת גְּדוּלוֹת.
 הֵן בְּבוֹרָא אֵין גַּם אֶחָד.
 כָּלָם יִכְלוּ אֶף יַחְלוּפוּ.
 וְאַתָּה תַעֲמֹד וְתִבְלֶה כָּלָם.
 בְּלִבֵּנוּ וְלֹא בְסִפּוּרֵנוּ:
 לְטַפֵּל וְחָאֵר לֹא נִדְמֵהוּ:
 וְלֹא לְמִין וְכָל אֹן וְלְכָל נִקְצָב:
 וְהַמַּדְעִים בְּעֶשֶׂר כְּלוּלִים:
 וְשִׁלְשׁ גְּדוּלוֹת וְעֵתוֹת וּמְדוּלוֹת:
 כִּי הוּא בִּרְאָם כָּלָם יַחַד:
 הֵם יֹאבְדוּ וְאַף יִסּוּפוּ:
 כִּי חַי וְקַיִם אַתָּה לְעוֹלָם:

ל י ו ם ש ש י

אַתָּה לְבַדָּךְ יוֹצֵר כָּל הוּא.
 כָּל הָאֲרָצוֹת לֹא יִכְלוּךָ.
 אֹן יַחֲלוּ מִיָּם חַיִּים וְ
 רַעֲשֵׁה אֶרֶץ וְנִסּוּ מִיָּם.
 נוֹטָה לְבַדָּךְ הַשָּׁמַיִם.
 עֲשִׂיתָ כָּל חִפְצֶךָ לְבַדָּךְ.
 סוֹעֵד אֵין מִי יִסְעָדָךְ.
 כִּכְחָךְ אֹן בֶּן עֲתָה וְדַעְתָּךְ.
 וְלֹא יַעֲפֶת וְלֹא יִנָּעַת.
 כִּי בְדַבְרֶיךָ כָּל יִצְוֶיךָ.
 וְלֹא אַחֲרֵיתוֹ וְלֹא מִהֲרֵיתוֹ.
 מִבְּלִי מְאֻמָּה כָּל חֲדָשֶׁת.
 וְעַד לֹא יִסּוּד כָּל יִסְדָּת.
 זְרוּעוֹת עוֹלָם אֶת כָּל נוֹשְׂאוֹת.
 בְּעֵינֶיךָ לֹא דָבַר הוֹקֵשָׁה.
 לְפַעֲלָתְךָ לֹא דְמִית.
 וְלֹא קִדְמָה לְמַלְאכְתָּךְ מְלָאכָה.
 לְרִצּוֹנְךָ לֹא קִדְמוֹ וְאַחֲרוֹ.
 מִכָּל חִפְצֶיךָ לֹא שְׂכַחָת.
 לֹא הִחְסַרְתָּ וְלֹא הִעֲדַפְתָּ.
 אַתָּה תִּשְׁבַּחֵם וּמִי הִתְעִיבֵם.
 וְשִׁמְךָ דָּבַר לֹא נִשְׁמַע בָּם:
 וְלֹא יִדְמָה מַעֲשֵׂה לְעוֹשֵׂהוּ:
 וְאַף הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְלֹלוּךָ:
 מִפְּנֵיךָ אֱלֹהִים חַיִּים:
 וְנִסְפוּ מִיָּם וּמִן הַשָּׁמַיִם:
 רוֹקַע הָאֶרֶץ עַל הַמַּיִם:
 וְלֹא נִצְרַכְתָּ עוֹר כְּנַגְגְּךָ:
 הַכֹּל מִמֶּךָ וּמִיָּדְךָ:
 וְלְעוֹלָם כָּל כְּבוֹדְךָ אַתָּה:
 כִּי בְּמַלְאכְתָּךְ לֹא עֲמַלְתָּ:
 וּמַעֲשֵׂה חִפְצֶךָ בְּמִאֲמָרֶיךָ:
 הַכֹּל בְּעֵתוֹ יִפָּה עֲשִׂיתוֹ:
 וְאַתָּה הַכֹּל בְּלִי כָל פְּעֻלָּת:
 בְּרִצּוֹן רוּחְךָ כָּל תְּלִית:
 מִרְאֵשׁ וְעַד סוֹף וְאֵינָם גְּלוּאוֹת:
 רִצּוֹנְךָ כָּל דְּבַר רוּחְךָ עֲשֵׂה:
 אֵל כָּל תּוֹאֵר לֹא שְׁוִית:
 וְלֹא קִדְמָה לְמַלְאכְתָּךְ מְלָאכָה.
 חֲכַמְתָּךְ הִיא הַכֹּל עֲרַכָּה:
 וְעַל חִפְצֶיךָ לֹא נִסְפוּ וְחִסְרוּ:
 וְדָבַר אַחֲרֵי לֹא חִסְרָת:
 וְדָבַר וְרַק בָּם לֹא פְעֻלָּת:
 וְשִׁמְךָ דָּבַר לֹא נִשְׁמַע בָּם:

וּאֲשֶׁף וְחִרְטוּם לֹא יִלְחָצוּךָ.

לֹא יִנְצָחוּךָ כָּל הַחֲכָמִים.

אַתָּה מְשִׁיב לְאַחֹר חֲכָמִים.

לְהָשִׁיב לְאַחֹר מִזְמוֹתֶיךָ.

מִרְצוֹנְךָ לֹא יַעֲבִירוּךָ.

עֲצָתְךָ תִּפְרַע עֲצַת כָּל יוֹעֲצִים.

אַתָּה מְצַוָּה וּפְחָדְךָ מְשֻׁוּה.

אַתָּה מְקוּוּה וְאֵינְךָ מְקוּוּה.

וְכָל הַיְצוּרִים וְכָל עֲנִיָּנִים.

לֹא מַחֲשִׁבוֹת וְתַסְמוּחַ שְׂבוֹתֶיךָ.

וְאֵין דְּמִיוֹן וְנִפְלֵא אֱלֹהֵינוּ.

סְתוֹר מְכָל סְתוֹר. וְעַמּוּם

דֶּק מְכָל דֶּק. וְצַפּוֹן מְכָל

נִשְׁגָּב מְכָל נִשְׁגָּב. וְנַעֲלָם

גְּבוּהָ מְכָל גְּבוּהָ. וְעֲלִיּוֹן

חֲבּוּי וְעַמּוּק מְכָל עַמּוּק.

שְׂאִין שֶׁכֶל וּמִדַּע וְחֲכָמָה.

לֹא מַשִּׁיגִים לוֹ אֵיךְ וּבִמָּה.

מִקְרָה וְעֶרְעֵר וְשִׁנּוּי וְטַפֵּל.

לֹא מוֹצְאִים לוֹ מִרְאָה וְצָבַע.

לִכְּוֹנָבוֹכּוֹת כָּל עֲשִׂתוֹנוֹת.

כָּל שַׁרְעָפִים וְכָל הִרְהוּרִים.

מִלְשַׁעֲרָהּ וּמִלְהַגְבִּילָהּ.

בְּכָל שֶׁכֶלֵנוּ חִפְשָׁנוּהוּ.

לֹא מִצְאָנוּהוּ וְלֹא יִדְעָנוּהוּ.

שֶׁהוּא לְבִדּוֹ יוֹצֵר אֶחָד.

כִּי הוּא הָיָה לְכָל קֶדֶם.

בַּעֲשֵׂתוֹ בְּלִיכָל מְאוּם אֶת כָּל.

בְּאֲשֶׁר מַעֲשֵׂיו בְּחֲכָמָה כָּלָם.

בְּכָל יוֹם וַיּוֹם בְּחִדְשׁוֹ כָּלָם.

בְּאֲשֶׁר הָיָה קֶדֶם לְכָלָם.

בְּכָל שֵׁם וְלֹהֵט לֹא יִנְצָחוּךָ:

כָּל הַקּוֹסְמִים וְהַחֲרָטְמִים:

לֹא יוּכְלוּ לָךְ עֲרוּמִים וְקוֹסְמִים:

לְהַפִּיר עֲצַת וְסוֹד גְּזוּרֹתֶיךָ:

לֹא יִמְהַרְוּךָ וְלֹא יִאֲחֲרוּךָ:

וְעוֹךְ מַחֲלִישׁ לֵב אֲמִיצִים:

וְאֵין עֲלֶיךָ פְּקִיד מְצוּוּה:

לָךְ כָּל מְקוּוּה נֶפֶשׁ תִּרְוָה:

וְכָל יָקָר אֲשֶׁר בָּךְ אֵין דְּמִיוֹנָם:

כִּי אֵין בּוֹרֵא זוּלָתְךָ:

וְאֵין חֶקֶר נִשְׁגָּב אֲדוֹנֵנוּ:

מְכָל עַמּוּם וּמְכָל כְּמוּם:

צַפּוֹן. וַיִּכּוֹל מְכָל יָכוֹל:

מְכָל נַעֲלָם. וְשִׁמּוֹ לְעוֹלָם:

מְכָל עֲלִיּוֹן וּמְכָל חֲבִיּוֹן:

לֵב כָּל דַּעַת עֲלִיוֹ חֲמוּק:

יְכוּלִים לְהַשְׁוֹת לוֹ כָּל מְאוּמָה:

לֹא מוֹצְאִים לוֹ דָּבָר הוֹמָה:

וְחֶבֶר וּמִסְמָךְ אֹרֶךְ וְגַם אִפֵּל:

וְלֹא כָל טַבַּע אֲשֶׁר שֵׁשׁ וְשִׁבְעָה:

וְנִבְהָלוֹת כָּל הַחֲשִׁבוֹנוֹת:

נִלְאוֹת לְשׁוֹם בּוֹ שִׁיעוּרִים:

וּמִלְתַּאֲרָהּ וּמִלְפָּרְסָמָהּ:

בְּמִדְעָנוּ לְמִצּוֹא מָה הוּא:

אֵךְ מַמַּעֲשֵׂיו הַכְּרִינוּהוּ:

חַי וְכָל יוּכָל וְחֲכָם וּמְיוֹחֵר:

עַל כִּוְנָקְרָא אֱלֹהֵי קֶדֶם:

יִדְעָנוּ כִּי הוּא כָּל יָכוֹל:

יִדְעָנוּ כִּי בְּבִינָה פִּעֲלָם:

יִדְעָנוּ כִּי הוּא אֱלֹהֵי עוֹלָם:

יִדְעָנוּ כִּי הוּא חַי וְקַיָּם לְעוֹלָם:

וְכָבוֹד וְגַם כָּל יָקָר מֵאַתָּה. וְכָבוֹדָה לֹא לְזָרִים אַתָּה:
 אַתָּה תַּעֲיִד בְּיַחְדָּךְ. וְתוֹרָתָךְ וְעִבְדֶּיךָ:
 אֱלֹהֵינוּ עַל יַחְוָדָךְ. אַתָּה עַד אֶמֶת וְאַנְחָנוּ עֲבָרֶיךָ:
 לְפָנֶיךָ לֹא אֵל הַקְדִּימָה. וּבְמִלֵּאכְתָּךְ לֹא הָיָה זֶר עִמָּךְ:
 לֹא נֹעֲצָת וְלֹא לְמִדָּת. בַּחֲדָשָׁךְ בְּרִיאֹת כִּי נְבִינֹת:
 מִמַּעַמְקֵי מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וְכָצוֹת דְּרָכֶיךָ הֵלֵא הַכְרָנוּ:
 שְׁאַתָּה אֵל כָּל יִצְרָת. וְלַעֲשׂוֹת מִלֵּאכְתָּךְ לֹא לְחֻצָּת.
 כִּי הָיִיתָ לְפָנֵי הַכָּל. כִּי מֵאַהֲבָתְךָ עֲבָרֶיךָ.
 לֹא נִשְׁמַע מִן אִז וְהִלָּאָה. לֹא נֹדַע אֵל זֹלָתְךָ.
 וְגַם אַחֲרֶיךָ לֹא יִהְיֶה אֵל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יַחֲדִיד וּמְיוֹחָד.
 אֲשֶׁר מִי יַעֲשֶׂה כְּמִלֵּאכְתָּךְ. אֵין יִצִּיר זֹלָת יִצִּירָתְךָ.
 כָּל אֲשֶׁר תַּחֲפוּץ תַּעֲשֶׂה בְּכָל. אֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בְּלָתְךָ.
 אַתָּה הָאֵל עוֹשֶׂה פֶלֶא. מִי כָמוֹךָ נֹרָא תַהֲלוֹת.
 אֵין אוֹתוֹת כָּמוֹ אוֹתוֹתֶיךָ. אֵין תְּבוּנָה כְּתְבוּנָתְךָ.
 כִּי מְאֹד עִמָּקוֹ מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. אֵין גִּאּוּהָ כָמוֹ גִּאּוּתְךָ.
 אֵין קִדְשָׁה כְּקִדְשְׁתָּךְ. אֵין צַדִּיקָה כָמוֹ צַדִּיקוֹתֶיךָ.
 אֵין זְרוּעַ כְּזְרוּעוֹתֶיךָ. אֵין רַחֲמִים כְּרַחֲמָנוּתְךָ.
 אֵין אֱלֹהוֹת כְּאֱלֹהוֹתֶיךָ. כִּי שְׁמוֹתֶיךָ אֱלִים וּמְרוֹצִים. בְּזִכְרָךְ לְחוֹצִים לְהַפְלֹא נִחְצִים
 וְכָבוֹדָה לֹא לְזָרִים אַתָּה:
 וְתוֹרָתָךְ וְעִבְדֶּיךָ:
 אַתָּה עַד אֶמֶת וְאַנְחָנוּ עֲבָרֶיךָ:
 וּבְמִלֵּאכְתָּךְ לֹא הָיָה זֶר עִמָּךְ:
 בַּחֲדָשָׁךְ בְּרִיאֹת כִּי נְבִינֹת:
 וּמִלֵּבָךְ כָּל פְּעֻלוֹתֶיךָ:
 וּמִמַּעַשֶׂיךָ הֵן יִדְעָנוּ.
 לְבָדָךְ. מְאוּמָה לֹא נִגְרַעַת:
 וְגַם לַעְזוֹר לֹא נִצְרַכָּת:
 וְאִז בְּאֵין כָּל וְלֹא נִצְרַכָּת כָּל:
 כָּל בְּרֵאֵת לְכָבוֹדָךְ:
 וְלֹא קָם וְלֹא נִהְיָה וְלֹא נִרְאָה:
 וְאֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בְּלָתְךָ:
 רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן אֵל יִשְׂרָאֵל:
 יְיָ אַחֲד וְשֵׁמוֹ אַחֲד:
 כְּמַעֲשֶׂיךָ וּכְגִבּוּרוֹתֶיךָ:
 וְאֵין בְּרִיאָה כִּי אִם בְּרִיאַתְךָ:
 כִּי אַתָּה נִעְלִית עַל כָּל:
 כִּי אֵין אֱלֹהִים זֹלָתְךָ:
 וְדָבָר מִמָּךְ לֹא יִפְלֹא:
 אֱלֹהִים לְבָדָךְ עוֹשֶׂה גְדוּלוֹת:
 אֵף אֵין מוֹפֵת כָּמוֹ מוֹפְתֶיךָ:
 אֵין גְּדֻלָּה כְּגִדְלָתְךָ:
 וְגִבּוּהוֹ דְּרָכֵי אוֹרְחוֹתֶיךָ:
 אֵף אֵין עֲנֻהָ כְּעֲנֻתָנוּתְךָ:
 אֵין קִרְבוּת כָּמוֹ קִרְבוּתְךָ:
 אֵין תְּשׁוּעָה כְּתְשׁוּעָתְךָ:
 אֵין קוֹל כְּרַעַם גְּבוּרוֹתֶיךָ:
 אֵין חֲנִינָה כְּחֲנִינֹתֶיךָ:
 וְאֵין מִפְּלִיא כְּשֵׁם תַּפְאֲרוֹתְךָ:
 כִּי שְׁמוֹתֶיךָ אֱלִים וּמְרוֹצִים. בְּזִכְרָךְ לְחוֹצִים לְהַפְלֹא נִחְצִים

צדיק יי הצור תמים.
צבא השמים ומשתחיים לו.
קדוש הוא בכל מיני קדשות.
קיים לעלמין אלהא חיא.
קוני מרחם ומקנא לשונאיו.
רחוק מכל ואת כל רואה.
רועי יי לא אחסר כל.
רחום יי רופא ומחבש
רעי כלו הוא מחמדים.
ראשון ואחרון. מעולם ועד
שלט מלך שמיא בכל דר ודר.
שמש ומגן יי אלהים.
שגיא כח לא מצאנוהו.
שלמה שמו כי שלו שלום.
שם יי אהיה אשר אהיה. כתועפות ראם לו ככפיר וכאריה.
שדי מאורי מלכי ואלי.
תתמם עם יושבי נטעים.
תתחפד תתבר עמם.
תמים ברכה תקיף מכל.
תחלתי וסברי ותקנתי.
תהלתתי ותפארתתי ועזי.
תמים דעים אל דעות אחר.

אבטח עדי עד בצור עולמים:
שרפים עומדים וממעל ולו:
כתות שלש קדוש משלשות:
מרא דארעא ומרא דשמיא:
קרן ישעי וקרוב לקוראיו:
כי רם יי ושפל יראה:
ורב כח ורב חסד לכל:
לשבורי לב. ועון כובש:
משפטיו אמת מתוקים וחמודים:
עולם אתה אל שוכן עד:
לה אנא משבח מרמסומהדר.
שופט צדק ומשפיל גבוהים:
ישגיב בכחו ומי כמהו:
כי ידבר אל חסידיו שלום:
כתועפות ראם לו ככפיר וכאריה:
הללויה שמו נפשי הללי:
השריגים שרשרת הרועים:
ועם עקשים תתפל ו להמם:
תוכלול ברכה לעשות את כל:
תאות נפשי ותשוקתי:
ממעיי אמי גוחי וגווי:
כל הלבבות דורש יחד:

ליום חמישי

מי כמוך דעה מורה.
מחשבותיך עמקי ורמו.
לא למדוך חכמתך.
לא קבלת מלכותך.
לעולם יהא לך לברכה.
ולא תתן לאלהים אחרים.

ניב שפתים אתה בורא:
ושנותיך לא יתמו:
ולא הבינוך תבונתך:
ולא ירשת ממשלתך:
ולא לאחרים כבוד הודך:
תהלתך. לאלילים ונרים:

לפני עמו יישר הדורים.

לעולם יי הוא חלקי וצור

לברו יי הוא ונפלאות

מקום ומעון אתה לעולםך.

מוראי אל רועי ויוצרי.

מרום ומעון הוא לי ומחסי.

מלך יעקב משגב לנו.

מגדול ישועות ומשען יהי לי.

מושל עולם ומלכותך.

מי יתנך כאח לי לצרה.

מקור חיים ומקנה ישראל.

מגן ישעי וחרב גאונה.

מגן הוא לכל החוסים בו.

נבר ונעים נאור ונורא.

נאמן נצח ישראל וגואלו.

נצח ישראל האל הנאמן.

נפלא על כל הנפלאים.

נקדש ונערץ אלהי קדושי.

נוקם ונוטר ובעד חמה.

נרי יי בהלו גרו.

סומך וסועד יי סלעי.

סהרי יי סלעי וסתרי.

סלענו יי ומצודתנו.

עוזו וגבור עזי ועזרי.

עיר וקדיש שת וסביביו סתר.

עד ממחר לשלם גמול לאיביו.

פדה את אברהם ידידו.

פחד יצחק יתן פחדו.

פועל וחוקר ודורש ובודק.

צרור המור אשכול הכפר.

צח ואדום דודי בעבאיו אות.

וינשאים על פנפי נשרים:

לבבי. כלה שארי לה ולבבי:

גדולות עושה. ורב נוראות:

ואין יודע את מקומך:

צור יקדני מחוללי וצורי:

מגדל עוז שם יי מנוסי:

הוא מחוקקנו ומושיענו:

מבטח אלהים יי חילי:

בכל דור ודור ממשלתך:

הושע יי כי ידך לא קצרה:

לא אעזוב כי מעוי אל:

לשמה ולזכרה נפש תאונה:

אשרי אדם אשר עוז לו בו:

נאדר ונאזר שמו בגבורה:

לא ישקר. אשרי כל חוכי לו:

מאלהיו יהודה לא אלמן:

ומתנשא על כל הנשאים:

נכון ונשגב יי נסי:

לצרו לאויביו איש מלחמה:

עליראשי. וגר לרגלי דברו:

סובל וסולח ונושא לפשעי:

סובל וסולח סערי וסברי:

עזרתנו ומפלטנו:

עליון עוז לי אל יהי ערי:

אכן אתה אל מסתתר:

שמר הברית והחסד לאהביו:

הוא יפדה את ישראל עבדו:

על צרי בני יעקב עבדו:

כל הלבבות. לו אתן צדק:

נותן לעמו צריו כפר:

על בן ונקרא שמו יי צבאות:

כי כל קירות לא יחלקוה:
 ורוח בביר לא יהדפקה:
 אש אוכלה אש לא תשרפה:
 וליחודה אין יתרון:
 חסר ועדף בה לא יהיה:
 והנה ותהיה ובכל אתה:
 נעידה וכן בה העידות:
 שלך הכל וממך הכל:
 בתקף יקרה בה יסהירו:

לא קרבוה ולא רחקוה.
 זרם ומים לא ישטפה.
 אף כל טנפת לא תטנפה.
 להויותיה אין חסרון.
 כמו היית לעולם תהיה.
 ושמה מעידה כי היית.
 הנה לעולם וכן נודעת.
 שאתה הוא והנה בכל.
 שמות יקרה יענו ויעירו.

ליום רביעי

אנוה אלהי צורי וגואלי:
 והארץ בכל יום פעמים:
 אביר יעקב אב לכלנו:
 מה אדיר שמה בכל הארץ:
 לעולם יי אמת אר אמונה:
 עליו תרונים כל מאוי:
 לא יכילו זעמו גוים ואיים:
 אלהי האלהים ואדני האדנים:
 אלוף נעורי שומרי וצלי:
 ברוך אלהים אלהי ישראל:
 ממך מומה לא יבצר:
 על הרמים ועל הנשאים:
 מהדר גאוונו מי לא ירא:
 וגדל כח גדולות עושה:
 אריה שאג מי לא ירא:
 אל נערץ בסוד קדושים רבה:
 וצבאו על שמאל ועל ימין:
 הדר הוא לכל חסידיו:
 בשר. שומע תפלה מכל:
 יי מלך לעולם ועד:

ארומם אלהי אבי ואלי.
 איחד אלהי השמים
 אל חי אחד הוא בראנו.
 אדוננו אדון כל הארץ.
 אין כאל אש אוכלה וקנא.
 אורי וישעי מעוז חיי.
 אלהים אמת הוא אלהים חיים.
 אדיר ואמין כח ורב אונים.
 אלה עושי אישי ובועלי.
 בורא כל וישראל גואל.
 בורא רוח הרים יוצר.
 גאה משיב גמול על גאים.
 גבור בקומו לערוץ בעברה.
 גבוה כל אשר תחתיו נושא.
 גדול הוא ושמו בגבורה.
 דודי דגול הוא מרבבה.
 בין יתיב כעתיק יומין.
 הדרו והודו על (בני) עבדיו.
 הוא אל אלהי הרוחות לכל
 ודאי ותיק יודע ועד.

אֲשֶׁר מַעֲוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם.

חֲדָשׁוֹת תַּגִּיד וְסוֹד וְדַרְכֶּיךָ.

וְאֵינְךָ צָרִיךְ לְהַשְׁמִיעֶךָ.

כִּי לָךְ כָּל סוֹד יִגְלֶה.

בְּלֵב כָּל נִבְרָא לֹא תִמָּצֵא.

בְּאֵין לוֹ קֶצֶה וְלֹא יִחְצֶה.

בְּאֵין לוֹ רוּחוֹת וְאֵין לוֹ רוּחוֹת.

לְמַרְחוֹק מִי יִשָּׂא דָעוּ.

אֲגִדָּם אַחֲרֵם תּוֹךְ וְסוֹף וְרֵאשׁ.

גְּבִה וְעֵמֶק נְעוּצִים בְּסוֹבֵב.

סוֹבֵב אֶת הַכֹּל וּמִלֹּא אֶת כָּל.

אֵין עֲלֶיךָ וְאֵין תַּחְתֶּיךָ.

אֵין מִרְאָה וְגַב לִיחֻדְךָ.

וְאֵין בַּתּוֹךְ מִמֶּךָ נִבְדֵּל.

וְאֵינְךָ נֶאֱצֵל מִכָּל וְנִבְדֵּל.

מִקֶּרֶה וְשִׁנּוּי אֵין בְּךָ נִמְצָא.

כָּל זְמַן וְכָל עֵת אֶתְּהָ מְכִינָם.

כָּל מַדָּע לֹא יִשָּׂג אוֹתְךָ.

כְּמִדַּתְךָ חֲכָמְתְּךָ.

חֲכָם אַתָּה מֵאֵלֶיךָ.

זוֹלַת חֲכָמְתְּךָ אֵין חֲכָמָה.

חֲלָקֶת בְּלֵב חֲכָמִים שָׁכֵל.

מִבְּלַעֲרֵי כֹחַ אֵין גְּבוּרָה.

אֵין וְנִכְבֵּד כִּי אִם כְּבֹדְתוֹ.

כָּל יָקָר וְכָל טוֹב מִיָּדְךָ.

אֵין חֶקֶר לְגִדְלָתְךָ.

אֵין עוֹד זוֹלַת הַוִּיּוֹתֶיךָ.

וּלְפָנַי הַכֹּל אַתָּה הָיִיתָ.

לֹא לַחֲצוּךָ וְלֹא הַטּוֹךְ.

בַּעֲשׂוֹתְךָ כָּל וְלֹא נִבְדֵּלְתָּ.

בַּעֲשׂוֹתְךָ אֶת הַשָּׁמַיִם.

הֵם כָּלָם בְּךָ וְאַתָּה בְּכָלָם:

אֶל עֲבָדֶיךָ וּמַלְאָכֶיךָ:

דַּבֵּר סוֹד וְסֵתֶר לְהוֹדִיעֶךָ:

בְּטָרֵם עַל וְלֵב כָּל יַצִּיר יַעֲלֶה:

וּמִפִּינוּ עֵתֶךָ לֹא יֵצֵא:

לֵב לֹא יִתּוֹר וְאֵין פֶּה פּוֹצֶה:

אֵין לוֹ שִׁיחוֹת בּוֹ מוֹכִיחוֹת:

לֹלֵא תַחֲלָה וְלֹא סוֹף לְהַגִּיעוֹ:

פֶּה וְלֵב אֲכַלֵּם מִדָּרֶשׁ וּמִחֶרֶשׁ:

חֲכָם וְלֵב נָבוֹב לֹא יִלְבֹּב:

וּבִהְיוֹת הַכֹּל אַתָּה בְּכָל:

אֵין חוּץ לָךְ וְאֵין בִּינּוּתֶיךָ:

וְאֵין גּוֹף לַעֲצָם יִחֻדְךָ:

וְאֵין מָקוֹם בְּךָ מִמֶּךָ נִחְדָּל:

וְאֵין מָקוֹם רַק מִמֶּךָ וְנִחְדָּל:

וְלֹא זְמַן וְעֶרְעֵר וְלֹא כָּל שְׁמִצָּה:

אַתָּה עוֹרְכָם וְאַתָּה מְשַׁנֵּם:

אֵין שָׁכֵל אֲשֶׁר יִמָּצֵא אוֹתְךָ:

כְּגִדְלָתְךָ תְּבוּנָתְךָ:

חַי מַעֲצָמָךְ וְאֵין כְּגִילָה:

בְּלִיתִי בִּינְתְּךָ אֵין בִּינָה וּמִזְמָה:

וְרוּחְךָ תִּמְלֵאם וְדַעְתָּם תִּשְׁכֹּל:

וּמִבְּלַעֲרֵי עוֹךְ אֵין עֲזָרָה:

וְאֵין גְּדוֹל כִּי אִם גִּדְלָתוֹ:

לֹא אֲשֶׁר תַּחֲפוּץ עֲשׂוֹת חֲסִדֶיךָ:

וְאֵין מִסְפָּר לְתִבְּוִנָתְךָ:

חַי וְכָל תּוֹכֵל וְאֵין בְּלִיתְךָ:

וּבִהְיוֹת הַכֹּל אֶת כָּל מִלְּאֵת:

יַצּוּרֶיךָ. אַף לֹא מַעֲטוּךָ:

מִתּוֹךְ מִלְּאֲכָתְךָ לֹא נִחְדָּלְתָּ:

וְאֶת הָאָרֶץ וְאֶת הַמַּיִם:

הלא מקדם אל חי אתה.
ועד העולם לא תשתנה.
חדש ונושן לא נמצאת.
לא יחולו זקנה ובחרות
ולא חלו בך שמחה ועצב.
כי לא יסובב אותך גשם.
כל היצורים גבול סבתם.
כי כל ברואים בגבול שמתם.
ולך אין גבול ולימיה.
על כן אינך צריק לכל.
הכל צריכים לצדקותיה.
בטרם כל יציר. היית
ראשית ואחרית בידך ערוכים.
כל אשר היה בראשונה.
כל היצורים וכל מעשיהם.
מראש ועד סוף תרע כלם.
אתה בראתם ולבך ערכם.
הן אין דבר ממך נעלם.
אין חשך ואין מנוס וסתר.
את אשר תבקש אתה מוצא.
כי את הכל כאחת תראה.
כי על כל גוי ועל אדם יחר.
תשמע ברגע כל הקולות.
אף תבין אל כל מעשיהם.
ולא תאריך על מהשבותיה.
אצל עצתך גזרתך.
וכלם באמת בתום ובישר.
ממך דבר לא יאבד.
כל אשר תחפוץ תוכל לעשות.
יכלת יי בחפצו קשורה.
אין דבר סתר ממך נכחד.

מאשר בך לא נשתנית:
ומאלהותך לא תתגנה:
חדשת כל ולא חדשת:
עליך. גם שיבה ושחרות:
ודמיון ונוצר וכל דבר קצב:
אף לא תדמה אל כל נשם:
אל ראשיתם ולאחריתם:
ולימי צבאם גבול הקפתם:
ולשנותיה ולעצמה:
לירך ולחסדך צריכים הכל:
ואינך צריך לבריותיה:
לבדך. מאומה לא נצרכת:
אתה בם והם ברוחך שרוכים:
ואשר יהיה באחרונה.
וכל דבריהם ומחשבותיהם.
ולא תשכח כי אתה אצלם:
לבדך תדע מקומם ודרכם:
כי לפניך נכונים כלם:
לנוס שמה ולהסתר:
בלי נטת אליהם בעת שתראה:
לבדך תעשה כל ואינך נלאה:
על כל תדבר ברגע אחר:
ועק ולחש וכל התפלות:
ברגע תחקור כל לבביהם:
ולא תתמהמה על עצתך:
לקץ ולמועד קריאתך:
מבלי עוף ומבלי חסר:
ודבר ממך לא יכבד:
ואין מי מוחה בידך מעשות:
וברצות יי לא אחרה:
עתידות ועוברות לך הם יחד:

דורשים בכל לב לרוח אין בו. וקרוב יי אל עם קרובו:
 כי כל אלהי העמים הם. אלילים אלמים. רוח אין בהם:
 היוצר כל הוא אלהינו. הוא עשנו ולו אנחנו:
 עם ומרעיתו וצאן ידו. נברך שמו כי לעולם חסדו:
 בצר לנו מאד נמצאת. כי דורשיה לא עזבת:
 ותמיד בפינו תהלתה. ומהללים לשם תפארתה:
 עד אתה בך ובכבודך. ומשרתיה אף עבדיה:
 אשר כבודך מלא כל הארץ. וכבודך על כל הארץ:
 ואבותינו בחרו אותך. לברך לעבוד. ואין לזר אתה:
 גם אנחנו אותך לברך. נעבוד כבן אב. ונכבדך:
 והננו על יחודך. יומם ולילה עדיה:
 בפי כלנו ובלבבנו. שאתה לברך אלהינו:
 אלהינו אתה. על יחודך. עדים אנחנו ועבדיה:
 אין תחלה אל ראשיתה. ואין קץ ותכלה לאחריתה:
 ראשן ואחרון מבלי ראשית. ומבלי אחרית ואין לב להשית:
 אין קצה אל גבהותה. ואין סוף לעמק מדותה:
 אין פאה לסביבותיה. ואין תנוך מבדיל בינותיה:
 אין לה סובב ואין לה פאה. על בן אותה חי לא ראה:
 אין צד וצלע וצליעוה. ורחב וארך לא ימציעוה:
 אין חכמה אשר תדעה. ואין מדע אשר יגיעה:
 ולא ישיג אותה כל מדע. ואין שכל אשר יבין וידע:
 ממך מאומה ואיכה אתה. ואיך בלי מאומה כל בראת:

ליום שלישי

אמנם ידעתי כי אתה. אלהי יעקב כל יצרת:
 אתה בורא ולא נבראת. אתה יוצר ולא נוצרת:
 אתה ממית ואת כל תכלה. אתה מוריד שאול ואפתעלה:
 ונאמן להחיות מתים אתה. ועל ידי נביאך בן הודעת:
 לא תמות אל חי ולא מתה. מעולם ועד עולם אתה:
 משביר ומוליד ולא נולדת. מוחץ ורופא ולא חלית:
 מות ומדוה אין לפניך. תנומה ושנה אין לעיניך:

כל זרע יעקב עבדיך.

את שם יי יהללו כלם.

כי עליהם גברו חסדיך:

אל אלהים אמת ומלך עולם:

ל י ו ם ש נ י

ואני עבדך בן אמתך.

ורבי שבחך קצתם אספרה.

אין אליך ערוך בספר.

חקר אלוה לא ימצא.

ולתבונתו הלא אין חקר.

וגם אין מספר לגדודיך.

איזו עין אשר תעירך.

גבון וחכם הן לא ידע.

ואם יאמר איש עד תכליתו.

אבא ואמצא תכלית שבחו.

יכלע כי לא ידע ערכו.

ועמדי לא בן אנכי.

אספרה לאחי קצות דרכי א.

ככתוב אמרו לאלהים.

ואמרת עם זו יצרתי.

במצרים שפתי עלי לותי.

ואני עבדך על בן אספר.

תהלל נפשי בך מעשיך.

ואברככה בכל עניני.

גם בגרונני רוממותיך.

כי פי יגיד תהלתך.

ואמרה גא עוזו נוראותיך.

ואזכיר טובך וצדקותיך.

ידעתי כי גדול אתה.

הן עבדיהם גמול אין משיבם

ובעת צרה כי יתפללו.

אדבר אמלל גבורותיך:

מעשיך מה נורא אמרה:

אגידה ואדברה עצמו מספר:

ותכלית שדי לא תקצה:

ומספר שניו לא יחקר:

בצבאותיך אות כבודך:

וחי לא ראה פני כבודך:

ואיך אערוך על אשר לא אדע:

אערוך אליו ובמתכנתו:

לא נאמנה את אל רוחו:

אחרית פיהו ראשית דרכו:

ופי לא אתן לחטוא וחכי:

ולישאל מה פעל אל:

מה נורא מעשיך אלהים:

לי יספרו שמי ותהלתני:

למען תספר את אותותי:

כאשר אדרוש מעל ספר:

וכל קרבי את שם קדשך:

ובכל לבי אודה את אדני:

ואת פי אמלא תהלתך:

כל היום את תפארתך:

ואשיחה דברי נפלאותיך:

חסדיך וגבורותיך:

על כל אלהים ומאד גדלת:

ולמה להם המה מטיבים:

ולא יענום כי לא יועילו:

וְאַנְחֵנוּ עִמָּךְ וּצְאֵנָךְ.
 וְאַיֶּךְ גַּעְבוּר וְאֵין לֹאֵל יִדְּיָנוּ.
 וְאַיֶּךְ גַּעְבוּר וְאֵין זִבַּח וּמִנְחָה.
 וּמִים אֵין לְהַעֲבִיר טְמֵאָה.
 שֶׁשׁ אָנֹכִי עַל אִמְרֶיךָ.
 כִּי כָתוּב. לֹא עַל זִבְחֶיךָ
 עַל דְּבַר זִבַּח וְעוֹלוֹתֶיכֶם.
 מָה שָׁאַלְתִּי וּמָה דָרַשְׁתִּי
 לְעִבּוּר בְּשִׁמְחָה וּבְלֵב טוֹב.
 וְלֵב נִשְׁבֵּר מִמִּנְחָה טְהוֹרָה.
 זִבַּח וּמִנְחָה לֹא חֲפֹצֶת.
 מִזִּבְחַ אֲבֹנָה בְּשִׁבְרוֹן לִבִּי.
 רוּם לֵב אֲשָׁפִיל וְאֵת רוּם עֵינַי.
 שִׁבְרֵי רוּחִי הֵם זִבְחֶיךָ.
 וְאֲשָׁמִיעַ בְּקוֹל הוֹרִיּוֹתֶיךָ.
 וְאֲשֶׁר יִדְּעָה נַפְשִׁי אֲחִבֶּרָה.
 וּמָה אֶעְרוֹךְ וְלֹא יִדְּעֵתִי מָה.
 כִּי אֵין חֶקֶר לִגְדֻלָּתוֹ.
 חֲכָם לֵבָב הוּא וּמִי כְמוֹהוּ.
 עוֹשֶׂה גְדוּלוֹת וְרַב נִזְרָאוֹת.
 עַד אֵין מִסְפָּר וְעַד אֵין חֶקֶר.
 אִיזוֹ עֵין אֲשֶׁר תִּעִידֶךָ.
 חַי לֹא רָאָה וְלֵב לֹא יִדְּעָה.
 גַּם מִשְׁרָתֶיךָ לֹא רָאוּךָ.
 אֶתָּה לְבָדָךְ מִכִּיר שְׂבַחֶיךָ.
 שְׂבָחוֹת רֵאוּיֹת לְכַבְּדֶךָ.
 עַל כֵּן תִּבּוֹרֶךָ כְּרֵאוּי לָךְ.
 וּמִפִּי הִבֵּל בְּכָל אֵילוּתָם.
 יוֹדוּ פִּלְאֶךָ הַשָּׁמַיִם.
 וַיִּרְעוּ לָךְ כָּל הָאָרֶץ.
 אֶף יוֹדוּךָ כָּל הָעַמִּים.

וְחַפְצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ.
 וּלְשִׁרְפַת אֵשׁ בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ.
 כִּי לֹא בָאנוּ אֶל הַמִּנְחָה.
 אִם אֲנִיָּנוּ עַל אֲדָמָה טְמֵאָה.
 וְאֵנִי בָאתִי בְּדַבְּרֶיךָ.
 וְעוֹלוֹתֶיךָ אוֹכִיחֶךָ.
 לֹא צוִיתִי אֶת אֲבוֹתֶיכֶם.
 מִמָּד. כִּי אִם לִירְאָה אוֹתִי.
 הִנֵּה שָׁמוֹעַ מִזִּבְחַ טוֹב.
 זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבָּרָה.
 חֲטָאת וְעוֹלָה לֹא שָׁאַלְתִּי.
 וְאֲשָׁבֶרָה אֶף רוּחִי בְּקִרְבִּי.
 וְאֶקְרַע לִבִּי לְמַעַן אֲדַנִּי.
 יַעֲלוּ לְרָצוֹן עַל מִזְבְּחֶךָ.
 וְאֶסְפָּרָה כָּל נִפְלְאוֹתֶיךָ.
 אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹת וְאֲדַבֶּרָה.
 הִיכּוֹל אוֹכֵל דְּבַר מְאוּמָה.
 וְגַם אֵין מִסְפָּר לַחֲבוּנָתוֹ.
 שֶׁגִּיאַ כַּח לֹא מִצְאָנוּהוּ.
 גְּדוֹל אֶתָּה וְעוֹשֶׂה נִפְלְאוֹת.
 וְלֹא נֹדַע כִּי לֹא יִחְקֶר.
 וְאִיזָה פֶה אֲשֶׁר יִגִּידֶךָ.
 וְאִיזָה שֶׁבַח אֲשֶׁר יִצִּיעֶךָ.
 וְכָל חֲכָמֵי לֵב לֹא מִצְאוּךָ.
 וְאֵין זוֹלָתֶךָ יוֹדַע כִּחֶךָ.
 וְאֵין יוֹדַע בְּלַעֲדֶיךָ.
 כִּפִּי קִדְשֶׁךָ כְּבוֹדֶךָ וְגִדְלֶךָ.
 כִּפִּי מִדַּע אֲשֶׁר אֶתָּה חֲנֻנָתָם.
 וַיִּאֲדָרוּךְ קוֹלוֹת מַיִם.
 יוֹדוּךָ כָּל מַלְכֵי אֶרֶץ.
 וַיִּשְׂבַּחוּךָ כָּל הָאֱמִים.

(*) שיר היחוד ליום ראשון

האלהים הרוּעָה אוֹתִי מֵעוֹדִי: חַיִּים וְחַסֵּד עָשִׂיתָ עִמָּדִי: כִּי עַל עֲבֹדוֹ הִפְלִיא חֲסֵדוֹ: וּבִמָּה אֶבֶף לֵאלֹהֵי קֹדֶם: וְכָל עֲצֵי לְבָנוֹן בְּכָל עֲרוּכָה. נִתְחַיִּים עֲרוּכִים עַל הָעֲצִים. דָּם כַּמִּים לַיָּם וּמַכִּסִּים. בָּלוּל בְּרִבְבוֹת נַחֲלֵי שָׁמֶן. וּלְקַטְרֶת כָּל רֵאשֵׁי בְשָׁמִים. יִהְיוּ מְאִירוֹת בְּשָׁנֵי הַמְּאֹרוֹת. עַד שְׁלַחֲנוֹת עֲרוּכִים בַּפָּנִים. וּשְׁכָר לְגִסָּף בְּעֵינֹת מַיִם. וּלְוִיִּם וּמִשְׁרָרִים בְּכִנְף רִנָּנִים. כְּנֹרוֹת וּנְבָלִים וְשִׁירִים. וְהַכֹּזְבִּים מִמֶּסְלוֹתָם. אֵין דֵּי בָּעַר וְאֵין דֵּי עוֹלָה. וְאֵין דֵּי לְקַדֵּם לֵאלֹהֵי הַכְּבוֹד. וּבִמָּה נֶכֶף לְאֲדוֹנָנוּ: כָּל חַי. אֵף כִּי אֲנִי עֹבֵדְךָ: נִמָּאֵם בְּעֵינַי וּשְׁפַל אֲנָשִׁים: לְהָשִׁיב לָךְ גִּמּוּל עַל חֲסִדֶּיךָ: כִּי הִגְדַּלְתָּ חֲסִדְךָ עָלַי: כִּי עָשִׂיתָ טוֹבוֹת אֵתִי: כָּל טוֹבָתִי בִלְעָדֶיךָ: אֲחַת לְרַבּוֹא לֹא גִמְלַתִּיךָ: לֹא יָדַעְתִּי סְפוּרוֹת לָמוֹ: לָךְ שָׁמַיִם אֵף אֶרֶץ לָךְ: בָּלֶם יִשְׁבְּעוּן מִיָּדְךָ:	אֲשִׁירָה וְאֶזְמְרָה לֵאלֹהֵי בְּעוֹדִי. עַד הַיּוֹם הַזֶּה הִחֲזַקְתָּ בְּיָדִי. בָּרוּךְ יְיָ וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ. לֵאלֹהֵי מְרוֹם בִּמָּה אֶקְדֶּם. אֱלֹהֵי הָרִים לְמַעְרָכָה. וְאִם כָּל בְּהֵמוֹת וְחַיּוֹת קְרוּצִים. וְאֵף זְוִיוֹת מִזִּבְחַ מְבוֹסִים. וּכְחוֹל סֶלֶת דָּשָׁן וְשָׁמֶן. וּלְאֶזְכָּרָה לְבוֹנָה וְסָמִים. וְאֱלֹהֵי גֵרוֹת עַל הַמְּנֹרוֹת. וּכְהַרְרֵי אֱלֹהִים הַפָּנִים. וַיֵּין בְּמִטַּר הַשָּׁמַיִם. וְאֱלֹהֵי כָּל בְּנֵי אָדָם כֹּהֲנִים. וְכָל עֲצֵי עֵדֶן וְכָל עֲצֵי יַעְרִים. וְכָל בְּנֵי אֱלֹהִים בְּקוֹל תְּרוּעָתָם. וְכָל הַלְּבָנוֹן עוֹלָה כִּלְהָה. הֵן בְּכָל אֱלֹהֵי אֵין דֵּי לַעֲבוֹד. כִּי נִכְבַּדְתָּ מְאֹד מְלִכְנוּ. אֲמָנָם לֹא יוֹכְלוּ כִּבְדְּךָ וְאֲנִי נִבְזָה וְחָדַל אִישִׁים. וְאֵין לַעֲבֹדְךָ כָּלֹל לְכִבְדְּךָ. כִּי הִרְבִּיתָ טוֹבוֹת אֵלַי. וְרַב שְׁלוֹמִים לָךְ חִיבָתִי. וְלֹא חִיבָתִי לִי גִמּוּלֶיךָ. עַל הַטּוֹבוֹת לֹא עֲבַדְתִּיךָ. אִם אֶמְרָתִי אֶסְפָּרָה נָא כִּמּוֹ. וּמָה אֲשִׁיב לָךְ וְהַכֹּל שִׁלָּךְ. יָמִים וְכָל אֲשֶׁר בָּם בְּיָדְךָ.
--	---

*) Die Uebersetzung des שיר היחוד und מירוח אָנַעִים siehe in נרדִי.

גאות לבש לבש יי עז התאזר אף-תכון תבל בל-תמוט:
 בשבת היו אומרים. מזמור שיר ליום השבת. מזמור
 שיר לעתיד לבוא ליום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים:
 אמר רבי אלעזר אמר רבי חנינא. תלמידי חכמים מרבים שלום
 בעולם. שנאמר וכל-בניך למודי יי. ורב שלום בניך. אל-תקרא בניך
 אלא בוניך: שלום רב לאהבי תורתך ואין למו מכשול: יהי-שלום בחילך
 שלום בארמנותיך: למען אחי ורעי אדברה-נא שלום בך: למען בית-יי
 אלהינו אבקשה טוב לך: יי עז לעמו יתן יי ויברך את-עמו בשלום:

עלינו לשבח לארון הכל. לתת גדלה ליוצר בראשית
 שלא עשנו כגויי הארצות ולא שמנו כמשפחות האדמה.
 שלא שם חלקנו בהם וגורלנו ככל-המונים: ואנחנו כורעים
 ומשתחוים ומורים לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך
 הוא. שהוא נוטה שמים ויוסד ארץ. ומושב יקרו בשמים ו
 ממעל. ושכינת עזו בגבהי מרומים: הוא אלהינו אין עור.
 אמת מלכנו אפס זולתו. בכתוב בתורתו וידעת היום
 והשבת אל-לבבך. כי יי הוא האלהים בשמים וממעל
 ועל-הארץ מתחת אין עור:

על-כן ונקנה לה יי אלהינו לראות מהרה בתפארת ענה
 להעביר גלולים מן-הארץ. והאלילים כרות יכרתון
 לתקן עולם במלכות שדי. וכל-בני בשר יקראו בשמה
 להפנות אליה כל-רשעי-ארץ. יכירו וידעו כל-יושבי תבל.
 כי-לה תכרע כל-ברך תשבע כל-לשון. לפניך יי אלהינו
 יברעו ויפלו. ולכבוד שמה יקר יתנו. ויקבלו כלם את-עול
 מלכותך. ותמלוך עליהם מהרה לעולם ועד. כי המלכות
 שלך היא. ולעולמי עד תמלוך בכבוד: בכתוב בתורתך
 יי וימך לעולם ועד: ונאמר והיה יי למלך על כל-הארץ.
 ביום ההוא יהיה יי אחר ושמו אחר: קדיש יתום, ארון עולם.

אין באלהינו. אין בארוננו. אין במלכנו. אין כמושיענו:
 מי באלהינו. מי בארוננו. מי במלכנו. מי כמושיענו: נודה
 לאלהינו. נודה לארוננו. נודה למלכנו. נודה למושיענו:
 ברוך אלהינו. ברוך ארוננו. ברוך מלכנו. ברוך מושיענו:
 אתה הוא אלהינו. אתה הוא ארוננו. אתה הוא מלכנו.
 אתה הוא מושיענו: אתה הוא שהקטירו אבותינו לפניך
 את־קטרת הסמים:

פטום הקטרת הצרי והצפרן. החלבנה והלבונה.
 משקל שבעים שבעים מנה. מור וקציעה. שבלת גרד
 וברכס. משקל ששה עשר ששה עשר מנה. הקשט שנים
 עשר. וקלופה שלשה. וקנמון תשעה. בורית כרשינה תשעה
 קבין. יין קפריסין סאין תלתא וקבין תלתא. ואם אין
 לו יין קפריסין מביא חמר חורין עתיק. מלח סדומית
 רבע הקב. מעלה עשן כל־שהוא: רבי נתן אומר אף כפת
 הירדן כל־שהוא. ואם נתן בה דבש פסלה. ואם חסר
 אחת מכל־סמניה חייב מיתה: רבן שמעון בן גמליאל
 אומר הצרי אינו אלא שרף הנוטף מעצי הקטף: בורית
 כרשינה ששפין בה את־הצפרן. כרי שתהא נאה. יין
 קפריסין ששורין בו את־הצפרן. כרי שתהא עזה. והלא
 מי רגלים יפין לה אלא שאין מכניסין מי רגלים בעזרה
 מפני הכבוד:

השיר שהלויים היו אומרים בבית המקדש. ביום הראשון
 היו אומרים ליי הארץ ומלואה תבל וישבי בה: בשני היו
 אומרים. גדול יי ומהלל מאד בעיר אלהינו הר־קדש:
 בשלישי היו אומרים. אלהים נצב בערת־אל בקרב
 אלהים ישפוט: ברביעי היו אומרים אל־נקמות יי אל־
 נקמות הופיע: בחמישי היו אומרים הרנינו לאלהים
 עזנו הריעו לאלהי יעקב: בששי היו אומרים. יי מלך

אלהיו נצור לשוני מרע ושפתי מדבר מרמה ולמקללי
נפשי תדום. ונפשי כעפר לכל תהיה. פתח לבי בתורתך.
ובמצותיך תרהוץ נפשי. וכל החשבים עלי רעה. מהרה
הפר עצתם וקלקל מחשבתם. עשה למען שמך. עשה
למען ימינה. עשה למען קדשתך. עשה למען תורתך.
למען יחלצון ידיך הושיעה ימינה וענגי: יהיו לרצון אמרי
פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי: עשה שלום במרומיו
הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:
יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיבנה בית המקדש במהרה בימינו
ותן חלקנו בתורתך: ושם נעבדך ביראה כימי עולם וכשנים קדמוניות:
וערבה ליי מנחת יהודה וירושלם כימי עולם וכשנים קדמוניות:

ועתה יגדל נא כח אדני באשר דברת לאמר:

זכר ורחמיה יי וחסדיה כי מעולם המה:

סיון יתגדל ויתקדש שמה רבא בעלמא די-ברא כרעותה.
וימליך מלכותה בחייכון וביומיכון ובחיי דכל-בית
ישראל בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן:

קבל יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא.
סיון יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר
ויתעלה ויתהלל שמה הקודשא. בריך הוא לעילא מן
כל-ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא דאמירן בעלמא
ואמרו אמן: קבל קבל ברחמים וברצון את תפלתנו:

סיון תתקבל צלותהון ובעותהון דכל-ישראל קדם אבוהון
די בשמיא ואמרו אמן: קבל יהי שם יי מברך מעתה ועד עולם:

סיון יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים עלינו ועל כל-ישראל
ואמרו אמן: קבל עורי מעם יי עשה שמים וארץ:

סיון עשה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל-
ישראל ואמרו אמן:

בְּשִׂמְחָה וּבְשִׂשׂוֹן מוֹעֲדֵי קָדְשְׁךָ. וַיִּשְׂמְחוּ בְּךָ יִשְׂרָאֵל מִקֵּדְשֵׁי
שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִקֵּדֶשׁ יִשְׂרָאֵל וְהוֹמָנִים:

für den Vorbeter, und den Priestersegen bis zu Ende siehe oben Seite 40 — 44. Wo aber im Gebete der Priestersegen erteilt worden ist, fährt der Vorbeter hier fort.

רָצָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבְתַפְלָתָם. וְהָשִׁב אֶת־
הָעֲבוּרָה לְדָבִיר בֵּיתְךָ וְאֲשֵׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם. בְּאַהֲבָה
תִּקְבַּל בְּרָצוֹן. וְתֵהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוּרַת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ:
וְתַחֲוִינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַמַּחֲזִיר שְׂכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׂאֵתָה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מִגֵּן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדָה
לָךְ וְנִסְפָּר תְּהִלָּתְךָ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדְךָ וְעַל נַשְׁמוֹתֵינוּ
הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נַפְסֶיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נַפְלְאוֹתֶיךָ
וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עָרַב וּבֶקֶר וְצַהֲרַיִם. הַטּוֹב. כִּי לֹא כָלוּ
רַחֲמֶיךָ. וְהִמְרַחֵם כִּי לֹא תִמוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם. קוִינֵנוּ קָדֶךָ:
וְעַל כָּלָם יִתְבָּרֶךְ וַיִּתְרוֹמֵם שְׁמֶךָ מַלְכֵנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכָל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֵלָה. וַיְהִלְלוּ אֶת־שְׁמֶךָ בְּאַמֶּת. הָאֵל
יִשׁוּעַתָּנוּ וְעֲזָרָתָנוּ סֵלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שְׁמֶךָ וְלָךְ נִאֲחָה
לְהוֹדוֹת:

לְיְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. בָּרַכְנוּ בַּבְּרָכָה הַמְּשַׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה. הַכְּתוּבָה עַל־
יְדֵי מֹשֶׁה עֲבָדְךָ. הָאֲמוּרָה מִפִּי אֶהְרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים. עִם קְדוֹשְׁךָ בְּאֲמֹר: יְבָרְכֶךָ
יְיָ וַיִּשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיַּחֲנֶךָ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיַּשֵּׁם לָךְ שָׁלוֹם:
שִׁים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וְחֶסֶד וְרַחֲמִים. עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ. בָּרַכְנוּ אֲבֵינוּ כָּלָנוּ כְּאַחֵד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי
בְּאוֹר פָּנֶיךָ נִתְּתָה לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד.
וְצַדִּיקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם: וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֶךְ
אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בְּשָׁלוֹמְךָ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַמְּבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹם:

מִהָרָה. וְהוֹפֵעַ וְהַנֶּשֶׂא עֲלֵינוּ. לְעֵינֵי כָל־חַי. וְקָרַב פְּזוּרֵינוּ
מִבֵּין הַגּוֹיִם. וְנַפּוּצוֹתֵינוּ בְּנֶם מִרְכָּתִי אֶרֶץ: וְהַבִּיאֵנוּ לְצִיּוֹן
עִירָךְ בְּרָנָה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קִרְבָּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ. תְּמִידִים כְּסֻדְרָם
וּמוֹסָפִים כְּהִלְכָתָם: וְאֶת־מוֹסֵף יוֹם הַשְּׁמִינִי חֹג הָעֶצְרָת
הַזֶּה. נַעֲשֶׂה וְנִקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה. כְּמִצּוֹת רְצוֹנָךְ. כְּמוֹ
שֶׁכְּתִבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ. עַל־יְדֵי מַשָּׁה עֲבָדְךָ. מִפִּי כְבוֹדְךָ
כְּאִמּוֹר:

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֶצְרָת תִּהְיֶה לָּכֶם. כָּל־מְלָאכָתָא עֲבָדָה
לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם עֲלֶיהָ אִשָּׁה רֵיחַ נִיחַח לַיִּי פַר אֶחָד.
אֵיל אֶחָד. כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:
וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵיהֶם כַּמִּדְבָּר. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר. וּשְׁנֵי
עֶשְׂרֹנִים לְאֵיל. וְעֶשְׂרוֹן לְכֶבֶשׂ. וַיֵּין כְּנִסְכּוֹ. וְשַׁעִיר לַכִּפֹּר.
וּשְׁנֵי תְּמִידִים כְּהִלְכָתָם:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמַטִּיב
הַרְרֵשׁ לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ בְּהִמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְלֵי אֲבוֹת שַׁעֲשׂוּ
רְצוֹנָךְ. בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבִתְחִלָּה. וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוֹנּוֹ.
וְהִרְאֵנוּ בְּבָנֵינוּ וּשְׂמִיחָנוּ בְּתַקּוֹנוֹ. וְהַשֵּׁב כֹּהֲנִים לְעִבְרָתָם
וְדוֹיִם לְשִׁירָם לְזִמְרָם. וְהַשֵּׁב יִשְׂרָאֵל לְגוֹיָהֶם. וְשָׁם נַעֲלֶה
וְנִרְאֶה וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ בְּשָׁלוֹשׁ פַּעֲמֵי רֵגְלֵינוּ. כְּכַתּוּב
בְּתוֹרָתְךָ. שְׁלֹשׁ פַּעֲמִים וּבַשָּׁנָה יִרְאֶה כָל־זְכוּרָךְ אֶת־פָּנָיו
יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחֹג הַמִּצּוֹת וּבְחֹג הַשְּׁבָעוֹת
וּבְחֹג הַסִּכּוֹת וְלֹא יִרְאֶה אֶת־פָּנָיו יְיָ רִיקָם: אִישׁ כְּמַתְנֵת יָדוֹ
כְּבִרְכָתָא יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־בְּרַכָּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשִׁשׁוֹן. כְּאֲשֶׁר וְרָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ. קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצּוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ. שִׁבְעֵנוּ מִטּוֹבָךָ וּשְׂמִיחָנוּ
בִּישׁוּעָתְךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעֲבֹדְךָ בְּאַמֶּת וְהִנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

מִמְקוֹמוֹ הוּא יִפֵּן בְּרַחֲמִים. וַיַּחֲזֹן עִם הַמִּי־חָרִים שְׁמוֹ
עָרַב וּבִקֵּר בְּכָל־יּוֹם תַּמִּיד פַּעַמִּים בְּאַהֲבָה שָׁמַע אוֹמְרִים:
קֹהֵל וּמִזֵּן שָׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

מִזֵּן אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנו.
וְהוּא יִשְׁמִיעֵנו בְּרַחֲמָיו שְׁנִית לַעֲיָנִי כָל־חַי לַהֲיֹת לָכֶם
לְאֱלֹהִים:

קֹהֵל וּמִזֵּן אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

מִזֵּן אֲדִיר אֲדִירָנוּ יְיָ אֲדוֹנֵינוּ מָה אֲדִיר שְׁמָךְ בְּכָל־הָאָרֶץ.
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד:

וּבְרַבְרֵי קִדְשֶׁךָ כְּתוּב לֵאמֹר:

ק"ו יְמֶלֶךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהֶיךָ וְצִיּוֹן לְדוֹר וָדוֹר הַלְלוּיָהּ:
מִזֵּן לְדוֹר וָדוֹר נֶגִיד גְּדֻלָּה וְלִנְצַח נִצְחִים קִדְשָׁתְךָ נִקְדִּישׁ וְשַׁבְּחָךְ אֱלֹהֵינוּ
מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אֲתָה.
בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְּחִרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַקְּשׁוֹנוֹת. וְקִבַּשְׁתָּנוּ בְּמִצּוֹתֶיךָ. וְקִרְבַּתָּנוּ
מִלִּכְנוּ לְעִבּוּדְתֶּךָ. וְשָׁמַךְ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קִרְאָתְךָ:
וּתְתֵן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה. חֲגִים
וְזִמְנִים לְשִׁשּׁוֹן. אֶת־יּוֹם הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֵרֶת הַזֶּה. זְמַן
שִׂמְחָתָנוּ מִקְרָא־קֹדֶשׁ. זִכָּר לִיצִיאַת מִצְרַיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאֶרְצָנוּ. וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אֲדָמָתָנוּ.
וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לַעֲלוֹת וּלְרַאֲוֹת וּלְהַשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֶיךָ.
וּלַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירְתֶּךָ. בְּבֵית הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
שֶׁנִּקְרָא שְׁמָךְ עָלָיו. מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלַּחָה בְּמִקְדָּשְׁךָ: יְהִי
רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מֶלֶךְ רַחֲמָן. שֶׁתָּשׁוּב
וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים. וּתְבַנֶּהוּ מִהֲרָה
וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵנוּ. גִּלָּה כְּבוֹד מַלְכוּתֶךָ עָלֵינוּ

כי שם יי אקרא הכו גדל לאלהינו:

אֲדָנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל
עֲלִיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקִנְיָה הַכֹּל וְזוֹכֵר חֲסָדֵי אֲבוֹת
וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה: מֶלֶךְ עוֹזֵר
וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן:

בָּרוּךְ אַתָּה יי מֶגֶן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִבּוֹר לְעוֹלָם אֲדָנִי מַחֲיָה מֵתִים וְאַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:

מְשִׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם.

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מַחֲיָה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֲמוּנָתוֹ
לִישְׁנֵי עֶפֶר. מִי כְמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרֹת וּמִי רוֹמֵם לְךָ מֶלֶךְ
מִמִּית וּמַחֲיָה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: וְנֶאֱמַן אַתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יי מַחֲיָה הַמֵּתִים:

לש"ץ גְּעָרִיצָה וְנִקְדִּישָׁה בְּסוּד שִׁיחַ שְׂרָפִי

קֹדֶשׁ הַמִּקְדָּשִׁים שְׁמֶךָ בִּקְדָּשׁ בְּכַרְתוֹב

עַל יַד נְבִיאָךְ וְקָרָא זֶה אֵל--זֶה וְאָמַר:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ
קָדוֹשׁ וְקָדוֹשִׁים בְּכָל--
יוֹם יִהְיֶה לְךָ סֵלָה. בָּרוּךְ
אַתָּה יי הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

קהל ומזון קָדוֹשׁ וְקָדוֹשׁ קָדוֹשׁ

יי צְבָאוֹת מְלֵא כָל-הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

מזון כְּבוֹדוֹ מְלֵא עוֹלָם וּמִשְׁרָתוֹ שׂוֹאֲלִים זֶה
לְזֶה אֵיךְ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעִמָּתָם בָּרוּךְ יֵאמְרוּ:

קהל ומזון בָּרוּךְ כְּבוֹד יי מִמְּקוֹמוֹ:

נְקִי כַפִּים וּבֶרֶךְ לֵב אֲשֶׁר לֹא נָשָׂא לִשְׂוֹא נַפְשׁוֹ וְלֹא נִשְׁבַּע לְמַרְמָה: יִשָּׂא
בְּרָכָה מֵאֵת יי וְצִדְקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דֹּר דֹּרָשׁוֹ מִבְּקָשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֵלָה:
שָׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ
הַכְּבוֹד יי עֲוִיז וְגִבּוֹר יי גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שָׂאוּ שְׁעָרִים וְרָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִתְחֵי
עוֹלָם וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יי צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סֵלָה:

Beim Hineinstellen der Tora in die heilige Lade.

וּבִנְחָה יֹאמַר שׁוּבָה יי רַבּוֹת אֵלַי יִשְׂרָאֵל: קוּמָה יי
לְמִנּוּחָתְךָ אֲתָה וְאַרְוֹן עֵינֶיךָ: כִּהְנִיךָ יִלְבַּשׁוּ צִדְקָה וְחַסִּידֶיךָ
יִרְנְנוּ: בְּעִבּוֹר דֹּר עֲבֹדְךָ אֶל־תֵּשֶׁב פָּנֵי מִשִּׁיחָךָ: כִּי לָקַח
טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אֶל תַּעֲזוּבוּ: עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים
בָּהּ וְתוֹמְכֶיהָ מֵאֲשֶׁר: דְּרָכֶיהָ דְּרָכֵי־נֶעֱם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ
שָׁלוֹם: הִשִּׁיבֵנוּ יי וְאֵלֶיךָ וְנִשְׁוּבָה חֲדָשׁ יִמִּינוּ כְּקֶדֶם:

ת פ ל ת מ ו ס ר

קהל ועתה יגדל גא כח אדני באשר דברת לאמר:
זכר ורחמיה יי וחסדיה כי מעולם המה:

מִיִּתְגַּבֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמָהּ רַבָּא בְּעֵלְמָא דִּי־בְרָא כְרַעוּתָהּ
וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ בְּחַיִּיכוֹן וּבִיּוֹמֵיכוֹן וּבְחַיִּי דְּכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל
בְּעֵגְלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן:

קהל יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא.

מִיִּתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר
וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל שְׁמָהּ דְּקוֹדֶשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵילָא
מִן כָּל־בְּרַכְתָּא וְשִׁירָתָא תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחֲמָתָא דְּאִמִּירָן
בְּעֵלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן:

אשרי יושבי ביתך עוד יהללוך סלה:

אשרי העם שככה לו אשרי העם שיי אלהיו:

קמה תהלה לדוד ארוממה אלוהי המלך ואברכה שמך לעולם ועד: בכל-יום אברכה ואהללה שמך לעולם ועד: גדול יי ומהלל מאד ולגדלתו אין חקר: דוד לדוד ישבח מעשיך וגבורתיך וגידו: הדר כבוד הודך ודברי נפלאתיך אשיחה: ועוזו נוראותיך יאמרו וגדלתך אספרנה: זכר רב טובך יביעו וצדקתך ירגנו: חנון ורחום יי ארך אפים וגדל חסד: טוב יי לכל ורחמיו על כל-מעשיו: יודוך יי כל-מעשיך וחסידיך יברכוכה: כבוד מלכותך יאמרו וגבורתך ידברו: להודיע לבני האדם גבורתיו וכבוד הדר מלכותו: מלכותך מלכות כל-עולמים וממשלתך בכל-דור ודור: סומך יי לכל-הנפלים וזוקף לכל-הכפופים: עיני כל אליך ישברו ואתה נתן להם את-אכלם בעתו: פותח את-ידך ומשביע לכל-חי רצון: צדיק יי בכל-דרכיו וחסיד בכל-מעשיו: קרוב יי לכל-קראיו לכל אשר יקראהו באמת: רצון יראיו יעשה ואת-שועתם ישמע ויושיעם: שומר יי את-כל-אהביו ואת כל-הרשעים ישמיד: תהלת יי ידבר-פי ויברך כל-בשר שם קדשו לעולם ועד: ואנחנו נברך יה מעתה ועד עולם הללויה:

Der Vorbeter beim Zurücktragen der Tora.

יהללו את-שם יי כי נשגב שמו לבדו

הקהל עונים הודו על ארץ ושמים: וירם קרן לעמו תהלה לכל-חסידיו לבני ישראל עם קרובו הללויה:

כד לדוד מזמור ליי הארץ ומלואה. תבל ויושבי בה: כי הוא על-ימים יסדה. ועל-נהרות יבוננה: מי-יעלה בהר יי. ומי יקים במקום קדשו:

אשריכם ישראל. אשריכם ישראל. אשריכם ישראל.
 אשר בחר בכם אל. והנחיל לכם התורה ממדבר מתנה:
 התקבצו מלאכים. זה אל זה לקבל זה. ואמר זה לזה.
 מי הוא זה ואי זה הוא. מאחז פני בסא. פרשו עליו עננו:
 מי עלה למרום. מי עלה למרום. מי עלה למרום. והוריד
 עז מבטחה: משה עלה למרום. נתנאל שמעיה. אבי סוכו.
 אבי זנוח. חבר. יקותיאל. טוביה. ירד. אביגרור עלה
 למרום. והוריד עז מבטחה:

אגיל ואשמח בשמחת תורה.
 בא יבא צמח בשמחת תורה.
 תורה היא עץ חיים. לכלם חיים. כי עמך מקור חיים:
 אברהם שמח בשמחת תורה.
 בא יבא צמח בשמחת תורה.
 תורה היא עץ חיים. לכלם חיים. כי עמך מקור חיים:
 יצחק שמח בשמחת תורה.
 בא יבא צמח בשמחת תורה.
 יעקב שמח בשמחת תורה.
 משה שמח בשמחת תורה.
 אהרן. יהושע. שמואל. דוד.
 שלמה שמח בשמחת תורה.
 בא יבא צמח בשמחת תורה.
 תורה היא עץ חיים. לכלם חיים. כי עמך מקור חיים:

וּרְאֵשׁ לְנָבִיאִים. סָגַר הַיָּם בְּתַפְלָתוֹ, וְעַל יַד שְׁלוּחוֹ. חֲרוֹן
 אַף הָשִׁיב. עָנָה יי' וַאֲמַר לַעֲמוֹ, אֲנֹכִי יי' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר
 הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם (וּפְרִיְתִיךָ) מִבֵּית עֲבָדִים. פָּתַחוּ
 כָּל־סָפִיחַ וְאָמְרוּ יי' יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: צַעַק מֹשֶׁה צָעָקָה
 גְּדוֹלָה וּמְרָה, בַּשָּׁעָה שֶׁאָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עָלֶיהָ וּמַת
 בָּהֶר. קָרַע בְּגָדָיו וְהָרִים קוֹלוֹ, יְהוֹשִׁעַ בֶּן נּוּן שָׁמַר נָא צִנִּי.
 רָאָה מֹשֶׁה מֵרֹאשׁ הַפִּסְגָּה, נִחַלַת שְׂבָטִים עוֹמְדִים לְפָנָיו.
 שֵׁם מַת מֹשֶׁה עֶבֶד יי' מוֹל בֵּית פַּעוֹר אֲסָפוֹ אֱלֹהֵינוּ. תַּפְלַת
 מֹשֶׁה קָרַע רִקְיעַ, וְעָנָה צוֹר לַעֲמוֹ בַּעֲרַת צְרוּתָם. תַּפְלַתוֹ
 לְעוֹלָם לֹא שָׁבָה רִיקָם, כִּי רוּעָה נֶאֱמָן הָיָה מֹשֶׁה לְיִשְׂרָאֵל:
 מֹשֶׁה מִתְּמִי לֹא יָמוּת. עַל פִּי יי' מַת מֹשֶׁה רַבֵּינוּ:

והחזן לוקח ס"ת צידו ומתחיל שישו ושמחו.

שִׁישׁוּ וְשִׁמְחוּ בְּשִׁמְחַת תּוֹרָה. וְתִנּוּ כְבוֹד לַתּוֹרָה.
 כִּי טוֹב סְחָרָה מִכָּל סְחוֹרָה. מִפֶּן וּמִפְּנִינִים יִקָּרָה.
 נָגִיל וְנִשְׁשִׁישׁ בּוֹאֵת הַתּוֹרָה. כִּי הִיא לָנוּ עוֹ וְאוֹרָה:
 אֶהְיֶה לְאֱלֹהֵי וְאֶשְׁמְחָה בּוֹ. וְאֶשְׁמְחָה תִּקְוֹתֵי בּוֹ.
 נָגִיל אֶהְיֶה לְאֱלֹהֵי וְאֶשְׁמְחָה בּוֹ. אֱלֹהֵי צוּרֵי אַחֲסֵה בּוֹ:
 בְּכָל לֵב אֲרַנֵּן צִדְקוֹתֶיךָ. וְאֲסַפְּרָה תִּהְלִיתֶךָ.
 נָגִיל בְּעוֹרְנֵי אֲגִיד נִפְלְאוֹתֶיךָ. עַל חֲסִדֶּךָ וְעַל אֱמֻנָתֶךָ:
 גּוֹאֵל תַּחֲשִׁישׁ מִבֶּשֶׁר טוֹב. כִּי אַתָּה מַגְדֵּל עוֹ וְטוֹב.
 נָגִיל גְּאוּלִּים יוֹדוּךָ בְּלֵב טוֹב. הוֹדוּ לַיי' כִּי טוֹב:
 דָּגוּל גְּאוּל גָּאֹל נָא הַמוֹנִי. כִּי אֵין קָדוֹשׁ כִּי.
 נָגִיל דָּגוּלִים יוֹדוּךָ יי'. מִי יִמְלֹל גְּבוּרֹת יי':
 הֲלֹא בְּאַהֲבָתוֹ בָּחַר בָּנוּ. בְּנֵי בְכוּרֵי קִרְאָנוּ.
 הוֹד וְהָדָר הַחֲכִימָנוּ. כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ עִמָּנוּ:
 נָגִיל וְנִשְׁשִׁישׁ בּוֹאֵת הַתּוֹרָה. כִּי הִיא לָנוּ עוֹ וְאוֹרָה:

רחם על ציון כי היא בית חיינו ולעלובת נפש תושיע
במהרה בימינו. ברוך אתה יי משמח ציון בבניה:

שמחנו יי אלהינו באלהינו הנביא עבדך ובמלכות בית דוד
משיחך במהרה יבא ויגל ולבנו על כסאו לא ישב זר. ולא-
ינחלו עוד אחרים את כבודו. כי בשם קדשך נשבעת לו
שלא יכבה נרו לעולם ועד. ברוך אתה יי מגן דוד:

על התורה ועל העבודה ועל הנביאים ועל יום השמיני
חג העצרת הזה שנתת לנו יי אלהינו לששון ולשמחה
לכבוד ולתפארת. על הכל יי אלהינו אנחנו מודים לך
ומברכים אותך. יתברך שמה בפי כל חי תמיד לעולם
ועד. ברוך אתה יי מקדש ישראל והומנים:

ומעמידין הג' ס"ת על השולחן ואומרים זה.

אשר בגלל אבות בנים גלל, ובעבורם תורה נתן.
בגללי רוח יי נגלה, במלאכי צבאות אלפי שנאן. גבור
עד גאים אלוה אדיר, קרא למשה לקבל ולוחות. דברי אל
חי שמעה הארץ, ועמודיה יתפלצון. הטה שמים וירר,
וירכב על כרוב וידא על כנפי רוח. ויצאו דברים ומתוך
האש, ויתחקקו על לוחות האבן. ומירות אמרו כל בני
אלהים, שופר תקעו בשמי מרום. חדרה לבשו כל בני
עשו, כי משעיר יי זרח. טפחו כלם בני ישמעאל, כי
מפארן יי הופיע. ימין יי טפחים בלוחות, וימין משה
טפחים בלוחות. כי ארך הלוחות משה טפחים, וטפחים
מפורש בין יד ליד. לך משה ושמח בגדלתך, כי אין כמוך
בכל הנביאים. מי עלה שמים לתוך הענן, ומי ראה תמונת
אלהינו. (משה עלה לתוך הענן גם הוא ראה תמונת
אלהינו). נשיא נשיאים היה משה רבינו, אב לחכמים

daß ihr ihnen Hilfe leistet. So lange, bis der Ewige auch euren Brüdern, so wie euch Ruhe gewähret, und bis auch sie das Land in Besitz nehmen, welches der Ewige, euer Gott, ihnen eingibt, nur alsdann könnt ihr wieder zurückkehren in das Land eueres Eigenthumes, und dasjenige als Besizthum behalten, was euch eingegeben hat Moscheh, der Knecht des Ewigen, diesseits des Jarden gegen Sonnenaufgang. Und sie antworteten dem Jehoschua und sprachen: Alles, was du uns geboten hast, wollen wir thun, und wohin du uns sendest, wollen wir gehen. Ganz so wie wir Moscheh gehorsam gewesen, wollen wir auch dir gehorsam sein. Möge nur der Ewige, dein Gott, auch mit dir so sein, wie er mit Moscheh war. Jeder, der sich deinem Befehle widersetzen und nicht gehorchen wird deinen Worten, was du auch immer ihm befehlen mögest, der soll sterben, nur sei standhaft und beharrlich.

וְעֹזְרֵתֶם אוֹתָם: עַד אֲשֶׁר־
יִנִּיחַ יְהוָה לְאַחֵיכֶם כְּכֶם
וִירְשׁוּ גַם־הֵמָּה אֶת־הָאָרֶץ
אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם נָתַן
לָהֶם וּשְׁבַתְתֶּם לְאָרֶץ
יְרֻשָּׁתְכֶם וִירְשִׁתֶּם אוֹתָהּ
אֲשֶׁר וְנָתַן לָכֶם מֹשֶׁה עֶבֶד
יְהוָה בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן מִזֶּרֶחַ
הַשָּׁמֶשׁ: וַיַּעֲנוּ אֶת־יְהוֹשֻׁעַ
לֵאמֹר כָּל אֲשֶׁר־צִוִּיתָנוּ
נַעֲשֶׂה וְאֵל־כָּל־אֲשֶׁר־
תִּשְׁלַחֵנוּ נֵלֵךְ: כִּכְּל־אֲשֶׁר־
שָׁמַעְנוּ אֶל־מֹשֶׁה בֶּן נִשְׁמָע
אֵלֶיךָ רַק יִהְיֶה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
עִמָּךְ כֹּאֲשֶׁר הָיָה עִם־מֹשֶׁה:
כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר־יִמָּרֶה אֶת־
פִּיךָ וְלֹא־יִשְׁמָע אֶת־דְּבָרֶיךָ
לְכָל אֲשֶׁר־תִּצְוֶנוּ יוֹמָת רַק
חֹזֵק וְאַמִּץ:

Nach der הפטרה werden diese ברכות gesagt.

בָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים צְדִיק
בְּכָל־הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנָּאֵמָן הַאֲמוּרָה וְעוֹשֶׂה. הַמְדַבֵּר וּמַקִּים.
שְׂכַל־דְּבָרָיו אֱמֶת וְצֶדֶק:
נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יי אֱלֹהֵינוּ וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אַחֵר
מִדְּבָרֶיךָ אַחֲזֹר לֹא־יִשׁוּב רִיקָם כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן אַתָּה. בָּרוּךְ
אַתָּה יי הָאֵל הַנָּאֵמָן בְּכָל־דְּבָרָיו:

lich sein. Fürwahr! ich habe dich ernannt, sei standhaft und beharrlich, bleibe unverzagt und furchtlos, denn der Ewige, dein Gott, ist mit dir überall, wohin du dich wendest. Hierauf befahl Jehoschua den Vorstehern des Volkes, Folgendes: Gehet durch das Lager und gebietet dem Volke also: Schaffet euch Lebensmittel an, denn nach drei Tagen sollt ihr über diesen Jordan gehen, um zur Besitznahme des Landes zu kommen, welches der Ewige, euer Gott, euch als Eigenthum geben wird. Zu dem Stamme Reuben, zu dem Stamme Gad und zu dem halben Stamme Menascheh aber, sprach Jehoschua wie folgt: Des Auftrags eingedenk, welchen euch Moscheh, der Knecht des Ewigen, erteilt hat, da er sprach: Der Ewige, euer Gott, gewährt euch Ruhe, indem er euch dieses Land eingibt. Euere Weiber, Kinder und Heerden sollen in dem Lande bleiben, welches euch Moscheh angewiesen, diesseits des Jordan; ihr aber sollt gerüstet einherziehen vor euern Brüdern, jeder Tapfere im Heere, auf

הָלֹא צוֹיִתִּיךָ חֲזַק וְאַמֵּץ
אֶרְתַּעֲרֹץ וְאֶל־תַּחַת כִּי
עִמָּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל
אֲשֶׁר תֵּלֵךְ: וַיִּצֹו יְהוֹשֻׁעַ
אֶת־שָׂטְרֵי הָעָם לֵאמֹר:
עֲבְרוּ! בְּקֶרֶב הַמַּחֲנֶה וַיִּצֹו
אֶת־הָעָם לֵאמֹר הִכִּינוּ לָכֶם
צֹדָה כִּי בַעֲדוֹ שְׁלֹשַׁת יָמִים
אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־הַיַּרְדֵּן
הַזֶּה לָבוֹא לָרֶשֶׁת אֶת־
הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
נָתַן לָכֶם לָרֶשֶׁתָּהּ:
וְרֵאשֵׁי בְנֵי וְלִגְדֵי וְלַחֲצֵי
שִׁבְטֵי הַמִּנֶּשֶׁה אָמַר יְהוֹשֻׁעַ
לֵאמֹר: זְכוֹר אֶת־הַדְּבָר
אֲשֶׁר צִוָּה אֶתְכֶם מֹשֶׁה
עַבְד־יְהוָה לֵאמֹר יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם מְנִיחַ לָכֶם וְנָתַן
לָכֶם אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת:
נְשִׁיכֶם טַפְּכֶם וּמִקְנֵיכֶם
יָשְׁבוּ בָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַן לָכֶם
מֹשֶׁה בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן וְאַתֶּם
תַּעֲבְרוּ חַמְּשִׁים לִפְנֵי
אֶחָיֶכֶם כָּל גִּבּוֹרֵי הַחֵיל

tritt, habe ich euch gegeben, wie ich es Moscheh zugesagt. Von der Wüste und dem Libanon hier bis zum großen Strome Perath, das ganze Land der Chitim, und bis zum großen Meere gegen den Untergang der Sonne, soll euere Gränze sein. Es soll dir niemand widerstehen durch dein ganzes Leben; wie ich mit Moscheh gewesen, so will ich auch mit dir sein, ich lasse dich nicht sinken und werde dich nicht verlassen. Sei standhaft und beharrlich, den du sollst diesem Volke das Land eigen machen, welches ich ihren Eltern zugeschworen, ihnen einzugeben. Nur sei äußerst standhaft und beharrlich, um alles genau zu befolgen und zu erfüllen, nach jener Lehre, welche dir mein Knecht Moscheh anbefohlen hat. Weiche nicht davon weder zur Rechten noch zur Linken, damit du glücklich seiest, überall, wohin du dich wendest. Es soll nie entfernt werden dieses Buch des Gesetzes von deinem Munde, sondern du sollst darin mit Bedacht lesen Tag und Nacht, damit du genau beobachtest zu erfüllen, alles so wie es darin geschrieben steht, alsdann wird dein Unternehmen gelingen, alsdann wirst du glück-

רָגַלְכֶם בּוֹ לָכֶם נִתְּתִיו
כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֶל-מֹשֶׁה:
מִהַמִּדְבָּר וְהַלְבָנוֹן הַזֶּה
וְעַד-הַנָּהָר וְהַגְדּוֹל נְהַר-
פָּרַת כָּל אֶרֶץ הַחִתִּים וְעַד-
הַיָּם הַגְדּוֹל מִבּוֹא הַשָּׁמֶשׁ
יְהִי גְבוּלְכֶם: לֹא-יִתִּיצֵב
אִישׁ לִפְנֶיךָ כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ
כַּאֲשֶׁר הָיִיתִי עִם-מֹשֶׁה
אֲהִיָּה עִמָּךְ לֹא אֲרַפֶּךָ וְלֹא-
אֶעֱזֹבְךָ: חֻק וְאֲמִן כִּי אֶתָּה
תִּנְחִיל אֶת-הָעָם הַזֶּה אֶת-
הָאָרֶץ אֲשֶׁר-נִשְׁבַּעְתִּי
לְאֲבֹתָם לָתֵת לָהֶם: רַק
חֻק וְאֲמִן מְאֹד לִשְׁמֹר
לַעֲשׂוֹת כְּכָל-הַתּוֹרָה אֲשֶׁר
צִוָּךְ מֹשֶׁה עַבְדִּי אֶל-תִּסּוֹר
מִמֶּנּוּ יָמִין וּשְׂמֹאל לִמְעַן
תִּשְׁכִּיל בְּכָל אֲשֶׁר תִּקְךָ:
לֹא-יָמוּשׁ סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה
מִפִּיךָ וְהִגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וּלְיָלָה
לִמְעַן תִּשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת כְּכָל-
הַכְּתוּב בּוֹ כִּי-אֲזַן תִּצְלִיחַ
אֶת-דְּרָכְךָ וְאֲזַן תִּשְׁכִּיל:

Des Edlen Erbe war's, ein Erb-
theil ist's geblieben,
Geschlecht erbt's an Geschlecht, und
Nah' an Fern.
Des Allerhöchsten deutungsvoller
Namen,
Ist in dem Buch des Auszugs
ausgedrückt;
Das Buch der Opfer ist der gold'ne
Nahmen,
Der der Gebräuche heil'ge Mystik
schmückt —
Des Gottgesandten lezte Worte
zeugen:
Anfangs schuf Gott — die Welt
und was ihr eigen.
Heil dir u. f. w.

הוֹרִישָׁה עֲנִיו וִירֵשׁ
דֹּר מִדֹּר קָרֹב לְמֶרְחָק
וַיְסֹדֶר הַשֵּׁם הַמְּפֹרָשׁ
עַל סֵפֶר וְאֵלֶּה שְׁמוֹת חֶק
וַיִּקְרָא סֹדֶר הַסְּפָרִים
וַיְדַבֵּר אֵתוֹ אֱלֹהִים
דִּבֶּר אֵלֶּה הַדְּבָרִים.
בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים: אֲשֶׁרִּיד

Vor der הפטרה wird dieses gesagt.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר
בְּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְּדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בְּאַמֶּת:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבַמֶּשֶׁה עַבְדּוֹ
וּבִישְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבְנְבִיאָיו הָאֵמֶת וְצֶדֶק:

Es geschah, nachdem Mo-
scheh, der Knecht des Ewigen,
gestorben war, daß der Ewige
zu Jehoschua, dem Sohne des
Nun, dem Diener des Moscheh,
also sprach: Moscheh, mein
Knecht, ist todt, und nun ma-
che du dich auf und gehe über
diesen Gorden, du und dieses
ganze Volk, in das Land, wel-
ches ich ihnen, den Kindern
Jisrael's, eingebe. Jeden Ort,
welchen euere Fußsohle be-

הפטרה נִכְוָּשׁע סימן ח'

וַיְהִי אַחֲרֵי מוֹת מֹשֶׁה
עַבְדֵּי יְהוָה וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-
יְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נֹון מִשְׁרַת
מֹשֶׁה לֵּאמֹר: מֹשֶׁה עַבְדִּי
מָת וְעַתָּה קוּם עֲבֹר אֶת-
הַיַּרְדֵּן הַזֶּה אֶתָּה וְכָל-הָעָם
הַזֶּה אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי
נֹתֵן לָהֶם לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל:
כָּל-מָקוֹם אֲשֶׁר תִּדְרֹךְ כֶּף-

Der Wunder Menge wirkte er durch
 Glauben,
 Der ewige Gott erstarkte ihn mit
 Kraft;
 Er überlieferte Gesetz der Wahrheit,
 Gesetz voll Weisheit und voll
 Wissenschaft.
 D'rum weihe deinen Lehrern Ehr',
 und nimmer
 Errege Neugier deine Fragen kühn,
 In der Natur zu suchen jene
 Wunder —
 Warum soll Gottes Zorn ob dir
 erglühn?
 Die fabelhafte Reden von ihm
 halten,
 In denen kann kein Gottesglauben
 walten.
 Heil dir u. s. w.
 Er brachte mir herab das Tafel=
 paar,
 Als ich verstrickt in meinem Wah=
 ne war¹⁾.
 Und zweimal vierzig Tage ohne
 Rasten,
 Hielt er um meinetwillen strenge
 Fasten —
 Wie soll mir munden Trank und
 Speis,
 Da mein Drakel schwand vom
 Erdenkreis?
 Als er gelebt, hab' ich durch ihn
 vernommen,
 Was ihm der Gottheit Mund hat
 offenbart;
 Er segnete, bevor er starb, die
 Frommen,
 Sie, denen auch der Segen Gottes
 ward.
 Heil dir u. s. w.
 Wie herrlich ist das Forschen und
 das Lieben
 Im Lichtgesetze, diesem Himmels=
 stern;

רא הפטרה לשמחת חורה
 רב מופתיו אך באמונה
 אל חי עצמו בעצמה
 הוא הנחיל דת נאמנה
 דת מלא רעת וחכמה
 כבד מוריק, ואל נא
 תשאל איך היה וכמה
 הנפלאים הזכורים
 כמה יקצוף האלהים
 הדוברים עליו שקרים
 ולא האמינו באלהים:
 הוא הוריד לוחות שתיים
 ובעת טעיתי במעלי
 ארבעים יום פעמים
 לא אכל ו לחם בשלי.
 איך אוכל לחם ומים
 אשתה. כי נאסף פלילי.
 בחייו פרש לי אמרים
 אשר אמר לו האלהים
 ובמותו ברך ישרים
 ויברך אותם אלהים:
 מה נכבד מפקד ומדרש
 דת היתה אמון בשחק

אשר

אשר

¹⁾ Als Israel zu Aharon sprach: Auf, mache uns Götter, die vor uns herziehen, denn dieser Mann Moscheh — wir wissen nicht, was ihm geschehen. (2. M. 32, 1.)

Beim Aufheben und Vorzeigen der Tora.

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עַל פִּי יְיָ בְּיַד מֹשֶׁה: עֵץ
חַיִּים הִיא לַמַּחְיִיקִים בָּהּ וְתוֹמְכֶיהָ מֵאֲשֶׁר: דְּרָכֶיהָ דְּרָכֵי נֶעֱם וְכָל נְתִיבֹתֶיהָ
שָׁלוֹם: אֶרֶץ יָמִים בְּיָמֶיהָ בְּשִׁמְאֻלָּהּ עֵשֶׂר וּכְבוֹד: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צְדָקוֹ יִגְדִּיל
תּוֹרָה וַיֹּאדִיר:

Vor der הפטרה wird dieser Piut gesagt.

Heil Berg Abarim dir,
Vor allen hohen Bergen;
Der du der Gräber Höchstes birgst
Des Gottesmannes Grab.

(אֲשֶׁרִּיךָ הַר הָעֲבָרִים
עַל הַהָרִים הַגְּבוּהִים
יַעַן כָּךְ מִבְּחַר קְבָרִים
הַקָּבֵר אִישׁ הָאֱלֹהִים:

In meinem Herzen glüht's, ich
breche meine Hände,
Der treue Bote starb, der Bote
sonder Gleichen;
Ein Engel ist ihm einst im Dorn-
busch erschienen,
Im Dornbusche, der in hohen
Flammen stand,
Und dennoch unverfehrt in seinem
Zustand blieb.
Den Demuthsvollen trieb das Wun-
der hin zum Berge,
Da rief die Gottheit ihn bei sei-
nem Namen an —
Doch er verbarg sein edles Antlitz,
Um nicht die Gottheit anzuschauen.
Heil dir u. s. w.

בְּלִבִּי לָבָה וְכַף אֶף
עַל מוֹת צִיר נֶאֱמָן אֲשֶׁר לֹא-
קָם עוֹד כְּמוֹהוּ. וּמֵלֶאדֶּ-
נִרְאָה מִתּוֹךְ הַסֵּנָה לוֹ
בּוֹעֵר בָּאֵשׁ הַסֵּנָה. אֶף
לֹא אָכַל עֲצָמוֹ וְחִילוֹ
וַיּוֹאֵל עָנּוּ לַהָרִים
וַיִּקְרָא אֵלָיו אֱלֹהִים
הַסֵּתִיר פָּנָיו הַיִּקְרִים ו
מִהֵבִיט אֶל הָאֱלֹהִים: אֲשֶׁרִּיךְ

*) Dieser Piut ist im metrischen Regelzwang des Mittelalters eingeengt, und trägt akrostisch den Namen Abraham, der aber nicht dem gefeierten Abraham ben-Esra zu gehören scheint, wenn auch die rhythmische Diction dafür sprechen dürfte. Der Inhalt ist eine besonders am Schluß schwach ausgeführte elegische Mosaik, die der Dichter der Gemeinde Zisrael's in Mund legt. Der Dichter folgt dem Manne Gottes von dem Momente seiner Berufung und Sendung, bis zu seinem Tode auf dem Berge Abarim, den er in vier Versen, die den Refrain bilden, panegyrisch ordnet. In den sechs Schlußversen deutet er auf die fünf heiligen Bücher hin, beginnt mit dem zweiten, das seine Geburt, Sendung, und die Offenbarung Gottes enthält, nennt das dritte, das die Opfer und den Priesterdienst behandelt, berührt schwach das vierte, und schließt das letzte Buch mit dem Anfangsvers des ersten Buches; womit der fromme Dichter die Tora als ein unendliches Buch, dessen Ende sich cirkelförmig an den Anfang schließt und niemals aufhört, andeuten will.

מִי שֶׁבֵרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אֲבָרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
הַזֶּה וְשִׁלְמָה הוּא יְבָרַךְ אֶת ר' פְּלוֹנִי הַחֹתֵן בֶּר פְּלוֹנִי בְּעֶבְרַת שְׁנֵדָר
לְכַבֹּד הַתּוֹרָה מִתְּנָה מְרַבָּה: אֱלֹהֵי מִנֵּי עַד. שִׁיתָהוּ לָעַד.
בְּרַכָּה מְעַלְיָה: בָּרַךְ אֶת חֵילוֹ. וְתִרְצָה מִפְּעָלוֹ. בִּרְעַת
רְצוּיָה: נִדְלָהוּ אֶל רָם. כִּבְרַח פָּרֵן אָרֶם. רַב הָעֲלִילָה:
הִרְשָׁהוּ בְּמִפְקָד. כִּיחִיד הַנֶּעֱקָד. בְּהַר הַמּוֹרִיָּה: הוֹד וְהָדָר
יִלְבָּשׁ. כְּבַעֲשָׁרִים נֶחֱבֵשׁ. וְתוֹצִיאוֹ לָרוּיָה: וַיִּמְשֹׁל עָלֶיהָ תִּבְל.
כְּעֵנָה בְּכַבֵּל. בְּעֵגְלָה יִפִּיפֶיהָ: זָבוֹד יוֹבָד. כִּבְנֵי יוֹכָבֵד.
מִלְמָדֵי תוֹשִׁיָּה: חֵי הָקָם אֶת שְׁמוֹ. כְּרוֹד וְשִׁלְמָה. שְׁנֵי
מַלְכֵי נִשְׁיָה: וַיִּגֹּן בְּעֶרְוֹ. וַיֹּאדְרִיךְ שְׁלוֹתוֹ. וַיִּתְּנָהוּ לַחֵן וּלְחֶסֶד
וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֵי כָל רוֹאֵיו וְנֹאמַר אָמֵן:

למפטיר בפרשת פנחס.

Am achten Tage sollt ihr das Beschlußfest feiern, und keine Kunst-
arbeit verrichten; und bringet dar
ein Ganzopfer vom Feuer zu
verzehren, zum angenehmen Geruch
dem Ewigen zu Ehren, einen Stier,
einen Widder, sieben einjährige
Lämmer, ohne Fehler. Dazu das
Mehl- und Trankopfer zum Stiere,
zum Widder, und nach Anzahl der
Lämmer, wie vorgeschrieben. Auch
einen Ziegenbock zum Sündenopfer;
außer dem täglichen Ganzopfer,
nebst seinem Mehl- und Trank-
opfer. Diese Opfer sollt ihr dem
Ewigen zu Ehren, an den bestimm-
ten Festtagen bringen; außer eu-
ern Gelübden und milden Gaben,
an Ganzopfern, nebst dazu gehö-
rigen Mehl- und Trankopfern,
wie auch Freudenopfern. Moscheh
sagte den Kindern Zisrael's Alles,
so wie es ihm der Ewige aufgetragen.

בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תַּהֲיֶיהָ
לָכֶם כָּל־מִלְאכָתָא עֲבֹדָה לֹא
תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם עֲלֶיהָ אִשָּׁה
רִיחַנִיחַח לַיהוָה פֶּר אַחֵר אֵיל אַחֵר
כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:
מִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לֶפָר לְאֵיל
וּלְכִבְשִׁים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט:
וְשַׁעִיר חַטָּאת אַחֵר מִלֵּבָד עֲלֹת
הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּיהָ: אֱלֹהֵי
תַעֲשׂוּ לַיהוָה בְּמוֹעֲדֵיכֶם לֵבָד
מִנְדַּרְיֵכֶם וְנִדְבַתִּיכֶם לְעֹלְתֵיכֶם
וּלְמִנְחֹתֵיכֶם וּלְנִסְכֵּיכֶם
וּלְשִׁלְמֵיכֶם: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כֹּכֵל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה:

ist, welche Samen führt; diese sollen euer sein zur Speise. Allen Thieren des Landes aber und allem Geflügel des Himmels und allem Kriechenden auf der Erde, worin lebendige Seele ist, übergebe ich alles grüne Kräuterwerk zur Speise, und so geschah es auch, Gott übersah Alles, was er gemacht hatte, und fand es sehr gut; also ward Abend und ward Morgen, derjenige sechste Tag, da vollendet wurden die Himmel, die Erde und ihr ganzes Heer. Also hatte Gott am siebenten Tage sein Werk vollendet, das er gemacht, ruhte am siebenten Tage von allem seinem Werke, das er gemacht, segnete den siebenten Tag und heiligte ihn, denn an demselben ruhte Gott von allem Werke, das er erschaffen und gemacht hatte.

אֲשֶׁר-בּוֹ פְּרִי-עֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם
יְהִי לְאֹכְלָהּ: וְלִכְל-חַיַּת הָאָרֶץ
וְלִכְל-עוֹף הַשָּׁמַיִם וְלִכְל רוֹמֵשׁ
עַל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה
אֶת-כָּל-יֶרֶק עֹשֶׂב לְאֹכְלָהּ וַיְהִי-
כֵן: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת-כָּל-אֲשֶׁר
עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד וַיְהִי-עֶרֶב
וַיְהִי-בֹקֶר יוֹם הַשְּׁשִׁי: פ
וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל-צְבָאָם:
וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
מַלְאֲכָתוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל-מַלְאֲכָתוֹ
אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת-
יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ
שָׁבַת מְכָל-מַלְאֲכָתוֹ אֲשֶׁר-בָּרָא
אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

ומניחין ס"ת שלישי אכלה ואומרים חזי קדיש.

נקלת מקומות לאחר קריאת בראשית אומר החזן במקהלות מי שברך.

בְּמַקְהֵלוֹת בָּרְכוּ בְּנֵי בְרִית. בְּגִיל בְּמוֹרָא וּבְרַעְדָּה:
רוֹמְמוֹ רוֹנוֹ רְצוֹף רַחֲשׁ. רָם רַחוּם לְסִלְדָּה שִׁיר וְשִׁבַּח
וְהִלָּל. וְסִלְסוּל וּפְלוּל וְתוֹדָה. כִּיּוֹן כְּתָר כְּבוֹד כָּלָם. כְּאַחַת
בְּאַגְדָּה:

יִפְרַח חֲתָן כְּשׁוֹשָׁן בְּקָרֵב יְדִידִים נְעִלָּסִים. וַיִּשְׁכּוֹן כְּמֶלֶךְ
בְּגִדוּדֵיו בְּחִפַּת הַדָּר מִתְכַּסִּים. חוֹפֶף עֲלֵיהֶם וְהֵם שְׁשִׁים.
וּבִצֵּל סְעִיפָיו נִכְנָסִים. כְּהַדְסִים עוֹמְדִים סְבִיבָיו. וְהוּא
עוֹמֵד בֵּין הַהַדְסִים: יָהּ בִּשְׁר שׁוֹר צְבָאִיקָה. שָׁלוֹם אֶתָּה
וּבֵיתָה. בָּרוּךְ אַתָּה בְּבוֹאָה. וּבָרוּךְ אַתָּה בְּצֵאתָה:

und alles kriechende beseelte Thier, welches die Wasser aufgeregt haben, jedes nach seiner Art, und alles Geflügel nach seiner Art, und Gott sah, daß es gut sei. Da segnete sie Gott, und sprach: Seid fruchtbar, mehrt euch und füllet das Wasser in den Meeren, und das Geflügel mehre sich auf der Erde. Also ward Abend und ward Morgen, der fünfte Tag.

Gott sprach: die Erde bringe hervor beseeltes Thier allerlei Art, Vieh, Gewürm und Wild des Landes, allerlei Art, und es geschah also. Gott machte Wild des Landes, allerlei Art, Vieh, allerlei Art, und Gewürm, allerlei Art, und Gott sah, daß es gut sei. Gott sprach: Nun wollen wir einen Menschen machen in unserem Ebenbilde in Ähnlichkeit mit uns, das sie regieren über die Fische des Meeres, über das Geflügel des Himmels, über das Vieh und über die ganze Erde, so wie über alles Gewürm, daß auf der Erde kriecht. Da erschuf Gott den Menschen in seinem Ebenbilde; in dem Ebenbilde Gottes schuf er ihn, Mann und Weib schuf er sie, segnete sie und sprach zu ihnen: Seid fruchtbar, mehret euch, füllet die Erde und bezwingt sie, herrschet über die Fische des Meeres, über das Geflügel des Himmels und über alles lebendige Thier, das auf Erden kriecht. Gott sprach: Da übergebe ich euch alles Kraut, das Samen führt auf der ganzen Erde, und jeden Baum, woran Frucht

הַגְּדִלִים וְאֵת כָּל־נֶפֶשׁ הַחַיָּה וְהַרְמֵשֶׁת אֲשֶׁר שָׂרְצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם וְאֵת כָּל־עוֹף כָּנָף לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת־הַמַּיִם בַּיַּמִּים וְהָעוֹף יִרֶב בָּאָרֶץ: וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם חַמִּישִׁי: פ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וְרֶמֶשׂ וְחַיֵּית־הָאָרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי־כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־חַיֵּית הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת־הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֵת כָּל־רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדֹמוֹתֵנוּ וַיִּרְדּוּ בִדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל־הָאָרֶץ וּבְכָל־הַרְמֵשׁ הַרְמֵשׁ אֲשֶׁר עַל־הָאָרֶץ: וַיְבָרֶא אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם: וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת־הָאָרֶץ וּכְבַשְׁתֶּם וַיִּרְדּוּ בִדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל־חַיֵּי הָרֶמֶשׂ עַל־הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נָתַתִּי לָכֶם אֶת־כָּל־עֵשֶׂב וְזֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ וְאֶת־כָּל־הָעֵץ

Gott, daß es gut sei. Gott sprach: Es spresse die Erde allerlei Sprossen, Kraut, das Samen bringt, Fruchtbaum, der Frucht trägt, nach seiner Art, worin der Samen ist, auf der Erde, und es geschah also. Die Erde brachte allerlei Sprossen hervor, Kraut, das Samen bringt, nach seiner Art, und Baum, der Frucht trägt, in welcher der Samen liegt, nach seiner Art. Da sah Gott, daß es gut sei. Da ward Abend und ward Morgen, der dritte Tag.

Gott sprach: Es werden Lichter in der Ausdehnung des Himmels, zu unterscheiden zwischen Tag und Nacht, damit sie seien zu Zeichen, für Zeiten, Tage und Jahre, und seien auch Lichter in der Ausdehnung des Himmels, zu leuchten auf der Erde, und es geschah also. Also machte Gott die zwei großen Lichter, das größere Licht zur Regierung des Tages, das kleinere Licht zur Regierung der Nacht, und die Sterne. Gott setzte sie ein in die Ausdehnung des Himmels, auf die Erde zu leuchten, auch zu regieren Tags und Nachts, und zu unterscheiden zwischen Licht und Finsterniß; da sah Gott, daß es gut sei. Also ward Abend und ward Morgen, der vierte Tag.

Gott sprach: Es rege das Wasser reges beseeltes Thier, und das Geflügel fliege über der Erde an der Ausdehnung des Himmels. Gott erschuf die großen Meeresungeheuer

ימים וירא אלהים כי טוב: ויאמר אלהים תרשא הארץ רשא עשב מזריע זרע עץ פרי עשה פרי למינו אשר זרעו-בו על-הארץ ויהי-כן: ותוצא הארץ רשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ עשה-פרי אשר זרעו-בו למינהו וירא אלהים כי טוב: ויהי-ערב ויהי-בקר יום שלישי: פ

ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו לאתת ולמועדים ולימים ושנים: והיו למאורת ברקיע השמים להאיר על-הארץ ויהי-כן: ויעש אלהים את-שני המארת הגדלים את-המאור הגדל לממשלת היום ואת-המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים: ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על-הארץ: ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך וירא אלהים כי טוב: ויהי-ערב ויהי-בקר יום רביעי: פ

ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על-הארץ על-פני רקיע השמים: ויברא אלהים את-התנינם

לְהִתְאַשְׁרָה. מִהֵרָ עֲמוֹד עֲמוֹד רַבִּי פְלוֹנִי בֶר פְלוֹנִי חֲתָן
בְּרֵאשִׁית רֵאשִׁית הִיא הַתּוֹרָה. מִרְשׁוֹת כָּל הַקָּהָל הַקָּדָשׁ
הָיָה לְבָרֶךְ אֵל גָּדוֹל וְנוֹרָא. אָמֵן יַעֲנוּ אַחֲרֶיהָ הַכָּל מִהֵרָה:

וקורין לחתן בראשית.

Im Anfange erschuf Gott die Himmel und die Erde. Die Erde aber war unförmlich und vermischt, Finsterniß auf der Fläche des Abgrundes, und der göttliche Geist webend auf den Wassern. Da sprach Gott: Es werde Licht, so ward Licht. Gott sah das Licht, daß es gut sei, und unterschied zwischen dem Lichte und der Finsterniß. Gott nannte das Licht: Tag, und die Finsterniß nannte er: Nacht; da ward Abend und ward Morgen, ein Tag.

Gott sprach: Es werde eine Ausdehnung mitten im Wasser, damit eine Abscheidung sei zwischen Wassern und Wassern. Also machte Gott die Ausdehnung und abschiedete zwischen den Wassern, welche unter der Ausdehnung, und den Wassern, welche über der Ausdehnung, und es geschah also. Gott nannte die Ausdehnung: Himmel, so ward Abend und ward Morgen, der zweite Tag.

Gott sprach ferner: Es versammeln sich die Wasser unter dem Himmel an einen Ort, damit das Trockene sichtbar werde; es ward also. Gott nannte das Trockene: Erde, und die Versammlung der Wasser nannte er Meere, da sah

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת
הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ: וְהָאָרֶץ
הִיְתָה תֵהוֹ וּבְהוֹ וַחֲשָׁךְ עַל-פְּנֵי
תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל-
פְּנֵי הַמַּיִם: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי
אוֹר וַיְהִי-אוֹר: וַיַּרְא אֱלֹהִים
אֶת-הָאוֹר כִּי-טוֹב וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים
בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ: וַיִּקְרָא
אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם וּלַחֹשֶׁךְ קָרָא
לַיְלָה וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר יוֹם
אֶחָד:

פ

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ
הַמַּיִם וַיְהִי מִבְדִּיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם:
וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת-הַרָקִיעַ וַיְבָרֶךְ
בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לַרָקִיעַ
וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לַרָקִיעַ
וַיְהִי-כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַרָקִיעַ
שָׁמַיִם וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר יוֹם
שֵׁנִי:

פ

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּ הַמַּיִם מִתַּחַת
הַשָּׁמַיִם אֶל-מְקוֹם אֶחָד וַתֵּרָאָה
הַיַּבֶּשֶׁה וַיְהִי-כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים
לַיַּבֶּשֶׁה אָרֶץ וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא

רשות לחתן בראשית

מרשות מרומם על כל ברכה ושירה. נזרא על כל תהלה וזמרה. חכם לבב ואמין כחוגבורה. ומושל עולם ארון כל יצירה. ומרשות כבודה בת מלך פנימה עצורה. ראשית קנינה אלפים אצורה. ברה תמימה משיבת נפש ומחזירה. ישרון נתנה מורשה לעבדה ולשמרה. מלומדיה גאוני יעקב לפתחה ולסגרה. כליל הוד נשיא מרבה המשרה. יושבי על מדין משיבי מלחמה שעה. ראשי ישיבות ראשי גולה פזורה. ומרשות חבורת צדק ערה המאשרה. זקנים ונערים בכל שורה ושורה. קבוצים פה היום לשמחת תורה. ונעצרים לסים ולהחל בגיל ובמזרא. אותה מחבבים כיום נתינתה בהדרה. מסללים בה בחדשה ולא כישנה שעברה. צמאים למוץ ולהתענג מזיו יקרה. משמחת לב ועצב מסירה. תנחומיה ישעשעו נפשם בה להתפארה. והוגים במקרא והגדה במשנה וגמרא. רצים ומביאים טפס לבית העתירה. ועושים גם ומעשים בהזרה. לכן גדול שכרם ומאת הגבורה. על ראשם שמחת עולם קשורה. תאבים לראות בגין בית הבחירה. ובכן נסכמה דעת כלם לבררה. בחור הרמותי מעם תוך החבורה. מצאתיו לב נבון להסבירה. צדק וחסד רודף בארח ישרה. ונשאז לבו ונרבה רוחו להתעוררה. תחלה וראשון היות להתחיל התורה. ועתה קום רבי פלוני בר פלוני עמוד להתאזרה. בא והתיצב ועמוד לימיני וקרא מעשה בראשית לכבודו צור ברא. על זאת מתקיפין התחלה להשלמה בתהירה. שר שלא ירגל בעם זו לשקרה. יען נעשית ראשון למצוה גמורה. מה רב טובה ומשכרתה יתרה. טוב עין תבורך בנרביתה מלעצרה. ומברכות בוראה תבורך ירה מלקצרה. בעבור שכל המכבד תורה בצפירה. יהי גופו מכבד בכת

bis an das äußerste Meer; die mittäglichen Länder, den Kreis des Jarden's, das Thal von Jericho, der Palmenstadt, bis Boar. Und der Ewige sprach zu ihm: Dieses ist das Land, von dem ich dem Abraham, Iizhak und Jakob zugeschworen und gesagt habe: Deinem Samen will ich es eingeben; ich habe es dich mit deinen Augen sehen lassen, aber hinkommen sollst du nicht. Also starb Moscheh, Diener des Ewigen, im Lande Moab, nach dem Befehle des Ewigen. Er begrub ihn in dem Thale, im Lande Moab, gegen Beth Peor über; und niemand hat bis auf diesen Tag sein Grabmahl wahrgenommen. Moscheh war hundert und zwanzig Jahr alt, als er starb; sein Auge war nicht dunkel und die Lebenskräfte hatten nicht abgenommen. Die Kinder Jisrael's weinten um Moscheh, in der Ebene Moab's dreißig Tage, sodann war die Trauerzeit um Moscheh zu Ende. Jehoschua, Sohn Nun's, war mit dem Geiste der Weisheit erfüllt, denn Moscheh hatte seine Hände auf ihn gelegt; die Kinder Jisrael's gehorchten und folgten ihm, wie der Ewige dem Moscheh befohlen. Es stand aber in Jisrael kein Prophet wieder auf, wie Moscheh war, mit dem der Ewige von Antlitz zu Antlitz umgegangen wäre, in Ansehung der Zeichen und der Wunder, die ihn der Ewige gesandt, in dem Lande Mizrajim auszuführen, gegen Pharaoh, seine Diener und sein ganzes Land, und in allen mächtigen und fürchterlichen Thaten, die Moscheh gethan, vor den Augen von ganz Jisrael.

הַיָּם הָאֲחֵרִים: וְאֶת־הַנָּגֶב וְאֶת־
הַכָּבֶד בְּקֶעֶת יִרְחוֹ עִיר הַתְּמָרִים
עַד־צָעֵר: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו זֹאת
הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם
לְיִצְחָק וְלִיעֲקֹב לֵאמֹר לְזֶרְעִי
אֶתְנַנָּה הָרְאִיתִיךָ בְּעֵינֶיךָ וְשָׂמָּה
לֹא תַעֲבֹר: וַיָּמָת שָׁם מֹשֶׁה עֶבֶר־
יְהוָה בְּאֶרֶץ מוֹאָב עַל־פִּי יְהוָה:
וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ בְּנֵי בְּאֶרֶץ מוֹאָב
מוֹל בֵּית פְּעוֹר וְלֹא־יָדַע אִישׁ
אֶת־קְבֻרָתוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה: וּמִשָּׁה
בֶּן־מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה בָּמָתוֹ
לֹא־כָהֶתָּה עֵינָיו וְלֹא־נָס לִיחָה:
וַיָּבֹכּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־מֹשֶׁה
בְּעֶרְבַת מוֹאָב שְׁלֹשִׁים יוֹם וַיִּתְּמוּ
יָמָיו בְּכִי אֲבֵל מֹשֶׁה: וַיְהִי־שָׁעָ בֶּן־
נּוֹן מָלָא רוּחַ חֲכָמָה כִּי־סָמַךְ
מֹשֶׁה אֶת־יָדָיו עָלָיו וַיִּשְׁמְעוּ אֵלָיו
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲשׂוּ כְּאֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וְלֹא־קָם נָבִיא
עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה אֲשֶׁר יָדָעוּ
יְהוָה פָּנִים אֶל־פָּנִים: לְכָל־
הָאֹתֹת וְהַמּוֹפְתִים אֲשֶׁר שָׁלַח
יְהוָה לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם
לְפָרְעֹה וּלְכָל־עַבְדָּיו וּלְכָל־
אֶרְצוֹ: וּלְכָל הַיָּד הַחֲזָקָה וּלְכָל
הַמּוֹרָא הַגָּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה מֹשֶׁה
לְעֵינֵי כָל־יִשְׂרָאֵל:

ובכן יהי רצון מלפני הגבורה. לתת חיים וחסד ועטרה.
 לרבי פלוני בר פלוני הנבחר להשלים התורה. לאמצו לברכו
 ולגדלו בתלמוד תורה. לדורשו להדרו לועדו בחבורה.
 לזרוז לחסנו לטכסו לישרו ללמדו לקח וסברה. לעדנו
 לפרנסו לצדקו בעם הנבא. לרחמו ולשמרו לתמכו
 מכל צוקה וצרה. עמוד עמוד עמוד רבי פלוני בר פלוני חתן
 התורה. ותן כבוד לאל גדול ונורא. ובשכר זה תזכה
 לשמחה בהדרה. לראות בנים עוסקים בתורה. ומקימי מצות
 בתוך יפה וברה. ותזכה לשמחה בשמחת בית הבחירה.
 ופניה להאיר בצדקה באספקלריא המאירה. כנבואת
 ישעיהו מלא רוח עצה וגבורה. שישו אתה משוש תמור
 אכל וצרה. עמוד עמוד עמוד רבי פלוני בר פלוני מרשות כל
 הקהל הנה והשלם התורה:

וקורין לחתן תורה.

Die Wohnung des uralten Gottes¹⁾ und die ewigen Arme der Unterwelt, treibt Feinde vor dir aus, spricht: Rotte aus! Und Jisrael wohnt sicher, abgesondert Jakob's Quelle, in einem Lande von Korn und Most, dessen Himmel triefen von Thau. Wohl dir, Jisrael! wer ist dir gleich? Volk, dem der Ewige Beistand leistet, er ist deiner Hilfe Schild, ist deiner erhabenen Siege Schwert; deine Feinde schmeicheln dir, du trittst einher auf ihren Höhen.

Moscheh ging hinauf von der Ebene Moab auf den Berg Nebo, die Spitze des Pisga, welches gegen Jerecho liegt, und der Ewige ließ ihn das ganze Land sehen, Gilead bis Dan; ganz Naphthali, das Land Ephraim und Menascheh, und das ganze Land Jehuda,

מענה אלהי קדם ומתחת
 זרעת עולם ויגרש מפניה אויב
 ויאמר השמר: וישכן ישראל
 בטח בדר עין יעקב אל-ארץ
 דגן ותירוש אף-שמיו יערפו-
 טל: אשריה ישראל מי כמוה
 עם נושע ביהוה מגן עזרה ואשר-
 חרב גאותה ויכחשו איביה לך
 ואתה על-במותימו תדרך: ס
 ויער משה מערבת מואב אל-
 הר נבו ראש הפסגה אשר על-
 פני ירחו ויראהו יהוה את-כל-
 הארץ את-הגלעד עד-הקן: ואת
 כד-נפתלי ואת-ארץ אפרים
 ומנשה ואת כל-ארץ יהודה עד

¹⁾ Sich beziehend auf שחקים im vorigen Verse: Er lenkt die Wolken, nämlich die Wohnung Gottes u. s. w.

Völker ein zum Berge, dort schlachten sie schuldlose Opfer, denn sie säugen Ueberfluß der Meere, und verborgene Schätze des Sandes. Zu Gad sprach er: Gelobt sei, der Gad weite Gränzen gab! er legt sich hin, wie eine Löwin, verzehrt Arm und Scheitel. Schon hat er den Anfang sich ersehen, zum Erbtheil vom Gesetzgeber, den er verehrt; ziehet vor dem Volke voran, übt Gerechtigkeit des Ewigen, erfüllt gegen Jisrael seine Pflicht. Von Dan sprach er: Dan ist wie ein junger Löwe, der vom Baschan herabspringt. Von Naphtali sprach er: Naphtali hat des Ewigen Gnade, und seines Segens Ueberfluß, Abend und Mittag ist sein Besiz. Von Aſcher sprach er: Von allen Söhnen wird Aſcher gesegnet, beliebt bei seinen Brüdern, tunkt seinen Fuß in Del. Eisen und Erz sei dein Riegel, dein Alter sei wie deine Jugend. Nichts gleicht deinem Gotte, Jeschurun! die Himmel regiert er, dir zu helfen, und lenkt mit seiner erhabenen Macht die Wolken.

יִקְרְאוּ שֵׁם יְיָ וְיִזְכְּרוּ וְיִבְחִי צֶדֶק כִּי שָׁפַע יָמִים יִינָקוּ וְשִׁפְנֵי טְמוּנֵי חֹל: ׀ וּלְגַד אָמַר בְּרוּךְ מֵרְחִיב גֹּד כָּל־בֵּיא שָׁכֵן וְטֶרֶף זֶרֶע אֶף־קֶדְקֵד: וַיֵּרָא רֵאשִׁית לֹו כִי־שֵׁם חִלְקֵת מַחֲקֵק סָפוֹן וַיֵּתֶא רֵאשִׁי עִם צֶדֶקֶת יְהוָה עֲשֶׂה וּמִשְׁפָּטֵיו עִם־יִשְׂרָאֵל: ׀ חֲמִישִׁי וּלְדָן אָמַר הֵן גִּיד אֲרִיָּה יִזְנֹק מִן־הַבָּשָׁן: וּלְנַפְתָּלִי אָמַר נַפְתָּלִי שֶׁבַע־רָצוֹן וּמִלֵּא בִרְכַת יְהוָה יִם וְדָרוֹם יִרְשֶׁה: ׀ וּלְאַשֵׁר אָמַר בְּרוּךְ מִבְּנֵי אֲשֶׁר יְהִי רָצוֹן אֲחִיו וְטָבַל בְּשֶׁמֶן רַגְלָו: בְּרוּל וְנַחֲשֶׁת מִנְעֵלָה וְכִימִיָּה דְבִאָּה: אֵין כָּאֵל יִשְׂרָאֵל רֶכֶב שָׁמַיִם בְּעֶזְרָה וּבְגִיָּאוֹתוֹ שְׁחָקִים:

רשות לחתן תורה

מרשות האל הגדול הגבור והנורא. ומרשות מפנינים יקרה. ומרשות סנהדרין הקדושה והברורה. ומרשות ראשי ישיבות ואלופי תורה. ומרשות זקנים ונערים יושבי שורה. אפתח פי בשירה ובזמרה. להודות להלל וללדר בנהורא. שהחיינו וקימנו ביראתו הטהורה. והגיענו לשמחה בשמחת התורה. המשמחת לב ועינים מאירה. הנותנת עשר וכבוד וחיים ותפארה. המארכת ימים ומוספת גבורה. לאוהביה ולשומריה בצווי ואזהרה.

Lewi sprach er: Deine Tumim
 und Urim geziemen dem Frommen,
 den Du zu Massa versuchtest, mit
 dem Du hadertest am Haderwas-
 ser. Wer von Vater und Mutter
 spricht: Ich sah ihn nicht, wer
 nicht kennet seine Brüder, nichts
 weiß von seinen Söhnen, (sie hal-
 ten bloß dein Wort, und hüten
 deinen Bund); die nur unterwei-
 sen Jakob in deine Rechte, und
 Jisrael in deine Lehre; die nur
 legen Räucherwerk vor deine Nase,
 ganzes Opfer auf deinen Altar.
 Segne, Ewiger! sein Vermögen,
 laß dir sein Thun gefallen, zer-
 haue seiner Gegner Lenden, nie
 mögen seine Hasser aufkommen.
 Von Benjamin sprach er: Des
 Ewigen Liebling! durch ihn gesi-
 chert, wird er ruhig wohnen; er
 beschützt ihn alle Zeit, wohnt zwi-
 schen seinen Schultern. Von Joseph
 sprach er: Von Gott gesegnet ist
 sein Land, fruchtbar durch den
 Thau des Himmels, und Wäs-
 serung aus der Tiefe. Mit Früch-
 ten, die die Sonne reift, mit Früch-
 ten von dem Trieb der Monde,
 mit den Gewürzen uralter Berge,
 mit den Früchten ewiger Hügel,
 mit Früchten eines segenvollen Lan-
 des, von der Gnade dessen, der mir
 im Dornbusch erschienen; diese
 komme auf das Haupt Joseph's, auf
 die Scheitel des Gefrönten unter
 den Brüdern. Sein erstgeborener
 Stier! von majestätischem Ansehen,
 seine Hörner sind wie des Wald-
 stieres Hörner, mit ihnen stößt er die
 Völker zu Haufen, bis an das Ende
 des Landes; sie sind die Miriaden
 Ephraim's, und die Tausende des
 Stammes Menasche. Zu Sebulun
 sprach er: Freude dich, Sebulun!
 bei deinem Auszuge, und du, Jissa-
 char! in deinen Hütten. Sie laden

חסידך אשר נסיתו במסה
 תריבהו על־מי מריבה: האמר
 לאביו ולאמו לא ראיתיו ואת־
 אחיו לא הכיר ואת־בניו לא ידע
 כי שמרו אמרתך ובריתך ינצרו:
 יורו משפטיך ליעקב ותורתך
 לישראל ישימו קטורה באפך
 וכליל על־מזבחך: ברך יהוה
 חילו ופעל ידיו תרצה מחץ
 מתנים קמיו ומשנאיו מן־
 יקומון: ׀ לבנימן אמר
 ידיר יהוה ישכן לבטח עליו
 חפה עליו כל־היום ובין כתפיו
 שכן: ׀ (שלישי) וליוסף אמר
 מברכת יהוה ארצו ממגד שמים
 מטל ומתהום רבצת תחת:
 וממגד תבואת שמש וממגד
 גרש ירחים: ומראש הררי־קדם
 וממגד גבעות עולם: וממגד
 ארץ ומלאה ורצון שכני סנה
 תבואתה לראש יוסף ולקדקד
 נזיר אחיו: בכור שורו הדר לו
 וקרני ראם קרניו בהם עמים
 ינגח יחדו אפסי־ארץ והם
 רבבות אפרים והם אדפי
 מנשה: ׀ רביעי ולזבולון
 אמר שמח זבולון בצאתך
 וישכר באהליך: עמים הר־

בניו קרי.

Vor der Vorlesung.

העולה ברכו את־יי המברך:

והעם עומים ברוך יי המברך לעולם ועד: וחזר המברך ב"ה"ליו.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם
אשר בחר בנו מכל־העמים ונתן לנו
את־תורתו ברוך אתה יי נותן התורה:

Nach der Vorlesung.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר
נתן לנו תורת אמת ותיי עולם נטע
ברתוכנו. ברוך אתה יי נותן התורה:

וקורין צפ' וזאת הברכה וכופל ומשגל עד מעונה אלהי קדם למען הרבות בקרואים.

Dieses ist der Segen, welchen Moscheh, der göttliche Mann, den Kindern Jisrael's vor seinem Tode ertheilte. Er sprach: Ewiger! (Von Sinai wandelte einher, von Seir ging ihnen auf, vom Berge Paran strahlte, und kam aus heiligen Miriaden, aus seiner Rechten Feuerzgluthreligion, welche die Völker verpflichtet, alle Heiligen in deine Gewalt, hingestreckt zu deinen Füßen, empfangen sie dein Wort, die Lehre, die Moscheh uns gebot, zum Erbtheil der Gemeinde Jakob's. Da ward er König über Jeshurun, als die Häupter des Volkes versammelt, einmüthig waren die Stämme Jisrael's.) O, daß Reuben glücklich lebe, niemals untergehe, daß seiner Mannschaft Anzahl sich erhalte! Und dieses für Jehuda. Er sprach: Erhöre, Ewiger! Jehuda's Stimme, und bringe ihn zu seiner Nation; seine Macht sei ihm genug, und Du ihm Hilfe wider den Feind. Von

וזאת הברכה אשר ברך משה
איש האלהים את־בני ישראל
לפני מותו: ויאמר יהוה מסיני
באוֹרח משעיר למוֹהוֹפיע־מהר
פארן ואתה מרבבת קדש מימינו
אשרת למו: אף חבב עמים כל־
קדשיו בידך והם תכו לרגלך
ישא מדבר־תִּיךָ: תורה צוה־לנו
משה מורשה קהלת יעקב: ויהי
בישרון מלך בהתאסף ראשי
עם יחד שבטי ישראל: יחי ראובן
ואל־ימות ויהי מתיו מספר: ס
וזאת ליהודה ויאמר שמע יהוה
קול יהודה ואל־עמו תביאנו ידיו
רב לו ועזר מצריו תהיה: פ (לוי)
וללוי אמר תמיה ואוריה לאיש

אשרת כתיב תיבה ח' וקרי צ' תיבות.

קהל לך יי הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ לך
יי הממלכה והמתנשא לכל ולראש: רוממו יי אלהינו והשתחו ליהודם רגליו
קדוש הוא: רוממו יי אלהינו והשתחו ליהוד קדשו כי קדוש יי אלהינו:

על הכל יתגדל ויתקדש וישתבח ויתפאר ויתרומם
ויתנשא: שמו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא:
בעזמות שברא העולם הזה והעולם הבא: ברצונו וברצון
יראיו וברצון כל בית ישראל: צור העולמים ארון כל
הבריות אלוה כל הנפשות: היושב במרחבי מרום השוכן
בשמי שמי קדם: קדשתו על החיות וקדשתו על כסא
הכבוד: ובכן יתקדש שמו בננו יי אלהינו לעיני כל חי:
ונאמר לפניו שיר חדש ככתוב: שירו לאלהים זמרו שמו
סלו לרוכב בערבות ביה שמו ועלו לפניו: ונראהו עין
בעין בשובו אל נוהו ככתוב: כי עין בעין יראו בשוב יי
ציון: ונאמר ונגלה כבוד יי וראו כל בשר יחדו כי פי
יי דבר:

אב הרחמים הוא ירחם ועם עמוסים ויזכור ברית אתנים
ויציל נפשותינו מן השעות הרעות ויגער ביצר הרע מן
הנשואים ויחון אותנו לפליטת עולמים וימלא משאלותינו
במדה טובה ישועה ורחמים:

ומניחין הם"ת על הכימה, והחזן אומר ויעזור ויגן וכו'.

ויעזור ויגן וישוע לכל החוסים בו ונאמר אמן: הכל הבו גדל ואלהינו
ותנו כבוד לתורה כהן קרב יעמוד (פלוגי בר פלוני הכהן). ברוך שנתן תורה
לעמו ישראל בקדשתו: תורת יי תמימה משיבת נפש עדות יי נאמנה
מחכימת פתי: פקודי יי ישרים משמחי לב מצות יי ברה מאירת עינים:
יי עז לעמו יתן יי יברך את-עמו בשלום: האל תמים ברכו אמרת יי
צרופה מגן הוא לכל החוסים בו:

קהל ואתם הרבקים ביי אלהיכם חיים כלכם היום:

וַיְהִי בְּנִסּוּעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יְיָ וַיִּפּוּצוּ אוֹיְבֶיךָ
וַיִּנּוּסוּ מִשְׁנֵאִיךָ מִפָּנֶיךָ: קוּמָה יְיָ לְמִנוּחֶתְךָ אֶתָּה וְאָרֹן
עֲוֹה: כִּהְנִיחָהּ יִלְבְּשׁוּ צַדִּיק. וַחֲסִידֶיךָ יִרְנְנוּ: בְּעֶבֶר דָּוָר עֲבָדְךָ.
אֵל תֵּשֶׁב פָּנָי מְשִׁיחָהּ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה. וְדַבֵּר יְיָ
מִירוּשָׁלַם:

אֲב הַרְחֵמִים הַטִּיבָה בְּרִצּוֹנָהּ אֶת צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַם:
כִּי בָהּ לָבַד בְּטַחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רַם וְנִשְׂאָ אֶרֶץ עוֹלָמִים:

Mit den Gefekrollen in der Hand, geht man sieben Mal um die Stelle herum, wo
gewöhnlich aus dem Pentateuch vorgelesen wird, und während des Umganges werden
folgende Verse gesagt.

אָנָּה יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא. אָנָּה יְיָ הַצְּלִיחָה נָּא.

אָנָּה יְיָ עֲנֵנוּ בְּיוֹם קִרְאָנוּ:

אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת הוֹשִׁיעָה נָּא. בּוֹחֵן לְבָבוֹת הַצְּלִיחָה נָּא.

גּוֹאֵל חֵזֶק עֲנֵנוּ בְּיוֹם קִרְאָנוּ:

הוֹבֵר צַדִּיקוֹת הוֹשִׁיעָה נָּא. הָדוֹר בְּלִבּוֹשׁ הַצְּלִיחָה נָּא.

וְתִיק וְחִסִּיד עֲנֵנוּ בְּיוֹם קִרְאָנוּ: זָךְ וַיִּשָּׂר הוֹשִׁיעָה נָּא.

חוֹמַל דָּלִים הַצְּלִיחָה נָּא. טוֹב וּמַטִּיב עֲנֵנוּ בְּיוֹם קִרְאָנוּ:

יּוֹדֵעַ מַחֲשָׁבוֹת הוֹשִׁיעָה נָּא. כִּבִּיר וְנֶאֱזָר הַצְּלִיחָה נָּא.

לּוֹבֵשׁ צַדִּיקוֹת עֲנֵנוּ בְּיוֹם קִרְאָנוּ: מֶלֶךְ עוֹלָמִים הוֹשִׁיעָה נָּא.

נֶאֱזָר וְאֶדִיר הַצְּלִיחָה נָּא. סוֹמֵךְ נוֹפְלִים עֲנֵנוּ בְּיוֹם קִרְאָנוּ:

עוֹזֵר דָּלִים הוֹשִׁיעָה נָּא. פּוֹדֶה וּמַצִּיל הַצְּלִיחָה נָּא.

צוֹר עוֹלָמִים עֲנֵנוּ בְּיוֹם קִרְאָנוּ: קָדוֹשׁ וְנוֹרָא הוֹשִׁיעָה נָּא.

רַחוּם וְחֲנוּן הַצְּלִיחָה נָּא. שׁוֹמֵר הַבְּרִית עֲנֵנוּ בְּיוֹם קִרְאָנוּ:

תּוֹמֵךְ תְּמִימִים הוֹשִׁיעָה נָּא. תִּקְיָה לְעַד הַצְּלִיחָה נָּא.

תְּמִים בְּמַעֲשָׂיו עֲנֵנוּ בְּיוֹם קִרְאָנוּ:

Zum Vorlesen läßt man drei Gefekrollen zurück, die andern werden in die heilige
Lade gestellt.

מִן וְקַהֵּל שָׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

מִן וְקַהֵּל אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ קָדוֹשׁ שְׁמוֹ:

מִן גָּדְלוֹ לִי אֶתִּי וְנִרְוַמָּה שְׁמוֹ יִתְדוֹ:

אלהי נצור לשוני מרע ושפתי מדבר מרמה ולמקללי
נפשי תרזם ונפשי כעפר לכל תהיה. פתח לבי בתורתך
ובמצותיך תרדוף נפשי. וכל-החושבים עלי רעה מהרה
הפר עצתם וקלקל מחשבתם. עשה למען שמך. עשה
למען ימינה. עשה למען קדשתך. עשה למען תורתך. למען
יחלצון ידיך הושיעה ימינה וענגי: יהיו לרצון אמרי פי
והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי: עשה שלום במרומי הווא
יעשה שלום עלינו ועל כל-ישראל ואמרו אמן:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו. שיבנה בית המקדש במהרה
בימינו. ותן חלקנו בתורתך: ושם נעבדך ביראה בימי עולם וכשנים קדמוניות:
וערבה ליי מנחת יהודה וירושלם בימי עולם וכשנים קדמוניות:

Nachdem der Vorbeter Schemone = Gf're wiederholt hat, wird הלל und חזקבר קדיש Seite 71 — 77 gesagt.

סדר הוצאת ספר תורה

Bevor die heilige Lade geöffnet wird, werden diese Verse gesagt.
Alle Gefessrollen werden dann aus der heiligen Lade herausgenommen.

אתה הראית לדעת

כי יי הוא האלהים אין עוד מלבדו: אין כמוך באלהים
אדני ואין כמעשיך: לעושה נפלאות גדולות לבדו כי
לעולם חסדו: ואמרו הושיענו אלהי ישענו וקבצנו והצילנו
מן הגוים להודות לשם קדשך להשתבח בתהלתך: יהי
יי אלהינו עמנו באשר היה עם אבותינו. אל יעזבנו ואל
יטשנו: מי כמכה באלם יי מי כמכה נאדר בקדש נורא
תהלות עושה פלא: יהי כבוד יי לעולם ישמח יי במעשיו:
יי מלך. יי מלך. יי ימלך לעלם ועד:

יי עז לעמו יתן יי יברך את עמו בשלום:

ויהיו נא אמרינו לרצון לפני אדון כל:

שמע ישראל יי אלהינו יי ואחד:

וְתַחֲזִינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבָה לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יי
הַמַּחְזִיר שְׂכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים ורכנן

מודים אנחנו לך. שאתה הוא
יי אלהינו ואלהי אבותינו ואלהי כל
בשר יוצרנו יוצר בראשית ברכות
והודאות לשמך הגדול והקדוש
על שהחיייתנו וקיימתנו כן תחיינו
ותקיימנו ותאסף גליותנו לחצרות
קדשך לשמור חקיך ולעשות
רצונך ולעבדך בלבב שלם על
שאנחנו מודים לך. ברוך אל
ההודאות:

מודים אנחנו לך שאתה הוא
יי אלהינו ואלהי אבותינו לעולם
ועד צור חיינו מגן ישענו. אתה
הוא לדור ודור נורה לך ונספר
תהלתך. על חיינו המסורים
בך ועל נשמותינו הפקודות
לך. ועל נסיך שבכל יום עמנו
ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל
עת ערב ובקר וצהרים. הטוב
כי לא ברו רחמיה והמרחם כי
לא תמו חסדיך מעולם קוינו לך:

ועל כלם יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד לעולם ועד:
וכל החיים יודוך סלה ויהללו את שמך באמת. האל ישועתנו
ועזרתנו סלה. ברוך אתה יי הטוב שמך ולך נאה להודות:
ל"ז אלהינו ואלהי אבותינו. ברכנו בברכה המשלשת בתורה. הכתובה על-
ידי משה עבדך. האמורה מפי אהרן ובניו כהנים. עם קדושך באמור: ברכך
יי וישמרה: יאר יי פניו אליך ויחנה: ישא יי פניו אליך וישם לך שלום:
שים שלום טובה וברכה חן וחסד ורחמים עלינו ועל-
כל ישראל עמך. ברכנו אבינו כלנו כאחד באור פניך.
כי באור פניך נתת לנו יי אלהינו תורת חיים ואהבת חסד.
וצדקה וברכה ורחמים וחיים ושלום: וטוב בעיניך לברך
את עמך ישראל בכל עת ובכל שעה בשלומך. ברוך
אתה יי המברך את עמו ישראל בשלום:

מִן לְדֹר וָדֹר נִגִּיד גְּדֻלָּהּ וּלְנִצָּח נִצָּחִים קִדְּשָׁתָהּ נִקְדִּישׁ וְשִׁבְחָהּ אֱלֹהֵינוּ
מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אַתָּה.
בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְּחֵרְתָנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָנוּ.
וְרוֹמַמְתָנוּ מִכָּל־הַלְשׁוֹנוֹת. וְקִדְּשָׁתָנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקִרְבַּתָנוּ
מִלִּבְנוֹ לַעֲבוּדָתְךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קִרְאָתְךָ:
וּתְתֵן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חֲגִים
וְזִמְנִים לְשִׁשׁוֹן אֶת־יּוֹם־הַשְּׁמִינִי חַג־הָעֲצֵרֶת הַזֶּה. זְמַן שִׂמְחָתָנוּ
מִקְרָא־קֹדֶשׁ. וְזָכַר לִיצִיאַת מִצְרַיִם:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיִרְאֶה וְיִרְצֶה
וְיִשְׁמַע וְיִפְקֹד וְיִזְכֹּר זְכוֹרֹנָנוּ וּפְקֻדּוֹנָנוּ. וְזָכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ.
וְזָכְרוֹן מְשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עֲבִידְךָ. וְזָכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קֹדֶשְׁךָ.
וְזָכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וּלְפָנֶיךָ. לְפִלְטָה לְטוֹבָה לְחֵן
וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי חַג־הָעֲצֵרֶת
הַזֶּה: זָכְרָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ. לְטוֹבָה. וּפְקֻדָּנוּ בּוֹ. לְבִרְכָה.
וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ. לְחַיִּים: וּבְדַבָּר יִשׁוּעָה וּרַחֲמִים חוּס וְחַנּוּ.
וּרְחַם עָלֵינוּ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנוּן
רַחוּם וְאַתָּה:

וְהַשִּׂיאָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשִׁשׁוֹן כְּאִשֶּׁר וְרָצִיתָ וְאַמְרַתָּ לְבָרְכָנוּ. קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקָנוּ בְּתוֹרָתְךָ שִׁבְעֵנוּ מִטּוֹבָה וְשִׂמְחָנוּ
בִּישׁוּעָתְךָ. וְטַהֵר לִבְנוֹ לַעֲבֹדְךָ בְּאַמֶּת וְהִנְחִילָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בְּשִׂמְחָה וּבְשִׁשׁוֹן מוֹעֲדֵי קֹדֶשְׁךָ. וְיִשְׁמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מִקְדָּשֵׁי
שִׁמְךָ. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִקְדָּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזִּמְנִים:

שחרית = מוסף — In manchen Gemeinden wird an diesem Festtage, nicht im מוסף — sondern im
Gebete der Priestersegen erteilt; siehe oben Seite 140 — 144.

רִצָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבְתַפְלָתָם וְהָשִׁב אֶת־
הָעֲבוּדָה לְרִבִּיר בֵּיתְךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתַפְלָתָם. בְּאַהֲבָה
תִּקְבַּל בְּרָצוֹן. וְתִהְיֶה לְרָצוֹן תָּמִיד. עֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ:

אֲדֹנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ :

בָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל
עֲלִיּוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חֲסָדֵי אֲבוֹת
וּמְבִיא גּוֹאֵל וְלִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה : מֶלֶךְ עוֹזֵר
וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן. בָּרוּךְ אַתָּה יי מֶגֶן אַבְרָהָם :

אַתָּה גִבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנִי מַחֲיֶה מֵתִים וְאַתָּה. רַב לְהוֹשִׁיעַ :
מְשִׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם :

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מַחֲיֶה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמַקְיֵם אַמוּנָתוֹ לַיֹּשְׁבֵי
עִפְרָיִם. מִי כְמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרֹת וּמִי רוֹמֵם לָךְ מֶלֶךְ מַמְיֵת
וּמַחֲיֶה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמַן אַתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים. בָּרוּךְ
אַתָּה יי מַחֲיֶה הַמֵּתִים :

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ
קָדוֹשׁ וְקָדוֹשִׁים בְּכָל--
יוֹם יִהְיֶה לְךָ סֵלָה. בָּרוּךְ
אַתָּה יי הָאֵל הַקָּדוֹשׁ :
לְשׁוֹן נִקְדָּשׁ אֶת--שִׁמְךָ בְּעוֹלָם בְּשֵׁם
שְׁמִי קְדִישִׁים אוֹתוֹ בְּשִׁמִּי מְרוֹם בְּכַתּוּב
עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֵל--זֶה וְאָמַר :

ק"ו קדוש וקדוש קדוש יי צבאות מלא כל הארץ כבודו :

חַי אֵז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אֲדִיר וְחֹזֶק מְשִׁמִּיעִים קוֹל מְתַנַּשְׂאִים לְעַמַּת שְׂרָפִים
לְעַמַּתָם בָּרוּךְ יֵאמְרוּ : קֵהל בָּרוּךְ כְּבוֹד יי מִמְּקוֹמוֹ : מִמְּקוֹמְךָ מִלְּבָנוֹ
תוֹפִיעַ וְתִמְלֹךְ עָלֵינוּ כִּי מַחֲכִים אֲנַחְנוּ לָךְ : חַי מְתִי תִמְלֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקִרְיָת
בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן : תִּתְגַּדֵּל וְתִתְקַדֵּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ לְדוֹר
וָדוֹר וּלְנֶצַח נְצָחִים : וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מְלִכּוּתְךָ בְּדָבָר הָאֲמוּר בְּשִׁירֵי עוֹף
עַל יְדֵי דוֹר מְשִׁיחַ צְדִיקָה :

קהל ימלך יי לעולם אלהיך ציון לדר ודר הללויה :

seiner unermüdlischen Schritte, sie mit Löwenkraft aus Egypten zu erlösen, wie er das Meer vor ihnen gespalten, und wie sie ihrem Könige gehuldigt für ewige Zeiten.

וּדְלַג כְּאַרְיֵל לְפָדוֹתָם וּמִבֵּין
עֲנָמִים. וְהֵימָּה בִקְעָה לְפָנֵיהֶם
וַיִּמְלִיכוּ מֶלֶכָם לְעוֹלָמִים:

עֲזַרְתָּ אֲבוֹתֵינוּ אֶתְּהָ הוּא מַעֲוֹלָם. מִגֵּן וּמוֹשִׁיעַ לְבְנֵיהֶם
אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דֹּר וְדֹר: בְּרוּם עוֹלָם וּמוֹשֶׁבֶת וּמִשְׁפָּטִיךָ
וְצִדְקָתְךָ עַד אֶפְסֵי אֶרֶץ: אֲשֶׁר־י אִישׁוֹ שִׁישְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ
וְתוֹרָתְךָ וּדְבָרְךָ יִשְׁמַע עַל לְבָבוֹ: אֱמֶת אֶתְהָ הוּא אֲרוֹן לְעַמְּךָ
וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר קָרִיב רִיבָם: אֱמֶת אֶתְהָ הוּא רֹאשׁוֹן וְאֶתְהָ
הוּא אַחֲרוֹן וּמִבְּלַעְדֶּיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם
גָּאֻלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פָּדִיתָנוּ. כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם
הִרְגָתָּ וּבְכוֹרְךָ גָּאֻלְתָּ וַיֵּם סוּף בִּקְעָתָּ וְזֵרִים טִבְעָתָּ וִירִידִים
הִעֲבַרְתָּ וַיִּכְסּוּ מַיִם צָרִיחָם אַחֲרָם מֵהֶם לֹא נֹתַר: עַל זֹאת
שָׁבְחוּ אֱהוּבִים וְרוֹמְמוֹ אֵל וְנָתַנוּ יְרִידִים וּמִירֹת שִׁירֹת
וְתִשְׁבַּחוֹת בִּרְכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיִם: רָם וְנִשְׂא
גָּדוֹל וְנוֹרָא מִשְׁפִּיל גִּבּוֹר וּמִגְבִּיהַ שְׁפָלִים. מוֹצִיא אֲסִירִים
וּפּוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דָּלִים. וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שׁוֹעַם אֱלִיוֹ:
תְּהַלּוֹת לֵאלֹהֵי עֲלִיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבָרֵךְ. מִשָּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כָלָם:

מִי־כִמְכָּה בָּאֵלִים יְיָ. מִי כִמְכָּה נֶאֱדָר

בִּקְדֹשׁ. נוֹרָא תְהַלּוֹת עֲשֵׂה־פֶלֶא:

שִׁירָה חֲדָשָׁה שָׁבְחוּ גִּבּוֹרִים לְשִׁמְךָ עַל שְׁפַת הָיִם יַחַד
כָּלָם הוֹדּוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ:

יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

צוּר יִשְׂרָאֵל. קוֹמָה בְּעֲזַרְתָּ יִשְׂרָאֵל. וּפְדָה כְּנָאֲמָךְ

יְהוּדָה וַיִּשְׂרָאֵל. גָּאֻלְתָּנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְרוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאֵל יִשְׂרָאֵל:

All's: O, mache der frommen
 Nation mein Vergehen bekannt,
 sonst könnten die Geliebten
 äußern: Eine geheime Sünde
 hat er begangen, darum hat
 ihn der Allfurchtbare nicht er-
 hört. — Darauf ward des Er-
 löfers Antwort kund: Weil
 ihr euch gegen mich versündigt
 habt bei dem Streitwasser,
 darum ließ ich euer lautes Fle-
 hen nicht vor mich kommen.
 Diese über euch verhängte Strafe
 ist unwiderruflich; sie ist mit
 unverlöschlichen Tüken einge-
 tragen in dem Gesetzbuche, das
 Seelenheil gewährt. — Nun
 versammelte er die Stämme
 Jeschurun's und sprach mit
 sanfter Wehmuth: O könntet
 ihr mich, meine Frommen!
 erretten von der Fahrt in die
 Gruft. Da klagten Alle bitter-
 lich, und riefen einstimmig:
 Ach, hier findet keine Rettung,
 keine Erlösung statt, vergebens
 wäre ein Anbot von Schätzen;
 vergebens ein Aufwand der
 Ueberredung! Entschlossen bot
 er sogleich sein Leben dem
 Rüsse des Todes dar, nachdem
 er endlich eingesehen, daß we-
 der Beten noch Zammern zur
 Rettung führt. Höret, meine
 Brüder und Freunde! — sprach
 er nun — liegt fleißig ob dem
 lustgewährenden Gesetze, und
 möge euch mein Scheiden nicht
 zum Unfall und nicht zum
 Abfall bringen! — Seine
 Schaaren beweinten ihn drei-
 ßig Tage, waren eingedenk sei-
 nes frommen Strebens, sie
 zur Vollkommenheit zu führen,

כל הודע חובתי ליפא
 וברה. סגלים פן יאמרו
 בסתר עבר עברה. על כן
 לא ענהו איום ונורא: פודה
 השיבו על אשר מעלתם
 בי במי מריבה. צעקת
 שועתכם לפני לכן לא בא.
 קניסרה זו עליכם לכן
 נקצרה. רשום ירשם
 ויכתב בנפש משיבה:
 שבטי ישורון קבץ ונחת.
 תמימי תפדוני מרדת שחת
 מר צרחו כלם וצוחו כאחת.
 שאין פדיון וכפר בכלום
 חפץ ודבר תוכחת: השלים
 נפשו מיד למיתת נשיקה.
 בראותו כי אין הצלה
 בתפלה וצעקה. שמעוני
 אחי ורעי עסקו בדת
 חשוקה. ואל תהי זאת
 לכם למכשול ולפוקה:
 חיליו בכוהו שלשים ימים.
 זוכרים צדקת משפטיו
 אשר עמם התמים. קפץ

על הראשונים ועל האחרונים לעולם ועד חוק ולא
יעבור: אמת שאתה הוא יי אלהינו ואלהי אבותינו לעולם
ועד: אתה הוא מלכנו מלך אבותינו אתה. למען שמך
מהר לגאלנו כגאלת את אבותינו: אמת מעולם שמך
הגדול עלינו נקרא באהבה אין אלהים זולתך:

ע"ס א"ב ונסוף חתום משה בר שמואל חוק.

Als der Demuthvolle (Mo-
scheh) den Ruf vernahm: Be-
steige den Berg Albarim! da
stellte er sich lebhaft jenes glän-
zende Besteigen des Sin-
vor, und dachte: Wohl will
der Allgeliebte ein neues Ge-
ses und heilsame Verordnung
seiner aus siebenzig Völker-
schaften auserwählten Nation
ertheilen. Als er aber hörte:
Und stirb auf diesem Berge,
den du besteigst! da rief
er mit lauter Stimme: Weh!
o Wehe! dieses Steigen
ist ein vernichtender Sturz!
Laß mich, o Erbarmungsvoller!
hinüber ziehen! laß mich sehen
jene segensreiche, jene ausge-
zeichnete Berggegend! Aber der
Erlauchteste entgegnete: Halt
ein! Fahre nicht fort in dei-
ner Rede — es ist nun an der
Zeit, daß Jehoschua, dein Die-
ner, dir folge, und keine Herr-
schaft darf im Geringsten in
die andere eingreifen — darum
besteige den Berg Nebo, dort
sollst du sterben und im Thale
begraben werden. Als nun
Moscheh eingesehen, daß das
über ihn Verhängte unabänder-
lich sei, bat er den Herrn des

אז בקשוב ענו עליה אל
הר העברים. בדעתו חשב
כעלית וסין בהדורים. גזרת
דת חדשה ופקודים ישרים.
דוד יש לו לתן למשבעים
בחורים: העת כקשב ומת
בהר אשר אתה עליה. וי
וי צוח בפפה מלא. זו עליה
ירידה היא להתכבד. חנון
אעברה נא ואראה ההר
השוב והמעלה: טהור ענהו
רב לך אל תוסף דבר.
יהושע משרתך הגיע ומנו
היות לך חבר. כי המלכות
בחברתה כמלא נימה
לא תתחבר. להר נבו
תעלה ושם תמות ובגי
תקבר: משה כידע כי
גזרה עליו נגזרה. גם לאדון

וְעַל-נַפְשֵׁכֶם וּקְשָׁרְתֶם אֹתָם לְאוֹת עַל-יְדֵכֶם וְהָיוּ
 לְטוֹטְפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וּלְמִדַּתְּם אֹתָם אֶת-בְּנֵיכֶם
 דִּבֶּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבִירְתְּךָ וּבְלַכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ
 וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבִקְוִמָּךָ: וּכְתַבְתֶּם עַל-מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ
 וּבְשַׁעְרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וַיְמֵי בְנֵיכֶם עַל
 הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאֲבֹתֵיכֶם לֵאמֹר לָתֵת לָהֶם
 כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל-הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דִּבֶּר אֶל-בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל-
 כַּנְפֵי בְגָדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתַנוּ עַל-צִיצִית הַכֶּנֶף
 פֶּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וּרְאִיתֶם וּ
 אָתּוּ וּזְכַרְתֶּם אֶת-כָּל-מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
 וּלְאַתֹּתֵיכֶם אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר-
 אָתּוּ זִנִּים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת-
 כָּל-מִצְוֹתַי וְהָיִיתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
 לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

אֱמֶת וַיְצִיב וְנָכוֹן וְקִים וַיֵּשֶׁר וַיִּנְאֶמֶן וְאַהֲבִיב וְחִבִּיב וְנִחְמָד
 וְנָעִים וְנוֹרָא וְאֲדִיר. וּמִתְקַן וּמִקְבָּל וְטוֹב וַיִּסֶּה הַדִּבֶּר הַזֶּה
 עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם מְלַכְנוּ צוּר יַעֲקֹב מֶגֶן
 יִשְׁעֵנוּ: לְדוֹר וָדוֹר הוּא קִים וְשָׁמוּ קִים וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ
 וְאַמוֹנָתוֹ לְעַד קֵימָת: וּדְבָרָיו חַיִּים וְקִימִים נְאֻמִּים
 וְנִחְמָדִים לְעַד וְקְעוֹלָמִי עוֹלָמִים: עַל אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל
 בְּנֵינוּ וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל-דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבְדֶּיךָ:

מכלל-עם ולשון. וקרבתנו לשמה הגדול סלה באמת.
להורות לה וליחרה באהבה. ברוך אתה יי הבוחר בעמו
ישראל באהבה:

(וויכר ניכט מיט מנין בעטעט זיגט אל מלך נאמן):

שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד:

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:
ואהבת את יהוה אלהיך בכלל לבבך ובכלל-
נפשך ובכלל-מאדך: והיו הדברים האלה אשר
אנכי מצוה היום על לבבך: ושננתם לבניך
ודברת בם בשבתך בביתך ובדרכך
ובשכבך ובקומך: וקשרתם לאות על ידך והיו
לטטפת בין עיניך: וכתבתם על מזוזות ביתך
ובשעריך:

והיה אם-שמע תשמעו אל-מצותי אשר אנכי
מצוה אתכם היום לאהבה את-יהוה אלהיכם
ולעבדו בכלל לבבכם ובכלל-נפשכם: ונתתי
מטר-ארצכם בעתו יורה ומלקוש ואספת דגנה
ותירשך ויצהרך: ונתתי עשב בשדה לבהמתך
ואכלת ושבעת: השמרו לכם פן יפתה לבבכם
וסרתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחוויתם
להם: וחרה אף-יהוה בכם ועצר את-השמים
ולא-יהיה מטר והאדמה לא תתן את-יבולה
ואבדתם מהרה מעל הארץ הטבה אשר יהוה
נתן לכם: ושמחתם את-דברי אלה על לבבכם

Des reinen Aethers Feuer=
spannen,
Gefüget fest mit Feuerringen—
Ihm, der da ist verzehrend
Feuer ¹⁾
Dem widmen sie ein Dreimal=
heilig:

Heilig, heilig, heilig,
ist der Herr Sebaoth!

יוֹפִי קִרְקָסִי אֵשׁ.
הִיחַתוּמִין בְּטַבַּעַת אֵשׁ.
לֹאֵשׁ אוֹכֵלָה אֵשׁ. בְּשֵׁלוֹשׁ
קִדְשָׁהּ לְהָאֵשׁ.

קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת:

וְהַחַיּוֹת יִשְׁוֹרְרוּ וְכִרּוּבִים יִפְאָרוּ וְשָׂרָפִים יִרְוֹנוּ
וְאַרְאֵלִם יִבְרְכוּ פָנֵי כָל־חַיָּה וְאוֹפֵן וְכִרּוּב
לְעַמֹּת וְשָׂרָפִים לְעַמֹּתָם וּמִשְׁבְּחִים וְאוֹמְרִים:
בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

לֵאל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתְּנוּ. לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיִם. וּמִירוֹת יֹאמְרוּ
וּתְשַׁבְּחוּת יִשְׁמִיעוּ. כִּי הוּא לְבָדוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת
בְּעַל מַלְחָמוֹת זּוֹרֵעַ צַדִּיקוֹת מִצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא רְפוּאוֹת
נוֹרָא תְהִלּוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת הַמַּחֲדֵּשׁ בְּטוּבוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד
מַעֲשֶׂה בְּרָאשִׁית: כְּאֲמֹר לַעֲשֶׂה אוֹרִים גְּדִלִים כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:
אוֹר חֲדָשׁ עַל צִיּוֹן תִּאִיר וְנִזְכָּה כָּל־נֹוֹ מִהֲרָה לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת:

אֲהַבָּה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֲמֵלָה גְּדוֹלָה וַיִּתֵּרָה חֲמֵלָתְךָ
עָלֵינוּ: אֲבִינוּ מַלְכֵנוּ. בְּעֶבֶר אֲבוֹתֵינוּ שְׂבָטָחוּ בָּךְ. וַתִּלְמַדְם
חֲקֵי חַיִּים. בֶּן תַּחֲנִנּוֹ וַתִּלְמַדְנוּ: אֲבִינוּ הָאֵב הַרְחֵמֵן הַמְּרַחֵם
רַחֵם וְעָלֵינוּ. וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהַבִּין וּלְהַשְׁכִּיל. לְשִׁמוֹעַ לְדַמּוֹד
וּלְלַמֵּד. לְשִׁמוֹר וּלְעֲשׂוֹת. וְקַיִם: אֶת־כָּל־דְּבָרֵי תִלְמוֹד
תּוֹרַתְךָ בְּאַהֲבָה: וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרַתְךָ. וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ
וַיִּיחַד לִבֵּינוּ לְאַהֲבָה וּדְיָרָאָה שְׂמֶךָ. וְלֹא נִבּוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד.
כִּי בְשֵׁם קִדְשֶׁךָ הַגָּדֹל וְהַנּוֹרָא בְּטַחָנוּ. נִגְיָלָה וְנִשְׁמַחָה
בִּישׁוּעָתְךָ: וְהִבִּיאֵנוּ לְשָׁלוֹם וּמֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ. וְתוֹלִיכֵנוּ
קוֹמָמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ: כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אַתָּה. וּבָנוּ בְּחֵרֶתְךָ

¹⁾ Ein Epitheton der Gottheit nach 2. M. 24, 17.; 5. M. 4, 24.; 9, 3.

Der Schutzgeist wundervollen
 Lehre,
 Der schwarze Feuermasse
 häufet,
 Mit Kronverzierungen zu
 schmücken,
 Des heiligen Gesetzes Lettern¹⁾:
 Heilig, heilig, heilig,
 ist der Herr Zebaoth!

Die feste Säule seines Welt=
 alls,
 Bezeichnet mit dem Namen
 Zadi²⁾,
 Der mit dem Ausdruck seiner
 Rede,
 Erschüttert Gottes Weltge=
 bäude:

Heilig, heilig, heilig,
 ist der Herr Zebaoth!

Des fernen Südens Sternge=
 mächer³⁾
 Der Himmelsries⁴⁾ und Bär=
 gestirne⁵⁾,
 Zu huldigen dem Gott der
 Wahrheit,
 Tonsenken sie die Niederweisen:
 Heilig, heilig, heilig,
 ist der Herr Zebaoth!

יְפִיפִיָּה שֶׁר הַתּוֹרָה.
 הַחוּפֵּן אֲשֶׁר שְׁחֹרָה.
 לְקִשּׁוֹר עֲטָרָה. לְאוֹתֵיזֶרֶת
 הַתּוֹרָה.

קָדוֹשׁ, קָדוֹשׁ, קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת:

יְסוֹד עוֹלָמוֹ. הַנִּקְרָא
 צַדִּיק שְׁמוֹ. בְּהִגָּיוֹן וְנוֹאֲמוֹ.
 הוּא הַמַּרְעִישׁ עוֹלָמוֹ.

קָדוֹשׁ, קָדוֹשׁ, קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת:

חֲדָרֵי תִימָן. כְּסִיל וְעֵשׂ
 הַמִּזְמָן. הָאֵל הַנֶּאֱמָן.
 לְהַקְדִּישׁוּ מִיִּשְׁבִּין טַעֲמָן.

קָדוֹשׁ, קָדוֹשׁ, קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת:

¹⁾ Anspielung auf die 7 Buchstaben פָּגַשְׁנוּ die mit (חגין) dergleichen Verzierungen in der zum Synagogalgebrauche bestimmten Torarolle versehen werden.

²⁾ Der Talmud (Chagiga 12, b.), der in kosmologischen Beschauungen von supernaturalistischem Standpunkte aus, sich das Weltgebäude von Säulen getragen symbolisch denkt, bestimmt die Zahl der Grundsäulen, wie sich aus Anspielungen auf Textstellen zufällig herausstellt, so, daß bald 12 bald 7 Säulen tropisch angenommen werden; hierauf bemerkt Rabbi Elasar ben — Sch'mua: Die Welt steht einzig und allein auf Einer Säule, und diese Säule heißt Zadi³⁾ (der Gerechte); denn es lautet der Text: Zadi⁴⁾ (der Fromme, Gerechte) ist die Grundsäule der Welt (Spr. 10, 25.). Diese Allegorie läßt ihren Kern leicht gewinnen.

³⁾ Die חֲדָרֵי תִימָן, die Hiob 9, 9. vorkommen, werden vermuthlich darum so genannt, weil sie unserem Gesichtskreise mehr entzogen, und die Sterne für uns gleichsam in Kammern eingesperrt sind.

⁴⁾ Das Sternbild כְּסִיל (daselbst) ist bei den alten Uebersetzern der Orion der Griechen, der bei den alten Orientalen der Riese heißt.

⁵⁾ Unter dem Sternbild שׁוֹר (das.) verstehen die Alten den großen Bär.

Metatron .), jener Machtge-
bieter,
Einst Körper, dann in Geist
verwandelt,
Der Sittenlehrer¹⁾ ist den
Kindern
Des einst zum Feuertod Be-
stimmten —²⁾

Heilig, heilig, heilig
ist der Herr Zebaoth!

תִּקְיָה מִטַּטְרוֹן שָׂר.
הִנְהַפֵּךְ לְאִישׁ מִבָּשָׂר.
מִלֵּמַד מוֹסֵר. לְיֻלְדֵי אֹר
נִמְסֵר.

קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ זְבָאוֹת:

¹⁾ Wir haben bereits von der muthmaßlichen Bedeutung des Namens Me-
tatron im Besach (2. Th. S. 212. Anmerk. 1.) gesprochen, und seine himm-
lischen Dienstverrichtungen und Obliegenheiten im Schebuottheil (S. 59 Anmerk. 2.)
nach kabbalistischen Quellen angezeigt. Ueber seine Genesis aber waltet ein wichtiger
Meinungsstreit. Der Talmud (Chulin 60, a.) erzählt: Als das Pflanzenreich auf
das Geheiß Gottes in systematischer Ordnung (indem bei Kräutern und Bäumen der
Ausdruck למינהו beigelegt ist) hervor schoß, begann der שר העולם (der himmlische
Weltpatron) zum Lobe Gottes (den Psalmvers 104, 31.) auszurufen: „Des Ewigen
Herrlichkeit offenbart sich der Welt (so muß daselbst der Sinn dieser Worte verstan-
den werden), es freuet sich der Ewige seiner Werke!“ Dieser שר העולם wird von den meisten
Kabbalisten mit dem Metatron identificirt; hierauf bemerken die Tokephoth (l. c.
Schw. זה), daß diese Meinung mit diesem Verse unseres Baitan nicht überein-
stimmt; denn dieser Weltpatron (des Talmuds) war als überirdisches Wesen bei der
Weltschöpfung gegenwärtig, während hier der Metatron als ursprünglich körperlich er-
scheint, und den der Baitan noch anderswo für die geistige Metamorphose des bibli-
schen Chanoch (1. M. 5, 24) ausgibt. Dieser Widerspruch wird, wie der nodus
gordius aufgelöst, daß nämlich die Meinung, welche den שר העולם mit dem Metatron
identisch hält, die Ansicht unseres Baitan verwerfen muß, während dieser unter dem
שר העולם eine andere himmlische Potenz versteht (vergl. Tokephoth zu Zebamoth
16, b.). In einem auffallenden Widerspruche findet man den Sohar verwickelt. Bei
ihm erscheint der Metatron gleich bei der Urschöpfung, indem nach seiner Behauptung
Gott den Menschen in der Form des Metatron gebildet hat (בצלמו דא מטטרון); von
dem biblischen Chanoch meint er, er sei wohl fromm gewesen, Gott habe aber im
Voraus gesehen, daß er bei längerer Lebensdauer ausarten würde, darum hat ihn Gott
im Laufe seiner Frömmigkeit zu sich genommen (חנך וכאן הוה וקב"ה חמא ליה דומין); dem ähnlich spricht sich ein Rabbi im Midrasch
aus: „Chanoch — behauptet dieser — stand nicht auf der Rolle (בהוך שימוסן) der
Frommen, sondern auf jener der Sünder;“ und darauf behauptet ein Anderer: „Cha-
noch war ein Schwachkopf, bald war er fromm, bald artete er aus, darum sprach der
hochgelobte Heilige: während seines frommen Wandels, nehme ich ihn aus der Welt!“
(S. Bereschith Rabba sect. 25). Nach dieser von dem Sohar ausgemalten Schilde-
rung kann Chanoch weder der Metatron שר העולם noch der Metatron שר הפנים
sein, und dennoch stellt der Sohar (Seder Debarim) (sulzbacher Ausgabe v. Jahr
תמ"ד Blatt 108, Spalte 4), wo er von dem himmlischen Wein spricht חנך-מטטרון, in
ihrer Identität heraus.

²⁾ Als Lehrer und Weiser frommer Handlungen, schildert ihn auch der Sohar,
und zwar in Folge der bei der Schöpfung des Menschen erhaltenen Bestimmung
(ויצר יצירה לטב, מטטרון למעבד ליה עורדאוריהא בפקודין): Es ward dem Menschen bei
seiner Bildung die Wohlthat, daß ihm Metatron einen lehrreichen Beistand in der
Kenntniß der Gesetze leiste.

³⁾ Des Abraham, der vom Nimrod als Götzenerstörer zum Feuertode verur-
theilt und durch ein Wunder Gottes gerettet wurde. (S. oben Seite 134, Anmerk. 2, 3.)

תִּתְּבָרֶךְ צוֹרֵנוּ מַלְכֵנוּ וּגְאֻלָּנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שְׁמֶךְ
 לְעַד מַלְכֵנוּ. יוֹצֵר מִשְׁרָתִים וְאֶשֶׁר מִשְׁרָתִיו כָּלָם עוֹמְדִים
 בְּרוֹם עוֹלָם וּמִשְׁמִיעִים בִּירָאָה יַחַד בְּקוֹל דְּבָרֵי אֱלֹהִים
 חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כָּלָם אֲהוּבִים כָּלָם בְּרוּרִים כָּלָם גְּבוּרִים
 וְכָלָם עֹשִׂים בְּאֵימָה וּבִירָאָה רְצוֹן קוֹנֵם. וְכָלָם פּוֹתְחִים
 אֶת־פִּיהֶם בְּקִרְשָׁה וּבִטְהָרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים
 וּמִשְׁבַּחִים. וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים. וּמְקַדִּישִׁים וּמְמַלְכִים:
 אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא קְדוֹשׁ הוּא:
 וְכָלָם וּמְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה וְנוֹתְנִים
 רְשׁוֹת זֶה לָזֶה לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצֵרָם בְּנַחַת רוּחַ בְּשִׁפָּה בְרוּרָה
 וּבְנִעִימָה. קִרְשָׁה כָּלָם כְּאַחַד עוֹנִים. וְאוֹמְרִים בִּירָאָה:
 קְדוֹשׁ וְקְדוֹשׁ קְדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֵא כָּל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

אופן דס המזמר אמתי יחי.

Des Himmelzestes Sternengitter,
 Erscheinen wie die Lichtbehälter,
 Wie Spiegel rein, aus Glanz
 gegossen,
 Sie lassen süßen Sang ertönen:

Heilig, heilig, heilig
 ist der Herr Zebaoth!

Des Regenbogens Lichtgestaltung,
 Sich spannend mit dem Farbenlichte,
 In Farbentönen dreifach spieglend,
 Verheiliget den Bundgedenker —:

Heilig, heilig, heilig
 ist der Herr Zebaoth!

(*) אֲשַׁנְבִי שְׁחָקִים. נִרְאִים
 כְּנִרְתָּקִים. וְכִרְאֵי מוֹצָקִים.
 נַעַם שִׁיר מִמַּתִּיקִים.

קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת:

מִרְאָה הַקֶּשֶׁת. כְּאֵשׁ
 צְבוּעָה מְאֻשֶּׁשֶׁת. דְּמוּת
 מִיָּנִים שְׂרֵשֶׁת. לְזוֹכֵר
 הַבְּרִית מְקַדֶּשֶׁת.

קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת:

*) Hier begegnen wir zum zweiten und letzten Male dem mit dem Strophenacrostichen nebst dem Segenwunsche יְיָ (er lebe) bezeichneten kabbalistischen Paitan Rabbi Amithai, indem unsere Nachsioragenda außer diesem nur noch den Ophan (oben S. 58) aufgenommen hat. Der Verfasser scheint, wenn nicht zu Worms geboren, doch seinen Sitz in der uralten Gemeinde dieser uralten Stadt gehabt zu haben, denn ihrer Synagogenagenda sind noch andere fromme Poesien dieses Verfassers einverleibt. Als Kabbalist und Angelolog errang er eine bedeutende Autorität, die besonders die Josephhoth (siehe die folgende Anmerk.) anerkennen.

Die Augen Aller schauen hof-
fend auf dich hin —
Denn keinem Gotte
gleichet Jeschurun's Gott.

Du hast die Wasser von den
Wässern abgeschieden,
Und zogst den Äther durch,
als Scheidewand,
Hast sie in ihren Urquell ein-
gemessen, und vereint
Die Wesen vor der Urzeit
und dem Weltenraum.

Die beiden Himmelsleuchten
liebest Du erglänzen,
Das wimmelnde Gethier wie
das Gefieder Du erstehen,
Dein feingewob'nes Ebenbild,
das hast Du aufrecht hin-
gestellt,

Auch Jisrael's Dasein und
seine Sicherheit bestimmt.

Als Du, Allmächtiger! von dei-
nem Schöpfungswerk geruhet,
Da hattest Du geheiligt den
siebenten Tag, wie die Schrift
erzählt,

Erhoben und beglückt ward
mit ihm das Gottesvolk —
Heil dir, Jisrael!

הַעֵינִי כָּל אֱלֹהִים יִשְׁבְּרוֹן.

אֵין כָּאֵל יִשְׁרוּן:

לְהַבְדִּיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם
וּלְבוֹדָדָם. הִרְתוּיָךְ רִקִּיעַ
בֵּינָם וַיַּפְרִידָם. אֶל מְקוֹמָם
הִקְוֹם וַיַּמְדָּם. מַעֲנֵה אֱלֹהֵי קֹדֶם:

יָקָר שְׁנֵי מְאֻרוֹת חֶדֶד.

חַיָּה הַשָּׁרִיץ וְצִפּוֹר נִבְדָּד.

מְרוֹקָם בְּצֶלֶם צֶרֶ

לְהַתְעוֹדָד. וַיִּשְׁכֹּן יִשְׂרָאֵל בְּטַח בְּדָד:

יְהִי שַׁבָּת מִמַּפְעֵל כְּהוּא.

וַיִּקְדֵּשׁ וַיִּשְׁבִּיעֵי כְּבִכְתָּב

יְקוֹתֵיאל. נִשָּׂא וַיֵּאֱמָר עַמּוֹ

אל. אֲשֶׁרֶיךָ יִשְׂרָאֵל:

הַמַּאִיר לָאָרֶץ וְלִדְרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוֹבוֹ מַחֲדֵשׁ
בְּכָל-יוֹם. תָּמִיד. מַעֲשֵׂה-בְרָאשִׁית: מֶה-רַבּוֹ מַעֲשֵׂיךָ יְיָ.
כָּל־מַחֲמַה עָשִׂיתָ. מִלֵּאָה הָאָרֶץ קִנְיִינֶיךָ: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם
לְבָדּוֹ מֵאֵז. הַמְּשַׁבַּח וְהַמְּפֹאָר וְהַמְּתַנַּשֵּׂא מִימּוֹת-עוֹלָם.
אֱלֹהֵי-עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן-עוֹנֵנוֹ צוּר
מְשַׁבֵּנוֹ. מִגֵּן יִשְׁעֵנוֹ. מְשַׁבֵּב בְּעֶרְנוֹ: אֵל בָּרוּךְ גָּדֵל-הַדָּעָה.
הַכִּין וּפָעַל זִהְרֵי חֲמָה. טוֹב יַצַּר כְּבוֹד לְשִׁמּוֹ: מְאֻרוֹת
נָתַן סְבִיבוֹת עוֹז. פְּנוֹת צָבָאוֹ קְרוֹשִׁים רוֹמְמֵי שָׁרֵי
תָּמִיד מְסַפְּרִים כְּבוֹד-אֵל וְקֹדֶשׁוֹ: תִּתְבָּרֵךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל
שִׁבְחַ מַּעֲשֵׂה יָדֶיךָ. וְעַל-מְאֻרֵי-אוֹר שְׁעֵשִׂיתָ יִפְאָרוּךְ סֶלָה:

Und der größte Tausend — da
stellt er sie an die Spitze
Seines Heeres — ihnen
diesen Vorrang zuerkennend.

Einer Schlange gleich, der
off'nen Straße Schrecken,
Einem Drachen gleich, des
Wand'ers höchste Angst,
War der Feindbezwinger mit
dem Namen Gottes,
War der Sprößling Dan's¹⁾,
des löwenstarken Stammes.

Uebersuß und Ueppigkeit von
innen und von außen,
Ein Besiß, der sich vom Westen
bis an Süden lehnt,
Weidenreiche Triften von den
Heerden überzogen,
Dies war Naphtali's gunst-
begabtem Stamm verheißen.

In des Deles Strömen sich
die Füße badend,
Hochverehrt, geliebet von den
Brüdern all',
Aus dem Reichthum Königs-
prunk erschwingend,
So war Aser durch den Segen
auch der Glückliche von Allen.
Deine Jugend, sie hat deinem
Alter feste Kraft gesichert,
Darum trittst du kühn auf
deiner Feinde Stolz,
Nimmer wird durch Anstoß
je dein Fuß verletzet,
Eisern und von Erz sind
deine Fuß = Sandalen.

Allmächtiger! Du Schöpfer
herrlicher Regionen,
Der aufgerollt die Erde für
die Zorngeschückten²⁾

דָּלָם בְּרֹאשׁ גְּדוּדֵי חֵילוֹ.
וַיֵּרָא וַיַּאֲשִׁיחַ לוֹ:

תָּנִין עָלַי דֶּרֶךְ הַיָּרֵה.
שָׁפִיפֹן עָלַי אֶרֶח הַיָּה.
בְּצָרָיו נִלְחָם בְּשֵׁם אֱהִיָּה.
וַלְדֹן אָמַר דָּן גִּיּוֹר אֶרִיָּה:

שִׁבְעֵוֹדֶשׁן בְּפָנִימֵי וְחִיצוֹן.
יָם וּדְרוֹם יִרְשׁ בְּעֶלְצוֹן.
תִּלְבַּשְׁתָּ כָרִים לְבוֹש־הַצֶּאֱנָן.
וַלְנַפְתָּלִי אָמַר נַפְתָּלִי שִׁבְעַ רְצוֹן:

מִטֵּבֵל בְּשֶׁמֶן רִגְלוֹ בְּאִשֶּׁר.
רְצוֹי אֶחָיו הַיּוֹת בְּכִשֶּׁר.
וּמַעַדְנֵי מֶלֶךְ נוֹתֵן מַעֲשֶׁר.
וְלֹאֲשֶׁר אָמַר בָּרוּךְ מִבְּנִים אִשֶּׁר:

וּכְיָמֶיךָ דְּבִאָתְךָ בְּחֹזֶק
חֵיָרֶיךָ. תִּדְרוּךְ עַל בְּמַתִּי
גּוֹעֲרֶיךָ. רִגְלְךָ בַּר תִּגּוֹף
לְהַכְשִׁילְךָ. בָּרוּךְ וְנִחַשְׁתָּ מִנְעָלְךָ:

אֲדִיר בּוֹרָא שְׁחָקֵי שְׁפָרוֹן.
רוֹקַע הָאָרֶץ כְּנִסִּי מַחֲרוֹן.

¹⁾ Schimschon; s. Richt. 16, 28.

²⁾ Für die sündhaften Menschen, welche, geschützt von der Allbarmherzigkeit Gottes, von seinem gerechten Zorne nicht aufgerieben werden.

Zwiefach war der Antheil ihm
 beschieden,
 Statt des Bruders, der des
 Vaters Ehebett entweih't¹⁾,
 Da schon wurde ihm des Er=
 bes Loosbestimmung,
 Und die Würde einer
 Erstgeburt verliehen.

Bis gen Sidon blühet in des
 Segens Fülle,
 Das Gebiet des Weisen²⁾
 und des Handelsstamm's³⁾;
 Der Gewinn des Einen weihet
 Lust dem Andern,
 Freude ward Sebulun dir verheißen.
 Unter seinen Schätzen schlum=
 mert tiefverborgen der Cha=
 lason⁴⁾,
 Doch vergebens bleibt verbor=
 gen der Ertrag —
 Darum bringen sie mit Ehr=
 furcht dar des Dankes Opfer,
 Laden Völker ein auf
 Ihres Berges Höhen.

Ein Land, an Vorzügen reich,
 und ausersuchen
 Zu verbergen des Geseßver=
 fünders stillen Grab,
 Ward dem schaarenreichen
 Stamme Gad verliehen;
 Ein Gebiet von ausgedehn=
 tem Umfang war sein Segen.

Als bei Seeresschau der könig=
 liche Burgbewohner⁵⁾
 Jene Helden Gad's gesehen,
 wo der kleinste Hundert
 überwog⁶⁾

פִּי שְׁנַיִם בְּנַחֲלַת חֶבְלוֹ.
 תַּחַת מַחֲלָל יִצּוֹעַ מַחוּלָּלוֹ.
 וּוְעַד נַחֹל בְּחֶלֶשׁ גּוֹרְלוֹ.
 בְּכֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ:

צִידוֹן יִרְכָּתוּ לְהַרְבּוֹת
 צִמָּח. מִמִּבִּין עֵתִים לְלַחֹם
 קִמָּח. מֵאֵת זֶה זֶה יִשְׁמַח.
 וְלִזְבוּלֵן אָמַר שְׁמַח:

קִנְיִן חֶלְזוֹן סָפוֹן חֲבוּאוֹ.
 בַּל יוֹעִיל לְמַכָּסָה מִשְׁאוֹ.
 יִזְבָּחוּ וּבָחִי צֶדֶק וַיִּירָאוּ.
 עַמִּים הָרַ יִקְרָאוּ:

רֵאשִׁית רְאָה לוֹ וַיֵּאָגֵד.
 שְׁשֵׁם חֶלְבֶּקֶת מַחוּקֵק יוֹאָגֵד.
 גְּדוּד יִגְוֹדְנוּ בְּבוֹא גָד.
 וְלִגָּד אָמַר בְּרוּךְ מְרַחֵב גָּד:

שָׁכֵן בַּמִּצָּד בְּרֵאוֹת חֵילוֹ.
 הַקָּטָן לְמֵאָה וְלֵאֶלֶף גְּדָלוֹ.

¹⁾ Reuben, siehe 1. M. 49, 4.

²⁾ Zissachar.

³⁾ Sebulun; dieser widmete sich dem Handel, jener der Kultur der Wissenschaften.

⁴⁾ Name eines Thierchen's, aus dessen Blute die Farbe חֶלֶלֶת gewonnen wird. Eine ausführliche Abhandlung über חֶלֶלֶת und חֶלֶלֶת habe ich meinen deutschen Anmerkungen zum Druck im Artikel חֶלֶלֶת einverleibt.

⁵⁾ David; s. 1. Chr. 11, 7.

⁶⁾ S. das. 12, 14.

Das sich zwiefach seiner Würde
Macht erhebe¹⁾,
Hat der Ewige geseg-
net sein Gedeihen.

Daß er wohne zwischen mei-
nes stolzen Tempels Pfeiler,
Jener Stätte, wo der Priester,
der Levite dient;
Jenen Raum, wo Teppiche und
Prachtgemächer prangen,
Hat der Herr verheißen
seinem Lieblinge Benjamin²⁾.

Hoher Himmelsreichthum, tiefe
Erdensthäze,
Und ein Füllhorn üppiger
Fruchtbarkeit,
Ein Land, überschwänglich an
Erzeugniß —

Also lautete der Se-
genspruch an Joseph.

Möge diese Günst ja nimmer
von ihm weichen,
Der durch Keuschheit seine
Tugendkraft erprobt —
Sein Gebiet, es schwelge
stets im Ueberflusse,

In der Fülle sonnereifiger Gewächse.
Herr der Leidenschaft war er,
er durfte nicht erröthen —
Darum glänzt sein Armschmuck
von des Goldes Roth³⁾;
Seligkeit bewahrte ihm sein
Schutzgott

Schon von Urbeginn, bevor
sich Urgebirge thürmten.

Auf den Scheitel seines hoch-
geschmückten Hauptes
Strebe hin der Segen alles
Lebensglücks,
Ueberfluß an allen Erdensthäzen
Fülle, was der Bo-
den köstliches erzeugt.

היות גורלו. בכפלים כן
עוד לאילו. בָּרַךְ יי חילו:

לשכון בין כתיפי גאונני.
מקום שירות לוי וכהני.
רחב אהלי ויריעות משכני.
ולבנימן אמר ידיד יי:

מברכות שמים ותחת
נסמכת. ברכות שדים
ורחם מתברכת. ארצו מכל
היות נערכת.

וליוסף אמר מבורכת:

נא חסדו לא ימש. חשך
עצמו בזרה מלשמש.
בטוב כל גבולו יתגמש.
וממגד תבואת שמש:

סמוד יצר מהחור והאדם.
פזו זרועיו מזרב אדם.
שלום יצור מרחמו מקדם.
ומראש הררי קדם:

על קרקד גלגלת נאה.
ברכת כל טוב תבואה.
להשפיע שפע כל תבואה.
וממגד ארץ ומלואה:

¹⁾ Als Priester und Levite.

²⁾ Der Tempel war auf dem Grundeigenthume Benjamin's erbauet.

³⁾ Das heißt: darum ist er mit Reichthum belohnt worden.

Gegen Feinde bleibt sie eine
feste Schutzwehr —
Solcher Segen ward Jehu-
da's Stamm verheißen¹⁾.

Deinen Frommen, ihn, der auf-
recht stets dein Wort ge-
halten
Prüftest Du zu Massa²⁾ — er
blieb deinem Willen treu —
Darum bleibt er ewig deines
Tempels priesterlicher Diener.

Du ernanntest Lewi als den Träger
deines höchsten Priesterschmuckes³⁾.

Als der Trefflichste⁴⁾ sich an
des Lagers Eingang einst
erhoben,

Und da ausrief: Wer für
Gott ist, trete her zu mir!
Folgt' seinem Rufe einig jene
Frommen,

Vater, Mutter, from-
men Sinn's entsagend⁵⁾.

Auserkoren sind sie d'rum, dir
Lob zu singen —

Doch auf fremdem Boden, da
verstummt das Lied —

Sind bestimmt, den graden
Tugendpfad zu zeigen,

Sind bestimmt, dein
Recht zu lehren Jakob.

Ausgezeichnet vor dem erstge-
bornen Stamme,

War das Allerheiligste ihres
Stammes Loos.

מְצַרִּימוּ הַיּוֹת לָמוֹ לְמִשְׁמַר.

וְזאת לַיהוּדָה וַיֹּאמֶר:

חֲסִידֶךָ אִישׁ נֹצֵר

מֵאֲמָרֶיךָ. נִסִּיתוּ בְּמִסְפָּה

וַיֵּאמֶן דְּבָרֶיךָ. וּלְעוֹלָם שָׁרַת

בְּבֵית דְּבִירֶךָ.

וּלְלֹוֹי אָמַר חֲמִידָה וְאִרְיָה:

טוֹב בְּשַׁעַר הַמַּחֲנֶה

בְּקוֹמוֹ. מִי לִי־אֵלֵי כְּנוֹאֲמוֹ.

אוֹסְפוּ חֲסִידָיו כְּאַחַד לְשִׁמוֹ.

הָאוֹמֵר לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ:

יִמְלֵא פִימוֹ תְּהִלָּתֶךָ

לְנִקְוָב. שִׁירֶיךָ בְּאֲדָמָה

נִכְרַ מִקְוָב. לְהַסְלִיל אֶרֶץ

וּלְיִשְׂרָאֵל עֶקְוָב.

יֹורֵי מִשְׁפָּטֶיךָ לְיַעֲקֹב:

כְּקֶדֶם | מִבֶּן בְּכוֹר

בְּהַבְדִּילוֹ. קֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים

¹⁾ Der mit dem Stamme Schimeon in nachbarlicher Eintracht wohnte, indem das Grundeigenthum desselben durch das Gebiet des Stammes Jehuda ging.

²⁾ Der Stamm Lewi schloß sich — nach der Tradition — vom Volke aus, als sie murrend Wasser verlangten und Gott versuchten, daher der Ortsname Massa (Versuchung). S. 2. M. 17, 7; Ps. 95, 8.

³⁾ Der Urim und Tumim, des Schildes der höchsten Priesterwürde.

⁴⁾ Moseh.

⁵⁾ Der Stamm Lewi berücksichtigte bei dem Strafgerichte wegen des goldenen Klages die engsten und zartesten Verwandtschaftsverhältnisse nicht, um die Schuldigen zu bestrafen.

Der Erlöser hat wohl alle
Völker heimgesuchet,
Doch gefunden hat er alle
makelhaft;
D'rum ward ihm allein das
schönste Loos geworfen,
Dem geliebten Aus=
bund jener Völker alle.

Die Geliebten, sie verbürgten
vorschnell, eh' sie hörten,
Schon die That ¹⁾ — sie riefen:
Nein! wir lassen von der
Lehre nicht!

Von dem Morgen bis zum
Abend! O, sie bleibe unver=
geßlich,

Diese Lehre, die uns Mo=
scheh hat geboten. —

Dem Herrn ward mit Guldi=
gungen dargebracht die Krone,
Auf ihn warf das Volk nun
sein Vertrau'n —

Da erst sangen Völkerschaft
und Reiche:

Der Herr — in Jeschurun
ist er König worden!

Und die Sünden ließ er, gleich
den Wolken schnell ver=
schwinden,

Wie am Tag der Schuldigung
dem Könige geziemt —

Diese Hoheit, diese Großmuth
bleibe stets ein Denkmal:

Glücklich lebe Reuben!

er verderbe nimmer ²⁾!

O, welch ein Geschenk, wie
lieblich und wie herrlich,
Offenbart sich, wenn die Ein=
tracht Brüder brüderlich
vereint —

גואלם חזר בכל אמים.
ומצאם כלם בלתי
תמימים. הפיל חבלים לו
בנעימים.
אף חבב עמים:

דודים ומקדימים לנשמע
נעשה. השיבו זאת כל
תמשה. בקר וערב לא
ננשה.
תורה צוה לנו משה:

הוכתר אדון כתר
להמלך. יחב עם עליו
בהשתלך. רננו כל גוי
ופלך.
יהי בישרון מלך:

ומיד מחה כעב אשמות.
כנאה למלך ביום רוממות.
שאת ויתר יהי לתקומות.
יחי ראובן ואל ימות:

ובד טוב ונעים כנאמר.
שבת אחים יחד כהתאמר.

¹⁾ Jisrael erklärte früher: נעשה Wir wollen befolgen, vor: נשמע Wir wollen hören, (2. M. 24, 7. S. Schebuothheil S. 202, Anm. 3.)

²⁾ Somit wurde auch dem Stammherrn Reuben die Sünde vergeben, welche in der heiligen Schrift (1. M. 49, 4) erwähnt wird.

יְתַבָּרֶךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרַמֵּם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמָהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעִילָא מִן כָּל--
בְּרַכְתָּא וְשִׁירְתָּא תְּשַׁבַּחְתָּא וְנִחַמְתָּא דְּאַמִּירָן בְּעִלְמָא
וְאָמְרוּ אָמֵן:

Während der Vorbeter ברכו sagt, sagt die Gemeinde das nebenstehende יתברך.

יְתַבָּרֶךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרַמֵּם
וַיִּתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא
אַחֲרוֹן וּמִבְלָעָדָיו אֵין אֱלֹהִים: סְלוּ
לְרֹכֵב בְּעֶרְבוֹת בֵּית שְׁמוֹ וְעֲלוּ לִפְנֵיו.
וְשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל-כָּל-בְּרָכָה וְתַהֲלָה:
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
יְהִי שֵׁם יי מְבוֹרָךְ מִעַתָּה וְעַד-עוֹלָם:

אור עולם באוצר חיים אורות מאפל אמר ויהי:

Heil dem Volk, dem solch' ein
Loos beschieden,
Dem sein Gott und sein Erlö-
ser Segen beut —
Für das Erdenglück, ward ihm
im Himmel
Festgestellt einst dieser Segen.
Denn einst, als der Demuths-
volle¹⁾ sich zur Ruh' ge-
rüstet,
Sprach er das Miriaden-
volk begeistert an:
O, bewahret das Gesez, ge-
schrieben von der Allmacht,
Von Sinai aus — so rief
er — ist der Herr erschienen.

ע"ס א"ב
(*) אֲשֶׁרִי הָעַם שָׁלוֹ כְּכָה.
מֵאֱלֹהֵיו וְגוֹאֲלוֹ יִשָּׁא בְּרָכָה.
מִתְבָּרֵךְ בָּאָרֶץ וּבַשָּׁמַיִם
נִעְרָכָה. וְזֹאת הַבְּרָכָה:

בְּפָנוֹת עָנּוּ לְנוֹחַ שְׁכִיבָה.
הִזְהִיר אֲמָרָיו לְאַרְפִּי
רַבָּבָה. שְׁמוֹר דַּת בְּזִרְוֹעַ
כְּתוּבָה. וַיֹּאמֶר יי מִסִּינֵי בָּא:

*) Dieser Piut besteht aus vierversigen Strophen nach dem Alphabeticon, die Anfangsbuchstaben des dritten Verses bilden das Acrostichon des Verfassers Moscheh bar-Samuel bar-Abschalom mit dem Segensspruch אמן יגדל בחורה (er nehme zu, an heiliger Gelehrsamkeit! Amen); der vierte Vers besteht aus einem Vertheil des Segens Moscheh's (5 M. Kap. 33), der immer mit dem Reimfall der Strophen schließt.

¹⁾ Moscheh.

ה א ל

בְּתַעֲצֻמוֹת עֶזְרָה. הַגְּדוֹל בְּכָבוֹד שְׁמָה.
הַגְּבוֹר לְנֶצַח וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרְאוֹתֶיהָ:
הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשֵׁב עַל כֶּסֶּא רָם וְנִשְׂא:

שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם וְקָרוֹשׁ וְשָׁמוֹ. וְכָתוּב רַנְּנוּ צְדִיקִים בְּיְי
לְיִשְׂרָאֵל נְאֻה תְּהִלָּה:

בְּפִי יִשְׂרָאֵל תְּתַהַלֵּל. וּבִדְבָרֵי צְדִיקִים תִּתְבָּרַךְ.
וּבְלִשׁוֹן חַסִּידִים תִּתְרוֹמֵם. וּבִקְרֹב קְרוֹשִׁים תִּתְקַדֵּשׁ:

וּבְמִקְהֵלוֹת רַב־בוֹת עֲמָה בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יִתְפָּאֵר שְׁמָה
מִלְכֵנוּ בְּכָל־דּוֹר וְדוֹר שֶׁכֵּן חֹבֶת כָּל־הַיְצוּרִים לְפָנֶיהָ יִי אֱלֹהֵינוּ
וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת לְהִלָּל לְשַׁבַּח לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדָּר
לְבָרֵךְ לְעִלָּה וּלְקַלֵּם עַל כָּל־דְּבָרֵי שִׁירֹת וְתַשְׁבְּחוֹת דָּוִד בֶּן־
יִשִּׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחָךְ:

יִשְׁתַּבַּח שְׁמָה לְעַד מִלְכֵנוּ. הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגְּדוֹל וְהַקָּרוֹשׁ
בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ. כִּי לֹךְ נָאָה יִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר
וְשַׁבְּחָה הַגָּדֹל וְזִמְרָה עֹז וּמִמְשָׁלָה נֶצַח גְּדֻלָּה וּגְבוּרָה תְּהִלָּה
וְתִפְאֳרָת קֹדֶשׁ וּמַלְכוּת. בְּרִכּוֹת וְהוֹדָאוֹת מַעֲתָה וְעַד־עוֹלָם:
בָּרוּךְ אַתָּה יִי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל בְּתַשְׁבְּחוֹת אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן
הַנִּפְלְאוֹת הַבוֹחֵר בְּשִׁירֵי זִמְרָה מֶלֶךְ אֵל חַי הָעוֹלָמִים:

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמָה רַבָּא בְּעֵלְמָא דִּי־בְרָא כְרַעוּתָהּ
וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעָגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן:

יְהֵא שְׁמָה רַבָּא מְבָרַךְ לְעַלְמָא וּלְעַלְמֵי עַלְמֵיָא.

¹⁾ Die Uebersetzung hievon siehe Seite 50.

שחרית לשמחת תורה

Dieser Blatt wird im Morgengebet vor ח, נשמת כל ה, eingeschaltet.

שם המזכיר מנחם ברבי מכיר אשר תינה ראשונה בכל חרות וחרות.

נשמת מלמדי מורשה נקראים בני חפשי.

נצח נוטע לחיי עולם ונפש.

תורת יי תמימה משיבת נפש:

נשמת חכמי חמדה בגבורה ולא בשתי.

תמליך מורה ושים רפואתי.

עדות יי נאמנה מחכימת פתי:

נשמת בני בינה מתענגים ומטוב הלב.

הרגיש רזי דרי הלב.

פקודי יי ישרים משמחי לב:

נשמת בני נבונים בשקול ותכריע מאזנים.

תישר יופי חקור ותקון אזנים.

מצות יי ברה מאירת עינים:

נשמת מדע תורה בלבם למסעד.

תכבד כונן אשורימו לא תמעד.

יראת יי טהורה עומדת לעד:

נשמת ידידים ידם זיין פיפיות חדיו.

תרון רוממות סלסול עז מחמדיו.

משפטי יי אמרת צדקו יחדיו:

נשמת ועודים בארצות שבים. שרידיך פזוריה

ירוממוך בעת תשיבם לצבי עדים.

באומרים אלו פינו מלא שירה בים:

נשמת כל חי וגוי.

עֹדָה: כִּהְנִיךָ יִלְבָּשׁוּ צִדִּיק. וְחִסְדֶּךָ יִרְנְנוּ: בְּעֶבֶר דָּוִד עֲבָדְךָ.
אֵל תֵּשֶׁב פָּנַי מִשִּׁיחָךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה. וְדַבֵּר יי
מִירוּשָׁלַם:

In manchen Gemeinden werden diese Verse nicht gesagt.

(מן גִּדְלוֹ לַיִי אֶתִּי וְנִרְוַמָּה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

והקהל עונים

רוֹמָמוֹ יי אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לַהֲדוּם רַגְלֵינוּ קְרוֹשׁ הוּא:
רוֹמָמוֹ יי אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לַהֲרִי קְרוֹשׁ כִּי קְרוֹשׁ יי אֱלֹהֵינוּ:
וְאָמַר בַּיּוֹם הַזֶּה הָיָה אֱלֹהֵינוּ זֶה קוֹיֵנוּ לוֹ וַיּוֹשִׁיעֵנוּ זֶה יי
קוֹיֵנוּ לוֹ נִגִּילָה וְנִשְׁמַחָה בִּישׁוּעָתוֹ:

Mit den Gesekrollen in der Hand, geht man sieben Mal um die Stelle herum, wo gewöhnlich aus dem Pentateuch vorgelesen wird, und während des Umganges werden folgende Verse gesagt.

אָנָּה יי הוֹשִׁיעָה נָּא. אָנָּה יי הַצְּלִיחָה נָּא

אָנָּה יי עֲנֵנוּ בַּיּוֹם קְרָאֵנוּ:

אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת הוֹשִׁיעָה נָּא. בּוֹחֵן לְכַבּוֹת הַצְּלִיחָה נָּא.

גּוֹאֵל חֶזֶק עֲנֵנוּ בַּיּוֹם קְרָאֵנוּ:

דּוֹבֵר צִדִּיקוֹת הוֹשִׁיעָה נָּא. הָדוֹר בְּלִבּוֹשׁ הַצְּלִיחָה נָּא.

וְתִיק וְחִסִּיד עֲנֵנוּ בַּיּוֹם קְרָאֵנוּ: זֶךְ וַיֵּשֶׁר הוֹשִׁיעָה נָּא.

חּוֹמַל דְּלִים הַצְּלִיחָה נָּא. טוֹב וּמַטִּיב עֲנֵנוּ בַּיּוֹם קְרָאֵנוּ:

יּוֹדֵעַ מַחֲשָׁבוֹת הוֹשִׁיעָה נָּא. כְּבִיר וְנָאוֹר הַצְּלִיחָה נָּא.

לּוֹבֵשׁ צִדִּיקוֹת עֲנֵנוּ בַּיּוֹם קְרָאֵנוּ: מֶלֶךְ עוֹלָמִים הוֹשִׁיעָה נָּא.

נָאוֹר וְאֲדִיר הַצְּלִיחָה נָּא. סוֹמֵךְ נוֹפְלִים עֲנֵנוּ בַּיּוֹם קְרָאֵנוּ:

עוֹזֵר דְּלִים הוֹשִׁיעָה נָּא. פּוֹרֵה וּמַצִּיל הַצְּלִיחָה נָּא.

צוֹר עוֹלָמִים עֲנֵנוּ בַּיּוֹם קְרָאֵנוּ: קְרוֹשׁ וְנוֹרָא הוֹשִׁיעָה נָּא.

רַחוּם וְחַנּוּן הַצְּלִיחָה נָּא. שׁוֹמֵר הַבְּרִית עֲנֵנוּ בַּיּוֹם קְרָאֵנוּ:

תּוֹמֵךְ תְּמִימִים הוֹשִׁיעָה נָּא. תִּקְיָה לְעַד הַצְּלִיחָה נָּא.

תְּמִים בְּמַעֲשָׂיו עֲנֵנוּ בַּיּוֹם קְרָאֵנוּ:

Um die Abschnitte aufzusuchen, welche morgen vorgelesen werden, läßt man drei Gesekrollen zurück; die andern werden in die heilige Lade gestellt, während des Aufsuchens werden verschiedene Psalmen abgesungen, dann werden auch diese drei Gesekrollen in die heilige Lade gegeben und *עלינו* wird gesagt.

und Gemeinem, zwischen Licht und Finsterniß, zwischen Jisrael und Heidenvölkern, zwischen dem siebenten Tage und den sechs Werketagen. Die Heiligkeit des Sabbath's und die Heiligkeit der Festtage hast Du unterschieden; den siebenten Tag hast Du vor den sechs Werketagen geheiligt! so hast Du abgesondert und geheiligt dein Volk Jisrael mit deiner Heiligkeit. Gelobet seist Du, Ewiger! der Du unterschiedest zwischen Heiligem und Heiligem.

בין אור לחשך בין ישראל לעמים. בין יום השביעי לששת ימי המעשה. בין קדשת שבת לקדשת יום טוב הברלה ואת-יום השביעי מששת ימי המעשה קדשת. הברלה וקדשת את-עמך ישראל בקדשתך. ברוך אתה יי המבריל בין קדש לקדש:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם
שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה:

Bevor die heilige Lade geöffnet wird, werden diese Verse gesagt.
Alle Gesekrollen werden dann aus der heiligen Lade herausgenommen.

אתה הראית לדעת

כי יי הוא האלהים אין עוד מלבדו: אין כמוך באלהים
אדני ואין כמעשיך: לעושה נפלאות גדולות לבדו כי
לעולם חסדו: ואמרו הושיענו אלהי ישענו וקבצנו והצילנו
מן הגוים להודות לשם קדשך להשתבח בתהלתך: יהי
יי אלהינו עמנו כאשר היה עם אבותינו. אל יעזבנו ואל
יטשנו: מי כמכה באלם יי מי כמכה נאדר בקדש נורא
תהלות עושה פלא: יהי כבוד יי לעולם ישמח יי במעשיו:

יי מלך. יי מלך. יי מלך. לעלם ועד:

יי עז לעמו יתן יי יברך את עמו בשלום:

ויהיו נא אמרינו לרצון לפני אדון כל:

שמע ישראל יי אלהינו יי ואחד:

ויהי בנסוע הארון ויאמר משה קומה יי ויפוצו אויביך
וינוסו משנאיך מפניך: קומה יי למנוחתך אתה וארון

הַפֶּר עֲצָתָם וְקַלְקַל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמָךְ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קִרְשְׁתָּךְ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרַתְךָ. לְמַעַן יִחַלְצוּן יְדִידֶיךָ הַוְשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעַנְיִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לִפְנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרַתְךָ: וְשֵׁם גִּבּוֹרְךָ בִּירָאָה בְּיָמֵי עוֹלָם וּבְשָׁנִים קִדְמוֹנוֹת: וְעֲרָבָה לִי מִנַּחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם בְּיָמֵי עוֹלָם וּבְשָׁנִים קִדְמוֹנוֹת:

קדיש תחקרל

ק י ד ו ש .

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרֵי הַגֶּפֶן:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר
בָּנוּ מִכָּל עַם וְרוֹמָמָנוּ מִכָּל לָשׁוֹן וּקְדָשָׁנוּ
בְּמִצּוֹתָיו. וְתַתֵּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים
לְשִׂמְחָה חַגִּים וְזִמְנִים לְשִׁשּׁוֹן אֶת יוֹם הַשְּׁמִינִי חַג
הָעֲצֵרֶת רְחוּה זְמַן שְׂמִחָתָנוּ מִקְרָא קֹדֶשׁ זִכֹּר
לְיִצִּיאת מִצְרַיִם. כִּי בָנוּ בְּחֵרְתָּ וְאוֹתָנוּ קִדְשָׁתָ מִכָּל
הָעַמִּים וּמוֹעֲדֵי קֹדֶשְׁךָ בְּשִׂמְחָה וּבְשִׁשּׁוֹן הִנַּחְלָתָנוּ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִקְדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְמִינִים:

Wenn das Fest am Ausgange des Sabbath's fällt, wird auch dieses gesagt.

Gepriesen seist Du, Ewiger! unser Gott! Herr der Welt! der Du das Licht des Feuers erschaffen hast.

Gepriesen seist Du, Ewiger! unser Gott! Beherrscher der Welt! der Du unterschiedest zwischen Heiligem

(בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ

הָעוֹלָם בּוֹרֵא מְאוּרֵי הָאֵשׁ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ

הָעוֹלָם הַמְבָדִיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחֹל

והשיאנו יי אלהינו את-ברכת מועדיה לחיים ולשלום
 לשמחה ולששון. באשר ורצית ואמרת לברכנו. קדשנו
 במצותיה ותן חלקנו בתורתך. שבענו מטובה ושמחנו
 בישועתך. וטהר לבנו לעבדך באמת והנחילנו יי אלהינו
 בשמחה ובששון מועדי קדשך. וישמחו בך ישראל מקדשי
 שמך. ברוך אתה יי מקדש ישראל והומנים:

רצה יי אלהינו בעמך ישראל ובתפלתם. והשב את-
 העבודה לרביר ביתך. ואשי ישראל ותפלתם. באהבה
 תקבל ברצון. ותהי לרצון תמיד. עבודת ישראל עמך:
 ותחזיקה עינינו בשובך לציון ברחמים. ברוך אתה יי
 המחזיר שכינתו לציון:

מזרים אנחנו לך שאתה הוא יי אלהינו ואלהי אבותינו
 לעולם ועד צור חיינו מגן ישענו. אתה הוא לדור ודור
 נודה לך ונספר תהלתך. על חיינו המסורים בידך ועל
 נשמותינו הפקודות לך. ועל נסיך שבכל-יום עמנו. ועל
 נפלאותיה וטובותיה שבכל-עת ערב ובקר וצהרים. הטוב כי
 לא כלו רחמיה והמרחם כי לא תמו חסדיה מעולם קוינו לך:
 ועל-כלם יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד לעולם ועד:
 וכל החיים יורוך סלה ויהללו את-שמך באמת. האל ישועתנו
 ועזרתנו סלה. ברוך אתה יי הטוב שמך ולך נאה להודות:
 שלום רב על ישראל עמך תשים לעולם. כי אתה הוא
 מלך אדון לכל-השלום. וטוב בעיניך לברך את-עמך
 ישראל בכל-עת ובכל-שעה בשלומך. ברוך אתה יי
 המברך את-עמו ישראל בשלום:

אלהינו נצור לשוני מרע ושפתי מרמה ולמקללי
 נפשי תדום. ונפשי כעפר לכל תהיה. פתח לבי בתורתך.
 ובמצותיה תרדוף נפשי. וכל-החשבים עלי רעה. מהרה

וּרְוַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְשׁוֹנוֹת. וְקִדְשָׁתָנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקִרְבָּתָנוּ
מִלְכָּנוּ לְעִבּוּדֶיךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּרוֹשׁ עָלֵינוּ קִרְאָתָּ:

Ist der Festabend am Ausgange des Sabbaths, wird dieses eingeschaltet.

Du thatest uns, Ewiger, unser Gott! deine gerechten Gesetze kund, Du lehrtest uns die Anordnungen deines Willens ausüben, und gabst uns, unendlicher Gott! Gesetze der Billigkeit, Lehre der Wahrheit und heilsame Vorschriften und Gebote. Du beschenkst uns mit wonnigen Zeiten, mit heiligen Festen und mit der Feierlichkeit freiwilliger Opfer. Du ertheiltest uns die Heiligkeit des Sabbaths, die Herrlichkeit der Feste und die Feier der Tempelbesuche; auch unterschiedest Du, Ewiger, unser Gott! zwischen Heiligem und Gemeinem, zwischen Licht und Finsterniß, zwischen Israel und Heidenvölkern, zwischen dem siebenten Tage und den sechs Werketagen. Die Heiligkeit des Sabbaths und die Heiligkeit der Festtage hast Du unterschieden! den siebenten Tag hast Du vor den sechs Werketagen geheiligt. So hast Du abgesondert und geheiligt dein Volk Israel mit deiner Heiligkeit.

וְתוֹדִיעֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־מִשְׁפָּטֵי צְדִיקָךָ.
וְתַלְמִידָנוּ לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רְצוֹנָךָ. וְתַתֵּן לָנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִשְׁפָּטִים יְשָׁרִים וְתוֹרוֹת אֱמֶת
חֻקִּים וּמִצְוֹת טוֹבִים. וְתַנְחִילָנוּ זְמַנֵּי שְׁשׁוֹן
וּמוֹעֲדֵי קֹדֶשׁ. וְחַגֵּי נִדְבָה. וְתוֹרֵישָׁנוּ קִדְשַׁת
שַׁבָּת. וְכִבּוּד מוֹעֵד. וְחִגִּיגַת הָרָגֶל: וְתַבְדִּל יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בֵּין קֹדֶשׁ לְחֹל. בֵּין אֹר לְחֹשֶׁךְ
בֵּין יִשְׂרָאֵל לְעַמִּים. בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת
יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה. בֵּין קֹדְשַׁת שַׁבָּת לְקֹדְשַׁת יוֹם
טוֹב הַבְּדִלָּה. וְאֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי. מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי
הַמַּעֲשֶׂה קֹדֶשֶׁת. הַבְּדִלָּה וְקֹדְשַׁת אֶת־עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל בְּקֹדְשֶׁתְךָ:

וְתַתֵּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה. חַגִּים
וְזְמַנִּים לְשְׁשׁוֹן. אֶת־יוֹם הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֵרֶת הַזֶּה. זְמַן
שִׂמְחָתָנוּ מִקְרָא־קֹדֶשׁ. זִכָּר לִיצִיאַת מִצְרַיִם:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וַיָּבֹא וַיַּגִּיעַ וַיִּרְאֶה וַיִּרְצֶה
וַיִּשְׁמַע וַיִּפְקֹד וַיִּזְכֹּר זְכוֹרֵנוּ וּפְקֻדוֹתֵנוּ. וְזָכוֹר אֲבוֹתֵינוּ
וְזָכוֹר מְשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עֲבִדְךָ. וְזָכוֹר יְרוּשָׁלַיִם עִיר קֹדְשְׁךָ.
וְזָכוֹר כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לִפְנֶיךָ. לְפִלְטָה לְטוֹבָה לְחֵן
וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֵרֶת
הַזֶּה: זְכוֹרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ. לְטוֹבָה. וּפְקֻדָּנוּ בּוֹ. לְבִרְכָּה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בּוֹ. לְחַיִּים. וּבְרַב־רַב יְשׁוּעָה וּרַחֲמִים חֹסֶם וְחַנּוּן. וּרְחֵם עָלֵינוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ וְחַנּוּן וּרְחוּם וְאַתָּה:

וַיִּתְגַּדַּל וַיִּתְקַדַּשׁ שְׁמֹה רַבָּא בְּעֶלְמָא דִּי־בְרָא כְרַעוּתָהּ.
וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן:

קבל יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא.
וַיִּתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר
וַיִּרְתַּעֲלָה וַיִּתְהַלָּל שְׁמֹה דְקוֹדֶשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעִילָא מִן
כָּל־בְּרַכְתָּא וְשִׁירְתָּא תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחֲמְתָּא דְאֲמִירָן בְּעֶלְמָא
וְאָמְרוּ אָמֵן:

אַדְנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אֲבֹרָהִם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל
עֲלִיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקִנְיָה הַכֹּל וְזוֹכֵר חֲסָדֵי אֲבוֹת
וּמַבִּיא גּוֹאֵל לְבָנָי בְּנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה: מֶלֶךְ עוֹזֵר
וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶגֶן אֲבֹרָהִם:

אַתָּה גִבּוֹר לְעוֹלָם אַדְנִי מַחֲיָה מֵתִים וְאַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מְשִׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם.

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מַחֲיָה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמַקְיֵם אֲמוּנָתוֹ
לִישְׁנֵי עָפָר. מִי כְמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרֹת וּמִי דוֹמָה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמַחֲיָה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: וְנֶאֱמַן אַתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מַחֲיָה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וְקָדוֹשִׁים בְּכָל־יּוֹם
יְהַלְלוּךָ סֵלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְּחֵרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ.

Der sieben Tage Festlichkeit,
Wird auch dem achten Tage
zugetheilt;
Uns liegt es ob, die feierliche
Gabe darzubringen.
Sei eingedenk an diesen Festen,
Himmelsthroner!
Der Väter ruhmgekrönten
Frömmigkeit —
Und mache abermals dir eigen
Die Nation, die einst so zahl-
los war.

Gebenedeiet seist Du, Ewi-
ger! König! Zisrael's Fels und
sein Erlöser!

השכיבנו יי אלהינו לשלום והעמידנו מלכנו לחיים
ופרוש עלינו סכת שלומך ותקננו בעצה טובה מלפניך
והושיענו למען שמך והגן בעדנו והסר מעלינו אויב דבר
וחרב ורעב ויגון והסר שטן מלפנינו ומאחרינו. ובצל
כנפיק תסתירנו כי אל שומרנו ומצילנו אתה כי אל מלך
חנון ורחום אתה. ושמור צאתנו ובואנו לחיים ולשלום
מעתה ועד עולם. ופרוש עלינו סכת שלומך:

Möge er am Achten, Gunst
und Segen
Aus seiner heiligen Wohnung
uns verleih'n,
Möge unser König die Ver-
heißung,
Uns zu decken mit dem Balda-
chin seines Friedens, schnell
vollzieh'n.

Gebenedeiet seist Du, Ewi-
ger! der Du das Zelt deines
Friedens ausbreitest über uns,
über dein ganzes Volk Zisrael,
und über Jeruschalajim.

Moscheh machte den Kindern
Zisrael's die Feste des Ewi-
gen bekannt.

שמיני (תן) חלק לשבעה
וגם לשמונה. מצוה עלינו
לתת מנה. זכרון אבות
יזכר בם שוכן מעונה.
קנות שנית עדת מי מנה:
ברוך אתה יי מלך צור
ישראל וגואלו:

שמיני אלהים יחננו
ויברכנו. ממעון קדשו
לברכנו. נואמו יחיש
מלכנו. בפריסת שלומו
לסוכנו: ברוך אתה יי
הפורש סכת שלום עלינו
ועל כל-עמו ישראל ועל-
ירושקים:

וידבר משה את-מועדי
יי אל-בני ישראל:

ביום השמיני:

ביום השמיני:

ביום השמיני:

שמיני פנות בקר הלנתו.

צדק יליו מעונתו.

שמיני קול שמע באהבה.

רנת בית השואבה.

שמיני שלום שמור אהרו.

תוך ימי עליית רגלו.

Möge der Heiligste seinem
Volke,
An diesem Achten seine Guld
verleih'n,
Wofür ihm auch des Nachts
das Danklied töne.
Laß, allerhöchster Weltregent!
Uns deiner süßen Leitung, so
wie einst, erfreuen,
Wo sie Alle jauchzend jubel=
voll gerufen:

„Wer unter den Mächten, Ewi=
ger! gleicht dir? — Wer ist so
in Heiligkeit verherrlicht, wie Du? —
Du, Gepriesener! Furchtbarer!
Wundererzeuger!“ Deine Herrschaft
sahen deine Kinder, als Du das
Meer vor Moscheh gespalten.

Beglücke, Herr! die Wohlge=
funnten,
Die in lieblichen Gesängen,
An diesem Achten dich anrufen.
Laß den Lieblingen dein Heil
verkünden,
Die sich nach dem lauten Rufe
Deiner sanften Herrschaft seh=
nen.

Da riefen die Geretteten: Ja,
er ist unser Hort und Heil!

„Der Ewige wird immer und
ewig regieren!“

Anderzwo heißt es: Der Ewi=
ge hat Jakob befreiet, und ihn
erlöst von übermächtiger Hand.

שמיני יצוה חסדו קדוש
לעמו. ובלילה שירה עמו.
מלך השליט בעורמו.
עלינו כמאז יהי נועמו:
בגילה ברנה בשמחה רבה
ואמרו כלם:

מי־כמכה באלם יי. מי כמכה
נאדר בקדש. נורא תהלות
עשה־פלא: מלכותך ראו בניה.
בוקע ים לפני משה:

שמיני היטיבה יי לטובים.
קוראיה בדברים ערבים.
טובות ישמיע לאהובים.
נעם מלכותך ענות תאבים:
זה צור ישענו פצו פה
ואמרו:

י. ו. ימלך לעלם ועד:

ונאמר כי־פדה יי את־יעקב
וגאלו מיד חזק ממנו:

כָּל־שְׁנֵאֵינוּ. הָעֹשֶׂה לָנוּ נִסִּים וּנְקָמָה בַּפָּרְעָה אוֹתוֹת
וּמוֹפְתִים בְּאֶרֶץ בְּנֵי חָם. הַמַּכָּה בְּעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם
וַיּוֹצֵא אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחָרוֹת עוֹלָם. הַמַּעֲבִיר בְּנֵיו
בֵּין גִּזְרֵי יָם סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שְׁנֵאֵיהֶם בְּתַהוֹמוֹת
טֶבַע וְרָאוּ בְּנֵיו גְּבוּרָתוֹ שְׂבָחוֹ וְהוֹדוֹ לְשִׁמּוֹ וּמַלְכוּתוֹ בְּרָצוֹן
קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם מִשָּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לָךְ עָנוּ שִׁירָה.

מיוסד ע"פ א"ב ושם המזמר יצחק הקטן חזק אמן מתוס בסוף.

(*) שְׁמִינִי אֶמֶץ בְּפָנַי עֲצֻמוֹ.

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:

בְּחֹב קָבוֹעַ לְשִׁמּוֹ.

שְׁמִינִי גָמְרוּ בְּפִיִּם רַגְלִי וְזִמְן.

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:

דְּבַר שִׁיר וְקִרְבֵּן וּמִזְמֵן.

שְׁמִינִי הוֹסִיף לְגוֹי נִכְבָּד.

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:

וּבְמוֹסָפֵי קִדְשׁ מְכָבָד.

שְׁמִינִי זִמְן וְהִקְבַּע לְרָצוֹת.

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:

חֶק נוֹדַד בּוֹ לְהִרְצוֹת.

שְׁמִינִי טֶבַע חֲתוּמֵי חוֹתָם.

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:

יְדִידוֹת נֶצַר מִכְתָּם.

שְׁמִינִי כָלוּל לְשִׁמְחָה גְדוּלָּה.

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:

לְמַכְהֵן בְּחִנוּךְ עוֹלָה.

שְׁמִינִי מִלְּפָנַי פָּנֵי פָנָיו.

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:

נִחְלָק בְּכָל עֲנִיָּנוֹ.

שְׁמִינִי סִכָּם לְשִׁלּוּחַ מֶלֶךְ.

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:

עַתָּה וַיְבָרְכוּ אֶת הַמֶּלֶךְ.

*) Eine Uebersetzung dieses Piut, würde auch bei Ueberwindung aller Schwierigkeiten ungenießbar sein, und die Andacht eher stören, als erwecken. Der Inhalt im Allgemeinen stimmt mit dem Piut im Abendgebete von gestern, S. 26, überein.

וַאֲבִדְתֶּם מִהָרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה
 נָתַן לָכֶם: וּשְׁמַתֶּם אֶת־דְּבַרֵי אֱלֹהִים עַל־לִבְכֶּם
 וְעַל־נַפְשֵׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יַדְכֶם וְהָיוּ
 לְטוֹטְפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וּלְמַדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
 לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבִלְכֹתְךָ בַּדֶּרֶךְ
 וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבִקְוֹמְךָ: וּכְתַבְתֶּם עַל־מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ
 וּבְשַׁעְרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וַיְמֵי בְנֵיכֶם עַל
 הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם
 כִּי־יָמֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל־
 כַּנְפֵי בְגָדֵיהֶם לְדֶרֶתָם וְנָתַנוּ עַל־צִיצִית הַכֹּנֵף
 פֶּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וּרְאִיתֶם ו
 אָתּוּ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
 וְלֹא־תִתּוּרוּ אַחֲרֵי לִבְכֶּם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־
 אָתּוּ זִנִּים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־
 כָּל־מִצְוֹתַי וְהֵייתֶם קְדָשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
 לְהִיּוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

אֵמֶת וְאַמוּנָה כָּל־זֹאת וְקִיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יי אֱלֹהֵינוּ וְאִין
 זִוְלָתוֹ וְאַנְחֵנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ. הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מַלְכִּים. מַלְכֵנוּ
 הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הָעָרִיצִים. הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ
 וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּלָה לְכָל־אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ. הַעֹשֶׂה גְדֻלּוֹת עַד אִין
 חֶקֶר וְנִפְלְאוֹת עַד אִין מִסְפָּר: הַשֵּׁם נַפְשֵׁנוּ בְּחַיִּים וְלֹא נָתַן
 לְמוֹט רִגְלֵנוּ. הַמְדַּרְיֵכֵנוּ עַל בְּמוֹת אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קִרְנֵנוּ עַל

An diesem Schluß- und Ern-
tetest,

An dem er seine Lieblinge
Zur Schlußvereinigung gela-
den.

Gebenedeiet seist Du, Ewi-
ger! der Du dein Volk Is-
rael liebst.

בְּזֶה עֲצַרְתָּ חַג אֶסָּף. אוֹהֲבֵיו

יִקְרַב אֵלָיו לְהֶאֱסֹף: בָּרוּךְ

אַתָּה יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

(ווער ניכט היט מנין בעטעט זאגט אל מלך גאמון):

שִׁמְעֵ יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעַד:

וְאַהֲבַת אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל--לִבְבְּךָ וּבְכָל--
נַפְשְׁךָ וּבְכָל-מַאֲדְךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר
אֲנִי מְצִוֶּךָ הַיּוֹם עַל-לִבְבְּךָ: וּשְׁנַנְתָּם לְבִנְיָךָ
וּדְבַרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְדַרְכְּךָ בַּדֶּרֶךְ
וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבִקְוֹמְךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל-יָדְךָ וְהָיוּ
לְטַטְּפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל-מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ
וּבְשַׁעְרֶיךָ:

וְהָיָה אִם-שָׁמַעַתְּ שְׁמֵעוּ אֶל-מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנִי
מְצִוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
וּלְעֲבֹדוֹ בְּכָל--לִבְבְּכֶם וּבְכָל--נַפְשְׁכֶם: וּנְתַתִּי
מִטֶּר-אֶרְצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֶה וּמִלֶּקֶשׁ וְאֶסְפַּת דִּגְנְךָ
וְתִירֶשְׁךָ וַיִּצְהַרְךָ: וּנְתַתִּי עֵשֶׂב בְּשֹׁדְךָ לְבִהֲמֹתְךָ
וְאָכְלֹת וּשְׂבַעְתָּ: הַשְׁמֵרוּ לָכֶם פֶּן-יִפְתָּה לְבַבְכֶם
וּסְרַתֶּם וְעַבַּדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף-יְהוָה בְּכֶם וְעָצַר אֶת-הַשָּׁמַיִם
וּלֹא-יִהְיֶה מִטֶּר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת-יְבוּלָהּ

מעריב לשמחת תורה

Während der Vorbeter ברכו sagt, sagt die Gemeinde das nebenstehende יתברך.

יְתַבְרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם
וַיִּתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא
אַחֲרוֹן וּמִבְלָעָדָיו אֵין אֱלֹהִים: סֵלֹ
לָרֶכֶב בְּעֶרְבוֹת בֵּיה שְׁמוֹ וְעֲלוֹ לִפְנֵיו:
וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל-כָּל בְּרָכָה וַתְּהַלָּה:
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
יְהִי שֵׁם יי מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:
וּמִסֵּדֶר אֶת-הַכִּכְבִּים בְּמִשְׁמֶרֶתֵיהֶם בְּרָקִיעַ כְּרִצּוֹנוֹ בּוֹרֵא
יוֹם וָלַיְלָה גּוֹלָל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר. וּמַעֲבִיר
יוֹם וּמַבִּיא לַיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה יי צְבָאוֹת
שְׁמוֹ. אֵל חַי וְקַיִם תָּמִיד יִמְלֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד:

D mög' er diesen achten Tag
Mir zum Heil bereiten;
Schutzgesang umkreise mich,
Und bricht die Abendzeit heran,
Dann soll sein Schatten mich
umfah'n.

Gebenedeiet seist Du, Ewiger!
der Du die Abende her-
andämmern lassesst.

(*) אֶת יוֹם הַשְּׁמִינִי. בְּטוֹב
יְזַמִּינִי. רְנִי פֶלֶט יְסוּבְּבִנִי.
לַעֲת עֶרֶב בְּצִלוֹ יְלוֹנְנִי:
בְּרוּךְ אַתָּה יי הַמַּעֲרִיב
עֶרְבִים:

אֲהַבֵּת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עֲמָךְ אֲהַבֵּת. תּוֹרָה וּמִצְוֹת
חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לְמַדָּת. עַל כֵּן יי אֱלֹהֵינוּ בְּשֹׁכְבָנוּ
וּבְקוֹמָנוּ נְשִׁיחַ בְּחֻקֶּיךָ. וְנִשְׁמַח בְּרִבְרֵי תוֹרָתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ
לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאַרְךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נִהְגָּה יוֹמָם
וְלַיְלָה. וְאֲהַבֵּתְךָ אֵל תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים:

Der vielgeliebten Nation
Reicht er des Segens Ueberfluß;
Das Füllhorn schüttet er wohl-
wollend aus

אֵימָה אֲהַב בֵּרַךְ בְּתַסְפָּה.
בְּמִדָּה מְרַבֶּה מֵרֵאשׁ בְּכִסְפָּה.

(*) חס הוא מ"ט חומרים מערכית משמיני עלרת עד תפלת שמונה עשרה.

העבודה לרביר ביתך. ואשי ישראל ותפלתם. באהבה
תקבל ברצון. ותהי לרצון תמיד. עבודת ישראל עמך:
ותחזיקה עינינו בשובך לציון ברחמים. ברוך אתה יי
המחזיר שכינתו לציון:

מורים דרבנן

מורים אנחנו לך. שאפה הוא יי
אלינו ואלהי אבותינו אלהי כל-בשר
יוצרנו יוצר בראשית ברכות והודאות
לשמה הגדול והקדוש על שהחייטנו
וקימתנו בן תחינו ותקיימנו ותאסוף
גליותינו לחצרות קדשך לשמור
חקיך. ולעשות רצונך ולעבדך בלבב
שלם על שאנחנו מורים לך. ברוך
אל ההודאות:

מורים אנחנו לך שאפה
הוא יי אלינו ואלהי אבותינו
לעולם ועד צור חיינו מן
ישענו. אתה הוא לדור ודור
נודה לך ונספר תהלתך. על
חיינו המסורים בידך ועל
נשמותינו הפקודות לך. ועל
נפיק שכל-יום עמנו ועל
נפלאותיך וטובותיך שכל-

עת ערב ובקר וצהרים. הטוב. כי לא-כלו רחמיה.
והמרחם כי לא תמו חסדיך. מעולם קוינו לך:
ועל-כלם יתברך ויתרומם שמה מלכנו תמיד לעולם ועד:
וכל החיים יודוך סלה ויהללו את-שמה באמת. האל ישועתנו
ועזרתנו סלה. ברוך אתה יי הטוב שמה ולך נאה להודות:
שלום רב על ישראל עמך תשים לעולם כי אתה הוא מלך
אדון לכל-השלום: וטוב בעיניך לברך את-עמך ישראל
בכל-עת ובכל-שעה בשלום. ברוך אתה יי המברך את-עמו
ישראל בשלום:

אלהינו נצור לשוני מרע ושפתי מדרב מרמה ולמקללי
נפשי תרום. ונפשי כעפר לכל תהיה. פתח לבי בתורתך.
ובמצותיך תרהוץ נפשי. וכל-החשבים עלי רעה. מהרה
הפר עצתם וקלקל מחשבתם. עשה למען שמה. עשה
למען ימינה. עשה למען קדשתך. עשה למען תורתך.
למען יחלצון ידידיך הושיעה ימינה וענני: יהיו לרצון אמרי
פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי: עשה שלום במו
הוא יעשה שלום עלינו ועל כל-ישראל ואמרו אמן: יהי רצון וכו'

קדיש חקבל עלינו.

ח' לַעֲמַתָּם בָּרוּךְ יֵאמְרוּ. ק' בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְקוֹמוֹ: ח' וּבְדַבְרֵי קֹדֶשׁ בְּתוֹב לֵאמֹר:
 קהל יִמְלֹךְ יְיָ לְעָלַם אֱלֹהֶיךָ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּהָ:

מיו לְדֹר וָדֹר נְגִיד גְּדֻלָּה וְלַנְּצַח נְצָחִים קֹדֶשׁתְּךָ נְקֻדִּישׁ וְשִׁבְחָךָ אֱלֹהֵינוּ
 מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וְעַד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אַתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה
 יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְּחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וּרְצִיתָ בָּנוּ.
 וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְשׁוֹנוֹת. וְקִדְשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקִרְבַּתָּנוּ
 מִלְכָּנוּ לַעֲבוֹדָתְךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קִרְאָתְךָ:

וּתְתֵן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה (שְׁבָחוֹת לַמְנוּחָה ו) מוֹעֲדִים
 לְשִׂמְחָה. חַגִּים וְזִמְנִים לְשִׁשּׁוֹן אֶת־יוֹם (הַשְּׁבֵת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם)
 הַשְּׁמִינִי חַג הָעֶצֶרֶת הַזֶּה זְמַן שִׂמְחָתָנוּ (בְּאַהֲבָה) מִקְרָא־
 קֹדֶשׁ. זִכָּר לִיציאת מִצְרַיִם:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבוֹא וְיַגִּיעַ וְיִרְאֶה וְיִרְצֶה
 וְיִשְׁמַע וְיִפְקֹד וְיִזְכָּר זְכוֹרֵנוּ וּפְקֻדוֹתֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ.
 וְזִכְרוֹן מְשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עֲבִדְךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קֹדֶשׁ.
 וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לִפְנֶיךָ. לְפִלְטָה לְטוֹבָה לְחֵן
 וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי חַג הָעֶצֶרֶת
 הַזֶּה: זָכְרָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ. לְטוֹבָה. וּפְקֻדָּנוּ בּוֹ. לְבִרְכָה.
 וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים: וּבְדַבָּר יִשׁוּעָה וּרַחֲמִים חוּס וְחַנּוּ.
 וּרְחַם עָלֵינוּ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ ו
 חַנּוּן וּרְחוּם ו אַתָּה:

וְהוֹשִׁיֵאנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
 לְשִׂמְחָה וּלְשִׁשּׁוֹן כְּאֲשֶׁר וְרָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכָנוּ. (אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵינוּ רָצָה בְּמִנוּחָתָנוּ). קֹדֶשׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקָנוּ בְּתוֹרָתְךָ
 שִׁבְעֵנוּ מְטוֹבָה וְשִׂמְחָנוּ בִּישׁוּעָתְךָ. וְטַהֵר לִבָּנוּ לַעֲבֹדְךָ
 בְּאַמֶּת וְהִנְחִילָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן) בְּשִׂמְחָה וּבְשִׁשּׁוֹן
 (שְׁבֵת ו) מוֹעֲדֵי קֹדֶשׁ. וְיִשְׁמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מִקְדָּשֵׁי שְׁמֶךָ.
 בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִקְדָּשׁ (הַשְּׁבֵת ו) יִשְׂרָאֵל וְהַזִּמְנִים:

רָצָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבְתַפְלָתָם. וְהָשִׁב אֶת־

endliche, ist ein Hort der Besten. Die Verehrer deines Namens werden dir vertrauen; denn Du, Ewiger! verläßt die nicht, die nach dir verlangen.— Der Ewige will zur Aufrechthaltung seiner Gerechtigkeit, daß das Gesetz verbreitet und verherrlicht werde.

Am Sabbath wird das untenstehende ואני תפילתי gesagt, dann wird der Wochenabschnitt aus der Tora vorgelesen.

(*) אֲדַנִּי שִׁפְתַּי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אֲבֹרָהּ
אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל
עֲלִיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חֲסָדֵי אֲבוֹת
וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה: מֶלֶךְ עוֹזֵר
וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶגֶן אֲבֹרָהּ:
אַתָּה גִבּוֹר לְעוֹלָם אֲדַנִּי מַחֲיָה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מְשִׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם:

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מַחֲיָה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמַקְיֵם אֲמוּנָתוֹ לִישְׁנֵי
עָפָר. מִי כְמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרֹת וּמִי רוֹמֵם לָךְ מֶלֶךְ מַמִּית
וּמַחֲיָה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיֹת מֵתִים. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מַחֲיָה הַמֵּתִים:

קדושה לש"ץ

מִיז נִקְדַּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בְּעוֹלָם כְּשֵׁם
שֶׁמֶקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בְּשֵׁמִי מְרוֹם בְּכָתוּב עַל
יָד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר:
ק' קָדוֹשׁ וְקָדוֹשׁ קָדוֹשׁ
יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָּל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ
קָדוֹשׁ וְקָדוֹשִׁים בְּכָל־
יוֹם יִהְיֶה לְךָ סֵלָה. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

*) Die Uebersetzung von עשרה שמונה siehe oben im Abendgebete Seite 33.

Für Sabbath.

(Der Vorb. u. d. Gem.) Ich richte mein Gebet zu dir, o Ewiger! dich flehend um eine Gnadenzeit—um deine unendliche Güte, allmächtiger Gott! O, erhöre mich mit dem Wohlwollen deines Heils.

מ"ק וְאֲנִי תִפְלַתִּי לְךָ וְיִי עֵרַת
רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב־חֲסָדֶךָ
עֲנֵנִי בְּאַמֶּת יִשְׁעֶךָ:

Gerechtigkeit ist ein ewiges Recht und dein Gesetz ist Wahrheit. Du erzeigtest dem Jakob Wohlgefallen, dem Abraham Liebe, wie Du ihnen, unsern Urbätern, in jener Vorzeit zugeschworen hast. Tag für Tag sei der Ewige gepriesen; würde unsere Last auch drückender, der Allmächtige bleibt dennoch unser Heil, Selah! — Der Herr der Heerschaaren ist mit uns, der Gott Jakob's bleibt unser Schutz, Selah! — Herr der Heerschaaren! Heil dem Erdensohne, der dir vertrauet! Herr! hilf uns, König! erhöre uns, wenn wir flehen. Gebenedeiet sei der Herr, der uns zu seiner Herrlichkeit geschaffen, von Irrgläubigen gesondert, uns die Lehre der Wahrheit gegeben, und in uns Unsterblichkeit verpflanzt hat. O, möge er unser Herz für seine Lehre empfänglich machen, und Liebe und Verehrung für ihn in unser Inneres legen, damit wir seinen Willen vollziehen und seinem Dienste treu ergeben sind; dann wird unser Streben nicht umsonst sein, unser Wirken nicht der Vergänglichkeit heimfallen. O, möge es dein Wille sein, Du, unser und unserer Vorfahren Gott! daß wir deine Gesetze in dieser Welt beobachten; damit wir des ewigen Lebens und der Anschauung würdig werden, damit Heil und Segen unser Erbe sei, in den Tagen des Erlösers und in jener künftigen Welt! Darob wird meine Seele dich unaufhörlich preisen; ich werde dir, Ewiger, mein Gott! danken immerdar. Heil dem Manne, der auf Gott vertrauet, der Ewige wird ihm Schutz verleihen. Vertrauet auf Gott immer und ewig; denn er, der Un-

צֶדֶק לְעוֹלָם. וְתוֹרַתְךָ אֱמֶת: תִּתֵּן
אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם:
אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְוֹתֵינוּ מִיָּמֵי
קֶדֶם: בָּרוּךְ אַרְנֵי יוֹם וַיּוֹם יַעֲמָם-
לָנוּ. הָאֵל יִשׁוּעָתָנוּ סֶלָה: יי
צְבָאוֹת עִמָּנוּ. מִשְׁגֹּב לָנוּ אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב סֶלָה: יי צְבָאוֹת. אֲשֶׁר־י
אָדָם בּוֹטָח בָּךְ: יי הוֹשִׁיעָה.
הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם-קִרְאָנוּ: בָּרוּךְ
אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאָנוּ לְכְבוֹדוֹ.
וְהַבְדִּילָנוּ מִן הַתּוֹעִים. וְנָתַן לָנוּ
תּוֹרַת אֱמֶת. וַחַיֵּי עוֹלָם נִטַּע
בְּתוֹכָנוּ. הוּא יִפְתָּח לִבָּנוּ בְּתוֹרָתוֹ
וַיֵּשֶׁם בְּלִבָּנוּ אֱהָבָתוֹ וַיִּרְאָתוֹ.
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ וּלְעַבְדּוֹ בְּלִבָּב
שָׁדָם. לְמַעַן לֹא נִיָּגַע לָרִיק. וְלֹא
נִלָּד לְבַהֲלָה: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אַבְוֹתֵינוּ.
שֶׁנִּשְׁמָר חֻקֶּיךָ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְזוֹכָה
וְנַחֲיָה וְנִרְאָה וְנִירָשׁ טוֹבָה וּבִרְכָה
לְשָׁנֵי יָמוֹת הַמָּשִׁיחַ וְלַחַיֵּי הָעוֹלָם
הַבָּא: לְמַעַן יִזְמְרֶךָ כְּבוֹד וְלֹא
יָרוּם. יי אֱלֹהֵי לְעוֹלָם אֲוֶרָךְ: בָּרוּךְ
הַגָּבֵר אֲשֶׁר יִבְטַח בְּיִי. וְהָיָה יי
מִבְטָחוֹ: בְּטָחוֹ בְּיִי עָרִי עַד. כִּי

Mein Geist, der auf dir ruhet, und die Worte, die ich dir in den Mund gelegt, sollen nimmer aus deinem Munde weichen, nie aus dem Munde deiner Kinder, noch aus dem Munde deiner spätesten Nachkommen, von nun an bis in Ewigkeit! — also spricht der Ewige. Du, o Heiligster! der Du unter Lobgesängen Jisraels thronest, dir rufen Chöre zu: Heilig! heilig, heilig ist der Herr der Heerschaaren; der ganze Erdkreis ist voll seiner Majestät. — Abwechselnd tönt es laut: Heilig ist er in jener Himmels Höhe, dem Raume seiner Residenz **Schechina**; heilig ist er auf Erden, seiner Allmacht Schöpfung; heilig in allen Ewigkeiten für und für ist der Ewige, Zebaoth! das All ist voll vom Abglanze seiner Herrlichkeit. Mich hob ein Geist empor, und hinter mir in tosendem Sturme ertönte: Gebenedeiet sei der Ewige durch seine Allgegenwart. Der Geist trug mich fort, und ich hörte hinter mir eine gewaltige Stimme, rufend im Ausbruche des Lobes: Gepriesen sei die Herrlichkeit Gottes von dem Standpunkte aus, wo seine Majestät thront. Der Ewige wird immer und ewig regieren! Das Reich des Herrn besteht in unendlicher Ewigkeit. — Ewiger! Du bist der Gott unserer Urbäter Abraham, Jizchak und Jakob! Du, erhalte diesen Glauben immerdar als Anregung des Nachdenkens im Herzen deines Volkes, und erhebe ihr Herz zu dir. — Du, er, der Allbarmherzige, vergibt die Missethat und vertilgt nicht; er ließ oft von seinem Zorne ab, und ließ seinen Grimm nicht ganz erwachen. — Ja, Herr, Du bist gütig, verzeihend und liebevoll den, die dich anrufen. Deine

קמח תפלת מנחה לשמיני עזרת
 וּדְבַרִי אֲשֶׁר־שָׁמַתִּי בְּפִיךָ. לֹא־
 יִמּוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זִרְעֶךָ וּמִפִּי
 זִרְעֶךָ זִרְעֶךָ אָמַר יְיָ מַעַתָּה וְעַד־
 עוֹלָם: וְאַתָּה קָדוֹשׁ. יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת
 יִשְׂרָאֵל: וְקָרָא זֶה אֱלֹהֵי זֶה וְאָמַר
 קָדוֹשׁ וְקָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת
 מְלֵא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: וּמִקְבְּלֵי
 הָיִן מִן־הָיִן וְאָמְרִין. קִדְּשׁ בְּשֵׁמִי
 מְרוֹמָא עִילָאָה בֵּית שְׁכִינָתָה.
 קִדְּשׁ עַל־אֶרֶץ עוֹבֵד גְּבוּרָתָה.
 קִדְּשׁ בְּעֵלָם עֲלֵמִיא. יְיָ צְבָאוֹת
 מְלֵיאֵךְ אֶרֶץ אֲזִיזֵי יִקְרָה: וְהַשְׂאֵנִי
 רוּחַ. וְאֶשְׁמַע אַחֲרֵי קוֹל רַעַשׁ
 גְּדוֹל בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:
 וְנִטְלַתְנִי רוּחָא. וְשִׁמְעַת בְּתַרִּי
 קַל־זִיעַ סָגִיא דְּמִשְׁבַּחִין וְאָמְרִין.
 בְּרִיךְ יִקְרָא דִּי מֵאֲתַר בֵּית
 שְׁכִינָתָה: יְיָ וַיִּמְלֵךְ לְעֵלָם וְעַד:
 יְיָ מַלְכוּתָהּ קָאָם לְעֵלָם וּלְעֵלְמֵי
 עֲלֵמִיא: יְיָ אֱלֹהֵי אֲבֹרָהִם יִצְחָק
 וַיִּשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ שְׁמֵרָה־זֹאת
 לְעוֹלָם. לִיִּצְרַח מִחֲשָׁבוֹת לִבִּי עִמָּךְ
 וְהִכֵּן לִבִּי אֵלֶיךָ: וְהוּא רַחוּם וְ
 יִכְפֹּר עוֹן וְלֹא יִשְׁחִית. וְהִרְבָּה
 לְהַשִּׁיב אָפּוֹ. וְלֹא־יַעִיר כָּל־
 חֲמָתוֹ: כִּי אַתָּה אֲדֹנֵי טוֹב וְסֶלָת.
 וְרַב חֶסֶד לְכָל־קִרְאֶיךָ: צִדְקָתְךָ

תפלת מנחה

קודם אשרי אומרים פרשת החמיד.

Die Uebersetzung von אשרי siehe oben im Mincha-Gebet Seite 2.

אשרי יושבי ביתך עוד יהללה סלה:

אשרי העם שככה לו אשרי העם שיי אלהיו:

קמה תהלה לדור ארוממה אלוהי המלך ואברכה שמך לעולם ועד: בכל-יום אברכה ואהללה שמך לעולם ועד: גדול יי ומהלל מאד ולגדלתו אין חקר: דור לדור ישבח מעשיך וגבורתיך וגידו: הדר כבוד הודך ודברי נפלאתיך אשיחה: ועוזו נוראותיך יאמרו וגדלתך אספרנה: וזכר רב טובך יביעו וצדקתך ירננו: חנון ורחום יי ארך אפים וגדל חסד: טוב יי לכל ורחמיו על כל-מעשיו: יודך יי כל-מעשיך וחסידים יברכוה: כבוד מלכותך יאמרו וגבורתך ידברו: להודיע לבני האדם גבורתיו וכבוד הדר מלכותו: מלכותך מלכות כל-עולמים וממשלתך בכל-דור ודר: סומך יי לכל-הנפלים וזוקף לכל-הכפופים: עיני כל אליך ישברו ואתה נתן להם את-אכלם בעתו: פותח את-ידך ומשביע לכל-חי רצון: צדיק יי בכל-דרכיו וחסיד בכל-מעשיו: קרוב יי לכל-קראיו לכל אשר יקראהו באמת: רצון יראיו יעשה ואת-שועתם ישמע ויושיעם: שומר יי את-כל-אהביו ואת כל-הרשעים ישמיד: תהלת יי ידבר-פי ויברך כל-בשר שם קדשו לעולם ועד: ואנחנו נברך יה מעתה ועד עולם הללויה:

Einmal wird ein Erlöser kommen für Zion, und für die Sündbekehrte in Jakob! spricht der Ewige. — Denn siehe! diesen Bund schloß ich mit ihnen — der Ewige spricht: —

ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב. נאם יי ואני זאת בריתי אותם אמר יי. רוחי אשר עליך

גאות לבש לבש יי עז התאזר אף-תכון תבל בל-תמוט:
 בשבת היו אומרים. מזמור שיר ליום השבת. מזמור
 שיר לעתיד לבוא ליום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים:
 אמר רבי אלעזר אמר רבי חנינא. תלמידי חכמים מרבים שלום
 בעולם. שנאמר וכל-בניך למודי יי. ורב שלום בניך. אל-תקרא בניך
 אלא בזניך: שלום רב לאבי תורתך ואין למו מכשול: יהי-שלום בחילך
 שלום בארמנותיך: למען אחי ורעי אדברה-נא שלום בך: למען בית-יי
 אליהנו אבקשה טוב לך: יי עז לעמו יתן יי יברך את-עמו בשלום:

עלינו לשבח לארון הכל. לתת גרלה ליוצר בראשית
 שלא עשנו כגויי הארצות ולא שמנו כמשפחות האדמה.
 שלא שם חלקנו כהם וגורלנו ככל-המונים: ואנחנו כורעים
 ומשתחוים ומורים לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך
 הוא. שהוא נוטה שמים ויוסר ארץ. ומושב יקרו בשמים ו
 ממעל. ושכינת עוז בגבהי מרומים: הוא אליהנו אין עוד.
 אמת מלכנו אפס זולתו. ככתוב בתורתו וידעת היום
 והשבת אל-לבבך. כי יי הוא האלהים בשמים וממעל
 ועל-הארץ מתחת אין עוד:

על-כן ונקוה לך יי אליהנו לראות מהרה בתפארת עזה
 להעביר גלולים מן-הארץ. והאלילים כרות יכרתון
 לתקן עולם במלכות שדי. וכל-בני בשר יקראו בשמחה
 להפנות אליה כל-רשעי-ארץ. יכירו וידעו כל-יושבי תבל.
 כי-לך תכרע כל-ברך תשבע כל-לשון. לפניך יי אליהנו
 יכרעו ויפלו. ולכבוד שמך יקר יתנו. ויקבלו כלם את-עול
 מלכותך. ותמלוך עליהם ומהרה לעולם ועד. כי המלכות
 שלך היא. ולעולמי עד תמלוך בכבוד: ככתוב בתורתך
 יי ומלך לעולם ועד: ונאמר והיה יי למלך על כל-הארץ.
 ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד: קריש יתום, ארון עולם.

und sind zu finden am Ende des Theiles. שיר היחוד

אין באלהינו. אין בארוננו. אין במלכנו. אין כמושיענו:
 מי באלהינו. מי בארוננו. מי במלכנו. מי כמושיענו: נודה
 לאלהינו. נודה לארוננו. נודה למלכנו. נודה למושיענו:
 ברוך אלהינו. ברוך ארוננו. ברוך מלכנו. ברוך מושיענו:
 אתה הוא אלהינו. אתה הוא ארוננו. אתה הוא מלכנו.
 אתה הוא מושיענו: אתה הוא שהקטירו אבותינו לפניך
 את-קטרת הסמים:

פטום הקטרת הצרי והצפרן. החלבנה והלבונה.
 משקל שבעים שבעים מנה. מור וקציעה. שבלת נרה
 וברכם. משקל ששה עשר ששה עשר מנה. הקשט שנים
 עשר. וקלופה שלשה. וקנמון תשעה. בורית כרשינה תשעה
 קבין. יין קפריסין סאין תלתא וקבין תלתא. ואם אין
 לו יין קפריסין מביא חמר חורין עתיק. מלח סדומית
 רבע הקב. מעלה עשן כל-שהוא: רבי נתן אומר אף כפת
 הירדן כל-שהוא. ואם נתן בה רבש פסלה. ואם חסר
 אחת מכל-סמניה חייב מיתה: רבן שמעון בן גמליאל
 אומר הצרי אינו אלא שרף הנוטף מעצי הקטף: בורית
 כרשינה ששפין בה את-הצפרן. כרי שתהא נאה. יין
 קפריסין ששורין בו את-הצפרן. כרי שתהא עזה. והלא
 מי רגלים יפין לה אלא שאין מכניסין מי רגלים בעזרה
 מפני הכבוד:

השיר שהלויים היו אומרים בבית המקדש. ביום הראשון
 היו אומרים ליי הארץ ומלואה תבל וישבי בה: בשני היו
 אומרים. גדול יי ומהלל מאד בעיר אלהינו הר-קדש:
 בשלישי היו אומרים. אלהים נצב בעדת-אל בקרב
 אלהים ישפוט: ברביעי היו אומרים אל-נקמות יי אל-
 נקמות הופיע: בחמישי היו אומרים הרנינו לאלהים
 עזנו הריעו לאלהי יעקב: בששי היו אומרים. יי מלך

הכהנים יזהרו בנעילת מנעליהם שלא יגעו בם בידים ואם נגעו ימזרו ליטול ידיהם.
 שים שלום טובה וברכה חן וחסד ורחמים. עלינו ועל
 כל ישראל עמך. ברכנו אבינו כלנו כאחד באור פניך. כי
 באור פניך נתת לנו יי אלהינו תורת חיים ואהבת חסד.
 וצדקה וברכה ורחמים וחיים ושלום: וטוב בעיניך לברך
 את עמך ישראל בכל-עת ובכל-שעה בשלומך. ברוך
 אתה יי המברך את-עמו ישראל בשלום:

קהל ועתה יגדל נא כח אדני באשר דברת לאמר:
 זכר ורחמים יי וחסדיך כי מעולם המד:

סיון ויתגדל ויתקדש שמה רבא בעלמא די-ברא כרעותה
 וימליך מלכותה בחייכון וביומיוכון ובחיי דכל-בית ישראל
 בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן:

קהל יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמא.

סיון ויתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר
 ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעילא
 מן כל-ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא דאמירן
 בעלמא ואמרו אמן: קהל קבל ברחמים וברצון את תפלתנו:

סיון תתקבל צלותהון ובעותהון דכל-ישראל קדם אבוהון
 די בשמיא ואמרו אמן: קהל יהי שם יי מברך מעתה ועד עולם:

סיון יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים עלינו ועל כל-ישראל
 ואמרו אמן: קהל עזרי מעם יי עשה שמים וארץ:

סיון עשה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל-
 ישראל ואמרו אמן:

wenn ich dich anrufe, und erhöere mein Gebet, mein Klagen und mein Seufzen, so wie Du das Seufzen Jakob's, deines Tugendhaften gehört, den der Ruf als frommen Mann ausgezeichnet. O, gib mir und meinem Hausgesinde unsere Nahrung und unser Auskommen aus deiner freigebigen Hand in Ueberfluß, nie kümmerlich, auf erlaubter, nie verbotener Weise, in Ruhe, nie in Drangsal; so wie Du gegeben Brod zur Nahrung, und Gewand zur Bekleidung unserem Urvater Jakob, den der Ruf als frommen Mann bezeichnete. O, gib uns Liebe, Gunst und Gnade in deinen Augen, und in den Augen aller unserer Nebenmenschen, damit unsere Worte Eingang finden zu deiner Verehrung; so wie Du Joseph, deinem Frommen, schon von jener Stunde an, als sein Vater ihn mit dem bunten Gewande bekleidete, Gunst, Gnade und Liebe verliehen hast in deinen Augen, und in den Augen Aller, die ihn sahen. Und erzeigest Du mir Außerordentliches und Wundervolles, so möge es ein Zeichen zum Guten sein. O, laß mich glücklich in meinem Wandel sein, und lege in mein Herz Einsicht, zu begreifen, zu erkennen und zu erfüllen den wahren Inhalt deiner Lehre und ihrer geheimen Deutungen. Bewahre mich vor Irrlehren, läutere meine Gedanken und mein Herz zu deinem Dienste, und verlängere mein Dasein (und das Dasein meiner Gattin, meiner Söhne und Töchter) in voller Kraft und Glückseligkeit. Amen!

Herrlichster in jener Höhe, der Du thronest mit Allmacht! Du bist der Inbegriff der Glückseligkeit und dein Name deutet Glückseligkeit an. O, möge es dein Wille sein, uns und deinem ganzen Volke Jisrael, Leben und Segen zu verleihen zur immerdauernden Glückseligkeit.

Während der Vorbeter שִׁים שָׁלוֹם sagt, beten die Priester leise:

רבוֹן הָעוֹלָם עֲשֵׂנוּ מַה שְּׁגִזְרָתְךָ עָלֵינוּ אֵף אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כְּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ.
הַשְׁקִיפָה מִמַּעַן קִדְשֶׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאָדָמָה
אֲשֶׁר נָתַתָּה לָּנוּ כְּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתִּינוּ אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ:

לִי בִקְרָאִי לָךְ וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי גְאֻקְתִּי
וְאַנְקֻתִי תָמִיד כְּשֵׁם שִׁשְׁמַעְתָּ אֲנָקַת יַעֲקֹב
תְּמִימָה הִנֵּקְרָא אִישׁ תָּם: וְתִתֵּן לִי וּלְכָל־
נַפְשׁוֹת בֵּיתִי מִזִּנְיָנוּ וּפְרִנְסָתָנוּ בְּרוּחַ
וְלֹא בְצַמְצוּם בְּהִתָּר וְלֹא בְּאִיסוּר בְּנִחָת
וְלֹא בְצַעַר מִתַּחַת יָדְךָ הִרְחֲבָה כְּשֵׁם
שִׁנַּתָּתָּ פֶּסֶת לֶחֶם לְאֹכֹל וּבִגְד לְלָבוֹשׁ
לְיַעֲקֹב אָבִינוּ הִנֵּקְרָא אִישׁ תָּם: וְתַתְּנֵנוּ
לְאַהֲבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־
רוֹאֵינוּ וְיִהְיֶה דְבָרִי נִשְׁמָעִים לַעֲבוּדְךָ
כְּשֵׁם שִׁנַּתָּתָּ אֶת־יֹסֵף צְדִיקָה בְּשַׁעַר
שְׁהַלְבִּישׁוּ אָבִיו כְּתֹנֶת פָּסִים לְחֵן וּלְחֶסֶד
וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵיו
וְתַעֲשֶׂה עִמִּי נִפְלְאוֹת וְנִסִּים וּלְטוֹבָה אוֹת
וְתַצְלִיחֵנִי בְּדַרְכֶּיךָ: וְתֵן בְּלִבִּי בִינָה לְהִבִּין
וּלְהַשְׁכִּיל וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דְּבָרֵי תִלְמוּד
תּוֹרָתְךָ וְסוּדוֹתֶיךָ וְתַצְלִילֵנִי מִשְׁגִּיאֹת
וְתַטְהֵר רַעְיוֹנֵי וּלְבִי לַעֲבוּדְךָ וְתַאֲרִיק
יָמֵי (וַיָּמֵי אִשְׁתִּי וּבָנֵי וּבָנוֹתִי) בְּרֹב עוֹ
וְשָׁלוֹם אָמֵן סֵלָה:

אֲדִיר בְּמָרוֹם שׁוֹכֵן בְּגִבּוֹרָה. אַתָּה שָׁלוֹם
וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן שְׁתַּשִּׁים עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבָרְכָה
לְמִשְׁמַרְתָּ שָׁלוֹם:

Sein Antlitz — Wende dich zu mir, sei mir gnädig, denn einsam bin ich und bedrängt.

Dir — Zu Dir, Ewiger! erhebe ich meine Seele.

Und sei dir gnädig — Wie sich der Knechte Augen sehnen nach der Hilfe des Herrn, wie der Sklavin Augen nach der Hilfe ihrer Gebieterin, so schauen wir zu unserem Gott empor, bis er uns begnadigt (Die Gemeinde: Amen)!

Es wende — Er empfängt Segen vom Ewigen und Tugendlohn von dem Gotte seines Heils. (Du findest Gunst und Glück in Gottes und in der Menschen Augen.)

Der Herr — Herr, sei uns gnädig! auf dich hoffen wir; sei ihr Stütze jeden Morgen, so auch unsere Hilfe in der Zeit der Noth.

Sein Antlitz — Verbirg dein Antlitz nicht vor mir, neige mir dein Ohr, wenn Angst mir ist; wenn ich flehe, erhöere mich bald.

Dir zu — Zu dir erhebe ich meine Augen, der Du im Himmel thronest.

Und schenke — Sie sollen meinen Namen über die Kinder Israels aussprechen, und ich werde sie segnen.

Dir — Dein, Unendlicher! ist die Macht und die Allgewalt, und die Herrlichkeit, und der Sieg, und die Majestät! dein, Alles im Himmel und auf der Erde! Dein, o Ewiger! ist das Reich und das Hoheitsrecht über jedes Haupt!

Glückseligkeit — Friede, Friede dem Fernen und dem Nahen! so spricht Gott; ich stelle ihn wieder her.

Beim Schluß des Priestersegens wird von der Gemeinde dieses gebetet:

Möge es dein Wille sein, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter! daß Du mir willfahrest, deiner gefeierten Gnade und überschwänglichen, unendlichen Barmherzigkeit wegen, daß Du willfahrest, der Majestät deines großen, mächtigen und furchtbaren Namens willen, der in dem Priestersegen ausgesprochen, und aus dem Munde Aharons und seiner Söhne, deinem heiligen Volke verkündet wurde. O, sei mir nahe,

פניו פנה אלי וחנני כי יחיד ועני אני:

אליך אליך יי נפשי אשא:

ויחנך הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם

כעיני שפחה אל יד גברתה בן עינינו

אל יי אלהינו עד שיחננו:

רבשׁע

ישא ישא ברכה מאת יי וצדקה מאלהי

ישעו: (ומצא חן ושכל טוב בעיני

אלהים ואדם:)

יי חננו לך קוינו היה ורועם לבקרים

אף ישועתנו בעת צרה:

פניו אל תסתר פניך ממני ביום צר

לי הטה אלי אוזןך ביום אקרא

מהר ענני:

אליך אליך נשאתי את עיני הישבי

בשמים:

וישם ושמו את שמי ער בני ישראל

ואני אברכם:

לך לך יי הגדלה והגבורה והתפארת

והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ

לך יי הממלכה והמתנשא לכל

לראש:

שלום שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר

יי ורפאתיו:

יהי רצון לפניך יי אלהי ואלהי אבותי

שתעשה למען קדשת חסדיך וגדל רחמיך

הפשוטים ולמען טהרת שמך הגדול הגבור

והנורא בן-עשרים ושתים אותיות היוצאים

מהפסוקים של ברכת כהנים האמורה

מפי אהרן ובניו עם קדושה שתהיה קרוב

Während der Vorbeter וכל החיים sagt, sagen die Priester laße diesen רצון יהי רצון.

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתהיה הברכה הזאת שצויחנו לברך את עמך ישראל ברכה שלמה ולא יהיה בה מכשול ועון מעתה ועד עולם:

Unser Gott und Gott unserer Väter! Du, segne uns mit jenem dreifachen Segen, der von deinem Diener Moscheh in der heiligen Schrift verzeichnet, und von Aharon und seinen priesterlichen Söhnen, dem dir geweihten Stamme ausgesprochen wurde, welcher lautet:

Gebenedeiet seist Du, Ewiger, unser Herr! Weltbeherrscher! der Du uns mit der Heiligkeit Aharons geheiliget und uns befohlen hast, dein Volk Jisrael mit Liebe zu segnen.

מן אלהינו ואלהי אבותינו ברכנו בברכה המשלשת בתורה הכתובה על ידי משה עבדך האמורה מפי אהרן ובניו

כהנים עם קדושה כאמור:

הכהנים מברכין ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו בקדושתו של אהרן וצונו לברך את עמו ישראל באהבה:

Der Vorbeter sagt folgende Verse theilweise vor, und die Priester sprechen sie nach.

Es segne dich — Es segne dich Gott von Zion aus! Er, der Himmel schuf und Erde.

Der Herr — Ewiger, unser Herr! wie mächtig ist dein Name auf Erden!

Und behüte dich — Bewahre mich, Gott! ich suche Schutz bei dir.
(Die Gemeinde: Amen!)

יברכה יברכה יי מציון עושה שמים וארץ:

יי אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ:

וישמרה שמרני אל כי חסיתי בך:

רבוננו של עולם אני שלך וחלומותי שלך חלום חלמתי ואני יודע מה הוא יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שיהיו בך חלומותי עלי ועל כל ישראל ולטובה בין שחלמתי על עצמי ובין שחלמתי על אחרים ובין שחלמו אחרים עלי אם טובים הם חזקם ואמצם ויתקומו בי ובהם בחלומות (שר) יוסף הצדיק. ואם צריכים רפואה רפאם בחזקתך מלך יהודה מחליו וכמרים הנביאה מצרעתה וכנעמן מצרעתו וכמי מרה על ידי משה רבינו וכמי יריחו על ידי אלישע. וכשם שהפכת את קללת בלעם הרשע מקללה לברכה כן תהפך כל חלומותי עלי ועל כל ישראל ולטובה ותשמרני ותחנני ותרחמי. אמן:

Es lasse leuchten — Der Herr sei uns gnädig und segne uns, und lasse sein Antlitz uns leuchten.

Der Herr — Der Ewige, der Unendliche ist ein allmächtiger Gott! allbarmherzig und allgnädig, langmüthig, von unendlicher Huld und Treue.

יאר אלהים יחננו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה:

יי יי אל רחום וחנן ארך אפים ורב חסד ואמת:

רצה יי אלהינו בעמך ישראל ובתפלתם. והשב את-
העבודה לדביר ביתך ואשי ישראל ותפלתם. באהבה
תקבל ברצון. ותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך:

(Die Gemeinde.) Möge dir unser
Flehen angenehm sein, gleich den Opfern.
O Erbarmungsvoller! in der Fülle
deiner Barmherzigkeit laß deine Herr-
lichkeit wieder in Zion thronen, und
führe die Ordnung des Opferdienstes
in Jeruschalaim wieder ein, daß sich
unsere Augen weiden an deiner Rück-
kehr nach Zion mit Liebe; daß wir
dich dort in Ehrfurcht wieder anbe-
ten, wie in den Tagen der Vorzeit,
wie in den Jahren früherer Vergan-
genheit.

(Der Vorbeter schließt.) Gepriesen seiest
Du, Ewiger! den allein wir anbeten
in Ehrfurcht.

מודים דרבנן

מודים אנחנו לך. שאתה הוא יי
אלהינו ואלהי אבותינו אלהי כל-בשר
יוצרנו יוצר בראשית ברכות והודאות
לשמה הגדול והקדוש על שהחייטנו
וקיימנו בן תחינו ותקיימנו ותאסוף
גלויותינו לחצרות קדשך לשמור
חקיך. ולעשות רצונך ולעבדך בכלב
שלם על שאנחנו מודים לך. ברוך
אל ההודאות:

עת ערב ובקר וצהרים. הטוב. כי לא-כלו רחמיך.
והמרחם כי לא תמו חסדיך. מעולם קוינו לך:

ועל כלם יתברך ויתרומם שמה מלכנו תמיד לעולם ועד:
וכל החיים יזרוך סלה. ויהללו את-שמה באמת. האל
ישועתנו ועזרתנו סלה. ברוך אתה יי הטוב שמה ולך נאה
להודות:

אם אין שם כהנים א"ל ותערב רק ותחזינה כמו
בשחרית.

קהל*) ותערב לפניך עתירתנו בעולה
ובקרבן. אנא רחום. ברחמיך הרבים
השב שכינתך לציון עירך וסדר העבודה
לירושלים. ותחזינה עינינו בשובך לציון
ברחמים. ושם נעבדך ביראה כימי
עולם וכשנים קדמוניות. ע"כ קהל

והחזן מסיים ברוך אתה יי שאותך לבדך
ביראה נעבוד:

מודים אנחנו לך שאתה
הוא יי אלהינו ואלהי אבותינו
לעולם ועד צור חיינו מגן
ישענו. אתה הוא לדור ודור
נודה לך ונספר תהלתך. על
חיינו המסורים בידך ועל
נשמותינו הפקודות לך. ועל
נסיך שבכל-יום עמנו ועל
נפלאותיך וטובותיך שבכל-

(*) ותערב עליך נראה עיקר כמו שכתב הרמב"ע בלחות דף כ"ט ע"כ.

לשנת וביזם השבת שני-כבשים בני-שנה תמימים ושני עשורים
סלת מנחה בלולה בשמן וגסכו: עלת שבת בשבתו על-
עלת התמיד וגסכה: זה קרבן שבת וקרבן היום כאמור:

ביום השמיני עצרת תהיה לכם. כל-מלאכת עבודה
לא תעשו: והקרבנתם עלה אשה ריח ניחח ליי פר אחד.
איל אחד. כבשים בני-שנה שבעה תמימים:

ומנחתם וגסכיהם כמדבר. שלשה עשורים לפר. ושני
עשורים לאיל. ועשרון לכבש. ויין כנסכו. ושעיר לכפר.
ושני תמידים כהלכתם:

לשנת ישמחו במלכותך שומרי שבת וקוראי ענג. עם ו מקדשי
שביעי. כלם ישבעו ויתענגו מטובה. ובשביעי רצית בו
וקדשתו חמדת ימים אותו קראת. וזכר למעשה בראשית:

אלהינו ואלהי אבותינו. מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב
הדרש לנו. שובה אלינו בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו
רצונה. בנה ביתך כבתחלה. וכוונן מקדשך על מכוננו.
והראנו בבנינו ושמחנו בתקוננו. והשב כהנים לעבודתם
וקוים לשירם לזמרים. והשב ישראל לנויהם. ושם נעלה
ונראה ונשתחוה לפניך בשלוש פעמי רגלינו. ככרתוב
בתורתך. שלש פעמים ו בשנה יראה כל-זכורך את-פניו
יי אלהיך במקום אשר יבחר בחג המצות ובחג השבועות
ובחג הסוכות ולא יראה את-פני יי ריקם: איש כמתנת ידו
כברכת יי אלהיך אשר נתן-לך:

והשיאנו יי אלהינו את-ברכת מועדיך לחיים ולשלום
לשמחה ולששון כאשר רצית ואמרת לברכנו. (אלהינו ואלהי
אבותינו רצה במנוחתנו). קדשנו במצותיך ותן חלקנו ברתורתך
שבענו מטובה ושמחנו בישועתך. וטהר לבנו לעבדך
באמת והנחילנו יי אלהינו (באהבה ובדיון) בשמחה ובששון
(שבת ו) מועדי קדשך. וישמחו בך ישראל מקדשי שמך.
ברוך אתה יי מקדש (השבת ו) ישראל והזמנים:

וְהָיָה יי לְמֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. בַּיּוֹם הַזֶּה יִהְיֶה יי אֶחָד
וְשֵׁמוֹ אֶחָד:

וּבְדַבְרֵי קִדְשָׁךְ כָּתוּב לֵאמֹר:

ק"ו יְמֶלֶךְ יי לְעוֹלָם אֱלֹהֶיךָ ו צִוּוֹן לְדוֹר וְדוֹר הַלְלוּיָהּ:
חַוְלָדוֹר וְדוֹר נָגִיד גְּדֻלָּה וְלִנְצַח נְצָחִים קִדְשָׁתְךָ נִקְדִּישׁ וְשִׁבְחָךְ אֱלֹהֵינוּ
מִפִּינוּ לֹא יִמוּשׁ לְעוֹלָם וְעַד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אַתָּה.
בְּרוּךְ אַתָּה יי הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְּחִרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וּרְצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַקְּשׁוֹנוֹת. וְקִדְשָׁתָנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקִרְבַּתָּנוּ
מִלִּבְנוֹ לְעִבּוֹדְתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קִרְאָתְךָ:
וְתִתֵּן־לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה (שְׁבָחוֹת לְמִנוּחָה ו) מוֹעֲדִים
לְשִׂמְחָה. חַגִּים וְזִמְנִים לְשִׁשּׁוֹן אֶת־יוֹם (הַשְּׁבֵת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם)
הַשְּׁמִינִי חַג הָעֶצֶרֶת הַזֶּה. זְמַן שִׂמְחָתָנוּ (בְּאַהֲבָה) מִקְרָא־
קֹדֶשׁ. וְזָכַר לִיצִיאַת מִצְרַיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאֶרְצָנוּ. וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אֲדֹמָתָנוּ.
וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוּלִּים לַעֲלוֹת וּלְרַאֲוֹת וּלְהַשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֶיךָ.
וּלְעֲשׂוֹת חֻבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירְתֶּךָ. בְּבֵית הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו. מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלַּחְתָּ בְּמִקְדָּשְׁךָ: יְהִי
רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מֶלֶךְ רַחֲמָן. שֶׁתִּשׁוּב
וְתִרְחַם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים. וְתִבְנֶהוּ מִהֲרָה
וְתִגְדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מִלְּכֵנוּ. גֵּלָה כְּבוֹד מַלְכוּתֶךָ עָלֵינוּ
מִהֲרָה. וְהוֹפֵעַ וְהַנֶּשֶׂא עָלֵינוּ. לַעֲיִנִּי כָל־חַי. וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ
מִבֵּין הַגּוֹיִם. וְנַפְּוֹצוֹתֵינוּ בְּנִים מִירְכַּתִּי אֶרֶץ: וְהַבִּיאֵנוּ לְצִוּוֹן
עִירְךָ בְּרָנָה וּלְיִרוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשֵׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קִרְבָּנוֹת חֻבוֹתֵינוּ. תְּמִידִים כְּסֻדְרָם
וּמוֹסָפִים כְּהַלְבָּתָם: (וְאֶת־מוֹסָף יוֹם הַשְּׁבֵת הַזֶּה) וְאֶת־מוֹסָף יוֹם
הַשְּׁמִינִי חַג הָעֶצֶרֶת הַזֶּה. נַעֲשֶׂה וְנִקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה. כְּמִצְוֹת
רְצוֹנָךְ. כִּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ. עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ.
מִפִּי כְבוֹדְךָ כְּאִמּוֹר:

Denn Du, Herr! bist unser Gott,

der den Wind wehen und
den Regen fallen läßt.

Zum Segen und nicht zum
Flüche! Amen!

Zum Ueberfluß, und nicht
zum Mangel! Amen!

Zum Leben, und nicht zum
Tode! Amen!

שְׁאֵתָהּ הוּא יי אֱלֹהֵינוּ
מְשִׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד
הַגֶּשֶׁם:

לְבָרְכָהּ וְלֹא לְקַלְלָהּ: אמן
לְשַׁבֵּעַ וְלֹא לְרַזּוֹן: אמן
לְחַיִּים וְלֹא לְרִמּוֹת: אמן

סוגרין הארון

מִכָּלֵךְ חַיִּים בְּחֶסֶד מַחֲיָה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֲמוּנָתוֹ
לִישְׁנֵי עֶפֶר. מִי כְמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרֹת וּמִי רוֹמֵה לָךְ מֶלֶךְ
מִמִּית וּמַחֲיָה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: וְנֹאמֵן אֶתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יי מַחֲיָה הַמֵּתִים:

נְעַרְיָצָה וְנִקְדִּישָׁה. כְּסוֹד שִׁיחַ שְׂרָפִי קֹדֶשׁ. הַמְקַדִּישִׁים
שְׁמֶךָ בִּקְדֻשָּׁה. בְּכַתוּב עַל יַד נְבִיאָה. וְקָרָא זֶה אֵל-זֶה וְאָמַר:

קָדוֹ וּמִן קָדוֹ שׁוֹקֵדוֹ שׁ קָדוֹ שׁ

יי צְבָאוֹת מְלֹא כָל-הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

מִן כְּבוֹדוֹ מְלֹא עוֹלָם וּמִשְׁרָתוֹ שׁוֹאֲלִים זֶה
לְזֶה אֵיךְ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֶמְתָם בָּרוּךְ יֹאמְרוּ:

קָדוֹ וּמִן בָּרוּךְ כְּבוֹד יי מִמְּקוֹמוֹ:

מִן מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֵּן בְּרַחֲמִים. וַיַּחֲזֹן עִם הַמִּיחָדִּים שְׁמוֹ
עָרַב וּבִקֵּר בְּכָל-יוֹם תָּמִיד פַּעַמִּים בְּאַהֲבָה שָׁמַע אוֹמְרִים:

קָדוֹ וּמִן שָׁמַע יִשְׂרָאֵל יי אֱלֹהֵינוּ יי וְאַחֵר:

מִן אַחֵר הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מְלַכְנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנו.
וְהוּא יִשְׁמִיעֵנו בְּרַחֲמָיו שְׁנִית לְעֵינֵי כָל-חַי לְהִיּוֹת לָכֶם
לְאֱלֹהִים:

קָדוֹ וּמִן אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם:

מִן אֲדִיר אֲדִירָנוּ יי אֲרוֹנֵינוּ מָה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכָל-הָאָרֶץ.

Von dem die Schwestern¹⁾
sprachen: Für uns schöpfte
er, die Heerde tränkte er
mit Wasser.

Als dein geliebtes Volk ge=
schmachtet und geledzt nach
Wasser,

Da schlug er auf den Fels,
und ihm entströmte Wasser.

Für seine Frömmigkeit be=
schenke uns mit Wasser.

Gedenke doch des priesterlichen
Fürsten²⁾, der fünfmal sich
getaucht im Wasser³⁾,

Der feierlich dahin schritt und
seine Hände wusch mit dem
geweihten Wasser,

Der das Fest verkündete und
sprengte mit dem reinigen=
den Wasser,

Der sich zurückzog von dem
Volk⁴⁾, das wogend ist wie
Wasser.

Um feinetwillen, Herr! ent=
ziehe nicht das Wasser.

Gedenke der zwölf Stämme,
die Du geführt durch das
getheilte Wasser,

Für die Du einst versüßt die
bitterlichen Wasser⁵⁾,

Und deren Sprößlinge für dich
ihr Blut verspritzten so wie
Wasser.

(O, blick' auf uns, wenn stür=
misch uns umwogt das Was=
ser! —)

Für ihre Frömmigkeit be=
schenke uns mit Wasser.

דָּלָה וְהִשְׁקָה צֶאֱן מַיִם.

סְגוּלֶיךָ עֵרַת צִמְאוֹ לַמַּיִם.

עַל הַסֵּלַע הֵךְ וַיֵּצְאוּ מַיִם:

ק"י בְּצִדְקוֹ חוֹן חֲשֵׁרֶת מַיִם:

ס"ז זְכוֹר פְּקִיד שְׁתּוֹת טוֹבֵל

חֲמֵשׁ טְבִילוֹת בַּמַּיִם. צוּעָה

וּמִרְחִיץ כַּפָּיו בְּקִדּוֹשׁ מַיִם.

קוֹרֵא וּמִזֶּה טְהֵרֶת מַיִם.

רוּחַק מֵעַם פָּחוּ כַּמַּיִם:

ק"י בְּעִבּוּרוֹ אֶל תִּמְנַע מַיִם:

ס"ז זְכוֹר שְׁנַיִם עָשָׂר שַׁבָּטִים

שֶׁהֵעֲבֵרְתָּ בְּגִזְרֶת מַיִם.

שֶׁהִמַּתְקַת לָמוֹ מְרִירוֹת

מַיִם. תּוֹלְדוֹתָם נִשְׁפָּךְ דָּמָם

עָלֶיךָ כַּמַּיִם. תִּפֶּן כִּי נִפְשָׁנוּ

אֶפְסוּ מַיִם:

ק"י בְּצִדְקָם חוֹן חֲשֵׁרֶת מַיִם:

¹⁾ Die Töchter Jithro's.

²⁾ Aharon.

³⁾ Am Tage des Versöhnungsfestes. S. Jom = Kipurtheil S. 307 Anmerk. 3

⁴⁾ Sieben Tage vor dem Versöhnungsfeste.

⁵⁾ S. 2. M. 15, 25.

Bewachtest seine fromme Saat
auf Boden reichgetränkt vom
Wasser ¹⁾.

Um feinetwillen, Herr! ent-
ziehe nicht das Wasser.

Gedenke des Erzeugten ²⁾, der
verheißen ward nach jenem
angebotenen Wasser,
Und vom Vater, den Du ge-
heißt, zum Opfer sein Blut
zu versprühen gleich dem Was-
ser,

Der Sohn selbst bot sich dar,
sein Herzblut auszugießen
wie das Wasser —

Er grub zum Besten Aller,
dann fand er Quellen reich
an Wasser.

Für seine Frömmigkeit be-
schenke uns mit Wasser.

Gedenke doch des Wanderers ³⁾
mit dem Stabe über Jar-
den's Wasser,

Mit frommen Herzen wälzte
er den Stein hinweg vom
festversperrten Wasser,

Bekämpft hat er das mächtige
Wesensspiel vom Feuer und
vom Wasser ⁴⁾,

Dafür verhießest Du ihm bei-
zustehen im Feuer und im
Wasser.

Um feinetwillen, Herr! ent-
ziehe nicht das Wasser.

Gedenke des Gezogenen mit
dem Binsenlästchen aus dem
Wasser ⁵⁾,

מֵאֵשׁ וּמֵמִים. דֶּרֶשְׁתָּ
בְּזָרְעוֹ עַל כָּל מַיִם:

ק"י בְּעֲבוּרוֹ אַל תִּמְנַע מַיִם:

מִן זְכוֹר הַנוֹלָד בְּבִשּׁוּרֶת

יִקַּח נָא מֵעַט מַיִם. וְשַׁחַתְתָּ

לְהוֹרֹו לְשַׁחֲטוֹ לְשִׁפּוֹךְ דָּמוֹ

כַּמַּיִם. וְהִרְגָּם הוּא לְשִׁפּוֹךְ

לֵב כַּמַּיִם. חָפַר וּמָצָא

בְּאֵרוֹת מַיִם:

ק"י בְּצִדְקוֹ חוֹן חֲשֵׁרֶת מַיִם:

מִן זְכוֹר טָעַן מִקְלוֹ וְעָבַר

יִרְדֵּן מַיִם. יִיחַד לֵב וְגָלַ

אֶבֶן מִפִּי בְּאֵר מַיִם. כִּנְאָבְךָ

לוֹ שֶׁר בְּדוֹל מֵאֵשׁ וּמֵמִים.

לָכֵן הִבְטַחְתָּו הַיּוֹת עִמּוֹ

בְּאֵשׁ וּבַמַּיִם:

ק"י בְּעֲבוּרוֹ אַל תִּמְנַע מַיִם:

מִן זְכוֹר מְשׁוּי בְּתִיבֶת

גּוֹמָא מִן הַמַּיִם. נָמוּ דָּלָה

¹⁾ Die Gotteslehre vergleicht der Talmud mit dem Wasser, indem dieses das unentbehrlichste Getränk für den Menschen ist.

²⁾ Bei der Einladung der drei in menschlicher Gestalt erschienenen Engeln, wo sie Abraham mit den Worten ansprach: Lasset doch ein wenig Wasser bringen, wuschet euere Füße u. s. w., wurde die Geburt Jizchak's verkündet.

³⁾ Jakob, s. 1. M. 32, 11.

⁴⁾ Das Wesen, mit dem er gerungen hatte, und welches, nach der Tradition, der Schutzengel seines Bruders Esau war.

⁵⁾ Moscheh.

וְאַתָּה שְׁעָה נִיב שְׁפָתַי. הַמְזֻכָּרִים וְאַיִמָּתִי. מִים
 שׁוֹקֵק עֲמוּתִי. בְּזִכָּר עֲנִית בֶּן אִמָּתִי:
 שָׁמֶן וְדֶשֶׁן לְרֹשָׁם. בְּדֹלֵי שִׁבְט יִצְחָאֵח כָּלֶשֶׁם. מִים
 שִׁפְע לְנַפּוּחֵי נָשִׁים. וַיִּמָּלְאוּ הָעֲבִים גָּשָׁם:
 לֹא תִלְוָה מִלְּפָתוֹחַ כָּל סָגוֹר.

לְעֲנוֹת מִצְפָּצִפִּים כְּעָגוֹר. מִים
 תָּרִיק לְכָל מָגוֹר. בְּזִכָּר עֲנִית גּוֹר וְאַגּוֹר:
 תִּלְוֹת לֶה עֵינַיִם. מִן לְאַדְרוֹ וּלְהִדְגוֹ מִמָּגֵר שָׁמַיִם. מִים
 תֵּן לְהַחֲיוֹת כְּמִיּוֹמַיִם. אֶרֶץ נִחְלֵי מַיִם:

פוחין כחרון

Unser Gott, und Gott unserer
 Vorfahren!

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

מיוסד ע"פ א"ב.

מן

Gedenke des Urbaters ¹⁾, der
 dir nachzog wie ein fließend
 Wasser;
 Du gabst Gedeihen ihm, wie
 einem Baum, gepflanzt am
 kühlen Wasser,
 Du schütztest, hast gerettet ihn
 vom Feuer ²⁾ und vom Was-
 ser ³⁾,

זְכוֹר אֵב נִמְשַׁךְ אַחֲרַיָּךְ

כְּמַיִם. בִּרְכָתוֹ כְּעֵץ שְׁתוּל

עַל פְּלָגֵי מַיִם. גִּנְנָתוֹ הַצִּלָּתוֹ

¹⁾ Abraham, der auf das Geheiß Gottes aus seinem Geburtsorte zog, s. 1. M. Kapitel 12.

²⁾ Als ihn Nimrod wegen seiner Gößenverachtung zum Feuertode verurtheilt hatte (S. Schebuothheil S. 139, Anmerk. 3).

³⁾ Als Abraham — erzählt die Midraschfage — seinen Sohn Jizschak zur Opferung nach Morijah führte, versuchte Satanas vergebens, ihn von der Befolgung des göttlichen Auftrages abzurathen. Satanas beschloß, ihn durch Hindernisse zu ermüden und abzuhalten; er verwandelte sich in einen großen, seine Reise unterbrechenden Fluß. Abraham wagte es, mit seinem Sohne durchzuwaten, aber ach, das Wasser reichte ihnen bis zum Halse, und drohete sie zu ertränken. Da blickte Abraham zum Himmel auf, und richtete folgendes Gebet zu Gott: Herr der Welten! Du hast mich deiner Offenbarung gewürdigt und mit den Worten angeordnet: „Ich bin der Einzige und du der Einziggläubige — wohlان verkünde mich der ganzen Welt, indem du mir deinen Sohn zum Opfer weihest —“ ich prüfte durch kein Bedenken deinen Willen, und zog mich auch nicht betrübt von dir zurück; wie soll ich nun, wenn der Strom uns verschlingt, durch solch' ein Opfer deinen großen Namen verkünden? — darauf schreckte der Herr, Satanas zurück und der Fluß verschwand. Daher, bemerkt der Midrasch Zalkut (sect. 99), hat diese Reise von kurzer Strecke drei Tage gedauert, denn erst am dritten Tage sah er den Ort von fern (1. M. 22, 4.).

אֶת נֵיב מִזְכִּירֵי שְׁוֹעַ. שְׁעָה בְּנִסּוּךְ שְׁבַע. מִים
 נִהְלֹל שְׁבַע. לְקַרְנֵי רֹאם לְשֹׁלֶשׁ רַבֵּעַ: אֶת
 נְטֵעֵי חֶמֶת כְּמֶשׁ. תִּטְרֹף לְאַסְף בָּר בְּפִלּוּם גְּמֶשׁ. מִים
 נִיל בְּנִטְפֵי אֶמֶשׁ. וּכְאוֹר בְּקָר יוֹרֵחַ שְׁמֶשׁ:
 כָּל שֵׁיחַ בּוֹ יֵאָשְׁרוּ. יִתְרוֹעְעוּ אֶף יִשְׁירוּ. מִים
 שְׁעִירִים יִחְשֹׁזְרוּ. וְאֶרְמַת רֶדֶם יַעֲשִׁירוּ:
 סוֹקְרִים כְּבָרֵק אֶשׁ. פֶּן כְּמִבּוֹל בּוֹל תִּתְבַּיֵּשׁ. הָאָרֶץ
 סִפֵּק מִלְבֵּי־שׁ. נוֹאֲמִים אָב לַמָּטָר חַיֵּשׁ: מִים
 מַעֲשֵׂה עֲקוֹשׁ כָּל בְּרִיָּה. לֹא יַעֲצְרוּ מִגִּיא פּוֹרִיָּה. מִים
 עֲמָקִים יַעֲטְפוּ פְרִיָּה. בְּזִכָּר עֲנִית מוֹרִיָּה: וְהוֹלִידָהּ
 עַב חֶתוּל בְּשֶׁתָּהּ. כְּבִמְקוֹם עֲקָרָב בְּלִי לְשִׁיתָהּ. מִים
 עֶרְף רֵאשִׁיתָהּ. הַמָּטָר לְעוֹבְרִים שְׁמָה לְרֶשֶׁתָּהּ:
 יִדָּה פֶתַח בּוֹרֹעַ חֲשׁוֹף. לִפְתּוֹחַ אֶצֶר אֶסּוֹף. מִים
 פְּקוֹד לְצִיָּה כְּסוֹף. בְּזִכָּר עֲנִית יָם סוֹף: וְהִצְמִיחָהּ
 פְּרוֹת בְּמִי שְׁלֵג. בִּימֵי חֲנֻכָּה לְהִצִּיץ מִלֵּג. מִים
 פְּנוֹת אֶרֶץ בְּלִי פֶלֶג. מִדּוֹק לְהוֹרִיד גֶּשֶׁם וְשֶׁלֶג:
 וְהוֹלִיֵת צְבָאִיהָ רְסִיסֵי אֵגֶל. בְּנַחַת נִהַל מַעְגֶּל. מִים
 צוֹק בְּקוֹל גִּלְגָּל. בְּזִכָּר עֲנִית גִּלְגָּל: וְנָתַן
 צֹאנָהּ שִׁבְחָהּ לָהּ בְּמֶרֶץ. קִשְׁתָּ לְהִרְאוֹת לַחִיל אֶרֶץ. מִים
 צְרוּרִים לְמִטְרוֹת עֶרֶץ. תִּתִּיר לְאֹמֶר לְשֶׁלֶג הוּא אֶרֶץ:
 גּוֹיִם קִצְפוּ מִמִּי הַקִּצְפָּה. כְּנִפְתָּחוּ אֲרָבוֹת לְהִצִּיפָהּ. מִים
 קָרִים בְּלִי חִצִּיפָהּ. בְּזִכָּר עֲנִית מִצְפָּה: זָרַע
 קֹדֶשׁ מִטְעָתוֹ. מוֹכְפֶלֶת לְהַכִּין מַרְעִיתוֹ. מִים
 קָלִים מִלְּהַבֵּעִיתוֹ. לָתֵת מָטָר אֶרֶץ בְּעֵתוֹ:
 רִבִּים רִנָּנוֹת בִּישְׁבִי. הִרְבִּיתִי לָהּ לְהַקְשִׁיבִי. מִים
 רוּחַ לְהַשְׁאִיבִי. בְּזִכָּר עֲנִית תִּשְׁבִּי: לִזְרַע
 רֹאֵה שֵׁיחַ נִדְכוּ. כְּגִדֵי רוֹבֵץ לְהַשְׁדִּיכוֹ. מִים
 רִבָּה כְּגִהַר דָּכוּ. כְּקִדְרוֹ עַד כֹּה וְעַד כֹּה:

אֶת זֶמֶן חֲבוּי גִּפְר. הוֹגְבָלוּ גְבוּלוֹת בִּסְפָר. מִים
 וְלֵת שִׁפָּר. לְמִדָּר אֲדַמַּת גִּזֵּר עִפָּר. הַשְׁמִים
 זַעַק לִקְבֵּל. חוֹם בְּתַמּוֹז מִלְחָבֵל. מִים
 זוֹרְמוֹ לְתַבֵּל. בְּשִׁשֶּׁת מִינֵי תַבֵּל:
 הַשְׁמִים חֲשֶׁרֶת כְּבָרָה. חֲשׂוֹר לְרוּחַ נִשְׁבָּרָה. מִים
 חֲזוֹ בְּגִבּוֹרָה. לְמִבְינֵי עֵתִי בָרָה: וְשָׁמָּה
 חֲלָקָם בַּחַיִּים. כְּסִרְטָן גָּרֵל בְּמִים חַיִּים. מִים
 חֲשׂוּפִים וּבָקוּ חֲצוּיִם. הוֹצֵא מִבֵּית מִים חַיִּים:
 לְתֵת טַעַם וְנֶפֶשׁ. לְהוֹצִיא אֲסִירִים לְחַפְּשׁ. מִים
 טְבִיעֵת רֶפֶשׁ. בֵּל יִבְעִיתוֹ מִחֲרָף נֶפֶשׁ: לֹא
 טָרְחוֹת כְּמִבּוּלוֹת. וְלֹא כְּחֶרֶב אֶב מִחֲבִילוֹת. מִים
 טְמוּנִים בְּתַחֲבוּלוֹת. חֲשׂוֹף מְצִיב כָּל גְּבוּלוֹת:
 מִטָּר יוֹרֵה לִירוֹת. שָׂרוֹת וַיַּעֲרוֹת. מִים
 יִמְלְאוּ יְאוֹרוֹת. לְמַגּוֹדְרֵי גִדּוֹד שִׁירוֹת: יָשׁוּב
 יִפְרָה הָר וּגְבָעָה. יִרְבֵּץ כְּאַרְיֵה עָלֵי טְבוּעָה. מִים
 יִשְׁלְשׁוּ רְבִיעָה. לְהַפְּרֵד קְרָאשִׁים אֲרִבָּעָה:
 אֲרִצָּה כּוּזֵן הָרוֹם רָגֵל. וְלֹא נִשְׁקִית כֶּגֶן בְּרָגֵל. מִים
 כּוּזֵן אֶגֶל. יוֹנְקוּ בִשְׁן בְּמִנּוֹחַ עֶגֶל: כִּי
 כָּל בִּשְׁקֵי יִשְׁיֵשׁ. בְּאַסְפָּם בָּר בְּאַלּוּל בְּטָלוּל רְסִים. מִים
 כְּרָמִים לְהַעֲסִים. בְּנִטְפֵי חֶלֶב וְעֵסִים:
 בְּעֵתוֹ לְהַרְעִים רַעַם. בְּנַחַת וְלֹא בּוֹעַם. מִים
 לְתֵת טַעַם. בְּאֲדַמַּת מִשְׁפִּיר אֲמָרֵי נַעַם: אִם
 לְשִׁבְטֵי לְאֶרֶץ נִשְׁלָחִים. לְהַעֲלִיץ בְּתוֹלָה בְּאֲבֵי שְׁלָחִים. מִים
 לְפִלָּגִים נִשְׁלָחִים. לְשִׁמַּח עִיר אֱלֹהִים:
 וּלְבָרֵךְ מִמֶּנּוּ יִרְחִים. בְּעֶדְוֹן תְּנוּב פְּרָחִים. מִים
 מַעֲבִים מִמִּירְיָחִים. וּמַעֲדֵנִי מֶלֶךְ מֵאֲרִיחִים: הַרְנוּהָ
 מְזוּנִים וְנִטָּר. בִּירַח אֵיתָנִים לְהַתִּיר קָטָר. מִים
 מַעֲתָה בֵּל יֶאֱטָר. לְהַרְעִיף שְׁעִירֵי מָטָר:

יי בִּירוֹ מִפֶּתַח. זולתו בְּלִי יִפְתָּח.
 בְּצוֹל יִרְתִּיחַ. חָגוֹר בְּנֵי עֶקוֹר לִפְתָּח:
 בּוֹחַן וְשֹׁפֵךְ לֵב בַּמִּים. יַחֲיוּ טְלָאִיו מִיּוֹמִים.
 בְּאֵר חֶפֶר פְּעָמִים. זְכוֹר תַּת הַמּוֹן מִים בְּשָׁמִים:
 לֵךְ גָּשִׁים וְשׁוֹעַ מִרְהִיטִים. לְהִקָּר חֶרֶב לְהִטִּים. מִים
 גִּבֹּר כַּמִּרְהִטִּים. בַּחֲזִין פִּצֹּל בְּרִהֲטִים:
 גָּשִׁם לְנִדְשָׁאִים. לַעֲדָן וְיוֹ עֵין לֵךְ נוֹשָׁאִים.
 גְּנוּזִים וְנִשְׁאָאִים. לְשִׁאוֹתָם מַעֲלָה נִשְׁאָאִים:
 אֶת הַרוּשָׁה מֵרָאשׁ, תִּמִּיר אוֹתָהּ דְּרוּשׁ.
 דָּגָן וְתִירוּשׁ. יִירוּ בְּשִׁיחַ בְּכוֹר רָאשׁ:
 דְּשָׁאִים יִרְוֹעֵנָן. וְשׁוֹר וּמִרְיָא בּוֹ יַחֲנָן.
 דִּקָּה לַעֲב מוֹעֵנָן. בָּאוֹת קָשֶׁת עֲנִינָת עָנָן:
 אוֹצְרוֹ הַמָּלָא. מוֹעֵת כֶּפֶת דּוֹק מִתְמָלָא.
 הַמְצִית מִי מָלָא. לְגִיָּא מַעֲקָרֵי שׁוֹר תְּמָלָא:
 הַקִּפִּיא לְנִלְקָשֶׁת. לְרִשׁוֹ בְּשִׁלְיֵשִׁי מִתְבַּקָּשֶׁת.
 הוֹלִל מִתְנַקָּשֶׁת. בְּהוֹר נִגָּה מֵרָאשׁ הַקָּשֶׁת:
 הַטּוֹב וְהַנָּעִים. שְׁעָה זֶמֶר נָעִים.
 וְקוֹל מוֹעֲזָעִים. בְּמִי מִרְיָבָה לֹא תוֹעִים:
 וְהוּי תְּאוּמִים וְרָעִים. תִּתְרַצָּה בְּשִׁיחַ הַנָּעִים.
 וְעַר קְזוֹרָעִים. בְּקוֹל גִּלְגַּל הַמֶּרְעִים:

fung der Verdienste der Erzväter, der zwölf Stämme und anderer biblischen Heroen der Frömmigkeit. Er bildet aus vier zweizeiligen Versen eine Strophe, und führt die Strophen in einem vierfachen Alphabeticon durch. Dem Anfange einer jeden Strophe geht ein Wort des Textes:

„Deffnen wird dir der Ewige seinen wohlthätigen Schatz, den Himmel,
 „daß er Regen deinem Lande gibt zur rechten Zeit, und daß er segne
 „deiner Hände Werk, und du wirst leihen vielen Völkern, dir aber
 „nicht entleihen —“ (5. M. 28, 12.)

vor; und dem zweiten zweizeiligen Verse ebenso das Wort מים (Wasser). Der dritte zweizeilige Vers jeder Strophe beginnt vor der Alphabetfolge mit einem Worte des Textes:

„Denn wie herab kommt der Regen und der Schnee vom Himmel, dahin
 „aber nicht zurück kehrt, er habe denn getränkt die Erde und sie befeuchtet,
 „und sprossend gemacht, und Saat gegeben dem Säenden und Brod dem
 „Essenden —“ (Jes. 55, 10.) ;

und dem vierten zweizeiligen Verse ist abermal das Wort מים vorgesetzt.

fordert ein Flußbett von vierzig Saën¹⁾ Wasser, wie könnten sich deine geweihten Frommen da reinigen, wenn nicht vollständig wäre die Maßbestimmung des Wassers? — O, laß fließen die sieben Regen aus den sieben Himmeln, Behältern des Wassers²⁾. Nähre mit Ueberfluß jene sieben Erden, welche ruhen auf sieben Säulen des Wassers. Vernimm das Gebet Jener, welche sieben Tage gefeiert, und jetzt versammelt sind, zu erbitten die Gabe des Wassers. O, erhöhe ihr Flehen, wobei sie dir ihr Herz ergießen wie Wasser; blicke herab, o Herr! aus deiner heiligen Himmelsburg und leite deine Treuen in anmuthiger Gegend, an frischen Quellen des Wassers.

אַרְבָּעִים סָאָה מִשְׁעַר מְקוֹה
מַיִם. תְּמִימִיךָ אֵיךְ בּוֹ
יוֹטְהֶרוּ אִם אֵין בּוֹ שְׁעוֹר
מַיִם. גְּשָׁמִים שְׁבַעַה
מִשְׁבַּעַה רְקִיעֵי מַיִם. שִׁבַּע
אַרְצוֹת שִׁבַּע וְשִׁבַּעַת עַמְדֵי
מַיִם: בְּצוֹר חֹגְגִים שְׁבַעַה
וְנַעֲצָרִים עַדֵי מַיִם. פְּלוּלָם
קָשׁוֹב בְּשִׁפְכָם לָךְ רַב
כַּמַּיִם. מִן אֲדוֹן הַשְׁקִיפָה
מִמַּעוֹן קִדְשְׁךָ מִן הַשָּׁמַיִם.
רַעִיךָ לְנַהֵל בְּרַבֵּץ כְּעַל
מִבּוֹעֵי מַיִם:

מיוסד ע"פ א"ב מרובע.

*) יִפְתַּח אֶרֶץ לִישָׁע. לְשִׁבּוֹר מַטָּה רָשָׁע. מַיִם
אִם כִּזְבוּ בַּפֶּשַׁע. זְכוֹר נָם יִקַּח נָא מַעַט מַיִם וְתִשָּׁע: כִּי
אַרְבּוֹת שָׁמַי עֶרֶץ עַד אָבִיב יִפְתָּחוּ בְּלִי פֶרֶץ. מַיִם
אֲדָ לְהַעֲלוֹת בְּמֶרֶץ. טָרָם יִהְיֶה בְּאֶרֶץ:

¹⁾ Saah ist ein bestimmtes Maß, sowohl für trockene, als für flüssige Dinge, und 40 Saah sind zur Reinigungstauche festgesetzt.

²⁾ Der Talmud (Chagiga 12, b.) nennt sieben Himmel; eine Zahl, die der Orient (daher auch der Koran Sure II und XXIII) angenommen hat. Diese sieben Himmel, erzählt der Islam, den sonderbar der Baitan hier zu folgen scheint, schweben über sieben Erden und sieben Meeren; aus erstern fließt der Regen herab. Die Aboth d' Rabbi Nathan sagen aber nicht, wie der Islam, daß es sieben Erden gibt, sondern daß der Erde sieben Namen beigelegt werden, und nach Talmud Chagiga (l. c.) wird die Erde von sieben auf dem Wasser ruhenden Pfeilern getragen.

*) יִפְתַּח אֶרֶץ לִישָׁע So wie der Baitan im Thaugebete in dem Hymnus אֱלֹהִים מְחוֹסֵן (S. Pesach 1. Th. S. 176 die Anmerk.) einen poetischen Kunstbau aufführt, der übersetzt in eine dem abendländischen Geschmacke reizlose Ruine zerfällt, so in diesem Bunt, der aus denselben Materialien wie jener (s. d. Anmerk.) gothisch zusammengefügt ist. Der Baitan basirt sein kunstreiches Gebet um fruchtbare Befruchtung der Erde, auf die zwölf Namen der Monde, der zwölf Himmelszeichen, unter Anru-

vom Himmel herab, zu stillen den Durst der versiegbaren Quellen und Tiefen des Wassers. Alle Fische und Schaalthiere, welche sich nähren im lebendigen Wasser, lechzen nach dem herabrieselnden Naß, zu schlürfen sein träufelndes Wasser. Die schwachtenden Kranken¹⁾ finden Erholung und Erleichterung durch das Labfal des erfrischenden Wassers. Die Erhaltung aller vergänglichen Wesen, hast Du an den Gestirnen des Himmels gebunden, ihnen ist die Pflege des Erdenrundes anvertraut, es zu erhalten durch Wasser; doch jenes Land, wo Milch und Honig fließt, welches durchströmt wird vom Wasser, hast Du dir selbst geweiht, es selbst zu erquickern mit dem labenden Wasser²⁾. Doch hast Du für alle Welt in deiner Hand allein den Schlüssel zum himmlischen Regen aufbewahrt und hast noch keinem Wesen die Macht anvertraut, zu öffnen die obern Schätze des Wassers. O, erfülle deine heilvolle Verheißung, und gib im vollen Maße das Geschenk des Wassers; laß allzumal zum Segen, zur Gnade, zur Reinigung herab träufeln das Wasser; die Reinigung er-

וְהַשְׁלַג מִן הַשָּׁמַיִם. לְצִמְאוֹן
יִשְׁעוּדָהוּ עֵינֹת וְתַהוֹמֹת
מַיִם: יַחַד דָּגַת וְקִשְׁקִשָּׁת
הַגְּדִלִים בְּהַמּוֹן מַיִם. יִתְאוּ
לְרִדְתּוֹ גְּמוֹת מִנּוּ מַעַט
מַיִם. טְרוּחֵי שְׁחִין וְכָאֵב
וְחוּלֵי מַעִים. רוֹגְעִים
וּמִתְרוּחִים בְּאוּי קֶרֶת מַיִם:
חַיֵּי כָל נָשִׁי מְסֻרֶת בְּמִזְלוֹת
שָׁמַיִם. מִמּוֹנִים עַל כָּל אֶרֶץ
אֵיךְ לְפִרְנֶסָה מַיִם. זָבַת
חֶלֶב וְדָבַשׁ אֶרֶץ נַחְלֵי מַיִם.
קִדְשָׁת אֹרְתָהּ לְשִׁמְךָ
לְמוֹגָה מַיִם: וְאַתָּה בְּיָדְךָ
תַּתָּה מִפְתָּח מִטֵּר מַיִם.
רְשׁוֹת אֵין לְהַנִּתֵן בְּלַעַדֶּיךָ
לְפִתּוֹת אוֹצְרוֹת מַיִם: הֶקֶם
דְּבָרְךָ הַטּוֹב תַּת בְּשַׁפַּע
מַיִם. יַחַד לְרִצּוֹן לְנֶדֶב
לְטֹהַר לְהִנִּיף מַיִם. דִּי

¹⁾ Ich habe die wörtliche Uebersetzung vermieden, weil die Benennung der aufgezählten Krankheiten in unserer Sprache zu widerlich klingt, und die erhabene Tendenz einer andächtigen Schilderung herabwürdigt.

²⁾ Nach der Talmudsage erfrischt Gott selbst den Boden des gelobten Landes mit segenreicher Befeuchtung, während die übrige Welt durch himmlische Wesen mit Regen versehen wird; denn vom ersten heißt es: Ein Land, für das der Ewige, dein Gott, sorgt; beständig sind die Augen des Ewigen, deines Gottes, darauf vom Anfange des Jahres bis zu Ende des Jahres. 5. M. 11. 12.

Schnee und Thau stehen ihm zu Gebote, um es zu erquickten mit allen Arten Wasser. Dorthin richtet sich die Vorsicht, daß es ihm nimmer mangle an Wasser; von des Jahres Anfang bis zum Jahreschluß ist ihm zugedacht der Genuß des Wassers. Wenn durch die Zunahme der Sünde verhängt wird die Strafe des Mangels an Wasser, dann erquickten Andacht und Gebet, daß sich wieder erschließe die Quelle des Wassers, sie erheben das hilfe= flehende Auge zum Himmels= throner, und während sie ein ruhiger Schlaf am Lager fesselt, gewährt er ihnen eine genü= gende Gabe des Wassers. So haben sie sich heute vereint, in ihrer Andacht zu flehen um Wasser; sie sind am Ende der sieben Festtage begeistert, im Zugabsgedete zu schildern, die Wohlthat des Wassers. Sie brachten einst dar die Opfer= weihe von drei Log¹⁾ Wasser, um damit in einer gewissen Ordnung anzudeuten die drei Befruchtungen des Wassers. Zur Befruchtung steigen von oben herab die kräftigen obern Was= ser, ihnen steigen mit doppel= ter Sehnsucht zur Empfäng= niß entgegen die empfänglichen untern Wasser; beide öffnen sie der Erde Schoß und es schie= ßet empor das Heil des Re= genwassers. So kosen sie ge= genseitig, bis sie sich umarmen, die obern und untern Wasser. So fallen Regen und Schnee

וְנִזְלֵם מַיִם. זְמַנּוֹ לָהּ לְשׁוֹקֶקָהּ
בְּכָל מִינֵי מַיִם: צוֹפָה בָּהּ
עֵין לְהַתְמִידָהּ בְּמַיִם.
רֵאשִׁית וְעַד אַחֲרִית דְּרוּשָׁה
רוֹזֵת מַיִם. פֶּשַׁע אִם הוֹעֵצִים
וְנִגְזֹר עֲצִירַת מַיִם. בְּרִתְחֹן
וּפְלִל יִפְתּוּ מִגֶּרַע בְּנִטְפֵי
מַיִם: עֵין יִשְׁאוּ לָרֹכֵב
בְּעֶזְרֵם שְׁמַיִם. יִשְׁנִים הַיּוֹת
בְּמִצֵּעַ וְהוּא מִסְפִּיק לָמוֹ
מַיִם. שִׁיחַ מֵהַיּוֹם נִעְצָרִים
לְהִזְכִּיר בְּשִׁיחָם וּ מַיִם.
רוּגְשִׁים בְּסוֹף שְׁבָעָה לְצִין
בְּמוֹסָף מַיִם. נִסּוֹךְ מִנְסָכִים
שְׁלֹשֶׁת לֹוגֵי מַיִם. בָּם לַעֲרוֹךְ
כְּסֹדֶר שְׁלֹשָׁה רְבִיעִיּוֹת
מַיִם. מִמַּעַל לְהִרְבִּיעַ
זְכוֹרוֹת רְבַע מַיִם. יַעַל
בְּכַפֵּל מִתַּחַת פְּרִיַת נִקְבוֹת
מַיִם. לִיפְתַּח אֶרֶץ וַיִּפְרוּ
יֵשַׁע מִטֶּר מַיִם. קוֹרְאִים
זֶה לָזֶה עַד יִשְׁיִקּוּ מַיִם
לְמַיִם. כִּי כֹאשֶׁר יִרְדּוּ הַגִּשְׁמִים

¹⁾ Log ist ein Maß für flüssige Dinge und macht den zwölften Theil eines Hin.

stürzende Regen singet ihm Hymnen, der da mißt das Wasser, und was ihn preisend nennt, auch beigelegt dem Wasser; denn der Allmächtige hat mächtig genennt das Wasser¹⁾. Sein ätherisch Gewand gleicht dem Kristalle des eisigen Wassers, und verglich seine majestätische Stimme dem Tosen des wogenden Wassers. Er bestimmte, wog, maß und beschied nach Verhältniß das Wasser, indem er jedes Land mit Quellen begab, daß es sich erquickte mit Wasser. Er zog aus dem Paradiese einen Strom, zur Leitung des Wassers; dann hat er in vier Hauptströme getheilt das paradiesische Wasser.²⁾

רדתם כל יִשְׁירוּ שִׁיר לְמוֹדֵד
מִים: שְׁבַח כְּנוֹי שֵׁם כְּנָה
בְּשֵׁם מִים. שְׁתַּף בְּשֵׁם אֲדִיר
אֲדִירִים לְמִים. שֶׁת מַעֲטָה
לְבוֹשׁוֹ כְּמַחֲזָה שְׁלִיגַת מִים.
שׁוּה קוֹל הוֹדוֹ כְּקוֹל רְבוֹי
מִים: תִּכֵּן וְכָל וּמֵד וְגִזֹּר
וְדָלָה מִים. תֵּת לְכָל גִּיא
וְגִיא מַעֵין לְשִׁתּוֹת מִים.
מִן תִּרְגֵּל מַעֲדָן וְנָהָר יוֹבֵל
מִים. תּוֹכּוֹ קְהַפָּרֵד לְרַבּוּעַ
רֵאשֵׁי מִים:

מיוסד ע"פ חשר"ק ושם המסנהר אליעזר ברבי קליר מקרית ספר חתום בראשי המרחות השניות.

Ein leitete der Allmächtige, jene vier Ströme auf die bewohnte Erde und ihre weiten Räume, daß ihnen zu Theil werde, Wasser; so nährte er jede einzelne Gegend durch die Wohlthat, welche darbietet das Wasser. Jenem gelobten Lande allein wog er zu, einen Ueberfluß an Wasser; der segenreiche Himmelsregen labt es stets mit Wasser. Mit welcher Seligkeit beglückte er es, durch das herabfließende Geschenk des Wassers! Tiefe und Anhöhe, Thal und Berg erfrischt zugleich das Wasser, Eis und Reif und

תִּכְנֶנָּה לְאֶרֶץ וְחוֹצוֹת
לְחִצּוֹת מִים. אֲמֵן כָּל אֶחָד
וְאֶחָד מֵה יִתְּנוּ מִים. שֶׁקָּל
לְרֹאשׁ עֲפָרוֹת לְבַד פִּלְגֵי
מִים. לְמִטְרֵי הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתָּה
מִים: רְצוֹת לָה שְׁלוֹם
בִּירִידַת מִים. עֲמוֹק וְתַלּוּל
גְּדוֹי וְחֲבוֹי כְּאַחַת שְׁתּוֹת
מִים. קֶרֶחַ וְכַפּוֹר וְשֶׁלֶג

¹⁾ Anspielung auf den Psalmvers (93, 4), wo die Wasser אֲדִירִים (Mächtige) und Gott אֲדִיר genant wird. ²⁾ 1. M. 2, 10.

geschlossen, erwartend den Auf-
trag, zu entladen das Wasser,
und verbreiten eine gespenste-
rische Angst, bevor ihnen ent-
träufelt das Wasser. Wunder-
bar gesperrt, aufgenommen wie
in einem Schlauche ist das auf-
gesogene Wasser, sie schweben
in himmlischer Region, daselbst
zu versüßen das salzige Was-
ser, dann bewegen sie sich zu-
rück nach dem Orte des Was-
sers. Ein zahlreiches Tropfen-
heer theilet mit, seine Frucht-
kraft dem Wasser, die Pflan-
zen schießen empor, wie die
Weiden an den Ufern des Was-
sers; das dürre Erdreich wird
locker von dem sanften Träu-
feln des Wassers, und die
schmachtende Erde erfrischt das
erquickende Wasser. Eine Schei-
delinie theilte das obere von
dem untern Wasser, und die
Bestimmung des Erstem bin-
det der göttliche Ausspruch,
Fruchtkraft zu geben dem Re-
genwasser. Wenn den himmli-
schen Wasserleitungen entsprü-
het das Wasser, dann brausen
die Unterirdischen, freudig zu-
wendend der durstenden Erde
das Wasser. Ha! wie sie rau-
schen und wogen, ein lautes
Plätschern belebet das Was-
ser; sie fluthen und tosen ihr
Lob dem Allmächtigen, dessen
Donner beweget das Wasser;
Tubel dröhnen sie ihm zu,
der erdröhnen läßt das flu-
thenreiche Wasser. Der herab-

הַשָּׁמַיִם. עֹמְדִים צְרוּרִים
עַד יוֹרֵשׁוּ לְהִירִיק מַיִם:
פֶּחָד שְׁעִירִים מִשְׁתַּעְרִים
בְּהִרְעִיפָם. מַיִם פְּלִיאִים
צְרוּרִים כְּנוֹס כְּנֶד שְׂרֵתִית
מַיִם. פּוֹרְחִים לְהִמָּתִיק
בְּשִׁחַק תְּמִלּוּחֵית מַיִם. פָּנִים
שׁוֹב לָלֶכֶת אֶל מְקוֹם הַמַּיִם:
צְבָאוֹת רַבִּיבִים הַמַּרְבִּיבִים
מַיִם. צוֹמְחִים כְּעֶרְבִים עַל
יְבֵלֵי מַיִם. צִיָּה מִמוֹגְגִים
בְּנִחָת זֹלָת מַיִם. צַחִיּוֹן
חֲרָבוֹן קִיץ לְהִשְׁבִּיעַ שֶׁבַע
מַיִם: קוֹמוּבְדֵל אֲשֶׁר הוּבְדֵלו
לְמַיִם. קִצְבָם תָּלוּי בְּאֶמֶר
לְהַפְרוֹת מֵטֶר מַיִם. קוֹל
צְנוּרוֹת כִּי יִזְחִילוּ מֵרֵם
מַיִם. קוֹלוֹת יִתְּנוּ תְּהוֹמוֹת
שְׁעוֹת לְצִמְאוֹן מַיִם:
רוֹעֵשִׁים וּמִרְעִישִׁים קוֹל
מְקוֹלוֹת מַיִם. רוֹגְשִׁים
וְנוֹשְׂאִים קוֹל לְאֲדִיר קוֹלוֹ
עַל הַמַּיִם. רֶגֶן מִרְעִימִים
לְמִרְעִים עַל רֹב מַיִם.

fers, rieseln und stürzen die Perlen des Wassers, und in der unermesslichen Höhe bis herab berühren sich nimmer die Tropfen des Wassers. Dort glänzt der farbige Bogen, wie eine Leuchte im Wasser; er lehret Allen die Allkraft dessen, der da misst das Wasser; er¹⁾ zeigt jede Grundfarbe, doch die Hauptfarbe bleibt jene des Wassers; und er verkündet der Erde als Bundeszeichen, daß sie nie untergehe im Wasser. — Siehe! ein Blitz schießt pfeilschnell herab und erleuchtet die Erde, welche lechzet nach Wasser; es brüllt gewaltig stürmend ihm nach, ein Donner rollt dahin über das Wasser; Wolken und Winde über-eilen das Wasser; scheinbar steigen sie auf aus dem Wasser, und kehren wieder zum Wasser. Dem Winde gab er Gewicht, zu wägen das Wasser, um jedem Erdstriche zuzuwehen, was ihm zukomme an Wasser. Nach Bedarf und richtigem Verhältnisse vertheilt er das Wasser, und bescheidet der Erde, was ihr noth und was ihr wohl thut durch den Vorrath des Wassers. Es wechselt Dunkel und Blitz, Nebel und Dunst mit Gewölken des Wassers, bestimmt sich zu beladen mit den Massen des Wassers. Sie segeln und schweben an der Fläche des Himmelzeltes ge-

מִמֶּנָּה מִגֶּרַע נִטְפִי מַיִם.
 קִהְיוּ מִדִּלֵּךְ כְּמֹדָה בְּלִי
 עֲרוֹב מַיִם: מֵרָאָה הִקְשַׁת
 כְּעֹשִׁיית בַּמַּיִם. מִנָּה כָּל
 יְבִינֹו כַח מוֹדֵד מַיִם. מֵרָאָה
 כָּל מֵרָאָה וּמֵרָאָה כְּמֵרָאִית
 מַיִם. מוֹדַעַת לְגִיֵּא אֹרֶת
 בְּרִית בְּלִי טוֹבַעַת מַיִם:
 נוֹצֵץ בָּרֶק בְּבַהֵל לְהַבְהִיק
 כְּמִיֵּהַת מַיִם. נוֹהֵם בְּרַעַשׁ
 וְקוֹל רַעַם וּמֵרַעִים עַל הַמַּיִם.
 נִשְׂיֵאִים וְרוּחוֹת מִקְדִּימִים
 לַמַּיִם. נִרְאִים כְּעוֹלִים וְ
 מִמַּיִם וְשָׁבִים אֶל הַמַּיִם:
 שֵׁם מִשְׁקָל לְרוּחַ בּוֹ לְפָלֶם
 מַיִם. סִיִּם לְפִי כָּל אֶרֶץ מֵה
 לְהַגְרִיד מַיִם. סִפֵּק וּמֵד
 בְּמִדָּה תֵּכֵן מִדַּת מַיִם.
 סִדֵּר לְשִׁבְט קְאָרֶץ לְחֶסֶד
 לְהַמְצִיא מַיִם. עֵב וְחִזִּיז
 וְנִשְׂיֵא וְאִיד וְעֵנֵן מַיִם. עֶרֶךְ
 בָּם שְׂאֵת מִשָּׂא מַעֲמוֹס מַיִם.
 עֲפִים וְדָאִים עַל פְּנֵי רִקִּיעַ

¹⁾ Der Regenbogen.

Hälfte ein Feuergebild, die andere ein Gebild von Wasser. So stellen sie dar ein Mittelwesen von Feuer und Wasser. Sie schweben und fliegen mit Fittigen von Feuer und Wasser, und baden in einem Feuerfluß¹⁾, welcher fluthet, wie Fluthen des Wassers. Er errichtete Vorrathsbehältnisse von Schnee und Feuer, Eis und Wasser, aufbewahrt zur Aufstürmung des Zorns, des höllischen Gluthenwassers²⁾; so bahnte er auch in einem Beete einen Fluß voll Lebenswasser, aus welchem er nach seinem göttlichen Rathschlusse manchen Tropfen hinleitet in's irdische Wasser. Als der Allmächtige im bewegten All geschauet, daß sich kein Leben erhält ohne Wasser, da beglückte er huldvoll die Welt mit dem köstlichen Geschenke des Wassers. Als einst zur Bewohnung der Welt sein gebietendes Wort beschränkte das Wasser, da sollte die ganze Erde getränkt werden vom unterirdisch herauf quellenden Wasser; doch sein Schöpferblick sah, daß gewaltthätige Menschen räuberischer Weise ableiten könnten das Wasser, darum beschloß er, sie aus dem Füllhorn des Himmels zu erquicken, und schuf von oben herab gleichsam eine Leitung des Wassers; eine Wölbung ward über der Erde gespannt, triefend aus dem Schlauche des himmlischen Was-

אֵשׁ וְחַצִּים יִצִּירַת מַיִם.
 חוֹצִצִּים תַּת מַחִיצָה בֵּין
 אֵשׁ וּבֵין מַיִם: טָסִים
 וּמַעֲוֹפָפִים בְּכַנְפֵי אֵשׁ וּמַיִם.
 טוֹבִלִים בְּנֶהָר נָגִיד כְּנַחֲלֵי
 מַיִם. טָכֶם אוֹצְרוֹת שָׁרָג
 וְאֵשׁ וּבָרָד וּמַיִם. טָמוּנִים
 לְסַעֲרַת חֶמָּה לְצִלְמוֹנֵת
 מַיִם: יוֹם וָאָצַר לְחַיִּים פֶּלֶג
 מִלֹּא מַיִם. יַעֲץ לְפֶלֶג מִנוֹ
 לְפִלְגוֹת מַיִם. יְהִי כְבֹּט בְּכָל
 פֶּעַל כִּי אֵין חַיּוֹת בְּלִי מַיִם.
 יִישַׁר תַּת מַתְנֵת חֲנָם
 לְעוֹלָם מַיִם: כִּפְץ תַּת מֵאֵז
 יָשׁוּב דָּת לַמַּיִם. כָּל
 דְּהַשְׁקוֹת נְשִׁי מִתַּחַת־יּוֹת
 מַיִם. כֶּשֶׁר בְּבַעֲלֵי זְרוּעַ כִּי
 יַחֲמִסוּ מַיִם. כּוֹן וְשָׁב
 דְּשׁוֹקֵקָה מֵאֶצֶר שָׁמַיִם:
 לְמַעַל לְרָקִיעַ עַשׂ כְּבִרְכַּת
 מַיִם. לְנִטּוֹת עָלֶיהָ כִּפּוּר
 מִזַּעַת מַחֲמַת מַיִם. לְהַטִּיף

¹⁾ Der im Daniel (7, 10) vorkommende Feuerstrom (נהר די-נור) ist nach der Kabbala der Badefluß gewisser himmlischer Wesen, die sich durch ihn verjüngen.

²⁾ Zur Bestrafung der Gottlosen.

Tahrtausenden, und er ließ neun hundert vier und siebenzig Geschlechter dahin wogen ¹⁾, wie mit den Fluthen des Wassers. Sieben Schöpfungen rief er in's Dasein ²⁾, vor Entstehung der Erde und des Himmels; bevor er den Himmel bewohnt, waltete der göttliche Geist auf der Fläche des Wassers; dann bildete er den längst erschaffenen Thron, diesen nannte er Himmel, und wölbte ihn auf dem Winde, der da webte ob dem Spiegel des Wassers. Als er nun die Schöpfung gebildet, als er gemessen in hohler Hand das Wasser, dann setzte er den Thron zwischen ätherisches und irdisches Wasser; er bereitete ihm, ihn tragende Wesen voller Augen, rings herum mit einer Anzahl glanzsprühender vierfacher Gesichter und zweihundert sechs und fünfzig Fittigen, triefend von der gewaltigen Schwere, und rauschender als das Brausen des Wassers. Ihnen gesellte er bei, Cherubim und Ophanim und wogende Gebilde des Wassers, dann ein Heer erhabener Seraphim, deren Formen dem Kristalle des Wassers gleichen, ausgebildet und im Längemaße gleichgestellt der Tiefe des Wassers; die eine

יומים. העביר תשע מאות
ושבעים וארבעה דורות
כבשטף מים. הכין שבעה
בראת עד לא ארץ ושמים.
השרה בם שכינה קדם דר
שמים: ונכון מאז צר כם
ויחסו שמים. ובססו על רוח
מרחפת על פני המים.
וכצר מעשה בראשית
ומדד בשעלו מים. ויעדו
בין חשרת מים לחשכת
מים: זמן לו לעמוס גבות
מלאות עינים. ויו מספרו
רובע פנים חמשים ויש
ומאתים. זועות ממשא
ורועשות מקולות מים.
זבודים אתם כרוב ואופן
וגלגל מים: חיל שרפי מעל
גויתם כתרשיש מים.
חקוקים ונשערים בארץ
עמקי מים. חצים ברירת

¹⁾ S. Schebuothheil Seite 78, Anmerk. 1.

²⁾ Nach der Tradition sind sieben Urideale der Schöpfung, der Welt vorangegangen, und zwar: Das Gesetz, die Buße, das Paradies, die Hölle, der Thron der Gnade, der Tempel und der Name des gesalbten Erlösers. S. hierüber Schebuothheil S. 81 Anmerk. 1.

genblick nach, zu ergründen die Natur des Wassers; will aus der Schöpfungsgeschichte offenbaren die Wirkung des Wassers, und will dem Forscher verkünden die Wunderkräfte des Wassers. — In jenem hohen Himmelsgewölbe sind aufbewahrt die Schätze des Wassers; in den Tiefen der Erde sind versenkt Urquellen des Wassers, so hat sich um Himmel und Erde gebildet ein Umkreis des Wassers. Die Erde fukt sich, der Himmel wölbt sich auf Wasser. Schon bevor erschaffen wurden die Geister von Feuer und Wasser, hat er das All vollendet und geschmückt mit jener Lehre, die verglichen ist dem Wasser¹⁾; sie war sein Schoßkind, sein tägliches Ergößen²⁾, er hat sie aufbewahrt, um durch sie zwei Welten³⁾ zu begründen. Er wölbte und legte den Grund auf der Feste des Wassers, auf daß man bewundere, daß Alles sich stüzet auf den Strudel des Wassers. Er sprach — und die Hölle entstand aus eisigem Wasser⁴⁾, er wählte — und pflanzte das Paradies an schlängelnden Pfaden des Wassers. Aufbewahrt hat er den Frommen das Gesetz seit

לִפִּי מַעַט גַּעַת בְּלַחְלוֹחַ
מְלֹאכֶת מַיִם. אַחֲסָפָה
מֵעֵין מַעַשׂ מַפְעַל מַיִם.
אֶת פָּנֵי מִבִּין לַהֲשִׁמִּיעַ
גְּבוּרוֹת מַיִם: בְּגִבְהֵי שָׁמַיִם
אָצֵר אֲסָמִי מַיִם. בְּתַחְתִּיּוֹת
אֶרֶץ הַחֲבִיא תַהוֹמוֹת מַיִם.
בָּם הִחַל וְכָל חוּג אֶרֶץ
וּשְׁמַיִם. בָּם הִרְקִיעַ הַדּוֹם
וְקָרָה שָׁמַיִם: גַּם בְּטָרָם
יוֹצְרוֹ פְתוּכֵי אֵשׁ וּמַיִם.
גָּמַר וְכִלְל כָּל בְּמִשׁוּלַת
מַיִם. גָּרָה אֶצְלוֹ אֲמוֹן
לְשַׁעֲשְׁעוֹ יוֹמַיִם. גְּנָזָה פְּעוֹר
אֶתוֹ עוֹלָמוֹת שְׁנַיִם: דֶּרֶךְ
וְהַשְׁתָּה שְׁתּוֹת בְּמִשְׁתִּית
מַיִם. דָּעַת כִּי כָל הוֹשְׁתָּה
מִשְׁתִּית מַיִם. דָּבָר וְהִעָרִיק
תַּפְתָּה מִשְׁלִיגַת מַיִם. דָּרַשׁ
וְנָטַע שְׁתוּל עַל פִּלְגֵי מַיִם:
הִצְפִּין לְיִשְׂרָאֵל אֲמוֹנָת

¹⁾ Die heilige Lehre (Tora) wird von den Ultrabbinen darum mit dem Wasser verglichen, weil sie eben so wie dieses, das nothwendigste Bedürfnis ist.

²⁾ Nach Spr. 8, 30 — 31. S. Schebuottheil Seite 52 — 57.

³⁾ Die diesseitige und jenseitige Welt.

⁴⁾ Die Hölle ist nach der orientalischen Sage, aus den zwei feindlichen Elementen, Wasser und Feuer zusammengesetzt.

Versammle sein gläubiges
Heer — doch nimmer von
Hochmuth geleitet.
Meine Stimme klinge ihm süß,
mein Gesang erreiche sein
Antlitz —
Wie zur Schlacht gerüstet bin
ich mit des Gebetes kräfti-
gen Waffen;
Doch nehme ich von Groß und
Klein Erlaubniß, bevor ich
beginne;
Meine Regung werde nun laut,
frommer Sinn umdufte die
zahlreiche Versammlung.
Von den Anwesenden bin ich
gesandt, ein Bote der from-
men Gemeinde;
Sie feierten die sieben Tage
des Festes, haben Wasser
geschöpft zur Weihe —
Sie fügen den Achten hinzu,
und sind an demselben ver-
sammelt,
Ihr Flehen um Regen wird
laut in den eigenen Zugabs-
gebeten. —
Schon brechen die Quellen her-
vor, durch Straßen schlän-
geln sich Bäche.
Die Gedanken verkörpert das
Wort, in fließendem Vor-
trag um Regen zu bitten,
Des Wand'rers vom jenseiti-
gen Fluß (Abraham) gedenk,
daß ich nicht flehe vergebens;
Um Ephraim's ¹⁾ Willen erhör'
den Erguß meines Mittag-
gebetes.

צבאיו לו אגיסה. ולא
ברוח גסה: קולי יערב.
ורנתי לפניו תקרב. קמתי
כבקרב. חגור כלי קרב:
רשות צעיר ורב. אטול
טרם אקרב. רחש אבשר
ויערב. צדק בקהל רב:
שליח למסתופפים. ציר
לאסופים. שבעת ימי חג
אוספים. ונסוך המים
חוספים: שמיני מוסיפים.
ובו נאספים. שועת מים ו
מחספים. בחין מוספים:
תפוצינה עינות מים.
ברחובות פלגי מים.
תמשכנה בטוחות לפה
מים. להתגבר כנחלי מים:
מן תזכר לי אתוי נהרים.
משוב אחורים. תענני עדי
אפרים. בשפכי שיחות
צהרים:

מיוסד ע"פ א"ב מרובע

Ich kleide meine Gefühle in
Schmuckgewande des Wortes,
und flehe um die Gabe des
Wassers; ich sinne einen Au-

אקשטה כסל וקרב
להביע בעד מים. אזור

¹⁾ Unter Ephraim wird, wie bei dem Propheten Hoschea, das ganze Volk verstanden.

Erkören, für sie bald andachts=
 still bald laut Huld zu erfle=
 hen.
 Ich beuge in Demuth das
 Knie, beginne mit Andacht
 und Salbung
 Das Gebet für diesen Verein,
 um Abwendung nothdro=
 hender Dürre.
 Des Regens wirkende Kraft
 will ich nach angemessener
 Weise,
 Wie Art und Zeit es erheischt,
 in meinem Gebete verkünden.
 Belehrung wird mir zu Theil
 von jenen unsterblichen Wei=
 sen,
 Was sie der Nachwelt ver=
 pflanzt, geb' ich begeistert
 nun wieder.
 Laut wird mein sinnig Gebet,
 daß der Regen die Erde be=
 baue,
 Die Wüste werde belebt, durch
 reichliche Nahrung bevölkert.
 Sanft träufle das himmlische
 Naß, den Wolken entriesle
 der Segen,
 Gebe der Pflanzenwelt Kern,
 wenn sich der Frühling ver=
 jünget.
 Die Früchte erquicke der Saft,
 daß nimmer der Brand sie
 verkohle.
 Das Gehölz sei üppig belaubt,
 dem geliebten Volke zur
 Wonne.
 Der Herr wende sein Antlitz
 mir zu, dem Vertreter die=
 ser Gemeinde,
 Was der zehnfach Erprobte
 (Abraham) verdient, werde
 gedacht mir zum Heile.
 Zu dem hocharhabensten Thron
 erheb' ich andächtig mein
 Auge,

לְהַסְבִּיר. כִּי עַתָּה לַחֲשׂוֹת
 וְעַתָּה לְדַבֵּר: כְּרוּעַ בְּרֶךְ
 לְהִבְרִיךְ. בְּמוֹת לְהִדְרִיךְ.
 כּוּוֹן חַיִּין לְהַעֲרִיךְ. בְּעַד עַם
 מֵעֲרִיךְ: לְחַבּוֹשׁ וּלְהֶאֱרִיךְ.
 חֲרַבּוֹן חֲרַב מִפְּרִיךְ. לְדַבֵּר
 גְּבוּרוֹת אֶאֱרִיךְ. כִּי עַתָּה
 לְקַצֵּר וְעַתָּה לְהֶאֱרִיךְ:
 מִמַּטֵּעַ דְּרַבּוֹנוֹת. אֲבִינָה
 תְּבוֹנוֹת. מֵעַם בִּינּוֹת.
 אֲדַבֵּר נְכוֹנוֹת: נֶאֱקוֹת
 מְכוֹנוֹת. לְהַמְטִיר גִּיָּא
 וּלְבִנּוֹת. נִשְׁמוֹת לְכוֹנָנוֹת.
 בְּרַבּוֹת בְּנוֹת: שְׁעִירִים
 לְהִרְבִּיב. חֲזִיזִים לְהַעֲבִיב.
 שִׁיחִים לְהֶאֱבִיב. עַד זְמַן
 אֲבִיב: עֲדָנִים לְהִנְבִּיב.
 מִקְדִּיחַת שְׁבִיב. עָבִים
 לְהִלְבִּיב. לְרוֹת עִם חֲבִיב:
 פָּנִים לִי יִשָּׂא. בְּצִיגָתִי פָּנִי
 כְּנִיסָה. פֹּעַל בְּעֶשֶׂר נֶסֶה.
 יִזְכֹּר לִי לְחֻסָּה: צוּר וָרֶם
 וְנִשָּׂא. אֱלֹיו עֵין אִשָּׂא.

Deffne, Allgütiger! mir, wenn
ich wie Wasser mein Herz
dir ergieße.

O, hemme nicht meiner Empfin-
dungen Lauf, wegen der
Sünden der Frevler,
Hat doch die Sünden die Süh-
nung getilgt¹⁾, mit welcher
Schuld kann Satan belas-
ten?

Die Vergehen gaben sich kund,
nach gebührlcher Ordnung
verzeichnet,
Mit Reuigen hab' ich sie be-
kannt, darf nun des Regens
Heilkraft erbitten.

Laut, aus bedrängtem Gemüth,
rief ich im Augenblicke des
Drangsals,

Dies machte auf einmal mich
frei, das Gebet die Angst
mir verbannend,

Der Allmacht Hand entziehet
sich nicht, zu öffnen das Füll-
horn des Segens.

Und hielt es die Sünde ge-
sperrt, dann wirkt der An-
blick der frommen Gemeinde.

Ich eine Worte zum lieblich-
sten Klang, begeistern will
ich die Menge;

Ich reihe, wie reine Perlen,
den Vortrag, doch soll mich
nicht Hochmuth berauschen.

Von meinen Sendern will ich
Belehrung, wenn ich zur
Vorbitte schreite,

הַמַּיִם. דּוֹדֵי יִפְתָּח מִשְׁמַיִם.
בְּשׁוֹפְכֵי רוּ לֵב כַּמַּיִם: הַגִּיגִי
בֵּל יְדָמִים. בָּצַע אֲשָׁמִים.
הִלְבֵּנוּ בְּכַפּוֹר אֲשָׁמִים.
וְשׁוֹטֵן מָה יִשְׁמִים: וְאִמְרֵי
רְשׁוּמִים. בְּעֶרְכֶם נִרְשָׁמִים.
וְדִיתִי עִם שָׁמִים. לְהִזְכִּיר
גְּבוּרֹת גִּשְׁמִים: זַעַק
מִמַּצָּר. אֶקְרָא בְּעֵת צָר.
זֶה יִרְחִיב לִי בַצָּר. שׁוֹעַ
אֲשֶׁר לֹא בָצָר: חֲזָק יָד
לֹא תִקְצָר. מִפְּתוּחַ אֶצֶר.
חֲטָא אִם עָצָר. יִפֹּן בְּעַם
נִעְצָר: טַעֲמִים אֶחָבֵר.
חִילִים לְגִבֹּר. טַפִּי נְתוּרִים
אֶחָבֵר. וְלֹא כִמְתַגְבֵּר:
יִוְרוּנִי מָה אֶדְבֵּר. פָּנִי תִיבֶה
כְּעוֹבֵר. יִרְשׁוּנִי בְּעֶדֶם

man durch dasselbe das Wasser zur Opferweihe am Laubhüttenfeste brachte. Rabbi Elieser ben = Jakob aber deutet diese Benennung auf den Tempel in der Vision Ezechiel's (47, 2), wo auf dem Wege, der sich ostwärts wendet, das Wasser hervor-
sprudelte. Der Talmud, die Midraschim, die Kabbala und der Orient überhaupt neh-
men ein himmlisches Jerusalem an, das in senkrechter Richtung über dem irdischen Je-
rusalem schwebt; (auch die Gnostiker lehren, daß alle auf der Welt befindlichen Objekte,
nach den im Himmel befindlichen Urbildern abbildlich entstanden sind;) es sind sonach die
Pforten des Himmels, aus welchen der Regen fließt, gegen das Wasserthor zu Jeru-
salem gerichtet.

¹⁾ Am Versöhnungstage.

o, möge es nie durch unsere
Pflichtvergessenheit versiegen!
Möge der Urbäter Jugendkraft
sie schützen, die um Regen
flehen!

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶגֶן אֲבֹתֵינוּ:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדָנִי מַחֲיֵה מֵתִים וְאַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:

Aus dem Flußbette treibt er
den Regenguß hernieder,
Und lockert auf, die Rinde der
Erde mit den kristallinen
Tropfen.

Das Wasser hast Du zu dei-
ner Verherrlichung mit
Wunderzeichen begabt;
Denn mit seinem sprühenden
Strahl erquickt es, was ath-
met hinieden,
Und begeistert zum Lob, die
die Kräfte des Regens be-
singen.

Ausströmen will ich ein preis-
würdiges Lied an diesem preis-
würdigen Tage.

Nichts unterbreche mein in-
brünstiges Fleh'n, nichts die
fließende Rede.

Am Schlusse dieses starkbeach-
teten Festes steht meine Ge-
meinde versammelt,

Daß ich mein Zugabsgebet
aus schmücke mit Regen ver-
langender Bitte.

Zwiefach bin ich zur Freude
gestimmt an diesem ausge-
zeichneten Tage.

O, schließe den Himmel mir
auf, wenn ich um die Gabe
des Wassers dich flehe.

Jene Pforten des Himmels,
gerichtet gegen das irdische
Wasserthor¹⁾,

בְּנִשְׁיוֹן שֶׁטֶר. אֲמוֹנִים גְּנוּן
בָּם שׁוֹאֵלִי מָטָר:

יִטְרִיחַ לְפָלֶג מַפְלָג וְגֶשֶׁם.

לְמוֹגַג פָּנֵי נָשִׁי בְּצַחֲוֹת

לְשֵׁם. מַיִם לְאֶדְרֶךְ כְּנִיתָה

בְּרֶשֶׁם. לְהַרְגִיעַ בְּרַעְפָּם

לְנַפּוּחֵי נָשִׁם. לְהַחֲיוֹת

מְזַכִּירִים גִּבּוֹרוֹת הַגֶּשֶׁם:

סוגרין הארון

קהל מיוסד ע"פ א"ב כפול

אֶפִּיק מֵעַן מַעֲטָר. בְּיוֹם

הַמַּעֲטָר. אֶעְרוֹךְ שׁוֹעַ וְלֹא

אֶפְטָר. בְּנִיב הַמַּפְטָר: בְּקֶץ

הַמִּנְטָר. שְׁאוֹנֵי הוֹנְטָר.

בְּמוֹסָפִי לַעֲטָר. תַּפְלַת

מָטָר: גִּילַת פַּעַמִּים. שׁוֹשׁ

יוֹם וּמִיּוֹמִים. גְּלוּלֵי מִשְׁמִים.

בְּשׁוֹאֵלִי בּוֹ מַיִם: דִּלְתִּי

שְׁמִים. אֲשֶׁר מוֹל שַׁעַר

¹⁾ Das Wasserthor in Jerusalem, das im Buche Nehemia mehrmal erwähnt wird, hatte, nach der Mischna (Schekalim VI, 3. Midoth II, 6.), diesen Namen, weil

אלהי נצור לשוני מרע ושפתי מדבר מרמה ולמקללי
נפשי תרום ונפשי כעפר לכל תהיה. פתח לבי בתורתך
ובמצותיך תרדוף נפשי. וכל-החושבים עלי רעה מהרה
הפר עצתם וקלקל מחשבתם. עשה למען שמך. עשה
למען ימינה. עשה למען קדשך. עשה למען תורתך. למען
יחלצון ידיך הושיעה ימינה ועגני: יהיו קרצון אמרי פי
והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי: עשה שלום במרומיו הוא
יעשה שלום עלינו ועל כל-ישראל ואמרו אמן:

יהי קרצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו. שייבנה בית המקדש במהרה
בימינו. ותן חלקנו בתורתך: ושם נעבדך ביראה בימי עולם וכשנים קדמוניות:
וערבה ליי מנחת יהודה וירושלם בימי עולם וכשנים קדמוניות:

ת פ ל ת ג ש ם

פומחין הארון

אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך:

ברוך אתה יי אלהינו ואלהי אבותינו. אלהי אברהם
אלהי יצחק ואלהי יעקב האל הגדול הגבור והנורא אל
עליון גומל חסדים טובים וקנה הכל וזוכר חסדי אבות
ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה: מלך עוזר
ומושיע ומגן:

הש"ץ אומר עד גבירות הגשם.

Erquickender Odem ist
der bezeichnende Name des
Regenschutages; er bilde Ne-
bel, treibe Wolken und lasse
den Regen entrieseln; Wasser
ist's, welches das Erdenthal
schmückt mit Pflanzen —

אף ברי אתה שם שר
מטר. להעביב ולהענין
להריק להמטר. מים אבים
בם גיא לעטר. לבל יועצרו

Ein Erquickender Odem ist der bezeichnende Name des Regenschutages; er bilde Nebel, treibe Wolken und lasse den Regen entrieseln; Wasser ist's, welches das Erdenthal schmückt mit Pflanzen —

שָׁבְעֵנוּ מִטּוֹבָה וּשְׂמִינֵנוּ בִישׁוּעָתָךְ. וְטַהַר לִבֵּנוּ לְעִבְדֶּךָ
בְּאַמֶּת וְהִנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן) בְּשִׂמְחָה וּבְשִׁשׁוֹן
(שַׁבָּת ו) מוֹעֲדֵי קֹדֶשׁ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מִקֹּדֶשׁ שְׁמָךְ.
בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִקֹּדֶשׁ (הַשַּׁבָּת ו) יִשְׂרָאֵל וְהוֹמָנִים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמָּךְ יִשְׂרָאֵל וּבְתַפִּלָּתָם וְהַשֵּׁב אֶת־
הָעֲבוּרָה לְרֹבִיר בֵּיתָךְ. וְאֲשִׁי יִשְׂרָאֵל וּתַפִּלָּתָם. בְּאַהֲבָה
תִּקְבַּל בְּרָצוֹן. וְתִהְיֶה לְרָצוֹן תָּמִיד. עֲבוּרַת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ:
וְתַחֲוִינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוֹבָךְ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַמַּחֲזִיר שְׂכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׂאֵתָה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהִי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מִגֵּן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדָה
לָךְ וְנִסְפָּר תְּהִלָּתָךְ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדְךָ וְעַל נַשְׁמוֹתֵינוּ
הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נַסִּיָּךְ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ
וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עָרֵב וּבִקֵּר וְצַהֲרַיִם. הַטּוֹב. כִּי לֹא כָלוּ
רַחֲמֶיךָ. וְהִמְרַחֵם כִּי לֹא תָמוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קוּיֵנוּ קָדֵךְ:
וְעַל כָּל־ם יִתְבָּרֵךְ וְיִתְרוֹמֵם שְׁמָךְ מַלְכֵנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכָל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וְיִהְיֶה לָּךְ אֶת־שְׁמָךְ בְּאַמֶּת. הֵאֱלִי יִשׁוּעָתָנוּ
וְעֲזָרָתָנוּ סֶלָה. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שְׁמָךְ וְלָךְ נִאֲהָלָהוּדוֹת:
שִׁים שְׁלוֹם טוֹבָה וּבִרְכָּה חֵן וְחֶסֶד וּרְחֻמִּים עָלֵינוּ וְעַל־
כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמָּךְ. בְּרַכֵּנוּ אֲבִינוּ כָּלֵנוּ כְּאַחַד בְּאוֹר פָּנֶיךָ.
כִּי בְּאוֹר פָּנֶיךָ נִתְּתָה לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד.
וְצִדְקָה וּבִרְכָּה וּרְחֻמִּים וְחַיִּים וְשְׁלוֹם: וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ
אֶת־עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בְּשְׁלוֹמָךְ. בְּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַמְּבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּשְׁלוֹם:

dich zu uns mit deiner überschwenglichen Barmherzigkeit, unserer Urväter wegen, welche nach deinem Willen handelten. Erbaue deinen Tempel wie vormals, und errichte dein Heiligthum auf seiner Stätte wieder; weide unsern Blick an seiner Auferbauung, erfreue uns durch seine Herstellung, setze die Priester zu ihrem Dienste wieder ein, die Leviten zu ihrem Gesange und Saitenspiel, und führe Israel wieder zurück in seine Wohnungen. O, laß uns dahin walten, erscheinen und anbeten vor dir an den dreimaligen Tempelbesuchen, so wie es in deiner Lehre ausdrücklich heißt: Dreimal im Jahre sollen alle deine Mannspersonen erscheinen vor dem Ewigen, deinem Gotte, an dem Orte, den er erwählen wird: am Feste des ungesäuerten Brodes, am Wochenfeste und am Laubhüttenfeste; man soll aber vor dem Ewigen nicht leer erscheinen, Jeder nach Maassgabe seines Vermögens, nach dem Verhältnisse des Segens, den der Ewige, dein Gott, dir geschenkt hat.

שׁוּבָה אֵלֵינוּ בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ.
בְּגִלְל אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ רְצוֹנָךְ.
בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבִתְחֻלָּהּ. וְכוֹנֵן
מִקְדָּשְׁךָ עַד־מְכוֹנֹנוּ.
וְהִירָאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וּשְׂמִיחָנוּ
בְּתַקְוָנוּ. וְהֵשֵׁב כֹּהֲנִים
לְעִבּוּדָתָם וְלוֹוִים לְשִׁירָם
לְזִמְרָם. וְהֵשֵׁב יִשְׂרָאֵל
לְנוֹיָהֶם. וְשָׁם נַעֲלֶה וְנִרְאֶה
וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ בְּשָׁלוֹשׁ
פְּעָמֵי רִגְלֵינוּ. כְּכַתוּב
בְּתוֹרָתְךָ. שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים
בַּשָּׁנָה יִרְאֶה כָּל־זְכוּרָךְ
אֶת־פְּנֵי־יְיָ אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם
אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמִּצּוֹת
וּבְחַג הַשִּׁבְעוֹת וּבְחַג
הַסִּכּוֹת וְלֹא יִרְאֶה אֶת־
פְּנֵי־יְיָ רִיקָם: אִישׁ כַּמֶּתֶנֶת
יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר
נָתַן־לְךָ:

(*) וְהִשְׁיֵאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־בְּרַכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשִׁשׂוֹן בְּאֲשֶׁר וּרְצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ. (אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ רָצָה בְּמִנוּחָתָנוּ.) קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֵלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ

*) Die Uebersetzung von וְהִשְׁיֵאֵנוּ bis קְדִשְׁנוּ siehe oben im Abendgebet S. 35 — 37.

das Ganzopfer für jeden Sabbath, außer dem täglichen Ganzopfer und dem dazu gehörigen Trankopfer.“ Dieses ist die Vorschrift für das Sabbathopfer, jene für das heutige lautet also:

Am achten Tage sollt ihr das Verhaltungsfest feiern und keine Kunstarbeit verrichten; zum Opfer gebt ihr, dem Ewigen zu Ehren, zum angenehmen Geruch, dem Feuer zu verzehren: einen Stier, einen Widder, sieben einjährige Lämmer ohne Fehler.

Dazu ihr Mehlopfers und Trankopfer nach der Vorschrift, drei Zehntel zum Stiere, zwei Zehntel zum Widder, ein Zehntel zu jedem Schafe, Wein zum Trankopfer, einen Bock zur Versöhnung und die zwei täglichen Opfer wie gewöhnlich, nach Gebühr.

(Am Sabbath.) Sie freuen sich deiner Herrschaft, die den Sabbath beobachten, und ihn eine Seligkeit nennen. Einem Volke, das den siebenten Tag heiligt, wird allgemein der Wohlgenuss und die Barmherzigkeit deiner Güte zu Theil; denn den siebenten Tag zeichnest Du wohlgefällig aus, heiligst ihn, und nannstest ihn den anmuthigsten der Tage, zum Andenken der ersten Schöpfung.

Unser Gott und Gott unserer Väter! allbarmherziger König! erbarme dich unser! laß dich, Allgütiger, Spender des Wohls! von uns erflehen! wende

qid תפלת מוסף לשמיני עצרת

עַל־תְּשַׁבֵּת בְּשַׁבְּתוֹ עַל־עַל־תְּשַׁבֵּת
הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ: זֶה קָרְבַּן שַׁבָּת
וְקָרְבַּן הַיּוֹם כְּאָמֹר:

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצָרָתָהּ
תְּהִיָּה לָכֶם. כָּל־מְלָאכָתָהּ
עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהַקָּרְבָּתָם
עָלֶיהָ אִשָּׁה רִיחַ נִיחַח לַיהוָה
פֶּרֶא אֶחָד. אֵיל אֶחָד. כִּבְשִׂים
בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם
כַּמִּדְבָּר. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרוֹנִים
לֶפֶר. וּשְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים לְאֵיל.
וְעֶשְׂרוֹן לִכְבֶּשׂ. וַיִּין כְּנִסְכּוֹ.
וְשַׁעִיר לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי
תְּמִידִים כֹּהֲלִכְתָּם:

לַשַּׁבָּת יִשְׁמְחוּ בְּמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי
שַׁבָּת וְקִרְאֵי עֲנֵג עִם מְקַדְּשֵׁי
שְׁבִיעִי. כָּל־יִשְׁבְּעוּ וַיִּתְּעַנְּגוּ
מְטוֹבָךְ. וּבְשִׁבְעִי רָצִיתָ בּוֹ
וְקִדְשָׁתוֹ חֲמִידַת יָמִים וְאוֹתוֹ
קִרְאָתָהּ. וְזָכַר לַמַּעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית:
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.
מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם וְעֲלֵינוּ.
טוֹב וּמִטִּיב הַדָּרֶשׁ־לָנוּ.

aus der Fülle deiner Barmherzigkeit. O, erbaue es bald wieder, und vergrößere seine Herrlichkeit. Unser Vater! unser König! enthülle den Glanz deiner Herrschaft über uns, erscheine und erhebe dich über uns vor den Augen aller Lebenden, vereine unsere Zerstreuten aus den Völkern, und sammle unsere Versprengten wieder aus den fernsten Gegenden der Erde. Bringe uns nach Zion, deiner Residenz, in Jubel, und nach Jeruschalaim, deinem heiligen Tempel, zur ewigen Freude! Dort wollen wir unsere Pflichtopfer zubereiten, die täglichen Opfer nach ihrer Ordnung, und die Zugabsopfer nach ihrer Vorschrift; auch das Zugabsopfer (dieses Sabbathtages und das Zugabsopfer) dieses achten Tages als Verhaltungsfest wollen wir zubereiten und dir in Liebe darbringen, nach dem Geheiß deines Willens, wie Du uns vorge-schrieben hast in deiner Lehre, durch Moscheh deinen Knecht, wie er es aus dem Munde deiner Herrlichkeit vernommen, welches also lautet:

(Am Sabbath.) „Am Sabbathtage (opfert) einjährige Lämmer, zwei ohne Fehler, und zwei Zehnthheil seines Mehl als Opfergabe mit Del eingerührt, nebst dem dazu bestimmten Trankopfer. Dieses ist

מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים.
וְתִבְנֶהוּ מִהֲרָה וְתִגְדֹּל
כְּבוֹדוֹ: אֲבִינוּ מַלְכֵנוּ. גְּלֵה
כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מִהֲרָה
וְהוֹפֵעַ וְהַנֶּשֶׂא עָלֵינוּ. לְעֵינֵי
כָל־חַי. וְקָרַב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין
הַגּוֹיִם. וְנַפְּזוֹתֵינוּ כָּנֶם
מִיִּרְכַּת־אָרֶץ. וְהִבִּיאֵנוּ
לְצִיּוֹן עִירְךָ בִּרְנָה.
וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ
בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה
לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבָּנוֹת חֲבֹתֵינוּ
תְּמִידִים כְּסֹדְרָם וּמוֹסָפִים
כְּהַלְכָתָם: (וְאֶת־מוֹסֵף יוֹם הַשַּׁבָּת
הַזֶּה). וְאֶת־מוֹסֵף יוֹם הַשְּׁמִינִי
חַג הָעֶצְרֶת הַזֶּה נַעֲשֶׂה
וְנִקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה.
כְּמִצְוַת רַצוֹנְךָ. כְּמוֹ
שִׁכְתַּבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ.
עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ. מִפִּי
כְּבוֹדְךָ. כְּאֲמֹר:

לֵשֶׁבֶת וּבֵיּוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כִבְשִׁים
בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים
סֵלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְנִסְכּוֹ:

נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקִים אַמוֹנְתוֹ לַיִשְׁנֵי
עֶפְרַי. מִי כְמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרֹת וּמִי רוֹמָה לָךְ מֶלֶךְ מִמִּית
וּמַחֲיָה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמַן אַתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מַחֲיֵה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וְקָדוֹשִׁים בְּכָל־יּוֹם
יְהַלְלוּךָ סֵלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְּחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְשׁוֹנוֹת. וְקִדְשָׁתָנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקִרְבַּתָּנוּ
מִלִּבְנוֹ לַעֲבוּרְתֶּךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קִרְאָתָּ:
וּתְתֵן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה (שְׁבָחוֹת לְמִנְיָחָה ו) מוֹעֲדִים
לְשִׂמְחָה. חַגִּים וְזִמְנִים לְשִׁשּׁוֹן אֶת־יּוֹם (הַשְּׁבָת הַזֶּה וְאֶת־יּוֹם)
הַשְּׁמִינִי חַג הָעֶצֶרֶת הַזֶּה זְמַן שְׂמִחָתָנוּ (בְּאַהֲבָה) מִקְרָא־
קָדֶשׁ. וְזָכַר לִיצִיאַת מִצְרַיִם:

Ach! unserer Sünden wil-
len sind wir vertrieben aus
unserem Lande, verbannt von
unserem Erdreiche hinweg, und
wir können nicht mehr hinauf
wallen, nicht mehr erscheinen,
um Dich anzubeten, und
unsere Pflicht zu erfüllen
in dem von dir erwähl-
ten Tempel, in jenem gro-
ßen und heiligen Bohnstige,
der deinen Namen geführt, we-
gen der Gewalt, welche ent-
zügelt eindrang in dein Sei-
ligthum. Möge es dir wohl-
gefallen, Ewiger, unser Gott!
Gott unserer Urbäter! all-
barmherziger König! dich un-
ser und deines Seligthumes
wieder liebeich anzunehmen,

וּמִפְּנֵי חַטָּאתֵינוּ גָּלֵינוּ
מֵאַרְצֵנוּ וּנְתַרְחַקְנוּ מֵעַל
אֲדָמָתָנוּ. וְאִין אֲנַחְנוּ יְכוּלִים
לַעֲכֹז וּלְרַאֲתוֹ לְהַשְׁתַּחֲוֹת
לְפָנֶיךָ. וְלַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ
בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ. בְּבֵית
הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שְׁנִקְרָא
שִׁמְךָ עֲרִיו. מִפְּנֵי הַיָּד
שְׁנִשְׁתַּלַּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ: יְהִי
רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ. יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְאֵלֵהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן.
שֶׁתִּשׁוּב וְתִרְחַם וְעָלֵינוּ וְעַל

ת פ ל ת מ ו ס פ

ועתה יגדל נא כח אדני כאשר דברת לאמר:
זכור רחמיה יי וחסדיה כי מעולם היתה:

יתגדל ויתקדש שמה רבא בעלמא די-ברא כרעותה
וימליך מלכותה בחייוכון וביומיכון ובחיי דכל-בית
ישראל בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן:

יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא.

יתברך וישתבח ויתפאר ויתרמם ויתנשא ויתהדר ויתעלה
ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעילא מן כל-
ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא דאמירן בעלמא
ואמרו אמן:

מכריזין משיב הרוח ומוריד הגשם כדי שגם הלכזר יזכירהו בתפלתו.
אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך:

ברוך אתה יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם
אלהי יצחק ואלהי יעקב האל הגדול הגבור והנורא אל
עליון גומל חסדים טובים וקונה הכל וזוכר חסדי אבות
ומביא גואל ולבני בניהם למען שמו באהבה: מלך עוזר
ומושיע ומגן. ברוך אתה יי מגן אברהם:

אתה גבור לעולם אדני מחיה מתים אתה. רב להושיע:

משיב הרוח ומוריד הגשם:

מכלל חיים בחסד מחיה מתים ברחמים רבים סומך

*) Die Uebersetzung von אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך bis ליציאת מצרים זכור ליציאת מצרים siehe im Abendgebet
Seite 33 — 34.

Berg des Herrn besteigen? wer stehen auf seiner heiligen Stätte? — Wer reiner Hände und lautern Herzens, der nie zur Falschheit seine Seele trägt und nie dem Truge zugeschworen. Er empfängt Segen vom Ewigen und Tugendlohn von dem Gotte seines Heils. Also ist sein aufstrebendes Geschlecht — so Jakob's — die dein Antlitz suchen. — Erhebet, Pforten, euere Häupter empor; erhebet euch, ewige Thore! daß einziehe der König der Herrlichkeit! — Wer ist der König der Herrlichkeit? — Gott ist's, der Mächtige und Starke — Gott, der Starke in Schlachten! Erhebet, Pforten, euere Häupter empor; erhebet euch, ewige Thore! daß einziehe der König der Herrlichkeit! — Wer ist der König der Herrlichkeit? Gott Bekeath ist der König der Herrlichkeit — Selah!

Beim Hineinstellen der Tora in die heilige Lade.

Als die Lade niedergelegt war, sprach Moscheh: Ruhe nunmehr, o Ewiger! unter der Menge der Tausende Jisra-
el's! Ziehe ein, o Herr! in deinen Ruhe-
sitz — Du und die Lade deiner
Herrlichkeit. Laß Tugend deine Prie-
ster kleiden, laß deine Lieblinge froh-
locken. Deines Knechtes David wil-
len, verweigere nicht, was dein Ge-
salbter fleht. — Eine heilsame Lehre
habe ich euch gegeben, verlaßt nicht
mein Gesetz. — Sie ist ein Baum des
Lebens denjenigen, die fest an sie
halten, und die ihr treu bleiben,
werden glücklich. Ihre Wege sind
Wege der Bönne und ihre Bahn
ist friedlich. Führe uns zu dir zu-
rück, o Ewiger! damit wir zu dir
lehren; erneuere unsere Tage, gleich
jenen der glücklichen Vorzeit.

יְכוֹנֶנָּה: מִי יַעֲלֶה בְּהָרַי וּמִי
יָקוּם בְּמָקוֹם קָדְשׁוֹ: נָקִי כַפַּיִם
וְכֹר לֵבָב אֲשֶׁר לֹא נָשָׂא לִשְׂוֹא
נַפְשׁוֹ וְלֹא נִשְׁבַּע לְמַרְמָה: יִשָּׂא
בְּרָכָה מֵאֵת יי וְצִדְקָה מֵאֱלֹהֵי
יִשְׁעוֹ: זֶה הָדֹר הָרָשׁוּ מִבְּקִשֵּׁי
פָּנֶיךָ יַעֲקֹב סֵלָה: שָׂאוּ שְׁעָרִים
רֵאשֵׁיכֶם וְהִנֵּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם
וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ
הַכְּבוֹד יי עֲזוֹז וְגִבּוֹר יי גִּבּוֹר
מִלְחָמָה: שָׂאוּ שְׁעָרִים וְרֵאשֵׁיכֶם
וּשָׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹא מֶלֶךְ
הַכְּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד
יי צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סֵלָה:

וּבִנְחָה יֹאמַר שׁוּבָה יי רַבְּבוֹת
אֱלֹפֵי יִשְׂרָאֵל: קוּמָה יי לְמִנוּחֶתְךָ
אֶתָּה וְאַרְזֹן עֲנֶיךָ: כְּהִנֵּיךָ יִלְבָּשׁוּ-
צִדְקָה וְחִסְדֶּיךָ יִרְנֶנוּ: בְּעִבּוֹר דָּוִד
עֲבָדְךָ אֶל־תָּשֹׁב פָּנֶי מִשִּׁיחָךָ: כִּי
לָקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרַתִּי אֶל
תַּעֲזוּבוּ: עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים
בָּהּ וְתוֹמְכֶיהָ מֵאֲשֶׁר: הִרְכִּיחַ
הִרְכִּי־נַעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם:
הִשִּׁיבֵנוּ יי וְאֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חֲדָשׁ
יָמֵינוּ כְּקֶדְמָם:

מַעֲשֵׂיָהּ וְחִסְדֵּיהָ יְבָרְכֶנָּה: כְּבוֹד מַלְכוּתָהּ יֹאמְרוּ וּגְבוּרַתָּהּ
יְדַבְּרוּ: לְהוֹדִיעַ בְּנֵי הָאָדָם גְּבוּרָתוֹ וְכְבוֹד הַדָּר מַלְכוּתוֹ:
מַלְכוּתָהּ מַלְכוּת כָּל-עוֹלָמִים וּמִמְשַׁלְתָּהּ בְּכָל-דּוֹר וָדָר:
סוּמָה יִי לְכָל-הַנְּפִלִים וְזוֹקָף לְכָל-הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כָל אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל וְאַתָּה נָתַן לָהֶם אֶת-אֲכָלָם בְּעֵתוֹ: פּוֹתַח אֶת-יְדֶיךָ
וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל-חַי רָצוֹן: צַדִּיק יִי בְּכָל-הַדְּרָכָיו וְחֹסֶד בְּכָל-
מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יִי לְכָל-קָרְאָיו לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאָהוּ בְּאֵמֶת:
רָצוֹן יִרְאִיו יַעֲשֶׂה וְאַתָּה שׁוֹעֲתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יִי אֶת-
כָּל-אֲהָבָיו וְאַתָּה כָּל-הַרְשָׁעִים יִשְׁמִיד: תִּהְיֶה לָּךְ יִי יְדִבְרֵ-פִי
וְיִבְרַךְ כָּל-בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וְאַנְחֵנוּ נִבְרַךְ יְיָ
מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

Der Vorbeter beim Zurücktragen der Tora.

Alles lobe des Ewigen Na-
men! denn sein Name allein
ist hoch erhaben.

(Die Gemeinde.) Seine Majestät
überstrahlt Erde und Himmel. Er
hebet seines Volkes Glück, den Ruhm
aller seiner Lieblinge, sie, die Spross-
sen Israel's, seines ihm verwand-
ten Volkes. Hallelujah,

יְהַלְלוּ אֶת-שֵׁם יְיָ כִּי
נִשְׁגָּב שְׁמוֹ לְבָדּוֹ:

וְהַקֵּהל עוֹנִים הוֹדוּ עַל-אֶרֶץ וּשְׁמַיִם
וַיִּרְם קָרָן לַעֲמוֹ תִּהְיֶה לְכָל-
חִסְדֵּיוֹ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל עִם קָרוֹבוֹ
הַלְלוּיָהּ:

Am Sabbath wird das untenstehende Lieder gesagt.

(Psalm 24) Psalm David's. Des
Ewigen ist die Erde und was sie füllt,
die Welt und ihre Bewohner. Er hat
an Meeren sie gegründet, und sie an
Strömen festgesetzt. Wer darf den

כִּי לְדָוִד מִזְמוֹר לַיְיָ הָאֶרֶץ
וּמִלֹּאֲהָ תִּבֵּל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי
הוּא עַל יַמִּים יִסְדָּהָ וְעַל נְהָרוֹת

(*) כֵּט מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיְיָ בְּנֵי אֱלֹהִים הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד וְעוֹ: הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד
שְׁמוֹ הַשְׁתַּחֲוִי לַיְיָ בְּהִדְרַת-קֹדֶשׁ: קוֹל יִי עַל-הַיָּמִים אֶל-הַכְּבוֹד הָרָעִים יִי עַל-
מִים רַבִּים: קוֹל-יִי בִכְחַ קוֹל יִי בְּהִדְרַת: קוֹל יִי שִׁבְרֵ אַרְזִים וְיִשְׁבַּר יִי אֶת-
אַרְזֵי הַקְּבָנוֹן: וַיִּרְקִידֵם כְּמוֹ-עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׁרְיוֹן כְּמוֹ בֶן-רֶאֱמִים: קוֹל-יִי חֲצֹב
לְהַבֹּרֶת אֵשׁ: קוֹל יִי יַחֲלִיל מִדְּבַר יַחֲלִיל יִי מִדְּבַר קֹדֶשׁ: קוֹל יִי יַחֲלִיל אֵילֹת
וַיַּחֲשֶׁף יַעֲרוֹת וּבִהְכָּלוּ כָּלוּ אִמֵּר כְּבוֹד: יִי לְמַבּוֹל יִשָּׁב וְיִשָּׁב יִי מֶלֶךְ לְעוֹלָם:
יִי עוֹ לַעֲמוֹ יִתֵּן יִי יִבְרַךְ אֶת-עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם: וּבִנְחָה יֹאמֵר

*) Die Uebersetzung vom 29. Psalm siehe nach Mincha-Gebet Seite 17.

göttlichen Mannes: Preiset, Nationen! glücklich sein Volk, denn er rächt seiner Diener Blut, er übt Strafe an seinen Feinden, und süht sein Volk und seinen Boden ¹⁾. Und durch deine Diener, die Propheten, steht geschrieben: Einst räche ich ihr Blut, das ich noch ungerochen ließ, ich, der Ewige, der in Zion thront ²⁾. Und in den heiligen Psalmen heißt es: Warum sollen die Heiden sprechen: Wo ist ihr Gott? Möge kund werden unter den Heiden vor unsern Augen die Strafe für das vergossene Blut deiner Knechte ³⁾. Dasselbst lautet es: Denn der das Blut fordert, hat ihrer gedacht und nicht vergessen den Schrei der Gedrückten ⁴⁾. Ferner heißt es: Er hält Gericht unter den Völkern, häuft Leichen — zerschmettert Häupter auf weitem Lande. — Wer aus dem Bache am Wege trinken muß, kann der darob stolz das Haupt erheben ⁵⁾?

הָאֱלֹהִים הִרְגִּינוּ גּוֹיִם עִמּוֹ כִּי דַם-עַבְדָּיו יָקֻם. וְנָקָם יֵשִׁיב לְצָרָיו. וְכִפֹּר אֶדְמָתוֹ עִמּוֹ: וְעַל-יְדֵי עַבְדֶּיךָ הִנְבִּיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. וְנִקְרָתִי דָמָם לֹא-נִקְרָתִי. וַיֵּי שָׁכֵן בְּצִיּוֹן: וּבִכְתָּבֵי הַקֹּדֶשׁ נֶאֱמַר. לָמָּה וַיֹּאמְרוּ הַגּוֹיִם אֵיךְ אֱלֹהֵיהֶם יִדְעוּ בַּגּוֹיִם לְעֵינֵינוּ נִקְמָת דַּם-עַבְדֶּיךָ הַשָּׁפוּךְ: וַאֲמַר כִּי-דוֹרֶשׁ דָּמִים אֹתָם וְזָכַר לֹא שָׁכַח צַעֲקַת עֲנָוִים: וַאֲמַר יָדִין בַּגּוֹיִם מִלֵּא גְוִיּוֹת. מִחֵץ רֹאשׁ עַל-אֶרֶץ רַבָּה: מִנַּחַל בְּדִרְךָ יִשְׁתָּה עַל-בְּנֵי יָרִים רֹאשׁ:

Die Uebersetzung von אשרי siehe oben im Mincha-Gebet Seite 2.

אֲשֶׁרִי יוֹשְׁבִי בֵיתְךָ עוֹד יִהְיֶה לְךָ סֵלָה:

אֲשֶׁרִי הָעַם שָׁכָכָה לוֹ אֲשֶׁרִי הָעַם שְׂיֵי אֱלֹהִיו:

קָמָה תִּהְיֶה לְדוֹר אַרְוַמָּה אֱלֹהֵי הַמֶּלֶךְ וְאַבְרָכָה שְׁמָךְ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל-יוֹם אַבְרָכְךָ וְאַהֲלִלָה שְׁמָךְ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדָלְתוֹ אֵין חֶקֶר: דוֹר לְדוֹר יִשְׁבַּח מַעֲשֵׂיךָ וְגִבּוֹרֶתֶיךָ יִגִּידוּ: הִדָּר כְּבוֹד הַדּוֹר וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה: וְעִזּוֹ נִזְרָאוֹתֶיךָ יֹאמְרוּ וְגִדְלָתְךָ אֲסַפְרֶנָּה: וְזָכַר רַב טוֹבָךָ יִבְיָעוּ וְצַדִּיקְתְּךָ יִרְגִּנוּ: חֲנוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶץ אֲפִים וְגִדְל חֶסֶד: טוֹב יְיָ לְכָל וְרַחֲמָיו עַל כָּל-מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל-

¹⁾ 5. M. 32, 43. ²⁾ Joel 4, 21. ³⁾ Ps. 79, 10. ⁴⁾ Das. 5, 13. ⁵⁾ Das. 110, 6—7. Der Verfasser dieses Seelengebetes, das für die Jetztzeit nicht mehr passen dürfte, hat hier eine der schwierigsten Psalmstellen als Citate angeschlossen, eine Stelle, die sich auf ein historisches Ereigniß, entweder zur Zeit David's, oder nach Andern (siehe Raschi) zur Zeit Hiskija's, wo das weite Land (das Land Nabab) auf Assyrien (Aschur) deuten soll, beziehen muß. Der Verfasser des Gebetes hat den Schlußvers wahrscheinlich fragend genommen: Kann nämlich der, welcher, um dem Strafgerichte zu entgehen, auf der Flucht begriffen ist, und erschöpft, den Durst aus dem auf seinem Fluchtwege befindlichen Bache löschen muß, stolz das Haupt erheben? —

Jakob's, Sara's, Ribka's, Rachels und Leah's, so wie mit jenen aller frommen Männer und Frauen, welchen die Wonne des Paradieses geworden — Amen!

יִצְחָק וַיַּעֲקֹב שָׂרָה רַבֵּקָה רַחֵל
וְלֵאָה וְעַם שְׂאֵר צְדִיקִים וְצַדִּיקָנוֹת
שְׁבִגְן עֶרֶן וְנֹאמַר אָמֵן:

בעבור נשמות המומתים לכבוד ה'.

יִזְכּוֹר אֱלֹהִים נִשְׁמַת (פ"ב"פ) וְנִשְׁמֹת כָּל קְרוֹבֵי וְקְרוֹבוֹתֵי הֵן
מִצַּד אָבִי הֵן מִצַּד אִמִּי שֶׁהוֹמָתוּ הֵן שֶׁנֶּהְרְגוּ הֵן שֶׁנִּשְׁחָטוּ
וְשֶׁנִּשְׂרָפוּ וְשֶׁנִּטְבְּעוּ וְשֶׁנֶּחֱנְקוּ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם בְּעִבּוֹר שְׂאֵתָן
צַדִּיקָה בְּעֵר הַזְכָּרַת נִשְׁמֹתֵיהֶם וּבְשִׁכְרָה זֶה תִּהְיֶינָה נַפְשֹׁתֵיהֶם
צָרוּרוֹת בְּצָרוֹר הַחַיִּים עִם נִשְׁמֹתֵיהֶם שֶׁל אֲבֹרָהּם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב
שָׂרָה רַבֵּקָה רַחֵל וְלֵאָה וְעַם שְׂאֵר צְדִיקִים וְצַדִּיקָנוֹת שְׁבִגְן
עֶרֶן וְנֹאמַר אָמֵן:

כחון חומר

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אֲבֹרָהּם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב הוּא יְבָרֶךְ אֶת
רַבִּי (פ"ב"פ) בְּעִבּוֹר שְׁנֵדָר צַדִּיקָה בְּעֵר הַנִּשְׁמֹת שֶׁהוֹזְכִיר הַיּוֹם
לְכַבֹּד הַמָּקוֹם וּלְכַבֹּד הַתּוֹרָה וּלְכַבֹּד הַרְגֵל וּבְשִׁכְרָה זֶה
הַקְדוּשָׁה בָּרוּךְ הוּא יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּצִּילֵהוּ מִכָּל צָרָה וְצוּקָה וּמִכָּל
נֶגַע וּמַחֲלָה וַיּוֹצִיֵהוּ לְעֹלֹת לְרֵגֶל וַיִּשְׁלַח בְּרַכָּה וְהַצִּלָּה
בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדָיו עִם כָּל יִשְׂרָאֵל אֲחִיו וְנֹאמַר אָמֵן:

Möge der Vater der Barmherzigkeit, der in den Himmelhöhen thronet, in seiner überschwänglichen Milde, der Frommen, Redlichen und Schuldlosen erbarmungsvoll eingedenk sein, so wie der heiligen Gemeinden, die ob der Heiligung des göttlichen Namens ihr Leben Preis gegeben. Die durch Liebe und Seligkeit im Leben verbunden, hat auch der Tod nicht geschieden. Schneller als Adler, stärker als Löwen waren sie, wo es galt den Willen ihres Schöpfers, das Verlangen ihres Horts zu vollziehen. O! daß der Allmächtige ihrer zum Guten gedachte mit den übrigen Frommen der Welt, und das unschuldig vergossene Blut seiner Knechte räche, wie verzeichnet ist in der Lehre Moscheh's, des

אֲבֵ הַרְחָמִים. שֶׁכֵּן מְרוֹמִים. בְּרַחֲמָיו
הַעֲצוּמִים. הוּא יִפְקֹד בְּרַחֲמִים. הַחֲסִידִים
וְהַיִּשְׂרִים וְהַתְּמִימִים. קִהְלוֹת הַקֹּדֶשׁ שֶׁמִּסְרוּ
נַפְשָׁם עַל קְדֻשַׁת הַשֵּׁם. הַנֶּאֱהָבִים וְהַנֶּעֱיָמִים
בְּחַיֵּיהֶם וּבְמוֹתָם לֹא נִפְרְדוּ. מִנִּשְׁרָיִם קְלוּ
וּמֵאֲרִיזוֹת גָּבְרוּ. לַעֲשׂוֹת רָצוֹן קוֹנָם. וְחַפְצוֹ
צוּרָם. יִזְכְּרֵם! אֱלֹהֵינוּ לְטוֹבָה עִם שְׂאֵר
צְדִיקֵי עוֹלָם וַיִּנְקוֹם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת דָּם
עַבְדֵּי הַשָּׁמַיִם: כְּכַתוּב בַּתּוֹרָה מֹשֶׁה אִישׁ

סדר הזכרת נשמות.

Gebet für das Seelenheil der Verstorbenen.

Gebet für den Vater.

בעבור נשמת האב.

Der Allmächtige sei der Seele meines verewigten theuern Vaters ¹⁾ in Gnaden eingedenk; möge sie, für deren Heil ich eine fromme Spende angelobe, eingethan sein im Schatze der Unsterblichkeit, vereint mit den Seelen Abraham's, Jizchak's und Jakob's, Sara's, Ribka's, Rachel's und Leah's, so wie mit jenen aller frommen Männer und Frauen, welchen die Wonne des Paradieses geworden — Amen!

יִזְכּוֹר אֱלֹהִים נִשְׁמַת אָבִי
מוֹרִי (פ"ב"פ) שֶׁהָלַךְ לְעוֹלָמוֹ בְּעִבּוֹר
שְׁאֲנִי נוֹדֵר צְדָקָה בְּעֶרְוֹ בְּשֹׁכֵר
זֶה תִּהְיֶה נַפְשׁוֹ צְרוּרָה בְּצִרוֹר
הַחַיִּים עִם נִשְׁמוֹת אַבְרָהָם יִצְחָק
וְיַעֲקֹב שָׂרָה רַבְקָה רָחֵל וְלֵאָה
וְעִם שְׂאֵר צְדִיקִים וְצְדִיקָנוֹת שְׁבִגְן
עֶדֶן וְנֹאמַר אָמֵן:

Gebet für die Mutter.

בעבור נשמת האם.

Der Allmächtige sei der Seele meiner verewigten theuern Mutter ²⁾ in Gnaden eingedenk; möge sie, für deren Heil ich eine fromme Spende angelobe, eingethan sein im Schatze der Unsterblichkeit, vereint mit den Seelen Abraham's, Jizchak's und Jakob's, Sara's, Ribka's, Rachel's und Leah's, so wie mit jenen aller frommen Männer und Frauen, welchen die Wonne des Paradieses geworden — Amen!

יִזְכּוֹר אֱלֹהִים נִשְׁמַת אִמִּי
מוֹרֵתִי (פ"ב"פ) שֶׁהָלְכָה לְעוֹלָמָהּ
בְּעִבּוֹר שְׁאֲנִי נוֹדֵר צְדָקָה בְּעֶרְוָהּ
וּבְשֹׁכֵר זֶה תִּהְיֶה נַפְשָׁהּ צְרוּרָה
בְּצִרוֹר הַחַיִּים עִם נִשְׁמוֹת אַבְרָהָם
יִצְחָק וְיַעֲקֹב שָׂרָה רַבְקָה רָחֵל
וְלֵאָה וְעִם שְׂאֵר צְדִיקִים וְצְדִיקָנוֹת
שְׁבִגְן עֶדֶן וְנֹאמַר אָמֵן:

Gebet für Großeltern, Geschwister und sonstige Verwandte.

בעבור נשמת האב ואם הזקנים ויתר הקרובים.

Der Allmächtige sei der Seelen meiner verewigten theuern Großeltern, Geschwister und Verwandten in Gnaden eingedenk; mögen sie, für deren Heil ich eine fromme Spende weihe, eingethan sein im Schatze der Unsterblichkeit, vereint mit den Seelen Abraham's, Jizchak's und

יִזְכּוֹר אֱלֹהִים נִשְׁמוֹת אָבִי וְאִמִּי
זְקֵנִי וְזִקְנוֹתֵי הַדּוֹר וְדוֹרוֹתֵי אָחִי
וְאֶחָיוֹתִי בֵּין מִצְרַיִם אָבִי בֵּין מִצְרַיִם
אִמִּי שֶׁהָלְכוּ לְעוֹלָמָם בְּעִבּוֹר
שְׁאֲנִי נוֹדֵר צְדָקָה בְּעֶרְוָם וּבְשֹׁכֵר
זֶה תִּהְיֶינָה נַפְשׁוֹתֵיהֶם צְרוּרוֹת
בְּצִרוֹר הַחַיִּים עִם נִשְׁמוֹת אַבְרָהָם

¹⁾ ²⁾ Hier wird der Name eingeschaltet.

Segne die Minister, Rätthe und alle Behörden, gib ihnen Kraft und Einsicht, daß sie ihren Beruf zum Heile der Gesamtheit erfüllen.

Wende in deiner Barmherzigkeit von unserem Vaterlande, von dieser Stadt und allen ihren Bewohnern jegliches Unheil ab, jegliche Krankheit und Plage, jegliche Gefahr und Unruhe, auf daß Segen und Gedeihen, Friede und Ruhe herrsche im Lande und in unserer Mitte.

Also sei es dir wohlgefällig. — Amen!

גם יועצי המלך אנשי סודו. וכל העומדים על פקודתו ברוכים יהיו ליי. רוח חכמה עצה וגבורה עליהם תנוח. למען ישמרו את משמרתם לעשות הטוב והישר לכל יושבי הארץ.

אנא האל! הסר נא ברחמיה הרבים מיושבי העיר הזאת ומכל שוכני ארצנו. כל חלי וכל מרה. כל נגע וכל פגע רע. יפרה ישע ויפרח שלום בארצנו. ושבע שמחות ישכון בקרבנו.

כה יוסיף יי וכה יתן. אמן.

Für Sabbath.

Er, der unsere Urväter Abraham, Jizchak und Jakob gesegnet hat, der segne diese ganze fromme Gemeinde und alle andern frommen Gemeinden; sie, ihre Weiber, ihre Söhne, ihre Töchter und alle ihre Angehörigen. Er segne diejenigen, welche der Andacht Bethäuser weihen, so wie jene, welche dahin kommen zu beten; er segne diejenigen, welche Lichter zur Beleuchtung und Wein zum Kidusch und Sabdalah ¹⁾, Brod den Wanderern und Almosen den Armen spenden, so wie Alle, welche das Gemeinwesen gewissenhaft verwalten. Der Heilige, Hochgelobte vergelte ihnen nach ihrem Verdienste, wende ab von ihnen jede Krankheit, heile ihre körperliche Gebrechlichkeit, vergebe alle ihre Sünden, und verleihe Segen und Glück allen ihren Unternehmungen, wie auch allen Brüdern in Jisrael. Amen.

מי שברך אבותינו אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את כל הקהל הקדוש הזה. עם כל קהלות הקדש. הם ונשיהם ובניהם ובנותיהם. וכל אשר להם. ומי שמיוחדים בתי כנסיות לתפלה. ומי שבאים בתוכם להתפלל. ומי שנותנים גר למאור ויין לקדוש ולהבדלה. ופת לאורחים. וצדקה לעניים. וכל מי שעוסקים בצרכי צבור באמונה. הקדוש ברוך הוא ישלם שכרם. ויסיר מהם כל מחלה. וירפא לכל גופם. ויסלח לכל עונם. וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידיהם. עם כל ישראל אחיהם ונאמר אמן: תפלה למלכות יר"ה.

¹⁾ Wein zum Segensspruch beim Ein- und Ausgange des Sabbath's und der Feiertage.

G e b e t

für das Wohl

Sr. Maj. des Kaisers, Ihrer Maj. der Kaiserin, des ganzen Kaiserhauses, der Behörden und des Vaterlandes.

Herr der Welt und König der Könige, dessen Reich sich erstreckt über Alles im Himmel und auf Erden, der Du den Sterblichen hast mitgetheilt von dem Glanze deiner Majestät! Segne aus der Fülle deiner himmlischen Gnade unsern erhabenen

K a i s e r

Ferdinand den Ersten!

Verleihe Ihm Kraft, Gesundheit und langes Leben, gib allen seinen Unternehmungen zum Heile seiner Völker deinen Schirm und deinen Beistand!

Segne und erhalte unsere erhabene

K a i s e r i n

Maria Anna Carolina

und

die sämtlichen Sprösslinge des erlauchten Kaiserhauses.

תפלה

בעד שלום

המלך והמלכה יר"ה, ושלום זרע המלוכה, ויועצי המלך, ושלום ארצות כמשלחן.

אל עולם מלך מלכים. המושל בשמים ממעל ועל הארץ מתחת. אשר אצלת מהוד הדר מלכותך על בני תמותה. פתח אוצר ברכת שמיך. ומשוך חסדך לארוננו המרום

ק י י ז ע ר

פֶּעֶרְדִּינַאנְד הֶרְאֵשׁוֹן

חִזְקָהוּ וְאַמְצָהוּ וְהֶאֱרִךְ יָמָיו וְשָׁנוּתָיו. הַצְלִיחֵהוּ בְּכָל דְּרָכָיו. תְּמוּךְ אֲשׁוּרָיו בְּכָל אֲשֶׁר יִפְנֶה לְדְרוֹשׁ טוֹב לְעַם הַחוֹסִים בְּצִלוֹ: בָּרֶךְ נָא הָאֵל. הַגְבִּירָה הַמְּפֹאָרָה הַמַּלְכָּה

מֵאֲרִיא אֲנָנָא קֶאֱרֵאֲלִינָא וְכָל נְטָעֵי נְעֻמָּנִים זֶרַע הַמְּלוּכָה:

Für Sabbath

Sinne der heiligen Lehre — dieser ganzen frommen Gemeinde, den Vornehmsten und den Geringsten, den Kindern und den Weibern. Der Weltregent segne euch, und lasse euer Leben fruchtbringend, euere Tage viel und euer Dasein verlängert werden. Er schütze und schirme euch vor jedem Uebel und vor jedem Mißgeschick. Der himmlische Gebieter sei euer Schutz zu jeder Zeit und Stunde. — Amen!

מִפְתָּגֵי אוֹרֵיתָא: לְכָל קְהֵלָא קְדִישָׁא הָדִין. רַבְרְבִיא עִם זַעֲרִיא. טַפְלָא וְנָשִׂיא: מַלְכָּא דְעֵלְמָא יְבָרַךְ יִתְכּוֹן. יִפִּישׁ חַיִּיכּוֹן. וְיִסְגֵּי יוֹמִיכּוֹן. וְיִתֵּן אֲרָכָא לְשָׁנִיכּוֹן. וְתַתְּפַרְקוֹן וְתִשְׁתַּזְבּוּן. מִן כָּל עָקָא. וּמִן כָּל מַרְעִין בִּישׁוֹן: מָרֻן דִּי בְּשָׁמְיָא יֵהֵא בְּסַעֲדִיכּוֹן. כָּל זְמַן וְעַדָּן. וְנֹאמַר אָמֵן:

zur Wonne, zur Ehre und zur Verherrlichung — ob diesen allen, Ewiger, unser Gott! danken wir dir und preisen dich; gepriesen werde dein Name im Munde aller Lebenden für immer und in Ewigkeit. Gebenedeiet seist Du, Ewiger, der Du geheiligt hast (den Sabbath und) Zisrael und die festlichen Zeiten.

וּלְשִׁמְחָה לְכָבוֹד וּלְתַפְאֶרֶת
עַל הַכֹּל יי אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ
מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתְךָ
יִתְבָּרֶךְ שְׁמֶךָ בְּפִי כָל־חַי
תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ
אַתָּה יי מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ)
יִשְׂרָאֵל וְהַזְמָנִים:

Am Sabbath wird nach der הפטרה dieses gebetet.

Vom Himmel werde beschieden Befreiung, Gunst, Gnade, Erbarmen, Lebensdauer, reichliche Nahrung, himmlische Obhut, körperliche Gesundheit und heilsame Erleuchtung, eine lebenskräftige und dauernde Nachkommenschaft, eine Nachkommenschaft, für die nie schwinde und nie untergehe der ohne Sinn der heiligen Lehre — unsern Meistern, Lehrern der frommen Gemeinden, im Lande Zisraels und in Babel, den Vorgesetzten zur Verkündigung des göttlichen Wortes, den Häuptern der zerstreuten Glaubensbrüder, den Vorstehern der Schulen und den Stiftern des Friedens, allen ihren Jüngern und Schülern, und Allen, die das heilige Gesetz verbreiten. Der Weltregent segne sie, lasse ihr Leben fruchtbringend, ihre Tage viel und ihr Dasein verlängert werden. Er schütze und schirme sie vor jedem Uebel und vor jedem Mißgeschick. Der himmlische Gebieter sei ihr Schutz zu jeder Zeit und Stunde. Amen.

O, möge vom Himmel beschieden werden Befreiung, Gunst, Gnade, Erbarmen, langes Leben, reichliche Nahrung, himmlische Obhut, körperliche Gesundheit und heilsame Erleuchtung; eine lebenskräftige und dauernde Nachkommenschaft, eine Nachkommenschaft, der nichts schwinde und nichts untergehe vom hohen

יְקִים פִּירְקָן מִן שְׁמַיָא חֲנָא וְחֶסֶדָא וְרַחֲמֵי
וְחַיֵּי אַרְיֵכִי וּמִזֻּגֵי רוּיְחֵי וְסִיעָתָא דְשְׁמַיָא.
וּבְרִיּוֹת גּוֹפָא. וְנִהוּרָא מַעֲלִיא: וְרַעָא חֲיָא
וְקִיָּמָא. וְרַעָא דִּי לֹא יִפְסוּק. וְדִי לֹא יִבְטוּל
מִפְתָּגְמֵי אוֹרִיתָא: לְמַרְנָן וְרַבָּנָן חֲבוּרָתָא
קִדִּישָׁתָא. דִּי בְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל. וְדִי בְּבָבֶל.
לְרִישֵׁי כְּלָה. וְלְרִישֵׁי גִלּוּתָא. וְלְרִישֵׁי
מַחֲבֵתָא. וְלְדִינֵי דְבָבָא. לְכָל תַּלְמִידֵיהוֹן.
וְלְכָל תַּלְמִידֵי תַּלְמִידֵיהוֹן. וְלְכָל מִן דְּעִסְקִין
בְּאוֹרִיתָא. מְלָכָא דְעֵלְמָא יְבָרֶךְ יְרֵמְיָהוֹן.
יִפִּישׁ חַיֵּיהוֹן. וְיַסְגֵּא יוֹמֵיהוֹן. וְיִתֵּן אֲרַכָּא
לְשָׁנֵיהוֹן. וְיִתְפָּרְקוּן וְיִשְׁתַּוְּבוּן מִן כָּל עָקָא.
וּמִן כָּל מַרְעִין בִּישׁוֹן: מָרָן דִּי בְשְׁמַיָא.
יְהֵא בְּסַעֲדָהוֹן. כָּל זְמַן וָעֵדָן וְנֵאמַר אֱמֵן:

יְקִים פִּירְקָן מִן שְׁמַיָא חֲנָא וְחֶסֶדָא וְרַחֲמֵי
וְחַיֵּי אַרְיֵכִי וּמִזֻּגֵי רוּיְחֵי וְסִיעָתָא דְשְׁמַיָא
וּבְרִיּוֹת גּוֹפָא וְנִהוּרָא מַעֲלִיא. וְרַעָא חֲיָא
וְקִיָּמָא. וְרַעָא דִּי לֹא יִפְסוּק. וְדִי לֹא יִבְטוּל

Ja, wahrhaftig bist Du, Ewiger, unser Gott! und wahrhaft deine Aussprüche, und nicht eines deiner Worte kehrt in das Nichts zurück; denn Du bist ein allmächtiger, unwandelbarer König. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der allmächtig und wahrhaft ist in all' seinen Aussprüchen.

Erbarme dich über Zion; denn es ist die Burg unseres Lebens, und die betrübtet Seele ist, stehe bei, bald, in unseren Tagen noch. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Zion erfreuet mit ihren Kindern.

Erfreue uns, Ewiger! durch Eliahu, den Propheten, deinen Knecht, und durch das königliche Haus David's, deines Gesalbten; möge er bald kommen und unser Herz erfreuen. Auf seinem Throne sitze kein Fremder, kein Anderer nehme seine Würde ein; denn bei deinem heiligen Namen hast Du es ihm zugeschworen, daß nie sein Licht erlöschen werde in Ewigkeit. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Schild David's!

Ob der Gotteslehre, ob dem Gottesdienste, ob den Propheten und (ob diesem Sabbath, und) ob diesem Verhaltungsfeite, das Du, Ewiger, unser Gott! uns gegeben zur (Heiligung und zur Ruhe, zur) Freude und

נֶאֱמַן אֶתָּה הוּא יי אֱלֹהֵינוּ
וְנֶאֱמַנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אֶחָד
מִדְּבָרֶיךָ אֶחָד לֹא יָשׁוּב
רִיקָם כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמַן
אֶתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יי הָאֵל
הַנֶּאֱמַן בְּכָל־דְּבָרָיו:

רַחֵם וְעַל צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית
חַיֵּינוּ וְלַעֲלֹבֶת נַפְשֵׁנוּ שִׁיעַ
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה
יי מִשְׁמַח צִיּוֹן בְּבִנְיָה:

שִׂמְחָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלֵינוּ
הַנְּבִיא עֲבָדֶךָ וּבְמַלְכוּת
בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בְּמַהֲרָה
יָבֹא וַיַּגְלֵל לָבְנוּ. עַל כִּסְאוֹ
לֹא יֵשֵׁב זָר: וְלֹא־יִנָּחֲלוּ עוֹד
אַחֲרֵים אֶת־כְּבוֹדוֹ. כִּי בִשְׁם
קִדְשֶׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שְׁלֹא
יִכָּבֵד נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד.
בָּרוּךְ אַתָּה יי מֶגֶן דָּוִד:

עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוּדָה
וְעַל הַנְּבִיאִים וְעַל יוֹם
(הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְעַל יוֹם) הַשְּׁמִינִי חַג
הָעֲצֵרֶת הַזֶּה שְׁנַתָּת לָנוּ יי
אֱלֹהֵינוּ (לְקִדְוֶשָׁה וְלִמְנוּחָה) לְשִׁשּׁוֹן

Freudenopfer darbringen mußte, indem der kupferne Altar im Tempel zu klein war, um alle die Brandopfer, Mehlopfer und Fettstücke der Freudenopfer zu fassen. Zu dieser Zeit feierte Schelomoh und ganz Zisrael mit ihm die große Volksversammlung von der Einfuhr zu Chamath bis an den Fluß Mizrajim's, ein vierzehntägiges Fest vor dem Ewigen, unserem Gotte, nämlich sieben Tage (Einweihungsfest), und sieben Tage (Laubhüttenfest). Am achten Tage endlich entließ er das Volk. Dies segnete seinen König und zog nach Hause, fröhlich und vergnügt, wegen all' des Guten, das der Ewige seinem Knechte David und seinem Volke Zisrael erzeigt hatte.

עד כאן בספרים ישנים וכ"כ חבורהם בהדיוט, חולס בקלם ספרים כוספיו עוד פסוק ויהי וגו'.

וַיְהִי כְּכֹלֹת שְׁלֹמֹה לְבָנוֹת אֶת־בֵּית יְהוָה וְאֶת־בֵּית
הַמֶּלֶךְ וְאֶת כָּל־חֶשֶׁק שְׁלֹמֹה אֲשֶׁר חָפֵץ לַעֲשׂוֹת:

הפטרה Nach der werden diese ברכות gesagt.

Gebenedeiet seist Du, Ewiger! unser Gott, König der Welt, Schutzfels aller Ewigkeiten, Rechtspfleger zu allen Zeiten, der allmächtig und wahrhaftig ist, der spricht und vollführt, der zusagt und hält; denn alle seine Aussprüche sind wahrhaft und gerecht!

כִּי־מִזְבֵּחַ הִנַּחְשָׁתָּ אֲשֶׁר
לִפְנֵי יְהוָה קָטָן מִהַכִּיל אֶת־
הָעֹלָה וְאֶת־הַמִּנְחָה וְאֶת
חֶרְבֵי הַשָּׁלָמִים: וַיַּעַשׂ
שְׁלֹמֹה בַּעַת־הַהִיא אֶת־
הַחֹג וְכָל־יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ קָהֵל
גָּדוֹל מִלְּבֹא חֶמֶת וְעַד־
נָחַל מִצְרַיִם לִפְנֵי יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ שִׁבְעַת יָמִים
וְשִׁבְעַת יָמִים אַרְבַּעַת עָשָׂר
יוֹם: בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי שָׁלַח
אֶת־הָעָם וַיְבָרְכוּ אֶת־
הַמֶּלֶךְ וַיֵּלְכוּ לְאַהֲלֵיהֶם
שְׂמֵחִים וְטוֹבֵי לֵב עַל כָּל־
הַטּוֹבָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה
לְדָוִד עַבְדּוֹ וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ:

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל־
הָעֲלָמִים צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת
הָיָא לְהַנְּאֻמָּן הָאוֹמֵר
וְעוֹשֶׂה. הַמְדַּבֵּר וּמַקְיֵם.
שְׂכַל־דְּבָרָיו אֱמֶת וְצֶדֶק:

lernen, die er unsern Eltern befohlen hat; und o, daß diese meine Worte, die ich flehend=lich zum Ewigen geschickt, dem Ewigen unserm Gotte nahe sein mögen Tag und Nacht, auf daß er nach dieser Weise verfare gegen seinen Diener und gegen sein Volk Israel bei den jedesmahligen Zeitum=ständen; damit alle Nationen der Erde erkennen mögen, daß der Ewige allein Gott sei und keiner mehr; daß aber auch ihr nur ferner ungetheilten Herzens bleibt gegen den Ewigen, unsern Gott, und nach seinen Gesetzen wandelt, und seine Gebote beobachtet, so wie jetzt geschieht. Der König Schelomoh und die ganze Versammlung brachten dem Ewigen hierauf viele Freudenopfer. Die Anzahl dieser Freudenopfer, die Schelomoh dem Ewigen zu Ehren bringen ließ, belief sich auf zwei und zwanzig Tausend Rinder und hundert und zwanzig Tausend Stück kleines Vieh, womit der König und die sämtlichen Kinder Israel's das göttliche Haus einweiheten. An diesem Tage ließ Schelomoh auch den innern Umfang des Vorhofs, welcher vor dem Tempel war, heiligen, weil man daselbst viele der Brandopfer, Mehlopfere und der Fettstücke der

ומשפטיו אשר צוה את-
אבותינו: ויהיו דברי אלה
אשר התחננתי לפני יהוה
קרבים אל-יהוה אלהינו
יומם ולילה לעשות משפט
עבדו ומשפט עמו ישראל
דבר-יום ביום: למען דעת
כל-עמי הארץ כי יהוה
הוא האלהים אין עוד: והיה
לבבכם שלם עם יהוה
אלהינו רלכת בחקיו
ולשמר מצותיו כיום הזה:
והמלך וכל-ישראל עמו
זבחים זבח לפני יהוה:
ויזבח שלמה את זבח
השלמים אשר זבח ליהוה
בקר עשרים ושנים אלף
וצאן מאה ועשרים אלף
ויחנכו את-בית יהוה
המלך וכל-בני ישראל:
ביום ההוא קדש המלך
את-תוך החצר אשר
לפני בית-יהוה כי-עשה
שם את-העלה ואת-
המנחה ואת חלב־השלמים

Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du Gefallen hast an der Tora, und an Moscheh, deinem Knechte, und an Israel, deinem Volke, und an den Propheten der Wahrheit und des Rechtes.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ רַבּוֹתָּהּ
בְּתוֹרָהּ וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ
וּבִישְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי
הָאֱמֶת וְצִדִּיק:

Als Schelomoh das Gebet vollendet, und aufgehört hatte vor dem Ewigen zu flehen, stand er auf von dem Orte vor dem Altar, allwo er mit gen Himmel ausgestreckten Händen auf seinen Knieen gelegen hatte, stellte sich hin, segnete die ganze Versammlung Israel's mit lauter Stimme, und sprach: Gelobt sei der Ewige, der seinem Volke Israel Ruhe verschafft hat, und nicht eine einzige seiner Verheißungen unerfüllt gelassen, die er durch seinen Knecht Moscheh verkündete. O, daß doch der Ewige, unser Gott, noch ferner mit uns sei, wie er mit unsern Vorfältern gewesen, uns nie verlasse, nie verstoße; sondern unser Herz neige zu ihm, damit wir in seinen Wegen wandeln, und alle seine Gebote, Gesetze und Rechte auszuüben

הפטרה במלכים ח' סימן ח'

וַיְהִי וּכְכֹלֹת שְׁלֹמֹה
לְהִתְפַּלֵּל אֶל־יְהוָה אֶת־כָּל־
הַתְּפִלָּה וְהַתְחַנֶּה הַזֹּאת
קָם מִלִּפְנֵי מִזְבֵּחַ יְהוָה
מִכְרַע עַל־בְּרָכָיו וְכַפָּיו
פָּרְשׂוֹת הַשָּׁמַיִם: וַיַּעֲמֵד
וַיְבָרֵךְ אֶת־כָּל־קֹהֵל יִשְׂרָאֵל
קוֹל גָּדוֹל לֵאמֹר: בְּרוּךְ
יְהוָה אֲשֶׁר נָתַן מְנוּחָה
לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל כָּכֹל אֲשֶׁר
דִּבֶּר לֹא־נִפְּל דְּבַר אֶחָד
מִכָּל דְּבָרָיו הַטּוֹב אֲשֶׁר דִּבֶּר
בְּיַד מֹשֶׁה עַבְדּוֹ: יְהִי יְהוָה
אֲדֹהֵינוּ עִמָּנוּ כְּאֲשֶׁר הָיָה
עִם־אֲבוֹתֵינוּ אֶל־יַעֲזֹבֵנוּ
וְאֶל־יִטְשֵׁנוּ: לְהַטּוֹת לְבָבֵנוּ
אֵלָיו לָלֶכֶת בְּכָל־דְּרָכָיו
וּלְשַׁמֵּר מִצְוֹתָיו וְחֻקָּיו

Lämmer, wie vorgeschrieben. Auch einen Ziegenbock zum Sündenopfer; außer dem täglichen Ganzopfer, nebst seinem Mehl- und Trankopfer. Diese Opfer sollt ihr dem Ewigen zu Ehren, an den bestimmten Festtagen bringen; außer euren Gelübden und milden Gaben, an Ganzopfern, nebst dazu gehörigen Mehl- und Trankopfern, wie auch Freudenopfern. Moscheh sagte den Kindern Jisrael's Alles, sowie es ihm der Ewige aufgetragen.

וְשַׁעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלְּבָרְ עֹלֹת
הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ: אֵלֶּה
תַּעֲשׂוּ לַיהוָה בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְבַר
מִנְדְּרֵיכֶם וְנִדְבַתֵּיכֶם לְעֹלֹתֵיכֶם
וּלְמִנְחֹתֵיכֶם וּלְנִסְכֵּיכֶם
וּלְשִׁלְמֵיכֶם: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּכָל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה:

Beim Aufheben und Vorzeigen der Tora.

Dieses ist die Tora, welche Moscheh den Kindern Jisrael's vorgelegt hat, die durch unmittelbaren Einfluß Gottes dem Moscheh überliefert wurde. Sie ist ein Baum des Lebens denjenigen, die fest an sie halten, und die ihr treu bleiben, werden glücklich. Ihre Wege sind Wege der Bönne, und alle ihre Lehren friedlich. In ihrer Rechten liegt Unsterblichkeit, und in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige will, um die Aufrechthaltung seiner Gerechtigkeit, daß das Gesetz verbreitet und verherrlicht werde.

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה
לְפָנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־פִּי יְיָ בְּיַד
מֹשֶׁה: עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחְזִיקִים
בָּהּ וְתוֹמְכֶיהָ מֵאֲשֶׁר: הִרְכִּיחַ
הִרְכִּי נָעַם וְכָל־נְתִיבֹתֶיהָ שָׁלוֹם:
אֶרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ בְּשִׁמְאַלָּהּ
עֹשֶׂה וְכָבוֹד: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צְדָקוֹ
יְגַדִּיל תּוֹרָה וַיֹּאדִיר:

Vor der Hפטרה wird dieses gesagt.

Gebenedeiet seist Du, Ewiger! unser Gott, König der Welt! der Gefallen hat an ächten Propheten, und bewährt hat ihre Worte, die sie gesprochen in Wahrhaftigkeit.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר
בְּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה
בְּדְבָרֵיהֶם הִנָּאמְרִים
בְּאַמֶּת:

dem Orte, den der Ewige, dein Gott, erwählen wird, seinen Namen residiren zu lassen. Bedenke, daß du in Mizrajim Knecht gewesen bist, und halte sorgfältig alle diese Gesetze.

Das Fest der Lauberhütten sollst du sieben Tage feiern, wenn du aus deiner Tenne und aus deiner Kelter eingesammelt haben wirst. An deinem Feste sollst du fröhlich sein, du, dein Sohn, deine Tochter, dein Knecht, deine Magd, wie auch der Lewi, die Waise und die Witwe, die in deinen Thoren sind. Sieben Tage sollst du feiern, dem Ewigen, deinem Gotte, zu Ehren, an dem Orte, den er erwählen wird; denn der Ewige, dein Gott, wird dich segnen in dem Einkommen deiner Landfrüchte, und in aller Arbeit deiner Hände, so daß du dich wirst dem Vergnügen überlassen können. Dreimal im Jahre soll alles Männliche bei dir vor dem Ewigen, deinem Gotte, erscheinen, an dem Orte, den er erwählen wird; nämlich am Feste des ungeäuerten Brodes, am Wochenfeste, und am Lauberhüttenfeste; man soll aber vor dem Ewigen nicht leer erscheinen. Jeder nach seiner Gabe, nach Verhältniß des Segens, den der Ewige, dein Gott, dir geschenkt haben wird.

Am achten Tage sollt ihr das Beschlußfest feiern, und keine Kunstarbeit verrichten; und bringet dar ein Ganzopfer vom Feuer zu verzehren, zum angenehmen Geruch dem Ewigen zu Ehren, einen Stier, einen Widder, sieben einjährige Lämmer, ohne Fehler. Dazu das Mehl- und Trankopfer zum Stiere, zum Widder, und nach Anzahl der

כִּי־עָבַד הָיִיתָ בְּמִצְרַיִם וְשָׁמַרְתָּ
וַעֲשִׂיתָ אֶת־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה: פ

ה ובשבת ז

חַג הַסֻּכֹּת תַּעֲשֶׂה לָּךְ שִׁבְעַת
יָמִים בְּאַסְפֹּף מִגֶּרְנֶךָ וּמִקִּבְּךָ:
וְשִׁמַּחְתָּ בַּחֲגֻגְךָ אֶתְּהָ וּבִנְךָ וּבִתְּךָ
וְעַבְדְּךָ וְאִמָּתְךָ וְהַלְוִי וְהַגֵּר
וְהִיתוּם וְהָאֱלֻמָּנָה אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ:
שִׁבְעַת יָמִים תַּחַג לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ
בְּמָקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה כִּי
יִבְרַכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל
תְּבוּאָתְךָ וּבְכָל מַעֲשֶׂה יָדְךָ וְהִיִּיתָ
אֶךְ שִׂמְחָה: שְׁלוֹשׁ פַּעַמִּים בַּשָּׁנָה
יֵרְאֶה כָּל־זְכוּרְךָ אֶת־פָּנָיו יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר בַּחַג
הַמִּצּוֹת וּבַחַג הַשִּׁבְעוֹת וּבַחַג
הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרְאֶה אֶת־פָּנָיו יְהוָה
רִיקָם: אִישׁ כַּמֶּתֶנֶת יָדוֹ כִּבְרַכְתָּ
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לָּךְ: ח"ק

למפטיר בפרשת פנחס.

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תַּהֲיֶה
לָכֶם כָּל־מְלֹאכֶת עֲבוּדָה לֹא
תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם עֲלֶיהָ אִשָּׁה
רִיחַנִיחַח לַיהוָה פֶּר אֶחָד אֵיל אֶחָד
כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תַּמִּימִם:
מִנְחָתָם וְנִסְכֵיהֶם לֶפְרֹ לְאֵיל
וּלְכִבְשִׁים בְּמִסְפָּרָם בַּמִּשְׁפָּט:

Schemini Azereth.

dich des Tages erinnerst, da du aus Mizrajim gegangen bist. Es soll kein Sauerteig gesehen werden in allen deinen Gränzen durch sieben Tage; auch soll von dem Fleische, das du am Abende des ersten Tages opferst, nichts über Nacht bis am Morgen bleiben. Du darfst aber das Besach=Opfer nicht in irgend einem der Thore schlachten, die der Ewige, dein Gott dir eingibt; sondern an dem Orte, den der Ewige, dein Gott, erwählen wird, seinen Namen daselbst residiren zu lassen, dort sollst du das Besach=Opfer schlachten des Abends, bei Sonnenuntergang, um die Zeit, da du aus Mizrajim entlassen worden. Du sollst es nämlich gar machen und verzehren an dem Orte, den der Ewige, dein Gott, erwählen wird. Des Morgens darauf kannst du dich wenden, und nach Hause reisen. Nachdem du sechs Tage ungesäuertes Brod gegessen, feierst du zum Beschlusse den siebenten Tag, dem Ewigen, deinem Gotte, zu Ehren, und darfst keine Arbeit verrichten.

Sieben Wochen sollst du zählen; und zwar von dem Tage an, da zuerst die Sichel an die Saat gebracht wird, fängst du an sieben Wochen zu zählen. Alsdann sollst du das Wochenfest feiern, dem Ewigen, deinem Gotte, zu Ehren, und nach Maßgabe des Vermögens, mit welchem dich der Ewige, dein Gott, segnen wird, eine freiwillige Gabe bringen, und vor dem Ewigen, deinem Gotte, fröhlich sein, du, dein Sohn und deine Tochter, dein Knecht und deine Magd, wie auch der Lewi, der in deinen Thoren ist, und der Fremde, die Waise und die Witwe, die bei dir sind, an

מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ:
בשבת ה' וְלֹא יֵרָאֶה לְךָ שֹׂאֵר
בְּכָל־גְּבֻלְךָ שְׁבַעַת יָמִים וְלֹא־
יֵלִין מִן־הַבָּשָׂר אֲשֶׁר תִּזְבַּח בְּעֶרְבֹךָ
בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן לְבָקָר: לֹא תֹכַל
לִזְבַּח אֶת־הַפֶּסַח בְּאַחַר שַׁעְרֶיךָ
אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ: כִּי
אִם־אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁכֵן שְׁמוֹ שָׁם
תִּזְבַּח אֶת־הַפֶּסַח בְּעֶרְבֹךָ כִּבּוֹא
הַשֶּׁמֶשׁ מוֹעֵד צֵאתְךָ מִמִּצְרַיִם:
וּבְשַׁלַּת וְאֵכַלְתָּ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר
יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ וּפְנִיתָ
בְּבָקָר וְהִלַּכְתָּ לְאַהֲלֶיךָ: שְׁשֵׁת
יָמִים תֹּאכַל מִצֹּת וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
עֲצֶרְתָּ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה
מְלָאכָה: ש' ד' בשבת ו' שְׁבַעַת
שְׁבַעַת תִּסְפֹּר־לְךָ מֵהַחֵל חֲרָמֶשׁ
בַּקָּמָה תִּחַל לִסְפֹּר שְׁבַעַת
שְׁבַעֹת: וְעָשִׂיתָ חַג שְׁבַעֹת
לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ מִסֹּת גְּרֵבַת יָדְךָ
אֲשֶׁר תִּתֵּן כַּאֲשֶׁר יְבָרַכְךָ יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ: וְשִׂמַּחְתָּ לִפְנֵי יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ אֶתְּךָ וּבְנֶךָ וּבִתְּךָ וְעַבְדְּךָ
וְאִמָּתְךָ וְהַלּוֹי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ
וְהַגֵּר וְהִיתוּם וְהָאֱלֻמָּנָה אֲשֶׁר
בְּקִרְבְּךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁכֵן שְׁמוֹ שָׁם: וְזָכַרְתָּ

dir die sechs Jahre um den zweifachen Lohn eines Miethknechtes gedient habe, denn dafür wird der Ewige dich segnen, in Allem, was du thuest.

Alle männliche Erstgeburt, die unter deinem großen und kleinen Vieh geboren wird, sollst du dem Ewigen, deinem Gotte, heiligen, mit einem erstgebornen Ochsen sollst du keine Arbeit verrichten, und ein erstgebornes Schaf nicht beschneiden. Vor dem Ewigen, deinem Gotte, sollst du es Jahr für Jahr verzehren, an dem Orte, den der Ewige erwählen wird; du und deine Hausleute. Wenn es einen Leibesfehler hat, ist lahm oder blind, oder hat sonst einen bösen Fehl, so sollst du es nicht dem Ewigen, deinem Gotte, opfern; sondern in deinen Thoren verzehren, der Unreine mit dem Reinen zusammen, wie ein Reh und einen Hirsch; jedoch sein Blut darfst du nicht essen, sondern mußt es auf die Erde gießen wie Wasser.

Nimm den Ärenmonat in Acht, daß du in demselben dem Ewigen, deinem Gotte, zu Ehren, das Beschach-Opfer verrichtest; denn im Ärenmonate hat dich der Ewige, dein Gott, in einer Nacht aus Mizrajim herausgeführt. Zum Beschachfeste schlachte dem Ewigen zu Ehren verschiedene Opfer von kleinem Viehe oder Rindviehe, an dem Orte, den er erwählen wird, seinen Namen daselbst residiren zu lassen. Dabei sollst du nichts Gesäuertes essen, sieben Tage sollst du Ungesäuertes, Brod des Elendes, essen; denn du bist mit Eilfertigkeit aus Mizrajim gegangen; damit du also Zeit deines Lebens

צה קריאת התורה לשמיני עזרת

מעמך כי משנה שְׂכָר שְׂכִיר
עבדך שש שנים וברכה יהוה
אלהיך בכל אשר תעשה: פ
שלישי

בסול מתחילין כאן.

כֹּל-הַבְּכוֹר אֲשֶׁר יוֹלֵד בְּבָקְרָךְ
וּבְצֹאֲנֶךָ הַזָּכָר תִּקְדִּישׁ לַיהוָה
אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲבֹד בְּבָכָר שׁוֹרְךָ
וְלֹא תִגְזוּ בְּכֹר צֹאֲנֶךָ: לִפְנֵי יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ תֹאכְלֵנוּ שָׁנָה בְּשָׁנָה
בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר-יִבְחָר יְהוָה אֶתְּךָ
וּבֵיתְךָ: וְכִי-יְהִי בּוֹ מוֹם פֶּסַח
אוֹ עוֹר כֹּל מוֹם רָע לֹא תִזְבַּחֲנוּ
לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ: בְּשַׁעֲרֶיךָ תֹאכְלֵנוּ
הַטָּמְאוֹת הַטְּהוֹר יַחְדָּו כִּצְבִי וְכֹאֵל:
רַק אֶת-דָּמּוֹ לֹא תֹאכַל עַל-
הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכֵנוּ בַּמַּיִם: פ

בשבת ד

שְׁמֹר אֶת-חֹדֶשׁ הָאָבִיב וַעֲשֵׂיתָ
פֶּסַח לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי בַחֹדֶשׁ
הָאָבִיב הוֹצִיאָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
מִמִּצְרַיִם לֵילָה: וּזְבַחְתָּ פֶסַח
לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ צֹאן וּבָקָר בַּמָּקוֹם
אֲשֶׁר יִבְחָר יְהוָה לְשֹׁכֵן שְׁמוֹ שָׁם:
לֹא-תֹאכַל עָלָיו חֲמֵץ שְׁבַעַת
יָמִים תֹּאכַל-עָלָיו מִצּוֹת לֶחֶם עֲנִי
כִּי בַחֲפוּזִין יֵצְאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
לְמַעַן תִּזְכֹּר אֶת-יוֹם יֵצִאתְךָ

Erlaßjahr sei nahe, daß du dieserhalb gegen deinen dürstigen Bruder so übelgesinnt würdest, ihm nichts zu geben; wenn er über dich zum Ewigen rief, so würde es dir zur Sünde gerechnet werden. Geben sollst du ihm, und dich es nicht verdrießen lassen, daß du ihm gibst; denn dafür wird der Ewige, dein Gott, dich in aller deiner Arbeit und in deinem Gewerbe segnen; denn es wird in dem Lande doch nicht an Dürstigen mangeln, darum gebiete ich dir, gegen den armen und dürstigen Bruder in deinem Lande deine Hand aufzu-
thun. Wenn dein Bruder, ein Ibrith oder eine Ibrith, dir verkauft wird, so soll er dir sechs Jahre dienen; im siebenten Jahre aber sollst du ihn frei von dir lassen. Und wenn du ihn los gibst, so laß ihn nicht leer von dir ziehen; belade ihn mit einem Geschenke von deinem kleinen Vieh, von deiner Tenne und von deiner Kelter; nach dem der Ewige, dein Gott, dich gesegnet hat, sollst du ihn beschenken. Du mußt bedenken, daß du auch ein Knecht gewesen bist im Lande Mizrajim, der Ewige, dein Gott, aber hat dich erlöst; darum gebe ich dir jetzt dieses Gebot. Sollte er aber zu dir sprechen: Ich will nicht von dir ziehen, aus Liebe für dich und dein Haus, weil es ihm bei dir wohlgegangen; so nimm eine Psrieme, und durchbohre sein Ohr an der Hausthüre, und er soll dein beständiger Knecht bleiben (das heißt, bis zum allgemeinen Freiheitsjahre). Mit deiner Magd sollst du es auch also halten (in Ansehung der Geschenke). Wenn du ihn frei abziehen lässest, soll es dir nicht verdrießlich sein, daß er

שנת השמיטה ורעה עינה באחיה
האביון ולא תתן לו וקרא עליה
אד-יהוה והיה בך חטא: נתון
תתן לו ולא ירע לבבך בתתך
לו כי בגלל והדבר הזה יברכה
יהוה אלהיך בכך מעשיך ובכל
משלח ידך: כי לא יחדל אביון
מקרב הארץ על-כן אנכי מצוה
לאמר פתח תפתח את-ידך
לאחיה לעניך ולאביון
בארצך: ך כי-ימכר לך
אחיה העברי או העבריה ועבדך
שש שנים ובשנה השביעית
תשלחנו חפשי מעמך: וכי-
תשלחנו חפשי מעמך לא
תשלחנו ריקם: הענק תעניק
לו מצאנה ומגרנה ומיקבה אשר
ברכה יהוה אלהיך תתן-לו:
וזכרת כי עבד היית בארץ
מצרים ויפדה יהוה אלהיך על-
כן אנכי מצוה את-הדבר הזה
היום: והיה כי-יאמר אליך לא
אצא מעמך כי אהבה ואה-
ביתך כי-טוב לו עמך: ולקחת
את-המרצע ונתתה באזנו
ובדלת והיה לך עבד עולם
ואף לאמתך תעשה-כן: לא-
יקשה בעינה בשלחה אתו חפשי

nen Thoren sind, sollen dieses verzehren und sich sättigen, damit der Ewige, dein Gott, dich bei aller Arbeit, die du vor hast, segnen möge. Alle sieben Jahre sollst du ein Erlassjahr halten. Mit dem Erlassjahre hat es folgende Bewandniß: Was ein Schuldherr seinem Nächsten geborgt hat, soll er erlassen, und seinen Nächsten und Bruder nicht zur Bezahlung anhalten, so bald das Erlassjahr dem Ewigen zu Ehren ausgerufen ist. Den Ausländer kannst du zur Bezahlung anhalten; was du aber an deinem Bruder zu fordern hast, mußt du erlassen. Es sollte zwar keinen Dürstigen bei dir geben, denn der Ewige wird dich in dem Lande, das er dir als ein Erbgut zum Besitze eingibt, segnen. Allein nur alsdann, wenn du der Stimme des Ewigen, deines Gottes, gehorchest, und alle diese Gebote, die ich dir jetzt vorlege, sorgfältig beobachtest; so wird der Ewige, dein Gott, dich segnen, wie er dir verheißen hat; du wirst vielen Völkern leihen, aber nichts leihen; du wirst über viele Völker herrschen, und über dich werden sie nicht herrschen. Wo aber bei dir ein Dürstiger sein wird, einer von deinen Brüdern, in irgend einer deiner Städte, in deinem Lande, welches der Ewige, dein Gott, dir eingibt, so verhärte dein Herz nicht und verschließe deine Hand nicht gegen deinen dürstigen Bruder; sondern öffne vielmehr ihm deine Hand, und leihe ihm, so viel er bedarf, so weit sein Mangel reicht. Hüte dich, daß nicht der niederträchtige Gedanke in deinem Herzen aufsteige, das siebente Jahr, nämlich das

ושבעו למען יברכה יהוה אלהיך
בכל מעשה ידך אשר
תעשה: ם לוי מקץ שבע-
שנים תעשה שמטה: וזה דבר
השמטה שמוט כל-בעל משה
ידו אשר ישה ברעהו לא-יגש
את-רעהו ואת-אחיו כי-קרא
שמטה ליהוה: את-הנכרי תגש
ואשר יהיה לך את-אחיק תשמט
ידך: אפס כי לא יהיה-בך
אביון כי-ברך יברכה יהוה בארץ
אשר יהוה אלהיך נתן-לך נחלה
דרשתה: רק אם-שמוע תשמע
בקול יהוה אלהיך לשמר לעשות
את-כל-המצוה הזאת אשר
אנכי מצוה היום: כי-יהוה אלהיך
ברכה כאשר דבר-לך והעבטת
גוים רבים ואתה לא תעבט
ומשלת בגוים רבים ובך לא
ימשלו: ם כי-יהיה בך
אביון מאחד אחיק באחד
שעריך בארצך אשר-יהוה
אלהיך נתן לך לא תאמץ
את-לבבך ולא תקפץ את-ידך
מאחיק האביון: כי-פתח תפתח
את-ידך לו והעבט תעביטנו הי
מחסרו אשר יחסר לו: השמר
לך פן-יהיה דבר עם-לבבך
בלעל לאמר קרבה שנת-השבע

וקורין כס"ת ראשון בפרשת ראה, בשנת מתחילין עשר העשר ומתחלק לו' גברי, ונחול מתחילין לקמן כל הבכור ומתחלק לה' גברי. אבל לפי דעת המ"א סי' תרס"ח ס"ק ד' מתחילין בשמיני עצרת עשר העשר אף בשחל בחול, וכן נוהגין פה פראג.

Du sollst verzehnten den Ertrag deiner Aussaat, die nämlich jährlich auf das Feld gebracht wird. Und sollst verzehren vor dem Ewigen, deinem Gotte, an dem Orte, den er erwählen wird, seinen Namen daselbst residiren zu lassen, den Zehnten von deinem Getreide, Most und Oele, wie auch die Erstgeburten deines großen und kleinen Viehes; damit du lernest, vor dem Ewigen, deinem Gotte, zu allen Zeiten Ehrfurcht haben. Wäre dir aber die Reise zu beschwerlich, und du könntest solches nicht fortbringen, indem der Ort, den der Ewige, dein Gott, erwählen wird, seinen Namen dahin zu setzen, etwa weit von dir entfernt sein, und der Ewige, dein Gott, dich reichlich gesegnet haben dürfte; so kannst du es zu Gelde machen und das Geld einbinden, und mit an den Ort nehmen, den der Ewige, dein Gott, erwählen wird. Dort kannst du dieses Geld hingeben für alles, das dich gelüstet, für großes und kleines Vieh, Wein und anderes Getränke, überhaupt für Alles, was deine Seele wünscht; dieses sollst du daselbst vor dem Ewigen, deinem Gotte, verzehren, und dir mit deinen Hausleuten eine Freude machen. Den Lewi, der in deinen Thoren ist, mußt du dabei nicht verlassen, denn er bekommt keinen Theil und kein Erbe bei euch. Alle drei Jahre sollst du den Zehnten deines Einkommens in demselben Jahre absondern, und in deinen Thoren lassen. Der Lewi, der keinen Theil und kein Erbe bei dir bekommt, der Fremde, die Waise und die Witwe, die in dei-

עשר תעשר את כל-תבואת
ורעה היצא השדה שנה שנה:
ואכלת לפני יהוה אלהיך
במקום אשר יבחר לשכן שמו
שם מעשר הגנה תירשך ויצהרך
ובכרת בקרך וצאנה למען תלמד
ליראה את-יהוה אלהיך כל-
הימים: וכי-ירבה ממך הדרך
כי לא תוכל לשאתו כי-ירחק ממך
המקום אשר יבחר יהוה אלהיך
לשום שמו שם כי יברכה יהוה
אלהיך: ונתתה בכסף וצרת
הכסף בידך והלכת אל-המקום
אשר יבחר יהוה אלהיך בו:
ונתתה הכסף בכל אשר-תאנה
נפשך בבקר ובצאן ובין ובשכר
ובכל אשר תשאלך נפשך
ואכלת שם לפני יהוה אלהיך
ושמחת אתה וביתך: והלוי
אשר-בשעריך לא תעזבנו
כי אין לו חלק ונחלה
עמך: ס מקצה ו שלש
שנים תוציא את-כל-מעשר
תבואתך בשנה ההוא והנחת
בשעריך: ובא הלוי כי אין-לו
חלק ונחלה עמך והגר והיתום
והאלמנה אשר בשעריך ואכלו

ומניחין הם"ת על הכימה, והחזן אומר ויעזור ויגן וכו'.

ויעזור ויגן ויושיע לכל החוסים בו ונאמר אמן: הכל הבו גדל ואלהינו
ותנו כבוד לתורה כהן קרב יעמוד (פלוגי בר פלוגי הכהן). ברוך שנתן תורה
לעמו ישראל בקדשותו: תורת יי תמימה משיבת נפש עדות יי נאמנה
מחכימת פתי: פקודי יי ישרים משמחי לב מצות יי ברה מאירת עינים:
יי עז לעמו יתן יי יברך את-עמו בשלום: האל תמים ברכו אמרת יי
צרופה מגן הוא לכל החוסים בו:

קהל ואתם הרבקים ביי אלהיכם חיים כלכם היום:

Vor der Vorlesung.

Preiset den Ewigen, den
Hochgepriesenen!

Gebenedeiet sei der Ewige! der
in Ewigkeit Hochgepriesene.

Gebenedeiet seist Du, Ewi-
ger, unser Gott, Beherrscher
der Welt! der Du uns aus
allen Heidenvölkern erkoren,
um uns deine Lehre zu über-
geben. Gepriesen seist Du, Ewi-
ger! Geber der Lehre!

העולה ברכו את-יי המבורך:

קהל ברוך יי המבורך לעולם ועד:

וחזר המכרך ב"ה"ל"ו

ברוך אתה יי אלהינו
מלך העולם אשר בחר בנו
מכל-העמים ונתן לנו את-
תורתו ברוך אתה יי נותן
התורה:

Nach der Vorlesung.

Gebenedeiet seist Du, Ewi-
ger! unser Gott! Beherrscher
der Welt! der Du uns die
Lehre der Wahrheit ertheilst,
und in uns das ewige Leben
gepflanzt hast. Gepriesen sei
der Ewige, Ertheiler der Lehre!

ברוך אתה יי אלהינו
מלך העולם אשר נתן לנו
תורת אמת וחי עולם נטע
בתוכנו. ברוך אתה יי
נותן התורה:

gen seiner Verehrer, und nach dem Wunsche des ganzen Hauses Israel. Schöpfer der Welten! Herr aller Wesen! Gott aller Seelen! der unendliche Räume bewohnt, in urweltlichen Himmeln thront, dessen Heiligkeit die Chajoth überstrahlt, dessen Heiligkeit den Thron der Majestät verherrlicht. O, möge dein Name, Ewiger, unser Herr! unter uns geheiligt werden im Angesichte aller lebendigen Wesen, daß wir ihm ein neues Lied anstimmen, nach der Weise: „Singet dem Herrn, preiset seinen Namen, machet Bahn ihm, der durch die Himmelsräume fährt, Ewiger ist sein Name, frohlockt vor ihm!“ Einst wird sich unser Auge an der Anschauung weiden, wenn er wieder in die Residenz einzieht, wie verheißen ist: „Dem Auge wird die Anschauung zu Theil, wenn der Herr wieder einzieht in Zion.“ Ferner heißt es: „Die Herrlichkeit Gottes wird sich offenbaren, und alles Fleisch wird vereint erkennen, denn der Mund des Herrn hat es so verheißen.“

Er, der allbarmherzige Vater, möge sich seines niedergebeugten Volkes erbarmen, möge des Bundes mit den Urvätern gedenken und unsere Seelen retten vor der Gewalt der bösen Stunde. Er möge die sündige Begierde von den Sündenbelasteten verschrecken und uns mit ewiger Rettung beglücken. O! möge er unsere Wünsche in vollem Maße des Heiles und der Liebe gewähren.

יְרֵאִיו וְכָרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל:
צוּר הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל־הַבְּרִיּוֹת
אֱלֹהֵי כָל־הַנְּפָשׁוֹת: הַיּוֹשֵׁב
בְּמִרְחַבֵּי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בְּשָׁמַי
שָׁמַי קָדָם: קִדְּשָׁתוּ עַל הַחַיּוֹת
וְקִדְּשָׁתוּ עַל כָּסֵא הַכְּבוֹד: וּבִכֵּן
יִתְקַדְּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי
כָל־חַי: וְנֹאמַר לְפָנָיו שִׁיר חֲדָשׁ
כְּכַתוּב: שִׁירוּ לְאֱלֹהִים וּמְרוּ שְׁמוֹ
סִלּוֹ לָרוֹכֵב בְּעֶרְבוֹת בֵּיהָ שְׁמוֹ
וְעֲלוּ לְפָנָיו: וְנִרְאָהוּ עֵין בְּעֵין
בְּשׁוּבוֹ אֶל נֹהָו כְּכַתוּב: כִּי עֵין
בְּעֵין יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן: וְנֹאמַר
וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר
יַחְדָּו כִּי פִי יְיָ דִּבֶּר:

אֵב הַרְחָמִים הוּא יְרַחֵם וְעַם
עַמּוּסִים וַיִּזְכּוֹר בְּרִית אֲתָנִים
וַיִּצִיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן הַשָּׁעוֹת
הָרָעוֹת וַיַּגְעֵר בִּיצָר הָרָע מִן
הַנְּשׂוּאִים וַיַּחֲזֵן אוֹתָנוּ לְפִלִּיטַת
עוֹלָמִים וַיַּמְלֵא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ
בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

erzeigt, nur auf dich vertraue ich, deinem heiligen und verherrlichten Namen stimme ich Psalmen an. O, möge es dein Wille sein, mein Herz deiner Lehre zu öffnen, und das Verlangen meines Herzens, und das Verlangen der Herzen des ganzen Jisrael's zu erfüllen, zum Heile, zum Leben und zur Glückseligkeit.

(Der Vorbeter und die Gem.) Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen!

(Der Vorbeter und die Gem.) Einig ist unser Gott! groß ist unser Herr! Heiliger ist sein Name!

(Der Vorbeter.) Preiset mit mir des Ewigen Größe! laßt uns vereint seinen Namen erheben.

(Die Gemeinde.) Des Ewigen ist die Größe, die Allgewalt, die Herrlichkeit, der Sieg und die Majestät, dein ist Alles im Himmel und auf Erden; dein, Ewiger! ist das Reich und das Hoheitsrecht über jedes Haupt. Erhebt den Ewigen, unsern Gott! betet ihn an vor seiner Füße Schemel, ihn, den Heiligsten! Erhebt den Ewigen, unsern Gott! werft euch hin vor seinen heiligen Berg; denn der Herr, unser Gott, ist heilig.

Ueber Alles werde verherrlicht, geheiligt, gerühmt, gepriesen, erhöht und erhoben der Name des Königs aller Könige, des hochgelobten Heiligen in allen Welten, die er erschaffen in diesem Dasein und im künftigen Leben; nach seinem Wohlgefallen, nach dem Verlan-

בה אנא רחמן. ולשמה קרישא
יקירא אנא אמר תושבחן: יהא
רעוא קרמך דתפתח לבאי
באורייתא. ותשלים ו משאלין
דלבאי. ולבא דכל עמך ישראל.
לטב ולחיים ולשלם:

מן וקהל שמע ישראל יי
אלהינו יי ו אחד:

ס"ק אחד אלהינו גדול
אדונינו קדוש שמו:

מן גדלו ליי אתי ונרוממה
שמו יחדו:

קהל לה יי הגדלה והגבורה והתפארת
והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ לה
יי הממלכה והמתנשא לכלול ראש: רוממו
יי אלהינו והשתחוה להדום רגליו קדוש
הוא: רוממו יי אלהינו והשתחוה להר
קדשו כי קדוש יי אלהינו:

על הכל יתגדל ויתקדש
וישתבח ויתפאר ויתרומם
ויתנשא: שמו של מלך מלכי
המלכים הקדוש ברוך הוא:
בעולמות שברא העולם הזה
והעולם הבא: כרצונו וכרצון

Ich richte mein Gebet zu dir, o Ewiger! dich flehend um eine Gnadenzeit! — um deine unendliche Güte, allmächtiger Gott! Du, erhöere mich mit dem Wohlwollen deines Heils.

Gebenedeiet sei dein Name, Herr des Weltalls! gebenedeiet deine Krone und deine Residenz! dein Wohlgefallen an deinem Volke Israel möge ewig währen! Laß dein Volk das Heil deiner Rechten schauen in deinem Heiligthume. Laß uns den Glanz deiner Erleuchtung zuströmen, und nimm unser Gebet mit Liebe auf. Möge es dein Wille sein, unser Leben in Glückseligkeit zu verlängern. Laß auch mich unter die Frommen gezählt sein, daß Du dich meiner liebevoll annimmest, mich und die Meinigen beschützen mögest, so wie Alle, die deinem Volke Israel angehören. Du bist es, der Alles ernährt und Alles erhält; Du bist es, der das Weltall lenkt; Du bist es, der über Könige herrscht; denn dein ist das Reich! Ich, der Knecht des Allerheiligsten, hochgelobt sei er! ich beuge mich vor dir und vor der Vortrefflichkeit deiner Lehre zu allen Zeiten. Nicht auf Menschen traue ich, nicht auf Engel stütze ich mich, nur auf dich allein, himmlischer Vater! der Du ein Gott in Wahrheit bist, dessen Lehre wahr ist, dessen Propheten untrüglich sind, der unendlich viel Wohl und Heil

וְאֲנִי תַפְלִיתִי לְךָ יְיָ עַת רָצוֹן
אֱלֹהִים בְּרַב־חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאַמֶּת
יִשְׁעֶךָ: ג"ס

בְּרִיךְ שְׁמֶךָ דְּמָרָא עֲלֵמָא
בְּרִיךְ כְּתִרְךָ וְאַתְרֶךָ. יְהֵא
רְעוּתְךָ עִם עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל לְעֹלָם.
וּפּוֹרְקָן יְמִינְךָ אֲחֻזִּי לְעַמֶּךָ בְּבֵית
מִקְדָּשְׁךָ וּלְאַמְטוּיָא לָנָא מְטוֹב
נְהוֹרְךָ וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין:
יְהֵא רַעְוָא קִדְמָךָ דְּתוֹרִיךָ לֵן חַיִּין
בְּטִיבוּתָא. וְלֵהוּוּ אֲנָא פְּקִידָא
בְּגוֹ צְדִיקִיָּא. לְמַרְחָם עָלִי
וּלְמַנְטֵר יְתִי וְיֵת כָּל דִּי לִי וְדִי
לְעַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל. אַנְתָּ דְּהוּא זֶן
לְכָלָא וּמְפָרְנָם לְכָלָא אַנְתָּ דְּהוּא
שְׁלִיט עַל כָּלָא. אַנְתָּ דְּהוּא
דְּשְׁלִיט עַל מַלְכֵיָא וּמַלְכוּתָא
דִּילָךְ הִיא. אֲנָא עֲבִדָּא דְּקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ דְּהוּא דְּסִגִּידָנָא קִמָּה וּמִקָּמָה
דִּיקָר אֲוִרִיתָהּ בְּכָל עֶדֶן וְעֶדֶן.
לֹא עַל אָנָּשׁ רַחֲמֵינָא. וְלֹא עַל
בְּרַאֲלֵהִין סְמִיכָנָא. אֱלֹא בְּאַלְהָא
דְּשָׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלֹהָא קָשׁוּט.
וְאֲוִרִיתָהּ קָשׁוּט. וְנִבְיָאוּהִי קָשׁוּט.
וּמִסְגָּא לְמַעַבְר טַבּוֹן וְקָשׁוּט.

Herr des Weltalls! erfülle meine
Herzenswünsche zum Guten,
willfahre meinem Verlangen und
gewähre meine Bitte, mir,
deinem Knechte, | diener Magd,

Sohn deiner | Tochter deiner

Magd ¹⁾

Magd ¹⁾

D, läutere mich, mit aufrichtigem
Herzen deinen Willen zu voll-
führen, rette mich von böser
Begierde, und verleihe mir die in
deiner heiligen Lehre verheißene Be-
stimmung. D, läutere uns alle, da-
mit deine Heiligkeit auf uns ruhe;
erleuchte uns mit dem Geiste der
Weisheit und der Einsicht, daß an
uns erfüllt werde die Verheißung:

„Und es wird auf ihm ruhen, der
Geist Gottes, ein Geist der Weis-
heit und der Einsicht, ein Geist des
Rathes und des Heldenthums, ein
Geist der Erkenntniß und der Ehr-
furcht Gottes.“ Möge es auch dein
Wille sein, Ewiger, unser Gott
und Gott unserer Vorfahren! daß
ich geläutert werde, dir wohlgefällige
Handlungen auszuüben, und in
rechtlichen Wegen vor dir zu wan-
deln. D, heilige uns durch deine
Gebote, damit wir eines heilsamen
fortdauernden Lebens, jenes Lebens
der zukünftigen Welt würdig wer-
den. Bewahre uns vor Uebelthaten und
vor unglücklichen Zeiten, welche mit
Ungeßüm die Welt heimsuchen. Wer
auf Gott vertraut, den umgibt Liebe!

רבֹּנוּ שֶׁל עוֹלָם מֵלֵא
מִשְׁאֲלוֹת לְבִי לְטוֹבָה וְהַפֵּק
רְצוֹנִי וְתֵן שְׂאֵלָתִי וְזָכָה לִי
עֲבֹדָךְ בֶּן אֲמָתְךָ | אֲמָתְךָ בֵּת
פְּלוֹנִי ב"פ (וְאִשְׁתִּי | אֲמָתְךָ פְּלוֹנִית
וּבְנֵי וּבָנוֹתִי) בֵּת פְּלוֹנִית

וְכָל־בְּנֵי בֵּיתִי לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ
בְּלִבְּךָ שָׁלֵם. וּמַלְטָנִי מִיָּצָר
הָיָדָע. וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ.
וְזָכְנוּ שְׁתִּשְׁרָה שְׁכִינָתְךָ בְּתוֹכֵנוּ.
וְהוֹפֵעַ עָלֵינוּ. רוּחַ וְחֶכְמָה וּבִינָה.
וְיִתְקַן־בָּנוּ מִקָּרָא שְׁכָתוֹב וְנַחֲחָה
עָלֵינוּ רוּחַ יי. רוּחַ וְחֶכְמָה וּבִינָה.
רוּחַ עֲצָה וְגִבּוֹרָה. רוּחַ דַּעַת
וְיִרְאַת יי: וּבִכֵּן יִהְיֶה רְצוֹן לְפָנֶיךָ
יי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׁתִּזְכָּנוּ
לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים בְּעֵינֶיךָ.
לְלֶכֶת בְּדַרְכֵי יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ.
וְקִדְּשָׁנוּ בְּקִדְּשְׁתְּךָ. כְּדֵי שְׁנִזְכָּה
לְחַיִּים טוֹבִים וְאֲרוּכִים וּלְחַיֵּי
הָעוֹלָם הַבָּא: וְתִשְׁמְרֵנוּ מִמַּעֲשִׂים
רָעִים וּמִשְׁעוֹת רָעוֹת הַמִּתְרַגְּשׁוֹת
לְבֹא לְעוֹלָם וְהַבּוֹטָח בְּי יְיָ חֶסֶד
יְסוּבְּבָנָהּ. אָמֵן:

¹⁾ Hier nennt die Person ihren und ihrer Mutter Name.

סדר הוצאת ספר תורה.

Niemand unter den Mächten gleicht dir, o Herr! und nichts deinen Thaten. Dein Reich ist ein unendliches Reich, deine Herrschaft dauert durch alle Zeiten. Der Ewige herrscht, der Ewige hat geherrscht, der Ewige wird herrschen in Ewigkeit. Der Ewige verleiht seinem Volke Sieg; der Ewige segnet sein Volk in Frieden.

Vater der Barmherzigkeit! in deinem Wohlwollen begünstige Zion, erbaue die Ringmauern Jeruschalajim's; denn dir allein vertrauen wir, o König! hocherhabenste Allmacht! Herr aller Welten!

Beim Herausnehmen der Tora (תורה) sagt man dieses.

Als die Lade zog, sprach Mosche: Auf, Ewiger! laß deine Feinde zerstreuen, und deine Hasser vor dir flüchtig werden.

Von Zion aus geht Lehre, das Wort Gottes aus Jeruschalajim.

Gepriesen sei der, der seinem Volke Zisrael Lehre ertheilt in seiner Heiligkeit.

„Der Unendliche, der Ewige ist ein allmächtiger Gott, allbarmherzig und allgnädig, langmüthig, von unendlicher Guld und Treue; der seine Guld dem tausendsten Geschlechte noch aufbehält, der Missethat, Abfall und Sünde vergibt und losspricht.“

אין כְּמוֹךָ בָּאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאִין
כְּמַעֲשֶׂיךָ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל-
עֲלָמִים וּמִמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל-הָדוֹר
וָדוֹר: יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מֶלֶךְ יְיָ יִמְלֹךְ
לְעֵלָם וָעַד: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ
יְבָרֵךְ אֶת-עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

אב הַרְחָמִים הֵיטִיבָה בְּרִצּוֹנְךָ
אֶת-צִיּוֹן תִּבְנֶנָּה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַם:
כִּי בָךְ לְבַד בְּטַחְנוּ מֶלֶךְ אֱלֹהִים
רַם וְנִשְׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים:

וַיְהִי בְּנִסְעַ הָאָרֶץ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
קוֹמָה וַיַּפְצוּ אִיְבֵיךָ וַיִּגְסּוּ
מִשְׁנֵאֶיךָ מִפְּנֶיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא
תּוֹרָה וְדָבַר יְיָ מִירוּשָׁלַם:
בָּרוּךְ שְׁנַתָּן תּוֹרָה לְעַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּקִדְשָׁתוֹ:

חפלה מערי ציון לאמר צ"ט בשעת הוצאת ס"ת.
יְהוָה וְיְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנוּן
אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב-חֶסֶד וְאֱמֶת:
נֶצֶר חֶסֶד לְאֶלְפִים נִשְׂא עֹז
וּפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְגִקָּה. ג' פעמים

וגם לשמונה כי לא תדע מה יהיה רעה על הארץ: אם ימלאו העבים גשם
על הארץ יריקו ואם יפול עץ בדרום ואם בצפון מקום שיפל העץ שם יהוא:
שמר רוח לא יזרע וראה בעבים לא יקצור: כאשר אינה יודע מה דרך
הרוח בעצמים בבטן המלאה ככה לא תדע את מעשה האלהים אשר יעשה
את הכל: בבקר זרע את זרעה ולערב אל תנח ידה כי אינה יודע אי זה
יכשר הנה או זה ואם שניהם כאחד טובים: ומתוך האור וטוב לעינים לראות
את השמש: כי אם שנים הרבה יהיה האדם בכלם ישמח ויזכר את ימי החשך
כי הרבה יהיו כל שבא רהב: שמח בחור בידותיה וטיבה לבבה בימי
בחורותיה והלך בדרכי לבבה ובמראי עיניה ודע כי על כל אלה יביאה האלהים
במשפט: והסר כעס מלבה והעבר רעה מבשרה כי הילדות והשחרות הבל:

יב וזכר את בוראיה בימי בחורותיה עד אשר לא יבואו ימי
הרעה והגיעו שנים אשר תאמר אין לי בהם חפץ: עד אשר לא תחשך
השמש והאור והירח והכוכבים ושבו העבים אחר הגשם: ביום שיועו
שמרי הבית והרתעו אנשי החיל ובטלו הפחנות כי מעטו וחשכו
הראות בארבות: וסגרו דלתים בשוק בשפל קול הפחנה ויקום לקול הצפור
וישחו כל בנות השיר: גם מגבה יראו וחתחתים בדרך וינאץ השקד ויסתכל
החגב ותפר האכילה כי הלך האדם אל בית עלמו וסבבו בשיק הסופדים:
עד אשר לא ירחק חבל הכסף וחרץ גלת הזהב ותשבר פד על המבוע וגרץ
הגלגל אל הבור: וישוב העפר על הארץ כשהיה והרוח תשוב אל האלהים
אשר נתנה: הבל הבלים אמר הקהלת הכל הבל: ויתר שהיה קהלת חכם עוד
למד דעת את העם ואון וחקר תקן משלים הרבה: בקש קהלת למצוא
דברי חפץ וכתוב ישר דברי אמת: דברי חכמים בדרבנות וכמשמרות נטועים
בעלי אספות נתנו מרעה אחד: ויתר מהמה בני הזהר עשות ספרים הרבה
אין קץ ולהג הרבה יגיעת בשר: סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא
ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם: כי את כל מעשה האלהים יבא במשפט
על כל נעלים אם טוב ואם רע: *ירחק קרי

סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם:

קדיש יתום

הבלה אשר נתן לה תחת השמש כל ימי הבלה כי הוא חלקה בחיים ובעמלה
אשר אתה עמל תחת השמש: כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה כי
אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול אשר אתה הלה שמה: שבת וראה
תחת השמש כי לא לקלים המרוץ ולא לגבורים המלחמה וגם לא לחכמים
לחם וגם לא לנבנים עשר וגם לא לידעים חן כי עת ופגע יקרה את כלם:
כי גם לא ידע האדם את עתו כדגים שנאחזים במצודה רעה וכצפרים
האחיות בפח כהם יוקשים בני האדם לעת רעה כשתפול עליהם פתאם:
גם זה ראיתי חכמה תחת השמש וגדולה היא אלי: עיר קטנה ואנשים
בה מעט ובא אליה מלך גדול וסבב אתה ובנה עליה מצודים גדולים: ומצא
בה איש מסכן חכם ומקט הוא את העיר בחכמתו ואדם לא זכר את האיש
המסכן ההוא: ואמרתי אני טובה חכמה מגבורה וחכמת המסכן בזויה ודבריו
אינם נשמעים: דברי חכמים בנחת נשמעים מועקת מושל בפסילים: טובה
חכמה מפלי קרב וחוטא אחד יאבד טובה הרבה:

י ובוכי מות יבאיש יביע שמן רוקח יקר מחכמה ומכבוד סכלות מעט: לב
חכם לימינו ולב כסיל לשמאנו: וגם בדרך כשהסכל הלה לבו חסר ואמר לכל
סכל הוא: אם רוח המושל תעלה עליה מקומה אל תנח כי מרפא יניח חטאים
גדולים: יש רעה ראיתי תחת השמש כשנגה שיוצא מלפני השליט: נתן
הסכל במרומים רבים ועשירים בשפל ישבו: ראיתי עבדים על סוסים
ושרים הלכים בעבדים על הארץ: חפר גומץ בו יפל ופרץ גדר ישכנו נחש:
מסיע אבנים יעצב בהם בזקע עצים יסכן בם: אם קהה הברזל והוא לא
פנים קלקל וחילים יגבר ויתרון הכשיר חכמה: אם ישך הנחש בלוא לחש
ואין יתרון לבעל הלשון: דברי פי חכם חן ושפתות כסיל תבלענו: תחלת
דברי פיהו סכלות ואחרית פיהו הוללות רעה: והסכל ירבה דברים לא ידע
האדם מה שיהיה ואשר יהיה מאחריו מי יגיד לו: עמל הכסילים תיגענו
אשר לא ידע ללכת אל עיר: אי לה ארץ שמלכה נער ושריה בבקר יאכלו:
אשריה ארץ שמלכה בן חורים ושריה בעת יאכלו בגבורה ולא בשתי:
בעצלתים ימך המקרה ובשפלות ידים ידלף הבית: לשחוק עשים לחם ויין
ישמח חיים והכסף יענה את הכל: גם במדעה מלך אל תקלל ובחדרי
משכבה אל תקלל עשיר כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל הכנפים יגיד דבר:
יא שלח לחמה על פני המים כי ברב הימים תמצאנו: חן חלק לשבעה

כִּי לְכָל חֶפֶץ יֵשׁ עֵת וּמִשְׁפָּט כִּי רַעַת הָאָדָם רַבָּה עָלָיו: כִּי אֵינָנו יוֹדֵעַ מַה שִּׁיְהִיָּה כִּי כָאֲשֶׁר יִהְיֶה מִי יִגִּיד לוֹ: אֵין אָדָם שְׁלִיט בְּרוּחַ לְכָלֹּא אֶת הָרוּחַ וְאֵין שְׁלִטוֹן בְּיוֹם הַמּוֹת וְאֵין מִשְׁלַחַת בַּמִּלְחָמָה וְלֹא יִמְלֹט רָשָׁע אֶת בְּעָלָיו: אֶת כָּל זֶה רָאִיתִי וְנָתַן אֶת לְבִי לְכָל מַעֲשֵׂה אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה תַּחַת הַשָּׁמַשׁ עֵת אֲשֶׁר שָׁלַט הָאָדָם בָּאָדָם לְרַע לוֹ: וּבִכֵּן רָאִיתִי רָשָׁעִים קִבְּרִים וּבָאוּ וּמִמָּקוֹם קָדוֹשׁ יִהְלְכוּ וַיִּשְׁתַּכְּהוּ בְּעִיר אֲשֶׁר כֵּן עָשׂוּ גַם זֶה הִבֵּל: אֲשֶׁר אֵין נַעֲשֶׂה פִתְגָם מַעֲשֵׂה הָרַעָה מִהֲרָה עַל כֵּן מָלֵא לֵב בְּנֵי הָאָדָם בָּהֶם לַעֲשׂוֹת רָע: אֲשֶׁר חָטָא עֲשֵׂה רַע מֵאֵת וּמֵאֲרִיף לוֹ כִּי גַם יוֹדֵעַ אֲנִי אֲשֶׁר יִהְיֶה טוֹב לִירְאֵי הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר יִירָאוּ מִלִּפְנֵי: וְטוֹב לֹא יִהְיֶה לְרָשָׁע וְלֹא יֵאֲרִיף יָמִים כִּצֵּל אֲשֶׁר אֵינָנו יֹרֵא מִלִּפְנֵי אֱלֹהִים: יֵשׁ הִבֵּל אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יֵשׁ צַדִּיקִים אֲשֶׁר מִגִּיעַ אֱלֹהִים בְּמַעֲשֵׂה הָרָשָׁעִים וַיֵּשׁ רָשָׁעִים שִׁמְגִיעַ אֱלֹהִים בְּמַעֲשֵׂה הַצַּדִּיקִים אֲמַרְתִּי שְׁגָם זֶה הִבֵּל: וּשְׂבַחְתִּי אֲנִי אֶת הַשִּׁמְחָה אֲשֶׁר אֵין טוֹב לָאָדָם תַּחַת הַשָּׁמַשׁ כִּי אִם לֶאֱכֹל וּלְשִׂתוֹת וּלְשִׁמּוֹחַ וְהוּא יִלְוֶנוּ בְּעִמְלּוֹ יָמֵי חַיָּו אֲשֶׁר נָתַן לוֹ הָאֱלֹהִים תַּחַת הַשָּׁמַשׁ: כָּאֲשֶׁר נָתַתִּי אֶת לְבִי לְדַעַת חֲכָמָה וּלְרֹאוֹת אֶת הָעֲנָן אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה עַד הָאָרֶץ כִּי גַם בְּיוֹם וּבַלַּיְלָה שִׁנָּה בְּעֵינָיו אֵינָנו רֹאֶה: וְרָאִיתִי אֶת כָּל מַעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים כִּי לֹא יוֹכֵל הָאָדָם לְמַצּוֹא אֶת הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה תַּחַת הַשָּׁמַשׁ בְּשָׁל אֲשֶׁר יַעֲמַל הָאָדָם לְבַקֵּשׁ וְלֹא יִמָּצֵא וְגַם אִם יֹאמַר הַחֲכָם לְדַעַת לֹא יוֹכֵל לְמַצּוֹא:

ט כִּי אֶת כָּל זֶה נָתַתִּי אֶל לְבִי וּלְבוֹר אֶת כָּל זֶה אֲשֶׁר הַצַּדִּיקִים וְהַחֲכָמִים וְעַבְדֵיהֶם בֵּיר הָאֱלֹהִים גַּם אֶהְבֶּה גַם שִׁנְאוֹה אֵין יוֹדֵעַ הָאָדָם הַכֹּל לִפְנֵיהֶם: הַכֹּל כָּאֲשֶׁר לְכָל מִקְרָה אֶחָד לְצַדִּיק וּלְרָשָׁע לְטוֹב וּלְטָהוֹר וּלְטָמֵא וּלְזֹבֵחַ וּלְאֲשֶׁר אֵינָנו זֹבֵחַ כְּטוֹב כְּחָטָא הַנִּשְׁבָּע כָּאֲשֶׁר שְׂבוּעָה יִרָא: זֶה רַע בְּכָל אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה תַּחַת הַשָּׁמַשׁ כִּי מִקְרָה אֶחָד לְכָל וְגַם לֵב בְּנֵי הָאָדָם מָלֵא רַע וְהוֹלִלּוֹת בְּלִבָּבָם בְּחַיֵּיהֶם וְאַחֲרָיו אֶל הַמֵּתִים: כִּי מִי אֲשֶׁר יִבְחַר אֶל כָּל הַחַיִּים יֵשׁ בְּטָחוֹן כִּי לְכָלֵב חַי הוּא טוֹב מִן הָאֲרִיָּה הַמֵּת: כִּי הַחַיִּים יוֹדְעִים שִׁימָתוֹ וְהַמֵּתִים אֵינָם יוֹדְעִים מֵאוּמָה וְאֵין עוֹד לָהֶם שָׂכָר כִּי נִשְׁכַּח זְכָרָם: גַּם אֶהְבָּתָם גַּם שִׁנְאוֹתָם גַּם קִנְאוֹתָם כְּכֹר אֲבָדָה וְחֵלֶק אֵין לָהֶם עוֹד לְעוֹלָם בְּכָל אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה תַּחַת הַשָּׁמַשׁ: לֵךְ אֲכַל בְּשִׁמְחָה כְּחִמָּה וּשְׂתֵה בְּלֵב טוֹב יִינֶה כִּי כְּכֹר רָצָה הָאֱלֹהִים אֶת מַעֲשִׂיָּה: בְּכָל עֵת יִהְיֶה בְּגִדִּיָּה לְבָנִים וּשְׁמֹן עַל רֹאשָׁהּ אֶל יַחֲסָר: רֹאֶה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אֶהְבָּתָ כָּל יָמֵי חַיָּי

יחבר קרי.

ז טוב שם משמן טוב ויום המות מיום הולדו: טוב ללכת אל בית
 אבל מלכת אל בית משה באשר הוא סוף כל האדם והחי יתן אל לבו: טוב
 כעם משחוק כי ברע פנים ייטב לב: לב חכמים בבית אבל ולב כסילים בבית
 שמחה: טוב לשמע גערת חכם מאיש שמע שיר כסילים: כי כקול הסירים תחת
 הסיר בן שחק הכסיל וגם זה הבל: כי העשק יהולל חכם ויאבד את לב מתנה:
 טוב אחרית דבר מראשיתו טוב ארך רוח מגבה רוח: אל תבהל ברוחה לבעוס
 כי כעם בחיק כסילים ינוח: אל תאמר מה היה שהימים הראשנים היו טובים
 מאלה כי לא מחכמה שאלת על זה: טובה חכמה עם נחלה ויתר לראי השמש:
 כי בצל החכמה בצל הכסף ויתרון בעת החכמה תחיה בעליה: ראה את
 מעשה האלהים כי מי יוכל לתקן את אשר עיתו: ביום טובה היה בטוב
 וביום רעה ראה גם את זה לעמת זה עשה האלהים על דברת שלא ימצא האדם
 אחריו מאומה: את הכל ראיתי בימי הבלי יש צדיק אבד בצדקו ויש רשע מאריך
 ברעתו: אל תהי צדיק הרבה ואל תתחכם יותר למה תשומם: אל תרשע
 הרבה ואל תהי סכל למה תמות בלא עתה: טוב אשר תאחז בזה וגם מזה
 אל תנח את ידך כי ירא אלהים יצא את כלם: החכמה תעז לחכם מעשרה
 שליטים אשר היו בעיר: כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא:
 גם לכל הדברים אשר ידברו אל תתן לבך אשר לא תשמע את עבדך
 מקללה: כי גם פעמים רבות ידע לבך אשר גם את קללת אחרים: כל זה
 גסיתי בחכמה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני: רחוק מה שהיה ועמק עמק
 מי ימצאנו: סבותי אני ולבי לדעת ולתור ובקש חכמה וחשבון ולדעת רשע
 בסל והסכלות הוללות: ומוצא אני מר ממות את האשה אשר היא מצודים
 וחרמים לבה אסירים ידיה טוב לפני האלהים ימלט ממנה וחוטא ילכד בה:
 ראה זה מצאתי אמרה קהלת אחת לאחת למצוא חשבון: אשר עוד בקשה
 נפשי ולא מצאתי אדם אחד מאלף מצאתי ואשה בכל אלה לא מצאתי: לבד
 ראה זה מצאתי אשר עשה האלהים את האדם ישר והמה בקשו חשבנות
 רבים:

ח מי כהחכם ומי יודע פשר דבר חכמת אדם תאיר פניו ועז פניו
 ישנא: אני פי מלך שמר ועל דברת שבועת אלהים: אל תבהל מפניו תלך
 אל תעמד בדבר רע כי כל אשר יחפץ יעשה: באשר דבר מלך שלטון ומי
 יאמר לו מה תעשה: שומר מצוה לא ידע דבר רע ועת ומשפט ידע לב חכם:

תאחר לשלמו כי אין חפץ בכסילים את אשר תדר שלם: טוב אשר לא
 תדר משתדור ולא תשלם: אל תתן את פיך לחטיא את בשרך ואל תאמר
 לפני המלאך כי שגגה היא למד יקצוף האלהים על קולך וחבל את
 מעשה ידיך: כי ברב חלמות והבלים ודברים הרבה כי את האלהים ירא:
 אם עשך רש וגזל משפט וצדק תראה במדינה אל תתמה על החפץ
 כי גבה מעל גבה שמר וגבהים עליהם: ויתרון ארץ בכל היא מלך לשדה
 נעבד: אהב כסף לא ישבע כסף ומי אהב בהמון לא תבואה גם זה הבל:
 ברבות הטובה רבו אוכליה ומה פשרון לבעליה כי אם ראית עיניו: מתוקה
 שנת העבד אם מעט ואם הרבה יאכל והשבע לעשיר איננו מניח לו לישון:
 יש רעה חולה ראיתי תחת השמש עשר שמור לבעליו לרעתו: ואבד העשר
 ההוא בענין רע והוליד בן ואין בידו מאומה: כאשר יצא מבטן אמו ערום
 ישוב ללכת כשבא ומאומה לא ישא בעמלו שילך בידו: וגם זה רעה חולה
 כל עמל שבא בן ילך ומה יתרון לו שיעמל לרוח: גם כל ימיו בחשך
 יאכל וכעס הרבה וחליו וקצף: הנה אשר ראיתי אני טוב אשר יפה לאכול
 ולשתות ולראות טובה בכל עמלו שיעמל תחת השמש מספר ימי חיו אשר
 נתן לו האלהים כי הוא חלקו: גם כל האדם אשר נתן לו האלהים עשר
 ונכסים והשליטו לאכל ממנו ולשאת את חלקו ולשמח בעמלו זה מתת
 אלהים היא: כי לא הרבה יזכר את ימי חיו כי האלהים מענה בשמחת לבו:
 ויש רעה אשר ראיתי תחת השמש ורבה היא על האדם: איש אשר
 יתן לו האלהים עשר ונכסים וכבוד ואיננו חסר לנפשו מכל אשר יתאוה
 ולא ישליטנו האלהים לאכל ממנו כי איש נכרי יאכלנו זה הבל וחלי רע
 הוא: אם יוליד איש מאה ושנים רבות יחיה ורב שיהיו ימי שניו ונפשו לא
 תשבע מן הטובה וגם קבורה לא היתה לו אמרתי טוב ממנו הנפל: כי
 בהבל בא ובחשך ילך ובחשך שמו יכסה: גם שמש לא ראה ולא ידע נחת
 לזה מזה: ואלו חיה אלף שנים פעמים וטובה לא ראה הלא אל מקום אחד
 הכל הלק: כל עמל האדם לפיהו וגם הנפש לא תמלא: כי מה יותר לחכם
 מן הכסיל מה לעני יודע להלוך נגד החיים: טוב מראה עינים מהלק נפש
 גם זה הבל ורעות רוח: מה שהיה כבר נקרא שמו ונודע אשר הוא אדם
 ולא יוכל לדין עם שהתקף ממנו: כי יש דברים הרבה מרבים הבל מה יותר
 לאדם: כי מי יודע מה טוב לאדם בחיים מספר ימי חיו הבלו ויעשם בצל
 אשר מי יגיד לאדם מה יהיה אחריו תחת השמש:

הוא קרי. ראות קרי. ימיר ה'.

יִדְעֹתִי כִּי כָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָאֱלֹהִים הוּא יִהְיֶה לְעוֹלָם עָלֵינוּ אֵין לְהוֹסִיף וּמִמֶּנּוּ אֵין לְגָרוּעַ וְהָאֱלֹהִים עָשָׂה שִׁירָאוֹ מִלְּפָנָיו: מִה שֶׁהָיָה בְּבֶר הוּא וְאֲשֶׁר לִהְיוֹת בְּבֶר הָיָה וְהָאֱלֹהִים יִבְקֹשׁ אֶת נִרְדָּף: וְעוֹד רָאִיתִי תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ מְקוֹם הַמְּשַׁפֵּט שָׁמָּה הָרָשָׁע וּמְקוֹם הַצֶּדֶק שָׁמָּה הָרָשָׁע: אָמַרְתִּי אֲנִי בְּלִבִּי אֶת הַצִּדִּיק וְאֶת הָרָשָׁע יִשְׁפֹּט הָאֱלֹהִים כִּי עַתָּה לְכָל חֶפֶץ וְעַל כָּל הַמַּעֲשֶׂה שֵׁם: אָמַרְתִּי אֲנִי בְּלִבִּי עַל דְּבַרְתִּי בְּנֵי הָאָדָם לְבָרֵם הָאֱלֹהִים וּלְרֹאוֹת שֶׁהֵם בְּהִמָּה הִמָּה לָהֶם: כִּי מִקְרָה בְּנֵי הָאָדָם וּמִקְרָה הַבְּהֵמָה וּמִקְרָה אֶחָד לָהֶם כְּמוֹת זֶה כֵּן מוֹת זֶה וְרוּחַ אֶחָד לְכָל וּמוֹתָר הָאָדָם מִן הַבְּהֵמָה אֵין כִּי הַכֹּל הֵבֵל: הַכֹּל הוֹלֵךְ אֶל מְקוֹם אֶחָד הַכֹּל הָיָה מִן הָעֶפֶר וְהַכֹּל שָׁב אֶל הָעֶפֶר: מִי יוֹדֵעַ רוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הָעֹלָה הִיא לְמַעַלָּה וְרוּחַ הַבְּהֵמָה הִירָדָתָה הִיא לְמַטָּה לָאָרֶץ: וְרָאִיתִי כִּי אֵין טוֹב מֵאֲשֶׁר יִשְׂמַח הָאָדָם בְּמַעֲשָׁיו כִּי הוּא חָלָקוֹ כִּי מִי יִבְיָאֵנוּ לְרֹאוֹת בְּמָה שִׁיְהִיָּה אַחֲרָיו:

ד וּשְׁכַתִּי אֲנִי וְאֶרְאָה אֶת כָּל הַעֲשָׂקִים אֲשֶׁר נַעֲשִׂים תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ וְהִנֵּה דְמַעַת הַעֲשָׂקִים וְאֵין לָהֶם מִנְחָם וּמִיד עֲשָׂקִיהֶם כֹּחַ וְאֵין לָהֶם מִנְחָם: וּשְׁבַח אֲנִי אֶת הַמַּחֲתִים שֶׁבְּבֶר מִתּוֹ מִן הַחַיִּים אֲשֶׁר הִמָּה חַיִּים עֲדָנָה: וְטוֹב מִשְׁנִיָּהֶם אֶת אֲשֶׁר עֵדֶן לֹא הָיָה אֲשֶׁר לֹא רָאָה אֶת הַמַּעֲשִׂיָּה הָרַע אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: וְרָאִיתִי אֲנִי אֶת כָּל עֵמֶל וְאֶת כָּל כְּשָׁרוֹן הַמַּעֲשִׂיָּה כִּי הִיא קִנְיָתָה אִישׁ מִרְעֵהוּ גַם זֶה הֵבֵל וְרַעוּת רוּחַ: הַכֹּסִיל חָבַק אֶת יָדָיו וְאָכַל אֶת בְּשָׂרוֹ: טוֹב מִלֹּא כֶּף נָחַת מִמֶּלֶא חֲפָנִים עֵמֶל וְרַעוּת רוּחַ: וּשְׁכַתִּי אֲנִי וְאֶרְאָה הֵבֵל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: יֵשׁ אֶחָד וְאֵין שְׁנִי גַם בֶּן וְאָח אֵין לוֹ וְאֵין קֵץ לְכָל עֵמֶלוֹ גַם עֵינָיו לֹא תִשָּׁבַע עֶשֶׂר וּלְמִי אֲנִי עֵמֶל וּמַחֲסֹר אֶת נַפְשִׁי מִטּוֹבָה גַם זֶה הֵבֵל וְעַנְיִן רַע הוּא: טוֹבִים הַשָּׁנִים מִן הָאֶחָד אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם שָׂכָר טוֹב בְּעֵמֶלָם: כִּי אִם יִפְלוּ הָאֶחָד יָקִים אֶת חֲבֵרוֹ וְאִילוֹ הָאֶחָד שִׁיפֹל וְאֵין שְׁנִי לְהַקִּימוֹ: גַּם אִם יִשְׁכְּבוּ שְׁנַיִם וְחָם לָהֶם וּלְאֶחָד אֵיף יָחַם: וְאִם יִתְקַפּוּ הָאֶחָד הַשָּׁנִים יַעֲמִדוּ גִגְדוֹ וְהַחוּט הַמְּשַׁלֵּשׁ לֹא בְּמַהֲרָה יִנָּתֵק: טוֹב יֵלֵד מִסָּכָן וְחָכָם מִמֶּלֶךְ זָקֵן וְכֹסִיל אֲשֶׁר לֹא יָדַע לְהִוָּהֵר עוֹד: כִּי מִבֵּית הַסּוּרִים יֵצֵא לְמֶלֶךְ כִּי גַם בְּמַלְכוּתוֹ נוֹלַד רֶשׁ: רָאִיתִי אֶת כָּל הַחַיִּים הַמְּהַלְכִים תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ עִם הַיֵּלֶד הַשָּׁנִי אֲשֶׁר יַעֲמִד תַּחֲתָיו: אֵין קֵץ לְכָל הָעַם לְכָל אֲשֶׁר הָיָה לִפְנֵיהֶם גַּם הָאֲחֵרִים לֹא יִשְׁמְחוּ בּוֹ כִּי גַם זֶה הֵבֵל וְרַעֲיוֹן רוּחַ: שָׁמַר רִגְלִיךָ כַּאֲשֶׁר תִּלְךָ אֶל בֵּית הָאֱלֹהִים וְקִרְוֹב לְשִׁמּוֹעַ מִתֶּרֶת הַכֹּסִילִים זָבַח כִּי אֵינָם יוֹדְעִים לַעֲשׂוֹת רַע:

ה אֵל תִּבְהַל עַל פִּיךָ וּלְבָבְךָ אֵל יִמָּהֵר לְהוֹצִיא דְבָר לִפְנֵי הָאֱלֹהִים כִּי הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם וְאַתָּה עַל הָאָרֶץ עַל כֵּן יִהְיוּ דְבָרֶיךָ מַעֲטִים: כִּי בָּא הַחֲלוֹם בְּרוֹב עַנְיָן וְקוֹל כֹּסִיל בְּרַב דְּבָרִים: כַּאֲשֶׁר תִּדְרֹךְ גִּדְרֵי לַאֲלֹהִים אֵל עֵינֵי קִרִי יַחֲדִי י.

שָׁדָה וְשָׂדוֹת: וְגִדְלָתִי וְהוֹסַפְתִּי מִכָּל שְׁהִיָּה לִפְנֵי בִירוּשָׁלַם אִף חֲכָמָתִי עֲמָדָה לִי: וְכָל אֲשֶׁר שָׂאֻלוּ עֵינַי לֹא אֶצְלָתִי מֵהֶם לֹא מִנְעָתִי אֶת לְבִי מִכָּל שְׂמִיחָה כִּי לְבִי שָׂמַח מִכָּל עֲמָלִי וְזֶה הָיָה חֶלְקִי מִכָּל עֲמָלִי: וּפְנִיתִי אֲנִי בְּכָל מַעֲשֵׂי שְׁעָשׂוּ יָדַי וּבַעֲמָל שְׁעַמְלָתִי לַעֲשׂוֹת וְהִנֵּה הַכֹּל הֶבֶל וְרַעוּת רוּחַ וְאֵין יִתְרוֹן תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: וּפְנִיתִי אֲנִי לָרְאוֹת חֲכָמָה וְהוֹלִלּוֹת וּסְכָלוֹת כִּי מָה הָאָדָם שִׁיבֹא אַחֲרֵי הַמֶּלֶךְ אֶת אֲשֶׁר בָּבֶר עָשׂוּהוּ: וְרָאִיתִי אֲנִי שֵׁשׁ יִתְרוֹן לַחֲכָמָה מִן הַסְכָּלוֹת כִּי יִתְרוֹן הָאוֹר מִן הַחֹשֶׁךְ: הַחֲכָם עֵינָיו בִּרְאֹשׁוֹ וְהַכְּסִיל בַּחֹשֶׁךְ הוֹלֵךְ וַיִּדְעָתִי גַם אֲנִי שְׂמִיכָרָה אֶחָד יִקְרָה אֶת כָּלָם: וְאָמַרְתִּי אֲנִי בְּלִבִּי כְּמִקְרָה הַכְּסִיל גַּם אֲנִי יִקְרָנִי וְלָמָּה חֲכָמָתִי אֲנִי אִזּוֹ יִתֵּר וְדִבַּרְתִּי בְּלִבִּי שֶׁגַם זֶה הֶבֶל: כִּי אֵין זְכוּרֹן לַחֲכָם עִם הַכְּסִיל לְעוֹלָם בְּשִׁכְבָּר הַיָּמִים הַבָּאִים הַכֹּל נִשְׁכַּח וְאִיךָ יָמוּת הַחֲכָם עִם הַכְּסִיל: וּשְׁנֵאתִי אֶת הַחַיִּים כִּי רַע עָלִי הַמַּעֲשֵׂה שֶׁנַּעֲשֶׂה תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ כִּי הַכֹּל הֶבֶל וְרַעוּת רוּחַ: וּשְׁנֵאתִי אֲנִי אֶת כָּל עֲמָלִי שֶׁאֲנִי עֹמֵל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ שֶׁאֲנִיחָנוּ לָאָדָם שִׁיְהִיָּה אַחֲרָי: וּמִי יוֹדֵעַ הַחֲכָם יְהִיָּה אִזּוֹ סָכָל וַיִּשְׁלַט בְּכָל עֲמָלִי שְׁעַמְלָתִי וּשְׁחֲכָמָתִי תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ גַּם זֶה הֶבֶל: וּסְבוֹתִי אֲנִי לִי־אֵשׁ אֶת לְבִי עַל כָּל הָעֵמֶל שְׁעַמְלָתִי תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: כִּי יֵשׁ אָדָם שְׁעַמְלֹו בַּחֲכָמָה וּבִדְעַת וּבִכְשָׁרוֹן וּלְאָדָם שֶׁלֹּא עָמַד בּוֹ יִתְגַּנֵּן חֶלְקוֹ גַּם זֶה הֶבֶל וְרַעַה רַבָּה: כִּי מָה הִזֶּה לָאָדָם בְּכָל עֲמָלֹו וּבִרְעִיוֹן לְבֹו שֶׁהוּא עֹמֵל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: כִּי כָל יָמָיו מְכַאֲבִים וְכַעַס עֲנִינֹו גַם בְּלִילָה לֹא שָׁכַב לְבֹו גַם זֶה הֶבֶל הוּא: אֵין טוֹב בָּאָדָם שִׁיאֲכַל וְשָׁתָה וְהִרְאָה אֶת נַפְשׁוֹ טוֹב בַּעֲמָלֹו גַּם זֶה רָאִיתִי אֲנִי כִּי מִיד הָאֱלֹהִים הִיא: כִּי מִי יֵאָכֵל וּמִי יַחֲוֹשׁ חוּץ מִמֶּנִּי: כִּי לָאָדָם שְׁטוֹב לִפְנֵי נָתַן חֲכָמָה וְדַעַת וְשְׂמִיחָה וְלַחֲוִטָא נָתַן עֲנִין לְאַסּוּף וְלַכְּנוּס לָתֵת לְטוֹב לִפְנֵי הָאֱלֹהִים גַּם זֶה הֶבֶל וְרַעוּת רוּחַ:

ג לְכָל זְמַן וְעַת לְכָל חֲפֵץ תַּחַת הַשָּׁמַיִם: עַת לָלֶדֶת וְעַת לָמוּת עַת לְטַעַת וְעַת לְעַקֵּר גִּטּוּעַ: עַת לְהִרְגַּ וְעַת לְרַפּוֹא עַת לְפְרוֹץ וְעַת לִבְנוֹת: עַת לִבְכוֹת וְעַת לְשַׁחֹק עַת סִפּוֹד וְעַת רִקּוֹד: עַת לְהַשְׁלִיךְ אֲבָנִים וְעַת כְּנוּס אֲבָנִים עַת לַחֲבֹק וְעַת לְרַחֵק מִחֲבֹק: עַת לְבַקֵּשׁ וְעַת לְאַבֹּד עַת לְשַׁמּוֹר וְעַת לְהַשְׁלִיךְ: עַת לְקַרֹּעַ וְעַת לְתַפּוֹר עַת לַחֲשׂוֹת וְעַת לְדַבֵּר: עַת לְאַהֵב וְעַת לְשֹׂנְאָ עַת מִלְחָמָה וְעַת שָׁלוֹם: מָה יִתְרוֹן הָעֲשֵׂה בְּאֲשֶׁר הוּא עֹמֵל: רָאִיתִי אֶת הָעֲנִין אֲשֶׁר נָתַן אֱלֹהִים לְבְנֵי הָאָדָם לַעֲנוּת בּוֹ: אֶת הַכֹּל עָשָׂה יָפָה בְּעֵתוֹ גַּם אֶת הָעֵלֶם נָתַן בְּלִבָּם מִבְּלִי אֲשֶׁר לֹא יִמָּצֵא הָאָדָם אֶת הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר עָשָׂה הָאֱלֹהִים מֵרֵאשׁ וְעַד סוֹף: יָדַעְתִּי כִּי אֵין טוֹב בָּם כִּי אִם לְשִׁמּוֹחַ וּלְעֲשׂוֹת טוֹב בְּחַיָּיו: וְגַם כָּל הָאָדָם שִׁיאֲכַל וְשָׁתָה וְרָאָה טוֹב בְּכָל עֲמָלֹו מִתַּחַת אֱלֹהִים הִיא:

מגלת קהלת*

נוהגין לומר מגלת קהלת בשמיני עשרת אס חל בשנת.

א דברי קהלת בן דוד מלך בירושלם: הבל הבלים אמר קהלת
הבל הבלים הבל הבל: מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל תחת השמש:
דור הולך ודור בא והארץ לעלם עמדת: וזרח השמש ובא השמש ואל מקומו
שואף זרח הוא שם: הולך אל דרום וסובב אל צפון סובב הולך הרוח
ועל סביבתיו שב הרוח: כל הנחלים הלכים אל הים והים איננו מלא אל
מקום שהנחלים הלכים שם הם שבים ללכת: כל הדברים יגיעים לא יוכל
איש לדבר לא תשבע עין לראות ולא תמלא און משמע: מה שהיה הוא
שיהיה ומה שנעשה הוא שיעשה ואין כל חדש תחת השמש: יש דבר
שיאמר ראה זה חדש הוא כבר היה לעולמים אשר היה מלפנינו: אין זכרון
קראשונים וגם לאחרונים שיהיו לא יהיה להם זכרון עם שיהיו לאחרונה:
אני קהלת הייתי מלך על ישראל בירושלם: ונתתי את לבי לדרוש
ולחור בחכמה על כל אשר נעשה תחת השמים הוא ענין רע נתן אלהים
לבני האדם לענות בו: ראיתי את כל המעשים שנעשו תחת השמש והנה
הכל הבל ורעות רוח: מעות לא יוכל לתקן וחסרון לא יוכל להמנות:
דברתי אני עם לבי לאמר אני הנה הגדלתי והוספתי חכמה על כל אשר
היה לפני על ירושלם ולבי ראה הרבה חכמה ודעת: ואחנה לבי לדעת
חכמה ודעת הזללות ושכלות ידעתי שגם זה הוא רעיון רוח: כי ברב חכמה
רב כעס ויוסף דעת יוסף מכאוב:

ב אמרתי אני בלבי לכה נא אנסכה בשמחה וראה בטוב והנה גם
הוא הבל: לשחוק אמרתי מהולל ולשמחה מר זה עשרה: תרתי בלבי
למשוך ביין את בשרי ולבי נהג בחכמה ולאחז בסכלות עד אשר אראה
אי זה טוב לבני האדם אשר יעשו תחת השמים מספר ימי חייהם:
הגדלתי מעשי בנתי לי בתים נטעתי לי כרמים: עשיתי לי גנות
ופרדסים ונטעתי בהם עץ כל פרי: עשיתי לי ברכות מים להשקות מהם
יער צומח עצים: קניתי עבדים ושפחות ובני בית הייה לי גם מקנה
בקר וצאן הרבה הייה לי מכל שהיו לפני בירושלם: כנסתי לי גם כסף
וזהב וסגלת מלכים והמדינות עשיתי לי שרים ושרות ותענוגות בני האדם

*) Die Uebersetzung siehe im Succoththeil bei שבת חול המועד.

Ueber Alles lobpreisen Dich
deine Werke; auch deine Lieb-
linge, die Tugendhaften, die
deinen Willen thun, und dein
ganzes Volk, das Haus Is-
rael, sie danken in Jubeltö-
nen, benedeien, loben, preisen,
erheben, verherrlichen, heiligen
und huldigen deinem Namen.
O König! ja, lieblich ist es,
dich zu preisen, und deinem
Namen gebührt Lobgesang;
denn Du bist allmächtig, von
Ewigkeit zu Ewigkeit. Gebe-
nedeiet seist Du, Ewiger! Kö-
nig in Lobgesängen gepriesen!

יְהַלְלוּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (על)
כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְחַסִּידֶיךָ
צַדִּיקִים עוֹשֵׂי רְצוֹנְךָ וְכָל־
עַמֶּךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יוֹדוּ
וַיְבָרְכוּ וַיִּשְׁבְּחוּ וַיִּפְאֲרוּ
וַיְרוֹמְמוּ וַיַּעֲרִיצוּ וַיִּקְדִּישׁוּ
וַיִּמְלִיכוּ אֶת־שִׁמְךָ מַלְכֵנוּ.
כִּי לָךְ טוֹב לְהוֹדוֹת וּלְשִׁמְךָ
נָאֵה לֵאמֹר כִּי מַעֲוֹלָם וְעַד
עוֹלָם אַתָּה אֵל. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתְּשֻׁבוֹת:

ועתה יגדל נא כח אדני כאשר דברת לאמר: וזכר רחמך יי וחסדיך כי מעולם המה:
סין יתגבדל ויתקבש שמה רבא בעלמא די-ברא ברעותה
וימליך מלכותה בחייוכון וביומיכון ובחיי דכל-בית ישראל
בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן:

קהל יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא.

סין יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר
ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעילא
מן כל-ברכתא ושירתא תשבתתא ונחמתא דאמירן
בעלמא ואמרו אמן: קהל קבל ברחמים וברצון את תפלתנו:

סין תתקבל עלותהון ובעותהון דכל-ישראל קדם אבוהון
די בשמיא ואמרו אמן: קהל יהי שם יי מברך מעתה ועד עולם:

סין יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים עלינו ועל כל-ישראל
ואמרו אמן: קהל עזרי מעם יי עשה שמים וארץ:

סין עשה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל-
ישראל ואמרו אמן:

die Rechte des Herrn —
 sie ist erhaben, die Rechte
 des Herrn, die den Sieg er-
 kämpft! Mein! noch sterb' ich
 nicht, ich lebe, erzähle die Tha-
 ten der Gottheit. Züchtigen will
 mich nur die Gottheit, sie über-
 läßt mich nicht dem Tode.
 Deffnet mir der Tugend Pfor-
 ten! ich gehe hinein, und danke
 dem Herrn. Hier ist zum Ewi-
 gen die Pforte, Tugendhafte
 gehen da hinein. Ich danke,
 daß Du mich gedemüthiget,
 und wieder Hilfe mir erzeigt.
 Der Stein, den Bauende ver-
 worfen, er ist zum Eckstein
 worden. Das ist vom Herrn
 geschehen, wunderbar in un-
 seren Augen. Diesen Tag gab
 uns der Herr, laßt uns ihn
 feiern mit Wonnegesang!

O Ewiger! o, steh' uns bei!
 O Ewiger! o, steh' uns bei!
 O Ewiger! o, beglücke!
 O Ewiger! o, beglücke!

Willkommen im Namen des
 Herrn! Wir, aus dem Tem-
 pel des Herrn, wir segnen euch!
 Allmächtig ist der Ewige, der
 uns den Tag erscheinen läßt.
 Bekränzt das Opferthier mit
 Myrthen, führt es bis zu den
 Hörnern des Altars! Mein
 Gott bist Du! Dir will ich
 danken; Du, mein Herr! Dich
 will ich erheben. Danket dem
 Herrn, denn er ist allgütig;
 ewig währt seine Guld!

יִמִּין יי רֹמְמָה יִמִּין יי עֲשֵׂה
 חֵיל: לֹא אֲמוֹת כִּי־אֱהִיָּה
 וְאִסְפָּר מֵעֲשִׂיָּה: יִסְרִי־נִי
 יְהוָה לֹא נִתְּנִי: פֶּתַח־
 לִי שַׁעַר־צֶדֶק אֲבֹא־בָם
 אֲזִכָּרָה יְהוָה: זֶה־הַשַּׁעַר לִי
 צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ: אֲזִכָּרָה כִּי
 עָנִיתָנִי וְהָיִלִי לִישׁוּעָה: אֲזִכָּר
 אֲבִן מֵאֲסוֹ הַבּוֹנִים הָיְתָה
 לְרֹאשׁ פֶּנֶה: אֲבֹא מֵאֵת יי
 הָיְתָה זֹאת הִיא נִפְלְאוֹת
 בְּעֵינֵינוּ: מֵאֵת זֶה־הַיּוֹם עֲשֵׂה
 יי נְגִילָה וְנִשְׂמָחָה בּוֹ: זֶה
 אֲנִי יי הוֹשִׁיעָה נָא
 אֲנִי יי הוֹשִׁיעָה נָא
 אֲנִי יי הַצְּלִיחָה נָא:
 אֲנִי יי הַצְּלִיחָה נָא:
 בָּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יי
 בְּרַכְנוּכֶם מִבֵּית יי: בְּרוּךְ
 אֱלֹהֵינוּ וְיִי־אֱרֹךְ לָנוּ אֶסְרוּ־חַג
 בַּעֲבֹרֵתֵינוּ עַד קַרְנֹת
 הַמִּזְבֵּחַ: אֱלֹהֵי אֱתָהּ
 וְאֲדָךְ אֱלֹהֵי אֲרוֹמְמָךְ: אֱלֹהֵי
 הוֹדוּ לִי כִי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם
 תִּסְדְּרוּ: הוֹדוּ

(Psalm 118.) Danket dem Herrn,
denn er ist allgütig!

Ewig währt seine Guld!

Es singe Zisrael:

Ewig währt seine Guld!

Es singe Aharon's Haus:

Ewig währt seine Guld!

Es singen die Verehrer Gottes:

Ewig währt seine Guld

In Angst rief ich die Gott-
heit an; der Gottheit Antwort
schuf mir Raum. Der Herr
ist mein, ich fürchte nichts,
was kann der Mensch mir
thun? Der Herr ist mein, und
steht mir bei; ich werde Lust
an Feinden schauen. Besser ist,
dem Herrn vertrauen, als auf
Menschen sich verlassen. Bes-
ser ist, dem Herrn vertrauen,
als auf Fürsten sich verlassen.
Laßt alle Heiden mich umge-
ben, beim Ewigen! ich zerhaue
sie; hier umgeben, dort umge-
ben, beim Ewigen! ich zerhaue
sie; wie Bienen umschwärmen,
wie Dornen Flammen umlo-
dern — beim Ewigen! ich zer-
haue sie. Wenn Alles zustürmt,
mich zu stürzen, der Ewige
steht mir bei! Er ist mein Sieg,
mein Saitenspiel, er ward mir
zum Triumph! Freudenruf, Sie-
geslied schallt in Hütten der
Tugendverehrer; die Rechte
des Herrn erkämpft den Sieg,

קִיּוּ הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

יֹאמְרוּ-נָא יִשְׂרָאֵל

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

יֹאמְרוּ נָא בֵּית אַהֲרֹן

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

יֹאמְרוּ נָא יְרֵאֵי יְיָ

כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

מִן-הַמִּצָּר קָרָאתִי יְהוָה

עֲנֵנִי בַמַּרְחֵב יְהוָה: יְיָ לִי לֹא

אִירָא מַה-יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם: יְיָ

לִי בְעֶזְרִי וְנִנְי אֶרְאֶה

בְּשִׁנְאֵי: טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ

מִבִּטָּח בָּאָדָם: טוֹב לַחֲסוֹת

בַּיְיָ מִבִּטָּח בַּנְּדִיבִים: כָּל-

גּוֹיִם סָבְבוּנִי בְשֵׁם יְיָ כִּי

אֲמִילָם: סָבְבוּנִי גַם סָבְבוּנִי

בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילָם: סָבְבוּנִי

כַּדְּבָרִים דַּעְכוּ כִּי אֵשׁ קוֹצִים

בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילָם: דַּחֲה

דַּחֲתַנִּי לִנְפֹל וַיִּי עֲזָרְנִי: עֲזֵרִי

וּזְמִירַת יְהוָה וַיְהִי-לִי לִישׁוּעָה:

קוֹל וְרָנָה וִישׁוּעָה בְּאֶהְלִי

צַדִּיקִים יִמִּין יְיָ עֲשֶׂה חֵיד:

deine Ruhe ein! der Ewige will dir wohl thun. Bewahrt hast Du vom Tode meine Seele, mein Auge von Thränen, meinen Fuß vom Sturze. So werde ich ferner wandeln vor dem Ewigen unter den Lebendigen auf Erden. Verdienne ich nun Glauben, wenn ich spreche: Ich leide sehr!? Ich sagte es einst in meiner Uebereilung — da trügt jeder Mensch.

Wie soll ich nun dem Herrn erwidern alle Wohlthat, die er mir erzeigt? Den Kelch des Heils will ich ergreifen, und den Namen des Herrn verkünden. Was ich dem Ewigen gelobt, will ich erfüllen, erfüllen in Gegenwart seines ganzen Volkes! Schwer fällt in Gottes Augen seiner Frommen früher Tod; d'rum flehte ich: Ach, Ewiger! bin ich doch dein Knecht — bin ich doch dein treuer Knecht, Sohn deiner Magd. Da löstest Du auch meine Fesseln. Dir bring' ich nun des Dankes Opfer dar, verkünde laut des Ewigen Namen. Was ich gelobt dem Ewigen, will ich erfüllen, erfüllen in Gegenwart seines ganzen Volkes, in den Vorhöfen des Tempels Gottes, in deiner Mitte, mein Jerusalem! Hallelujah!

(Psalm 117.) Lobet den Herrn, ihr Völker alle! preiset ihn, alle Nationen! denn seine Güte waltet über uns, und seine Treue in Ewigkeit. Hallelujah!

לְמִנוּחַיִּי כִּי־יִי גָמַל עָלַיִּי כִּי חֲלַצְתָּ נַפְשִׁי מִמּוֹת אֶת־עֵינַי מִן דְּמָעָה אֶת־רַגְלִי מִדָּחִי : אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יְיָ בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים : הָאֲמֵנָה כִּי אֲדַבֵּר אֲנִי עֲנִיתִי מְאֹד : אֲנִי אֲמַרְתִּי בְּחַפְזִי כָּל־הָאָדָם כֹּזֵב :

מָה אֲשִׁיב לַיְי כָּל־תַּגְמוֹלוֹתַי עָלַי : כּוֹס־יְשׁוּעוֹת אֲשָׂא וּבִשְׁם יְיָ אֶקְרָא : נִדְרֵי לַיְי אֲשַׁלֵּם נִגְדָה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ : יִקָּר בְּעֵינַי יְיָ הַמּוֹתָה לַחֲסִידָיו : אָנָּה יְיָ כִּי־אֲנִי עַבְדְּךָ אֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן־אֲמָתְךָ פִּתַּחַת לְמוֹסְרִי : לָךְ אֲזַבֵּחַ זֶבַח תּוֹדָה וּבִשְׁם יְיָ אֶקְרָא : נִדְרֵי לַיְי אֲשַׁלֵּם נִגְדָה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ : בְּחֲצֵרוֹת ׀ בֵּית יְיָ בְּתוֹכֵי יְרוּשָׁלַם הַלְלוּיָהּ : קִי הַלְלוּ אֶת־יְיָ כָּל־גּוֹיִם שִׁבְחוּהוּ כָּל־הָאֲמִים : כִּי גָבַר עָלֵינוּ ׀ חַסְדּוֹ וְאַמְתּוֹ יְיָ לְעוֹלָם הַלְלוּיָהּ :

Haus! er ist dein Helfer, dein Schild! vertrauet dem Ewigen, ihr Gottesverehrer! er ist euer Helfer und Schild!

Der Ewige denkt segnend unser, er segnet Israel's Haus, er segnet Aharon's Haus, er segnet die Verehrer Gottes, klein und groß. Der Ewige wird euch Uebersfluß verleihen, euch und euern Kindern. Ihr seid gesegnet von Gott, dem Schöpfer des Himmels und der Erde. Der Himmel ist des Ewigen Himmel, die Erde gab er Menschenkindern. Jene Todten preisen nicht den Ewigen, wohl alle jene nicht, die zur Hölle fahren. Wir aber preisen den Ewigen von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

(Ps. 116.) Erfreut bin ich, denn der Ewige hat meine Stimme, er hat mein Flehen erhört. Sein Ohr hat er mir zugeneigt! das rufe ich laut, so lange ich lebe. Mögen mich umfassen des Todes Bande, mich ergreifen der Hölle Schrecken, mag mich Angst und Jammer treffen, den Namen Gottes ruf' ich an: Ach, Herr! errette meine Seele! Allmächtig ist der Herr und allgütig, erbarmungsvoll ist unser Gott. Die Arglosen beschützt der Herr! elend war ich, und er half mir. Kehre, Seele! nun in

בטחו בִּי עֲזָרְםָּ וּמִגָּן הוּא:
יִרְאִי יְיָ בְּטַחוּ בִּי עֲזָרְםָּ
וּמִגָּן הוּא:

יְיָ זָכְרָנוּ יְבָרֵךְ יְבָרֵךְ אֶת־
בֵּית יִשְׂרָאֵל יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית
אַהֲרֹן: יְבָרֵךְ יִרְאִי יְיָ הַקָּטָנִים
עִם־הַגְּדֹלִים: יִסַּף יְיָ עֲלֵיכֶם
עֲלֵיכֶם וְעַל־בְּנֵיכֶם: בְּרוּכִים
אַתֶּם לַיְיָ עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:
הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַיְיָ וְהָאָרֶץ
נָתַן לְבְנֵי אָדָם: לֹא הַמֹּתִים
יִהְיֶה־לוֹיָהּ וְלֹא כָל־יִרְדֵּי
דוֹמָה: וְאַנְחָנוּ וְנִבְרַךְ יְיָ
מִעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

קטו אֶהְבֵּתִי כִּי יִשְׁמַע וַיְיָ.
אֶת־קוֹלִי תַחֲנוּנִי. כִּי הִטָּה
אָזְנוֹ לִי וּבִימֵי אֶקְרָא:
אֶפְסוֹנִי וְחִבְלֵי־מוֹת וּמִצָּרֵי
שָׂאוֹל מִצָּאוֹנִי צָרָה וַיְגוֹן
אֶמְצָא: וּבִשְׁם־יְיָ אֶקְרָא
אָנָּה יְיָ מִלִּטָּה נַפְשִׁי: חֲנוּן
יְיָ וְצַדִּיק וְאֱלֹהֵינוּ מֵרַחֵם:
שֹׁמֵר פֶּתָאִים יְיָ דְּלוֹתֵי וְלִי
יִרְוּשָׁיִע: שׁוּבִי נַפְשִׁי

Widder, Hügel wie Lämmer.
Was ist dir, Weltmeer! daß
du fliehst? dir, Garden! daß du
weichst? Berge, daß ihr hüpfet
wie Widder? Hügel, wie Läm-
mer? — Bittre, Erde! vor dem
Herrn, vor dem Gotte Jakob's,
der den Fels in einen Wasser-
born verwandelt, den Kiesel-
stein in Quellenstrom.

(Psalm 115.) Nicht uns, o Herr!
nicht uns verherrliche, sondern
deinen Namen, um deiner Güte
und deiner Wahrheit willen.
Warum sollen die Heiden spre-
chen: Wo ist denn nun ihr
Gott? Ist doch unser Gott im
Himmel, kann alles schaffen,
was er will! Jener Götzen aber,
von Gold und Silber, sind
der Menschenhände Werk; sie
haben Mäuler, reden nicht, ha-
ben Augen, sehen nicht, haben
Ohren, hören nicht, riechen
nicht mit ihrer Nase; ihre Hände
greifen nicht, ihre Füße gehen
nicht, sie reden nicht mit ih-
rer Kehle. Einst werden ihre
Meister so wie sie, alle die
auf sie vertrauen. — Vertraue
dem Ewigen, Israel! er ist
dein Helfer und Schild! ver-
traue dem Ewigen, Aharon's

כִּאֵילִים גְּבַעוֹת כְּבָנֵי-צֹאן:
מִה-לָּה הָיִים כִּי תִנּוּם הַיָּרְדֵּן
תִּסָּב לְאַחֹר: הַהָרִים
תִּרְקְדוּ כִּאֵילִים גְּבַעוֹת
כְּבָנֵי-צֹאן: מִלִּפְנֵי אֲדֹן
חֹלֵי אֶרֶץ מִדְּפְנֵי אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב: הַהִפְכִי הַצּוּר אֲגַם-
מַיִם חֲלָמִישׁ לְמַעֲיָנוּ מַיִם:
קטו לא לָנוּ יְיָ! לא לָנוּ כִּי-
לְשִׁמְךָ תֵּן כְּבוֹד עַל-חֲסִדְךָ
עַל-אַמְתְּךָ: לָמָּה יֹאמְרוּ
הַגּוֹיִם אֵי-הֵנָּה אֱלֹהֵיהֶם:
וְאֱלֹהֵינוּ בַּשָּׁמַיִם כָּל אֲשֶׁר-
חָפֵץ עָשָׂה: עֲצִבִּיהֶם כֶּסֶף
וְזָהָב מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם: פֶּה-
לָהֶם וְלֹא יִדְבְּרוּ עֵינֵיהֶם לָהֶם
וְלֹא יִרְאוּ: אֲזָנֵיהֶם לָהֶם וְלֹא
יִשְׁמָעוּ אֶף לָהֶם וְלֹא יִרְיחוּן:
יָדֵיהֶם וְלֹא יִמְיָשׁוּן רַגְלֵיהֶם
וְלֹא יִהְלָכוּ רֵא-יִרְהֹגוּ
בַּגִּרְנָם: כְּמוֹתָם יִהְיוּ עֲשִׂיהֶם
כָּל אֲשֶׁר-בּוֹטָח בָּהֶם:
יִשְׂרָאֵל בֹּטָח בְּיְיָ עֶזְרָם
וּמִגָּנָם הוּא: בֵּית אֲהֲרֹן

Gebenedeiet seist Du, Ewiger! unser Gott! Weltbeherrscher! der Du uns geheiligt durch deine Gebote, und uns gewürdigt hast, dir einen Lobgesang anzustimmen ¹⁾).

(Ps. 113.) Hallelujah! Lobt ihn, Diener des Herrn! lobt den Namen des Herrn! der Name des Herrn sei gepriesen von nun an bis in Ewigkeit. Vom Aufgange bis zum Niedergange werde gelobt der Name des Herrn! Der Herr ist über alle Völker erhaben; sein Ruhm über die Himmel erhaben. Wer gleicht dem Ewigen, unserem Gotte? wer thront so hoch? wer schauet so tief, im Himmel und auf Erden? Aus dem Staube richtet er den Armen auf, hebt den Bedrückten aus dem Roth empor, um ihn den Fürsten gleich zu stellen, den Fürsten seines Volkes. Er belebt der Kinderlosen Haus, läßt sie frohe Mutter werden. Hallelujah!

(Ps. 114.) Als Israel aus Mizraim zog, Jakob's Haus vom Barbarenvolke, da ward sein Heiligthum Jehuda, Israel sein Reich. Das Weltmeer sah sie nah'n und floh, der Gaden wick zurück. Berge hüpfen wie

הלל זריק לומר מעומד.

ברוך אתה יי אלהינו מלך
העולם אשר קדשנו במצותיו
וצונו לקרוא את-הלל:

קיג הללויה | הללו עבדי
יי הללו את-שם יי: יהי
שם יי מברך. מעתה ועד
עולם: ממזרח-שמש עד-
מבואו. מהלל שם יי: רם
על-כל גוים יי על-השמים
כבודו: מי כיי אלהינו
המגביהי לשבת: המשפילי
לראות בשמים ובארץ:
מקימי מעפר דל מאשפת
ירים אביון: להושיבי עם-
נדיבים עם נדיבי עמו:
מושיבי עקרת הבית אם-
הבנים שמחה הללויה:

קיד בצאת ישראל
ממצרים בית יעקב מעם
לעז: היתה יהודה לקדשו
ישראל ממשלותיו: הים
ראה וינס הירדן יסוב
לאחור: ההרים רקדו

¹⁾ Nach der wörtlichen Uebersetzung: Und uns befohlen hast, den Lobgesang zu lesen.

שִׁים שְׁלוֹם טוֹבָה וּבִרְכָּה חֵן וְחֶסֶד וְרַחֲמִים. עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־יִשְׂרָאֵל עֲמָךְ. בָּרַכְנוּ אֲבוֹתֵינוּ כְּלָנוּ כְּאַחַד בְּאוֹר פְּנִיָּךְ. כִּי
בְאוֹר פְּנִיָּךְ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד.
וְצִדְקָה וּבִרְכָּה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשְׁלוֹם: וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ
אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בְּשְׁלוֹמְךָ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַמְּבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּשְׁלוֹם:

אֱלֹהֵינוּ נִצּוֹר לְשׁוֹנֵי מַרְעַ וּשְׁפָרְתִּי מַדְבַּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלֵי
נַפְשֵׁי תְרוֹם. וְנַפְשֵׁי כְּעָפָר לְכָל תַּהֲיָה. פֶּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתְךָ.
וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוּף נַפְשִׁי. וְכָל־הַחֲשָׁבִים עָלַי רָעָה. מִהֲרָה
הִפֵּר עֲצָתָם וְקִלְקַל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמָךְ. עֲשֵׂה
לְמַעַן יְמִינְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קִדְשָׁתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתְךָ.
לְמַעַן יִחַלְצוֹן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעַנֵּנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אֱמָרֵי
פִּי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו
הוּא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ
וְחֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ: וְשֵׁם גִּבּוֹרְךָ בִּירָאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קִדְמוֹנוֹת:
וְעֲרָבָה לִּי מִנַּחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קִדְמוֹנוֹת:

Der Vorbeter wiederholt Schemone = Gehe bis Israel in Shalom danu
wird Hallel gebetet.

(שבת ו) מוֹעֲדֵי קֹדֶשׁ. וַיִּשְׁמְחוּ בָּהֶם יִשְׂרָאֵל מִקֹּדֶשׁ שִׁמְחָה.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִקֹּדֶשׁ (השבת ו) יִשְׂרָאֵל וְהַזְמִינִים:

רָצָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמָּהּ יִשְׂרָאֵל וּבְתַפְלָתָם. וְהָשִׁיב אֶת־
הָעֲבוּרָה לְדָבִיר בֵּיתָהּ. וְאֲשִׁי יִשְׂרָאֵל וּתַפְלָתָם. בְּאַהֲבָה
תִּקְבַּל בְּרָצוֹן. וְתִהְיֶה לְרָצוֹן תָּמִיד. עֲבוּרַת יִשְׂרָאֵל עַמָּה:
וְתַחֲזִיגָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבָהּ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַמַּחְזִיר שְׂכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן

מודים אנחנו לך. שאַתָּה הוּא יְיָ
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר
יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרָאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת
לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ עַל שֶׁהַחַיִּיתָנוּ
וְקִיַּמְתָּנוּ בֶּן תַּחֲיִינוּ וְתַקִּימָנוּ וְתַאֲסֹף
גְּלוּיֹתֵינוּ לְחֻצְרוֹת קֹדֶשׁ לְשִׁמּוֹר
חֻקֶּיךָ. וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ וְלַעֲבֹדָה בְּלִבָּב
שָׁלֵם עַל שֶׁאַנְחָנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ
אַל הַהוֹדָאוֹת:

מודים אנחנו לך שאַתָּה
הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד צוֹר חַיֵּינוּ מִגֵּן
יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר
נוֹרָה לָךְ וְנִסְפָּר תִּהְלֶתָהּ. עַל
חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בִּיָּדְךָ. וְעַל
נַשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל
נַפְסֶיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עֲמָנוּ וְעַל
נַפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־

עֵת עָרַב וּבִקְרֹא וְצַהֲרַיִם. הַטּוֹב. כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ.
וְהַמְּרַחֵם כִּי לֹא תָמוּ חַסְדֶּיךָ. מַעֲוֹלָם קוִינֵנוּ לָךְ:

וְעַל כָּל־מַעֲוֹלֵינוּ וְיִתְבַּרְךָ וְיִתְרוֹמֶם שִׁמְךָ מִלְכָּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכָל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה. וְיִהְלָלוּ אֶת־שִׁמְךָ בְּאַמֶּת. הָאֵל
יִשׁוּעָתָנוּ וְעֲזָרָתָנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וְלָךְ נִאֲחָה
לְהוֹדוֹת:

לִשְׁמִינֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. בָּרִכְנוּ בַּבְּרָכָה הַמְּשַׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה. הַכְּתוּבָה עַל־
יְדֵי מֹשֶׁה עֲבָדְךָ. הָאֲמוּרָה מִפִּי אֱהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים. עִם קְדוֹשְׁךָ כְּאֲמֹר: יְבָרְכֶךָ
יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיִחַנֶּךָ: יֵשֵׁא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיִשֶּׁם לָךְ שָׁלוֹם:

חיו לדור ודור נגיד גדלה ונצח נצחים קדשך נקדיש ושבחך אלהינו
מפינו לא ימוש לעולם ועד כי אל מלך גדול וקדוש אתה. ברוך אתה
יי האל הקדוש:

אתה בחרתנו מכל העמים. אהבת אותנו. ורצית בנו.
ורוממתנו מכל הלשונות. וקדשתנו במצותיך. וקרבתנו
מלכנו לעבודתך. ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת:

ותתן לנו יי אלהינו באהבה (שבחות למנוחה ו) מועדים
לשמחה. חגים וזמנים לששון את יום (השבת הנה ואת יום)
השמיני חג העצרת הנה. זמן שמחתנו (באהבה) מקרא
קדש. וזכר ליציאת מצרים:

אלהינו ואלהי אבותינו. יעלה ויבוא ויגיע ויראה וירצה
וישמע ויפקד ויזכר זכרוננו ופקדוננו וזכרון אבותינו.
וזכרון משיח בן דוד עבדך. וזכרון ירושלים עיר קדשך.
וזכרון כל עמך בית ישראל ולפניך. לפלטה לטובה לחן
ולחסד ולרחמים לחיים ולשלום ביום השמיני חג העצרת
הנה: זכרנו יי אלהינו בו. לטובה. ופקדנו בו. לברכה.
והושיענו בו לחיים: ובדבר ישועה ורחמים חוס וחסנו.
ורחם עלינו. והושיענו. כי אליך עינינו. כי אל מלך ו
חנון ורחום ואתה:

והשיאנו יי אלהינו את ברכת מועדיך לחיים ולשלום
לשמחה ולששון באשר ורצית ואמרת לברכנו. (אלהינו ואלהי
אבותינו רצה במנוחתנו). קדשנו במצותיך ותן חלקנו בתורתך
שבחנו משובך ושמחנו בישועתך. וטהר לבנו לעבדך
באמת והנחילנו יי אלהינו (באהבה ובדבון) בשמחה ובששון

(*) אֲדָנִי שִׁפְתֵי תִפְתַּח וּפִי יִגִּיד תִּהְלֶלְתָּךְ:

בָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל
עֲלִיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חֲסָדֵי אֲבוֹת
וּמְבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה: מֶלֶךְ עוֹזֵר
וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן. בָּרוּךְ אַתָּה יי מֶגֶן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִבּוֹר לְעוֹלָם אֲדָנִי מַחֲיָה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מַחֲיָה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֲמוּנָתוֹ לַיֹּשְׁבֵי
עֶפְרָיִם. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרֹת וּמִי רוֹמֵם לָךְ מֶלֶךְ מַמִּית
וּמַחֲיָה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים. בָּרוּךְ
אַתָּה יי מַחֲיָה הַמֵּתִים:

קדושה לש"ץ

יחזיק נקדש את שמוך בעולם כשם
שם קדושים אותו בשמי מרום ככתוב על
יד נביאך. וקרא זה אל זה ואמר:

ק' קדוש ו קדוש קדוש

יי צבאות מלא כל הארץ כבודו:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמּוֹךְ
קָדוֹשׁ וְקָדוֹשִׁים בְּכָל--
יוֹם יִהְיֶה לְךָ סֶלָה. בָּרוּךְ
אַתָּה יי הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

יחזיק אז בקול רעש גדול אדיר וחזק משמיעים קול מתנשאים לעמדת שרפים
לעמדתם ברוך יאמרו: קהל ברוך כבוד יי ממקומו: ממקומו מלכנו
תופיע ותמלוך עלינו כי מחכים אנחנו לך: יחזיק מתי תמלוך בציון בקרוב
בימינו לעולם ועד תשכון: תתגדל ותתקדש בתוך ירושלים עירך לדור
ודור ולנצח נצחים: ועינינו תראינה מלכותך בדבר האמור בשירי ענך
על ידי דוד משיח צדקך:

קהל ימלך יי לעלם אלהיך ציון לדור ודור הללויה:

*) Die Uebersetzung von שמונה עשרה siehe oben im Abendgebete Seite 33.

Zisrael's stimmten dir im Uebermaß der Freude einen Wechselgesang an, und riefen einmüthig:

Wer unter den Mächten, Ewiger! gleicht dir? — Wer ist so in Heiligkeit verherrlicht, wie Du? — Du, Gepriesener! Furchtbarer! Wundererzeuger!

Mit einem neuen Liede priesen die Erlösten deinen Namen am Ufer des Meeres, sie dankten einstimmig alle, sie huldigten dir als König, indem sie riefen:

Der Ewige wird immer und ewig regieren!

Wohlan, Fels Zisrael's! erscheine zur Hilfe Zisrael's, und erlöse nach deiner Verheißung Jehuda und Zisrael! Du, unser Erlöser, Herr Zebaoth! dessen Name ist Heiliger Zisrael's! Gebenedeit seist Du, Ewiger! der einst erlöset Zisrael.

וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלָהֶם עָנוּ שִׁירָה
בְּשִׁמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כָּלָם:

מִי־כִמְכָּה בָּאֱלֹהִים יְיָ. מִי
כִמְכָּה נֶאֱדָר בְּקֹדֶשׁ. נוֹרָא
תְּהִלּוֹת עֲשֶׂה־פֶלֶא:

שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְחוּ גְאוּלִּים
לְשִׁמְךָ עַד שְׁפַת הַיָּם יַחַד כָּלָם
הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ:

יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

צוּר יִשְׂרָאֵל קוֹמָה בְּעֶזְרַת
יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כְּנַאֲמָךְ יְהוּדָה
וְיִשְׂרָאֵל. גְּאֻלָּנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ
קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל (*). בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
גֹאֲלֵי יִשְׂרָאֵל:

(* אס חל בשנת ויש בו מילה אומרים גאולה זו.

יָוֵם לִיבְשָׁה. נִהְפְּכוּ מְצוּלִים. שִׁירָה חֲדָשָׁה. שִׁבְחוּ גְאוּלִּים: הִטְבַּעְתָּ בְּתַרְמִית.
רַגְלֵי בֵּת עֲנָמִית. וּפַעַמֵי שְׁלֵמִית. יָפוּ בְּנִעְלִים שִׁירָה: וְכָל רוֹאֵי יְשׁוּרוּן. בְּבֵית
הוֹדֵי יְשׁוּרוּן. אֵין כָּאֵל יִשְׁרוּן. וְאֵיבֵינוּ פְּלִילִים. שִׁירָה: דְּגָלֵי כֵּן תָּרִים. עַל
הַנְּשָׁאָרִים. וְתִלְקֵט נַפְזָרִים. כְּמִלְקֵט שִׁבְלִים שִׁירָה: הַבָּאִים עִמָּךְ. בְּבִרְיַת
חֻתְמָךְ. וּמִבֶּטֶן לְשִׁמְךָ. הִפָּה גְמוּלִים שִׁירָה: הִרְאָה אוֹתוֹתֶם. לְכָל רוֹאֵי אוֹתָם.
וְעַל כְּנָפֵי כְּסוּתָם. יַעֲשׂוּ גְדִילִים שִׁירָה: לְמִי זֹאת גְּרִשְׁמַת. הִכָּר נָא דְּבַר
אַמֶּת. לְמִי הַחֻתְמַת. וְלְמִי הַפְּתִילִים שִׁירָה: וְשׁוּב שְׁנִית לְקֹדֶשׁה. וְאֵל תּוֹסִיף
לְגִרְשָׁה. וְהַעֲלֵה אוֹר שְׁמִשָּׁה. וְנָסוּ הַצִּלְלִים שִׁירָה: יְדִידִים רוֹמְמוֹךְ. בְּשִׁירָה
קְדֻמוֹךְ. מִי כְמוֹךְ. יְיָ בָּאֱלִים. שִׁירָה חֲדָשָׁה. שִׁבְחוּ גְאוּלִּים:

בגלל אבות חושיע בנים. וחביא גאלה לבני בניהם. ברוך אתה יי גאל ישראל:

Du warst von Anbeginn unserer Väter Beistand, Schild und Erlöser ihrer nachfolgenden Kinder in jedem Zeitalter. Ob jener Welthöhe ruhet dein Thron; dein Recht und deine Gerechtigkeit reicht bis an die Gränzen der Erde. Heil demjenigen, der deinen Geboten gehorcht, deine heilige Lehre und Worte in's Herz faßt. Wahrlich, Du bist deines Volkes Herr, ein mächtiger König, ihr Recht zu erstreiten. Wohl bist Du der Erste, Du der Letzte, und außer dir kennen wir keinen Weltkönig, keinen Erlöser, keinen Beschützer. Aus Mizrajim hast Du uns erlöst, Ewiger, unser Herr! aus dem Sklavenhause uns befreiet. Die Erstgeborenen Jener hast Du erschlagen, doch deinen Erstgeborenen¹⁾ erlöst. Das Schilfsmeer hast Du getheilt, die Frebler versenkt, deine Lieblinge aber durchgeführt; die Fluthen deckten ihre Verfolger — auch nicht Einer von ihnen entkam. Darum priesen dich die Geliebten, und erhöhten die Allmacht; die Lieblinge brachen aus in Liedern, Gesängen und Psalmen, in Preis und Dank dem allmächtigen, ewig lebenden und unwandelbaren Könige. Hoherhabener, Höchster und Furchtbarer! der die Stolzen demüthiget und die Gebeugten erhebet; der die Gefangenen befreiet, die Unterdrückten erlöst und den Armen Hilfe sendet, und der sein Volk erhöret, wenn es zu ihm flehet! Loblieder seien der höchsten Allmacht dargebracht! Er sei gebenedeiet und gepriesen! Moscheh und die Kinder

עֲזַרְתָּ אֲבוֹתֵינוּ אֶתָּה הוּא
מֵעוֹלָם. מִגֵּן וּמוֹשִׁיעַ לְבְנֵיהֶם וְ
אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: בְּרוּם
עוֹלָם וּמוֹשֶׁבֶת וּמִשְׁפָּטֶיךָ וְצַדִּיקְתֶּךָ
עַד אַפְסֵי אֶרֶץ: אֲשֶׁר־י אִישׁוֹ
שִׁישַׁמֶּעַ לְמִצְוֹתֶיךָ. וְתוֹרַתֶּךָ
וּדְבָרְךָ יֵשִׁים עַל־לְבָבוֹ: אֱמֶת אֶתָּה
הוּא אֲדוֹן לַעֲמֶךָ וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר
לָרִיב רִיבָם: אֱמֶת אֶתָּה הוּא
רֹאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן
וּמִבְּלַעֲדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל
וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם גָּאֵלְתָּנוּ יי
אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פָּדִיתָנוּ.
כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם הָרַגְתָּ וּבְכוֹרְךָ
גָּאֵלְתָּ. וַיֵּם סוּף בְּקַעַת. וְזָרִים
טִבַּעַת. וַיִּדְרִים הֶעֱבַרְתָּ וַיִּכְסּוּ
מִיַּם צָרִיחָם אַחֲרֵיהֶם לֹא נֹתַר:
עַל־זֹאת שָׁבְחוּ אֱהוֹבִים וְרוֹמָמוֹ
אֵל וְנָתַנוּ יְרִידִים וּמִירוֹת שִׁירוֹת
וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת
לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיִם: רָם וְנִשְׂא
גָּדוֹל וְנוֹרָא מִשְׁפִּיל גְּאִים וּמַגְבִּיהַ
שְׁפָלִים. מוֹצִיא אֲסִירִים וּפּוֹדֶה
עֲנָוִים וְעוֹזֵר דָּלִים וְעוֹנֶה לַעֲמוֹ
בְּעֵת שׁוּעָם אֱלִיוֹ: תִּהְלֹת לְאֵל
עֲלִיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבָרֵךְ מֹשֶׁה

¹⁾ So wurde Jisrael vorzugsweise von Gott genannt (2. M. 4, 22.).

und Glaube bleibe ein unüberschreitbares Gesetz; denn Wahrheit ist's, daß Du, Ewiger! unser und unserer Väter Gott, unser und unserer Väter König, unser und unserer Väter Erloser bist; unser Schöpfer, Fels unseres Heils, unser Befreier und unser Erretter bist Du; dein Ruhm ist von Ewigkeit her; keine Gottheit außer dir!

Die Gläubigen, die sich hier vereinen, sie sehnen sich nach Segen; in demuthsvoller Stellung, schwellt ihrer Inbrunst Wort sich auf. O führe sie beruhigt heim, daß dort sie Seelenruhe finden, des Friedens Kinder stärke in Tugend und in Eintracht. Sie schmücke mit des Wohlstands Vollgenuß und kröne sie mit Würde. Verdopple ihre Herrlichkeit, laß höher stets sie steigen. Erfülle ihre Wünsche, und leite sie in ihrer Heiterkeit. Erfreue die Gemeinde, ruf' die Erlösung für sie wach. O wende dich zu ihrem Flehen, und ende ihre Leiden. Nimm ihre fromme Andacht an, und richte die Gesammtheit wieder auf. Beachte nur, was ihnen Werth verleiht, vergiß, was sie fluchwürdig macht. Erhebe zur Vollkommenheit die Heerde, daß wir dich preisen, so wie einst, als Du das Meer gespalten.

שְׁאַתָּה הוּא יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אַתָּה הוּא
מֶלְכֵנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה. לְמַעַן
שִׁמְךָ מִהֵר לְגַאֲלָנוּ כְּגֹאֲלָתָ אֶת
אֲבוֹתֵינוּ: אֱמֶת מֵעוֹלָם שִׁמְךָ
הַגָּדוֹל עָלֵינוּ נִקְרָא בְּאַהֲבָה אֵין
אֱלֹהִים זוּלָתְךָ:

מיוסד ע"פ א"ב.

אֲמוֹנִים אֲשֶׁר נֶאֱסָפוּ.
בְּרָכוֹת נִכְסָפוּ. גַּם קוֹמָתָם
כָּפְפוּ. דְּבַר חֲנוּנִם הֶעֱדִיפוּ:
הוֹבִילָם לְאַהֲלֵיהֶם לְשָׁלוֹם.
וַיִּמְצְאוּ שָׁם שָׁלוֹם. זֶרַע
הַשָּׁלוֹם. חֶסֶד בְּצִדִּיק
וְשָׁלוֹם: טוֹבוֹת לְכָלֵם.
יָקָר לְהַכְלִילָם. כְּבוֹד
לְהַכְפִּילָם. לְמַעַלָּה לְעַלָּם:
מֵלֵא מִשְׁאֲלוֹתָם. נִרְוֹג
בְּשִׂמְחָתָם. שִׂמַּח עֲדָתָם.
עוֹרֵר פְּדוּתָם: פָּנֵה לְחַנּוּנִם.
צִמָּת מַעַנָּם. קִבֵּל מַעַנָּם.
רוֹמֵם הַמוֹנָם: שְׁמוֹר
הַדּוֹרִים. שִׁכַּח אֲדוֹרִים.
תִּקְוָם עֲדָרִים. וְנִרְוֹמָם
בְּקִרְעָה גְזָרִים:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצֵת עַל־
 כַּנְּפֵי בְּגָדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתַנּוּ עַל־צִיצֵת הַכֹּהֵן
 פֶּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצֵת וּרְאִיתֶם ו
 אַתֶּם וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
 וְלֹא־תִתּוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶּם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־
 אַתֶּם זִנִּים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־
 כָּל־מִצְוֹתַי וְהָיִיתֶם קְדָשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
 לְהִיּוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

Wahr und fest, sicher und unwan-
 delbar, gerecht und gewiß, lieblich
 und reizend, begehrenswerth und
 hold, ehrwürdig und majestätisch,
 erprobt und erlesen, vortrefflich und
 prächtig ist diese Verheißung für uns
 in Ewigkeit. Wahrlich, der Herr
 der Welt ist unser König; Jakob's
 Fels ist der Schild unseres Heils.
 Durch ewige Zeiten bleibt er unwan-
 delbar, sein Name unveränderlich,
 sein Thron unerschütterlich; seine
 Herrschaft und seine Treue bestehen
 immerdar. Seine Verheißungen
 sind lebendig und beständig, fort-
 dauernd und köstlich in Ewigkeit;
 sie waren es für unsere Vorfahren,
 sie sind es für uns, für unsere Kin-
 der, für unsere Nachkommen, und
 für alle Geschlechter des Stammes
 Jisrael's, deines Knechtes.

Wie der Vorwelt, bleibt sie auch
 der Nachwelt, eine ewig glückliche,
 fortdauernde Verheißung, Wahrheit

אֱמֶת וַיִּצִיב וּנְכוֹן וְקִים וַיִּשָּׂא
 וַיִּנָּמֶן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנַחֲמָד וְנָעִים
 וְנוֹרָא וְאֲדִיר. וּמִתְקַן וּמְקַבֵּל וְטוֹב
 וַיִּפֶּה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם
 וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם מֶלֶכְנוּ
 צוּר יַעֲקֹב מִגֵּן יִשְׁעָנוּ: לְדוֹר וָדוֹר
 הוּא קִים וְשֵׁמוֹ קִים וְכִסְאוֹ נָכוֹן
 וּמַלְכוּתוֹ וַאֲמוּנָתוֹ קֶעֶד קִימָת:
 וּדְבָרָיו חַיִּים וְקִימִים נְאֻמָּנִים
 וְנַחֲמָדִים לָעֶד וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים:
 עַל אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל בְּנֵינוּ וְעַל
 דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־דּוֹרוֹת וְרַע
 יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:

עַל הָרֵאשׁוֹנִים וְעַל הָאֲחֵרֹנִים
 לְעוֹלָם וָעֶד חוֹק וְלֹא יַעֲבֹר: אֱמֶת

נִפְשָׁךְ וּבְכָל־מַאֲדָךְ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר
 אֲנִי מְצִוֶּה הַיּוֹם עַל־לְבָבְךָ: וּשְׁנַנְתָּם לְבִנְיָךְ
 וּדְבַרְתָּ בָּם בְּשַׁבְּתְךָ בְּבִירְתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ
 וּבְשֹׁכְבְךָ וּבִקְוֹמְךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדְךָ וְהָיוּ
 לְטוֹטַפֹּת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ
 וּבְשַׁעְרֶיךָ:

וְהָיָה אִם־שָׁמַעַתְּ שְׁמִיעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנִי
 מְצִוֶּה אֹתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
 וּלְעַבְדּוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וּנְתַתִּי
 מִטֶּרֶ־אֲרָצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֶה וּמִלֶּקֶשׁ וְאִסְפַּת דְּגָנְךָ
 וְתִירֶשֶׁךָ וַיִּצְהַרְךָ: וּנְתַתִּי עֵשֶׂב בְּשֹׁדֶךָ לְבַהֲמֹתֶךָ
 וְאָכְלָתָּ וּשְׂבַעְתָּ: הִשְׁמָרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתָּה לְבַבְכֶם
 וּסְרַתֶּם וְעַבַּדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
 לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם
 וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ
 וְאֲבַדְתֶּם מִהֲרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה
 נָתַן לָכֶם: וּשְׁמַתֶּם אֶת־דְּבָרֵי אֱלֹהִים עַל־לְבַבְכֶם
 וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יְדֵיכֶם וְהָיוּ
 לְטוֹטַפֹּת בֵּין עֵינֵיכֶם: וּלְמַדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
 לְדַבֵּר בָּם בְּשַׁבְּתְךָ בְּבִירְתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ
 וּבְשֹׁכְבְךָ וּבִקְוֹמְךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ
 וּבְשַׁעְרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וַיְמֵי בְנֵיכֶם עַל
 הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַבְרָהָם לֵאמֹר לְךָ
 כִּי־יְמֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

Einer unendlichen Liebe hast Du uns gewürdigt, Ewiger! unser Gott! mit großer überschwänglicher Güte hast Du uns geschont, unser Vater, unser König! um unserer Väter willen, die dir vertrauten, welche Du die Bestimmungen des Lebens gelehrt; o sei auch uns gnädig, und unterweise auch uns. Unser Vater! Du liebevoller, allbarmherziger Vater! nimm dich unserer reich an, und lege in unser Herz die Fähigkeit, einzusehen, zu verstehen, zu begreifen, zu lernen und zu lehren, zu beobachten, zu üben und aufrecht zu erhalten alle Vorschriften deiner heiligen Lehre mit Liebe. Erleuchte unsere Augen durch dein Gesetz, mache unser Herz anhänglich an deine Gebote, und stimme alle unsere Gefühle zur Liebe und zur Verehrung deines Namens, damit wir nie zu Schanden werden; denn wir vertrauen deinem heiligen Namen, der so groß und furchtbar ist, frohlocken und freuen uns deines Heils. O, bringe uns in Frieden aus den vier Enden des Erdfreises, und führe uns aufrecht in unser Land zurück; denn Du bist die heilwirkende Allmacht, uns hast Du einst unter allen Völkern und Sprachen auserkoren, und uns im Glauben deinem großen Namen genähert, um dir zu huldigen und deine Einheit in Liebe anzuerkennen. Gepriesen seist Du, Ewiger! der Du dein Volk Israel in Liebe erkoren.

אֱהָבָה רַבָּה אֶהְבְּתָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
חֲמִלָה גְדוֹלָה וַיִּתְּרָה חֲמִלָת
עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵנוּ. בְּעָבוּר
אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבִטְחוּ בְךָ. וְתִלְמִדֵם
חֲקֵי חַיִּים. כֵּן תַּחֲנִנֵנוּ וְתִלְמִדֵנוּ:
אָבִינוּ הָאֵל הַרְחֵמֵן. הַמְרַחֵם
רַחֵם וְעָלֵינוּ. וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהִבִּין
וּלְהַשְׁכִּיל. לְשִׁמוּעַ לְלִמּוּד וּלְלִמָּה.
לְשִׁמּוּר וּלְעֲשׂוֹת. וּלְקִים וְאֶת-
כָּל-דְּבָרֵי תִלְמוּד תּוֹרָתְךָ
בְּאַהֲבָה: וְהָאֵל עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ.
וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וַיַּחַד
לִבֵּינוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ.
וְלֹא נִבּוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי בְשֵׁם
קִדְשֶׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בְּטַחְנוּ.
נְגִילָה וְנִשְׂמַחָה בִּישׁוּעָתְךָ:
וְהִבִּיאֵנוּ לְשָׁלוֹם וּמֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת
הָאָרֶץ. וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמָמִיּוֹת
לְאַרְצֵנוּ: כִּי אֵל פּוֹעֵל יִשׁוּעוֹת
אֲתָה. וּבָנוּ בְּחֵרֶת מְכֹל-עַם
וּלְשׁוֹן. וְקִרְבַּתָּנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל
סֵלָה בְּאַמֶּת. לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְיַחֲדָךָ
בְּאַהֲבָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר
בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

(וְזֶה נִיכָס מִיט מִנִּין בְּעֶטֶט זִמְרָה אֵל מֶלֶךְ נְאֻמָּן):

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאַהֲבַת אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְּךָ וּבְכָל-

טַעֲמֵי חַיִּין יַחֲפֹז. כִּתְּרֵם לִסְפּוֹן. וּמִשְׁבִּיעַ לְאַפּוֹן.
עַל רֹאשׁ מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים:
יִקְדָּשׁ גְּלִיצוֹר. הַמְּגַלָּה טַעֲמֵי צוֹר.

מִפִּי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים:
הַמִּשְׁמִיעַ לְכָל יִצוֹר. שְׁנַת וְשִׁבְעַ וּבְצוֹר. וְכָל דְּבַר הָאֲצוֹר.
בְּרִצּוֹן מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים:
חַיּוֹת אַרְבַּעַתָּן. מִשְׁלָשׁוֹת קִדְשָׁתָן. לְמֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים:
זוֹעוֹת מְאִימָתָן. קוֹפְצוֹת בְּנִהמָתָן. קוֹרְאוֹת לַעֲמָתָן.
לְמֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים:

Und die Chajoth lobſingen, und die Cherubim verherrlichen, und die Seraphim jubeln, und die Lichtgeſtalten preiſen Angeſichts jedes Chajah, Engelfreiſes und Cherub, den Seraphim entgegen, welche in Chören preiſen und ſprechen:

Gebenedeiet ſei die Majestät Gottes durch ihre Allgegenwart.

Der gebenedeieten Allmacht weiſen ſie liebliche Klänge, dem allmächtigen, ewig lebenden und unwan- delbaren Weltregenten ſtimmen ſie Lieder an, und laſſen Pſalmen er- tönen; denn er allein iſt es, der Mächtiges wirkt und Unerwartetes hervorbringt. Er iſt der Gebieter ſtreitender Mächte, er ſäet Gerech- tigkeit und läßt Rettung hervor- ſproſſen, er iſt der Schöpfer alles Heils, er iſt der Geprieſene, Furcht- bare. Er iſt der Urheber aller Wunderwerke, der täglich unun- terbrochen das Werk der erſten Schöpfung erneuet. So heiſt es auch von dem Schöpfer jener großen Lichtmaſſen, daß ſeine Güte ewig währt. O, laß ein neues Licht über Zion hell aufleuchten, und mache uns bald des Anſchauens ſeines Glanzes würdig! Geprieſen ſeiſt Du, Ewiger! Du Schöpfer der Weltlichter!

וְהַחַיּוֹת יִשׁוּרְרוּ וּכְרָבִים יִפְאָרוּ
וּשְׂרָפִים יִרְנוּ וְאַרְאֵלִם יִבְרְכוּ.
פָּנֵי כָל־חַיָּה וְאוֹפָן וְכָרוֹב לַעֲמָתוֹ
שְׂרָפִים לַעֲמָתָם וּמִשְׁבָּחִים
וְאוֹמְרִים:

בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתְּנוּ. לְמֶלֶךְ
אֵל חַי וְקַיִם. וּמִירוֹת יֹאמְרוּ
וְתִשְׁבַּחוֹת יִשְׁמִיעוּ. כִּי הוּא לְבַדּוֹ
פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת בְּעַל
מְלַחְמוֹת. זוֹרֵעַ צְדָקוֹת. מַצְמִיחַ
יְשׁוּעוֹת. בּוֹרֵא רְפוּאוֹת. נוֹרֵא
תְהִלּוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת. הַמַּחֲדִּישׁ
בְּטוֹבוֹ בְּכָל־יּוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה
בְּרָאשִׁית: כְּאֶמּוֹר לַעֲשֵׂה אוֹרִים
גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ: אוֹר
חֲדָשׁ עַל־צִיּוֹן תִּתְּאִיר וְגִזְכָּה כָּל־נוֹ
מִהֲרָה לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר
הַמְּאוֹרוֹת:

מוֹכְנִים וְעֲרוּכִים. בְּכַנְפֵיהֶם סוֹכְכִים. יוֹם יוֹם מַמְלִיכִים.
 לַמֶּלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים:
 תְּקִיפֵי שָׂרָפִים. תִּשְׁבְּחוֹת מִיָּפִים. לַמֶּלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים:
 יָקָר אֱלֹפֵי אֱלֹפִים. וְרַבִּי רַבְּבֵן צְפוּפִים. רֹאשֵׁיהֶם כּוֹפְפִים.
 לַמֶּלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים:
 בְּחוּרֵי מֶרְכָּבָה. מְרַנְנִים בְּאַהֲבָה. לַמֶּלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים:
 יְהוּדוֹן יוֹצֵבָא. בְּהוֹד שִׁירָה עֲרֵבָה. לְשׁוֹרֵר בְּחֶבֶה.
 לַמֶּלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים:
 רִגְיוֹן הַנֶּהָר. מֵאֵר חָשׁ וַיּוֹמַהֲר. לַמֶּלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים:
 בּוֹ לְהִטָּהֵר. חֲשִׁמְלֵי זֹהָר. חֲדוּשׁ שִׁיר לְהַגְהֵר.
 לַמֶּלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים:
 יְשׁוּרֵר מִיכָאֵל. וַיּוֹמַר גַּבְרִיאֵל. לַמֶּלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים:
 שׂוֹאֵג קְמוּאֵל. וְגוֹעָה רַפָּאֵל. וּמַהֲרֵר הִדְרִנִּיאֵל.
 לַמֶּלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים:
 פּוֹחֵר סַנְדִּלְפוֹן. לְצַד הוֹפֵן יִדְפוֹן. לַמֶּלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים:

sich in seinen Synagogalpöesien als kabbalistischer Angelolog in die Regionen der Geister, wo er die Hymnen der Engel und ihre harmonischen Flügelschläge erlauscht, die er nach seiner Weise im sinnlichen Baue poetischer Formen zur Anschauung bringt. In diesen in zwei Wörtern bestehenden abwechselnd zwei und dreizeiligen Versen, mit dem Refrain *למלך מלכי המלכים* (dem König der Könige) erwähnt er die Himmelschöre mit ihrem Collectivnamen, als: *Merlim*, *Seraphim*, und die Umgebung der *Merka*, dann den Flammenstrom *Rigion* (identisch mit dem Flusse *Di-nur*, der in *Daniel* 7, 10 vorkommt), in welchem sich die *Chaschmalim* reinigen und verklären, um dem König der Könige neue Lobgesänge anzustimmen. Nach diesen führt er einzeln die Engel *Michael*, *Gabriel*, *R'muel* (nach dem Buche *Sohar* (*Seder Zithro*) einer der Erzengel, der zwölftausend dienstbaren Geistern vorsteht, *חר מלאכא רברבא ותאנא קמואל*), *Raphael*, *Hadarniel* und *Sandalphon*, der in gigantischer Größe unter den *Chajoth* hervorragt (s. *Raschi* zu *Ezechiel* 1, 15.). Der *Baitan* schildert den Dienst des *Sandalphon*, von dem der *Talmud* (*Chagiga* 13, b.) erzählt, daß er hinter der *Merka* seinem Schöpfer Kränze windet, und zwar nach der allegorischen Ausschmückung des *Sohars* (l. c.), der ihn diese Kränze aus den Gebeten *Yisrael's* flechten läßt (*וקאם בחר פרגודא דמאריה וקשר ליה כתרין*) (זלותהון דישראל וקשר ליה כתר לרישיה דמלכא קדישא הוא מקבל זלותהון דישראל); *Joseph* zu *Chagiga* (l. c.) scheinen diese Stelle des *Sohar* gekannt zu haben. Nun führt der *Baitan* einen Engel *Galizur* vor, den ich in der Angelologie der Kabbala nicht erspähen konnte; die Verse enthalten jedoch die ethymologische Deutung dieses Namens, indem dieser Engel die Geheimnisse über die Fruchtbarkeit der Saaten und den Segen der Ernte aus dem Munde des Allerhöchsten erfährt, und sie den Menschen (wahrscheinlich im Wege der Ahnungen — daher die *Speculation*) offenbart. Zum Schlusse stimmen die *Chajoth* das dreimal Heilig an.

Hochgelobt bist Du, unser Gott, unser König und unser Erlöser, Schöpfer heiliger Engelchöre! Gepriesen, o König! werde dein Name immerdar, Du Schöpfer anbetender Geister! O alle, die ihn umgeben, stehen in einer höhern Welt; ehrfurchtsvoll und im Einklange offenbaren sie das Walten der ewig dauernden Allmacht des unendlichen Weltregierers. Alle sind sie in Liebe vereint, alle gleich ausgezeichnet, alle gleich mächtig, und alle vollstrecken, ergriffen von ehrfurchtsvollem Schauer, den Befehl ihres Schöpfers. Und mit Heiligkeit und Reinheit ertönt aus ihrem Munde Gesang und Lied! lobend, preisend, verherrlichend, Ehrfurcht gebietend, heiligend und huldigend den so heiligen Namen des Allmächtigen, des höchsten, gewaltigsten und furchtbarsten Königs; und alle empfangen gegenseitig die Dienstweihe der himmlischen Majestät, und ertheilen sich einander die Machtvollkommenheit, ihren Schöpfer zu feiern. In seliger Begeisterung, mit salbungsvollem Ausdruck, und mit heiligem Wohl laut beginnen sie im Vereine, und rufen in Ehrfurcht aus:

Heilig! heilig! heilig ist der Herr der Heerschaaren! der ganze Erdbreis ist voll seiner Majestät.

ראשי המרחים אמתי בירכי שפטיה חוק.

אֲרָאִים וּמִלְאָכִים. מְקַדִּישִׁים וּמְבָרְכִים.

לְמֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים:

תְּתַבָּרַךְ צוּרֵנוּ מֶלֶכֵנוּ וְגֹאֲלֵנוּ
בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שְׁמֶךָ לְעַד
מֶלֶכֵנוּ. יוֹצֵר מִשְׁרָתִים וְאִשֵּׁר
מִשְׁרָתָיו כָּלֵם עוֹמְדִים בָּרוּם
עוֹלָם וּמִשְׁמִיעִים בִּירָאָה יַחַד
בְּקוֹל דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ
עוֹלָם: כָּלֵם אֲהוּבִים כָּלֵם בָּרוּרִים
כָּלֵם גְּבוּרִים וְכָלֵם עֲשִׂים בְּאֵימָה
וּבִירָאָה רָצוֹן קוֹנֵם. וְכָלֵם פּוֹתְחִים
אֶת־פִּיהֶם בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה
בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים
וּמִשְׁבַּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים
וּמְקַדִּישִׁים וּמְמַלִּיכִים:

אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל
הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא קְדוֹשׁ הוּא: וְכָלֵם
מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת
שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה וְנוֹתְנִים רְשׁוֹת זֶה
לְזֶה לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצֵרם בְּנִחַת רוּחַ.
בְּשִׁפְהַ בְּרוּרָה וּבְנִעִימָה. קִדְשָׁה
כָּדָם כְּאַחֵר עוֹנִים. וְאוֹמְרִים
בִּירָאָה:

קְדוֹשׁ וְקְדוֹשׁ קְדוֹשׁ יִי צְבָאוֹת
מִלֵּא כָּל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

*) Der Verfasser dieses Daphan (s. Pesach 2. Band S. 209 die Anmerk.), der sich akrostisch Amitchai Bir = (Sohn des) Rabbi Schpatiah nennt, schwingt

und seine Heiligkeit. Hochgelobt bist Du, Ewiger, unser Gott! durch den Ruhm deiner Werke, und durch die leuchtenden Weltlichter, die Du geschaffen und die dich verherrlichen. Selah — !

für Sabbath

sie ihn, vollführen mit heiligem Schauer den Willen ihres Schöpfers. Ruhm und Ehre bringen sie seinem Namen, Jubel und Gesang zur Weihe seiner Herrschaft. Er rief die Sonne hervor, die Morgenpracht erschien; seine göttliche Einsicht bildete die Scheibe des Mondes. Lob bringt ihm das ganze himmlische Heer, Ruhm und Preis die Seraphim, Ophanim und heiligen Chajoth.

Preis dem Allmächtigen! der von seinem Schöpfungswerke am siebenten Tage gefeiert. Er erhob sich und ließ sich nieder auf den Thron seiner Majestät. Herrlichkeit wand er um den Tag der Ruhe, Wonne beschied er dem Sabbath. Dies ist der Preis des siebenten Tages, die Feier des Herrn nach vollendeter Schöpfung, und dieser siebente Tag stimmte selbst den Psalm für den Sabbath an: „Lieblich ist, dem Ewigen zu danken.“ Darum verherrlichen und preisen den Allmächtigen alle Geschöpfe; Ruhm, Preis und Hochgesang weihen sie dem Allmächtigen, dem Könige, dem Schöpfer des Alls, der in seiner Heiligkeit seinem Volke Israel Ruhe vererbt am heiligen Tage des Sabbath. Dein Name, Ewiger! unser Gott! werde geheiligt, und dein Andenken, unser König! gepriesen, oben im Himmel und unten auf Erden. Hochgelobt bist Du, unser Erretter! durch den Ruhm deiner Werke, und durch die leuchtenden Weltlichter, die Du geschaffen und die dich verherrlichen. Selah — !

אל וקדשתו: תתברך יי אלהינו
על שבח מעשה ידיך. ועל--
מאורי-אור שעשית בפארוך
סלה:

עשים באימה רצון קונם: פאר וכבוד
נותנים לשמו. צהלה ורנה לזכר מלכותו:
קרא לשמש ויזרח אור. ראה והתקין צורת
הלבנה: שבח נותנים לו כל-צבא מרום.
תפארת וגדלה. שרפים ואופנים וחיות
הקדש:

לא אשר שבת מכל-המעשים. ביום השביעי
היתעלה וישב על כסא כבודו: תפארת
עטה ליום המנוחה. ענג קרא ליום השבת:
זה שבח (של) יום השביעי. שבו שבת אל
מכל-מלאכתו: ויום השביעי משבח ואומר.
מזמור שיר ליום השבת טוב להודות
ליי: לפיכך יפארו ויברכו לאל כל--
יצוריו. שבח יקר וגדלה יתנו לאל מלך
יוצר כל. המנחיל מנוחה לעמו ישראל
בקדשתו. ביום שבת קדש: שמך יי אלהינו
יתקדש. וזכרך מלכנו יתפאר. בשמים
ממעל. ועל הארץ מתחת: תתברך מושיענו
על שבח מעשה ידיך. ועל-מאורי-אור
שעשית בפארוך סלה:

ser Schutzherr, der Fels unserer Zuflucht, Schild unseres Heils, eine uns umgebende Burg. — Der Allmächtige! Gebenedeiete! mit erhabener Einsicht hat er die Sonnenstrahlen geschaffen und gerichtet. Das Gute schuf er zu seines Namens Ruhm, umgab seine Hoheit mit ewigen Leuchten; die Häupter seiner Heere sind heilig, sie erheben die Allmacht, verkünden unaufhörlich die Majestät Gottes

עֲוֹנוֹ. צוֹר מִשְׁגָּבֵנוּ. מִגֵּן יִשְׁעֵנוּ.
מִשְׁגָּב בְּעֲדָנוּ: אֵל בָּרוּךְ גָּדֹל-
דָּעָה. הַכִּין וּפָעַל זֹהָרֵי חֶמֶה. טוֹב
יָצַר כְּבוֹד לְשִׁמוֹ. מְאֹרוֹת נָתַן
סְבִיבוֹת עֲוֹנוֹ. פְּנוֹת צִבְאוֹ קְדוֹשִׁים
רוֹמְמֵי שָׁמַי. תָּמִיד מִסְּפָרִים כְּבוֹד

Für Sabbath

ist ohne dich, niemand außer dir, und keiner dir ähnlich. — Keiner, Ewiger, unser Gott! kommt dir gleich in dieser Welt, und nichts ist ohne dich im künftigen Leben; niemand außer dir ist unser Erlöser in den Tagen des verheißenen Gesalbten, und keiner dir ähnlich zur Zeit der Auferstehung.

Der Allmächtige, der Urheber aller Werke, sei gebenedeiet und gepriesen in dem Munde aller Wesen. Seine Größe und seine Güte erfüllet die Welt. Allwissenheit und Einsicht ist seine Umgebung; in Erhabenheit prangt er über die heiligen Chajoth, und strahlt in Majestät über die Merkabah. Reinheit und Recht steht vor seinem Throne, Liebe und Allbarmherzigkeit geht seiner Herrlichkeit voran. Wie herrlich sind die Lichtkörper, welche der Herr erschaffen; mit Verstand, Vernunft und Einsicht hat er sie ausgerüstet, ihnen Machtvollkommenheit verliehen, zur Verwaltung des ganzen Weltraumes. Des Glanzes voll, werfen sie Strahlen umher, herrlich wirkt ihrer Helle Pracht in dem Weltall. Freudig beginnen sie den Lauf, und fröhlich beschließen

וּלְתָהּ. אָפֶס בְּלָתָהּ. וְמִי דוֹמָה-לָהּ: אֵין
נִעְרָבָהּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּעוֹלָם הָהָא. וְאֵין וּלְתָהּ
מְלָכֵנוּ לַחַיִּי הָעוֹלָם הַבָּא. אָפֶס בְּלָתָהּ
גּוֹאֲלָנוּ לַיְמֹוֹת הַמָּשִׁיחַ. וְאֵין דוֹמָה-לָהּ
מוֹשִׁיעֵנוּ לַתַּחֲיִית הַמָּתִים:

אֵל אֲדוֹן עַל כָּל-הַמַּעֲשִׂים. בָּרוּךְ וּמְבָרָךְ
בְּפִי כָל-נַשְׁמָה: גָּדֹל וְטוֹב מִלֵּא עוֹלָם.
דַּעַת וַתְּבִינָה סוֹבְבִים אוֹתוֹ: הַמִּתְגַּאֵה עַל
חַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ. וְנִהְדָּר בְּכְבוֹד עַל הַמְרַבָּה:
זְכוֹת וּמִשׁוֹר לִפְנֵי כְסֹאוֹ. חֶסֶד וְרַחֲמִים
לִפְנֵי כְבוֹדוֹ: טוֹבִים וּמְאֹרוֹת שֶׁבָּרָא אֱלֹהֵינוּ.
יִצְרָם בְּדַעַת בְּבִינָה וּבְהַשְׁבֵּל: כַּחַ וּגְבוּרָה
נָתַן בָּהֶם. לַחַיּוֹת מוֹשְׁלִים בְּקֶרֶב תַּבֵּל:
מְלָאִים זִיו וּמְפִיקִים נֶגֶה. נֶאֱחָה זִיוָם בְּכָל-
הָעוֹלָם: שְׂמֵחִים בְּצֵאתָם וּשְׂשִׁים בְּבוֹאָם.

Wenn das Fest auf einen Sabbath fällt, wird das untenstehende יודוך gesagt. *)

Du, der Du die Erde und die sie bewohnen, durch deine Barmherzigkeit erleuchtest, deine Güte erneuet täglich, ja immer das Werk der Schöpfung. Wie mannigfaltig sind deine Werke, Herr! alle hast Du mit Weisheit angeordnet; die Erde ist voll von deinen Gütern. O, der Du von Anbeginn der einzig hoherhabene Beherrscher bist, der Du seit dem Weltdasein gefeiert, verherrlicht, und als das höchste Wesen gepriesen bist! Herr der Welt! mit deiner unendlichen Barmherzigkeit nimm dich unsrer liebevoll an. Du bist ja un-

הַמַּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ
בְּרַחֲמִים. וּבְטוֹבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל-
יוֹם. תְּמִיד. מַעֲשֵׂה-בְּרָאשִׁית:
מִהֲרֹבוֹ מַעֲשֵׂיךָ יְיָ. כָּל־שָׁמַיִם בְּחִכְמָה
עָשִׂיתָ. מְלֵאָה הָאָרֶץ קִנְיִיךָ:
הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבָדּוֹ מֵאֵז.
הַמְּשַׁבֵּחַ וְהַמְּפֹאָר וְהַמְתַּנְשֵׂא
מִיָּמֹת עוֹלָם. אֱלֹהֵי-עוֹלָם
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדֹנָי

Für Sabbath.

Alles dankt dir, Alles preiset dich und Alles singet: Keiner ist so heilig wie der Ewige! Alles erhebt dich, Selah! dich, Schöpfer des Alls! Allmächtiger! der Du täglich die Pforten des Ostens eröffnest, und die Scheibe des Firmaments durchbrichst, der Du die Sonne aus ihrem Orte hervorgehen lässt und den Mond aus seinem Aufenthalte, der Du das Weltall erleuchtest für seine Bewohner, die Du in der Fülle deiner Barmherzigkeit erschaffen hast; Du, der Du dem Erdball und die ihn bewohnen, Licht verleihst durch deine Allbarmherzigkeit; der Du täglich, ja ununterbrochen, das Schöpfungswerk verjüngst durch deine Allgüte, der Du von jeher der einzig erhabene König, seit Anbeginn der ruhmvollste, herrlichste und ausgezeichneteste König bist; erbarme dich unser, Herr des Weltalls! aus der Fülle deiner Barmherzigkeit. Du bist ja unser Schutzherr, der Fels unserer Zuflucht, das Schild unseres Heils, eine uns umgebende Burg. Keiner kommt dir gleich, nichts

הַכֹּל יוֹדֶךָ. וְהַכֹּל יִשְׁבַּחֶךָ וְהַכֹּל יֵאמְרוּ
אֵין קָדוֹשׁ כִּי: הַכֹּל יְרוֹמְמוֶךָ סֶלָה. יוֹצֵר
הַכֹּל. הָאֵל הַפּוֹתֵחַ בְּכָל-יוֹם דְּלִתּוֹת
שַׁעֲרֵי מִזְרָח. וּבֹקֵעַ חֲלוֹנֵי רָקִיעַ. מוֹצִיא
חַמָּה מִמְּקוֹמָהּ. וְלִבְנָה מִמְּכוֹן שְׁבָתָהּ.
וּמַאִיר לְעוֹלָם כָּלוֹ וְלִיוֹשְׁבָיו שֶׁבָרָא בְּמִדַּת
רַחֲמִים: הַמַּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ
בְּרַחֲמִים. וּבְטוֹבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל-יוֹם תְּמִיד.
מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבָדּוֹ
מֵאֵז. הַמְּשַׁבֵּחַ וְהַמְּפֹאָר וְהַמְתַּנְשֵׂא מִיָּמֹת
עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים רַחֵם
עָלֵינוּ אֲדֹנָי עֲזָנוּ. צוּר מְשַׁבְּנוּ. מְגִן
יִשְׁעָנוּ מְשַׁבֵּב בְּעֲדָנוּ: אֵין כְּעֶרְכְּךָ. וְאֵין

fahr, daß ihnen nimmermehr Verderben nahe. Umkränze sie mit der Fülle des Segens, mit der unendlichen Kette des Lebensglücks. Eröffne ihnen deines Heiles Schätze, erfülle ihnen deine Verheißung, und laß nie zu Schanden werden, die dir vertrauen. O, erhöre ihr inbrünstiges Flehen, laß ihnen ertönen die Stimme des fröhlichen Boten, der ihnen Heil und Trost verkündet. Laß bald die vierfachen Freudenstimmen erschallen ¹⁾, beschleunige unsere Rettung, und zeige deinen Widersachern, daß sie sich täuschten. O, erfreue, Allerhöchster! die trostlosen Seelen, durch den Bau des erhabensten Tempels; mit ihrem Munde schildern sie deinen Ruhm, in ihrem Herzen fühlen sie deine Hoheit, und mit jedem Tage lobsingen sie deiner Einheit.

Sie brechen aus in Preisgesängen, ihr Herz wallt auf voll Dankbarkeit, ihr Lob wogt ununterbrochen fort, sie huldigen dir und heiligen dich, o Allerheiligster!

קָרַב. וּמִמְחֶתֶה כִּי לֹא
תִקְרַב: עֲטֵר־רֹב בְּרָכוֹת.
וְחַיִּים אֲרֻכּוֹת. עַד
מֵאֲרִיכוֹת: פֶּתַח לְמוֹ
אֲצִרֶיךָ. וְקִיָּם עַל־יְמוֹ
אֲמָרֶיךָ. וְאֵלֵיבִשׁוּ מִסְבְּרֶךָ:
צִקּוֹן לַחַשׁ תִּשְׁמַע. וְקוֹל
מִבֶּשֶׁר לְהִשְׁמַע. טוֹבוֹת
וְנַחֲמוֹת בְּמִשְׁמַע: קוֹלוֹת
אֶרְבָּעָה לְהַחֲיִישָׁה.
וְלַעֲזֹרֶת־נוֹחִישָׁה. וְלַצּוֹרֶרֶיךָ
תִּכְחִישָׁה: רָם עַל רָמִים.
שִׂמַּח נֶפֶשׁ עֲגוּמִים. בְּבָנוּי
כְּמוֹ רָמִים: שִׁבְחֶךָ בְּפִימוֹ
מִתְנִים. וְגִדְלֶךָ בְּלִבָּם
מִשְׁנָנִים. וַיַּחֲוֶדְךָ בְּכָל יוֹם
עוֹנִים:

מִן תּוֹקֶפִים שֶׁבַח וְהוֹדָיָה
רוּחָנִים. רוֹעֵשִׁים וְלֹא חָשִׁים.
וְאוֹתָךְ מְעֲרִיצִים וּמִקְדִּישִׁים.
קָרוֹשׁ:

¹⁾ Anspielung auf Jerem. 33, 11.

Vergehen, und laß ihnen neu das Heil ersprießen. Sie rufen dich an mit vollem Herzen, dich, der zerbrochene Herzen heilt, daß Du wieder aufbauen mögest jene heilige Stätte der Augenweide und der Herzenslust. Sprich über ihre Sünde Vergebung aus, vernichte nimmer den Bund, in Würdigung deiner reinen herrlichen Lehre. O Du Allgütiger! Bewohner jener Himmelhöhen! führe eilend herbei den Tag des Trostes, und erwecke die Schlummernden im Erden-schoße. Allmächtiger! Allerhöchster! Herr der Schicksale! nimm! sie nun wieder auf, die Verbannten, vernichte, die dir feind sind, und bette jenen, die dich lieben, auf den Fluren der Freude, in dem Reiche des Gesalbten, Sohn David's. Erhebe hoch und immer höher empor, deinen heiligen, ach! zerstörten Tempel, daß seine Feinde verstummen. O, blicke herab auf deine fromme Gemeinde, die dir an ihren Freudenfesten huldigen, und erhöere ihr lautes Flehen. Sie stehen vor dir in tiefster Andacht, harren an den Pforten deines Tempels und erkennen immerwährend deine Einheit an. O, nimm ihr Gebet wohlgefällig auf, entziehe sie dem Tage der Ge-

וְהִצַּמַּח לָמוֹ יֵשׁוּעַ: זֹעֲקִים
אֵלֶיךָ בְּכָל לֵב. הָרוּפָא
לְשִׁבּוּרֵי לֵב. כּוֹנֵן מְקוֹם
עֵין וְלֵב: חֲטָאִים תִּנְאֹם
לְכַפֵּר. וּבְרִית אֵל תִּפָּר.
בְּזִכּוֹת אֲמַרִי שֹׁפָר: טוֹב
הַשּׁוֹכֵן רוּמָה. חֵישׁ יוֹם
נְחָמָה. וְעוֹרֵר יִשְׁנֵי אֲדָמָה:
יְהִי שׁוֹכֵן עֲלֵיוֹת. וְרַב
הָעֲלִילִיּוֹת. עֲתָה כִּנָּם
גְּלִיּוֹת: כָּל אוֹיְבֶיךָ לְהֶאֱבִיד.
וְאוֹהֲבֶיךָ שְׂמֵחוּת לְהַרְבִּיד.
בְּמַלְכוֹת מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד:
לְמַעַלְהָ לְמַעַלְהָ לְרוֹמָם.
בֵּית מִקְדָּשְׁךָ הַשָּׁמַיִם. צָרִים
מִנוּ לְהַדְמָם: מְהַלְלִים לְךָ
בְּחִגְיָתָם. שׁוֹר קָהֵל
עֲדָתָם. וּשְׁמַע קוֹל זֹעֲקָתָם:
נִגְדָּךְ בְּתַחַן עוֹמְדִים. וְעַל
דְּלֹתוֹתֶיךָ שׁוֹקְדִים. וְאוֹתָךְ
בְּהַתְמַד מִיַּחֲדִים: שִׁיחָם
לְפָנֶיךָ יַעֲרֹב. וְחֲשִׁכָם מִיּוֹם

Gepriesen seist Du, Ewiger!
unser Gott! Beherrscher der
Welt! Bildner des Lichts!
Schöpfer der Finsterniß! Er-
halter der Eintracht und Er-
zeuger des Mss.

Das Urlicht kam in den
Schatz des ewigen Lebens, die
Weltlichter rief dann sein Werde
aus der Dunkelheit hervor.

מיוסד ע"פ א"ב בראשי הכרונות.

O! beschütze das wie den
Augenstern einst bewahrte Volk
vor dürerer Jahrszeit. Es na-
het sich in Andacht dir heute
am achten Tage, dem Verhaf-
tungsfeste, dich anzusehen. O
schaue herab und laß ihm deine
besondere Vorsicht angedeihen;
entfalte ihm den Tag der Er-
lösung — ja erbarme dich dei-
nes Volkes und weihe ihm der
Freude Seligkeit.

An diesem achten Tage, be-
stimme mir der Freuden Fülle —
vernimm doch meinen Vortrag,
o Allerheiligster!

Sie, welche am Ausgange
des Festes, segenreiche Re-
gen im Gebete erheischen, o er-
hebe sie durch deinen Gnaden-
blick. Schaue auf sie herab
von deinen Himmelshöhen, sei
der frommen Altvordern ein-
gedenk, und ihren Nachkom-
men erbarmungsvoll. O wenn
sie sich auch im Laster ver-
strickten, so schone ihrer den-
noch; schenke Nachsicht ihrem

ברוך אתה יי אלהינו
מלך העולם יוצר אור
ובורא חשך עשה שלום
ובורא את-הכל:

אור עולם באוצר חיים
אורות מאפל אמר ויהי:

אום כאישון | ננצרת.
חשך אותה מבצרת. ביום
השמיני עצרת: באר
בתחנון לפניך. לחלות את
פניך. ביטה ופקח עיניך:
גלה לה יומך. וחמול על
עמך. ושמחה ישיגו מעמך:

ביום השמיני. שמחות הזמיני.
וסכות נא מעני. קדוש:

דורשים בתכלית מועדם.
גשמי נדבות במעמדם.
צפה נא לעודדם: השקיפה
עליהם | ממרומים. וזכור
ברית שלשת קדומים.
והמלא על צאצאימו
רחמים: ואם עקלו ברשע.
חוסה ועבור על פשע.

auf Erden! denn dir allein,
Ewiger, unser und unserer Väter
Gott! gebührt Lied und
Preis, Lob und Gesang, Macht
und Herrschaft, Sieg, Größe
und Allmacht, Ruhm und Herr-
lichkeit, Heiligkeit und majestä-
tische Würde, Benedeiung und
Dank, von nun an bis in Ewig-
keit! Gepriesen seist Du, Ewi-
ger! Allmächtiger! König, über
alles Lob erhaben! des Dankes
höchster Gegenstand! Urheber der
Wunder! Gefeierter in Lobge-
sängen! Regent! Allmächtiger!
Weltenerhalter!

בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ . כִּי לְךָ נָאָה
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שִׁיר וְשִׁבְחָה הַלֵּל וְזִמְרָה
עֹז וּמִמְשָׁלָה נִצָּח גְּדֻלָּה
וּגְבוּרָה תְּהִלָּה וְתִפְאֶרֶת
קִדְשָׁה וּמַלְכוּת . בְּרִכּוֹת
וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד--
עוֹלָם : בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל
מֶלֶךְ גָּדוֹל בְּתִשְׁבָּחוֹת אֵל
הַהוֹדָאוֹת . אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת .
הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי זִמְרָה . מֶלֶךְ
אֵל חַי הָעוֹלָמִים :

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעֵלְמָא רִי-בְרָא כְרַעוּתָהּ .
וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל-בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעָגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן :

קִהְלִי יֵהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא וּלְעָלְמֵי עָלְמֵיָא .
יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוֹדֶשָׁא . בָּרִיךְ הוּא לְעִילָא מִן
כָּל-בְּרִכְתָּא וְשִׁירָתָא תִּשְׁבַּחְתָּא וְנִחְמַתָּא דְּאֲמִירָן בְּעֵלְמָא
וְאָמְרוּ אָמֵן :

יחברך. Während der Vorbeter ברכו sagt, sagt die Gemeinde das nebenstehende

מ' בְּרַכּוּ אֶת-יְיָ הַמְּבָרַךְ :
יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר
וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
ק' בָּרוּךְ יְיָ הַמְּבָרַךְ לְעוֹלָם וָעֶד :
שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבְּלַעֲדֵיו אֵין אֱלֹהִים : סְלוּ לָרֶכֶב בְּעֶרְבוֹת בֵּית
שְׁמוֹ וְעֲלוּ לְפָנָיו : וּשְׁמוֹ מְרוֹמֵם עַל כָּל-בְּרָכָה וְתִהְיֶה : בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד : יְהִי שֵׁם יְיָ מְבָרַךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם :

Du bist allmächtig durch die Fülle deiner Allmacht, groß durch die Herrlichkeit deines Namens, ewig sieghaft und furchtbar durch dein wunderbares Walten; Du, o König! der Du den höchsten, den erhabensten Thron einnimmst!

Bewohner der Unendlichkeit, Allerhöchster und Heiligster ist sein Name. Folget dem Ausspruche: Frohlocket, ihr Gerechten, im Ewigen! der Preisgesang geziemt den Redlichen.

Ja, der Redlichen Mund lobe dich, der Gerechten Worte preisen dich, der Frommen Zunge erhebe dich, der Heiligen Chor huldige dir.

In den Chören der Myriaden deines Volkes Israel werde dein Name in jedem Zeitalter im Gesange gepriesen; es ist ja die Pflicht aller Geschöpfe, dir, Ewiger! unser und unserer Väter Gott! zu danken, dich zu loben, zu preisen, zu verherrlichen, zu erhöhen, dir zu huldigen, dich zu benedeien, dich anzubeten und zu feiern; nach den Gesangsweisen und Psalmen David's, Sohn Jischai's, deines Knechtes und Gesalbten.

In Ewigkeit müsse dein Name gepriesen werden, unser König, allmächtiger, großer und heiliger Herrscher im Himmel und

ה א ל

בְּתַעֲצֻמֹת עֶזְךָ. הַגְדֹּל
בְּכְבוֹד שִׁמְךָ. הַגְבוֹר לְנִצְחָה
וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרְאוֹתֶיךָ. הַמֶּלֶךְ
הַיּוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם וְנִשְׂא:

שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ.
וּכְתוּב רַנְנוּ צְדִיקִים בְּיַי לְיִשְׂרָאֵל
נְאֻה תְהִלָּה:

בְּפִי יִשְׂרָאֵל תְּתַהַלֵּל:
וּבִדְבָרֵי צְדִיקִים תְּתַבָּרֶךְ:
וּבְלִשׁוֹן חַסִּידִים תְּתַרְוֶמֶם:
וּבִקְרֹב קְדוֹשִׁים תְּתַקַּדֶּשׁ:

וּבִמְקַהֲלוֹת רַבּוֹת עִמָּךְ
בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרָנָה יִתְפָּאֵר
שִׁמְךָ מִלְכֵנוּ בְּכָד־דּוֹר וָדוֹר
שָׁכֵן חֹבֵת כָּל־הַיְצוֹרִים
פְּנִיָּךְ יִי אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ דְּהוֹדוֹת לְהַלְלוֹ
לְשַׁבַּח לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדָּר
לְבָרֶךְ לְעַלֹּה וּלְקַלֵּם עַל
כָּל־דְּבָרֵי שִׁירֹת וְתִשְׁבָּחוֹת
דָּוִד בֶּן־יִשִׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחָךְ:

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לְעַד מִלְכֵנוּ
הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגְדֹּל וְהַקָּדוֹשׁ

preisen, rühmen, erhöhen, verherrlichen, heiligen, und deinem Namen, o König! huldigen. Ja, jeder Mund soll dir danken, jede Zunge zu dir schwören, jedes Knie sich dir beugen, und jedes hohe Wesen nur dich anbeten, alle Herzen dich verehren, Eingeweide und Nieren ¹⁾ deinem Namen lobsingen; so wie in der Schrift der Ausdruck lautet: „Es spreche jedes Glied an mir: Ewiger! wer gleicht dir? wer rettet so von Uebermacht den Schwächeren, den Bedrängten und Leidenden von seinem Bedrucker?“ Wer ist dir ähnlich? wer gleicht dir? wer kommt dir nahe? Allmächtiger! Großer! Allgewaltiger! Furchtbarer! höchstes Wesen! Schöpfer der Himmel und der Erde! dich wollen wir loben, dich preisen, dich verherrlichen, und beneiden deinen heiligen Namen, wie David sang: „Meine Seele benedeie den Herrn, und all mein Inneres seinen heiligen Namen.“

וּפְאָרוֹ. וִירוֹמָמוֹ וַיַּעֲרִיצוּ
וַיִּקְדִּישׁוּ וַיְמַלִּיכוּ אֶת־שִׁמְךָ
מִדְּכֻנּוֹ: כִּי כָל־פֶּה לְהַיּוֹדָה.
וְכָל־לָשׁוֹן לְהַתְשַׁבֵּעַ. וְכָל־
בֶּרֶךְ לְהַתְכַּרֵּעַ. וְכָל־קוֹמָה
לְפָנֶיךָ תִּשְׁתַּחֲוֶה: וְכָל־
לְבָבוֹת יִירְאוּךָ. וְכָל־קֶרֶב
וְכָל־זֵוֹת יִזְמְרוּ לְשִׁמְךָ. כִּדְבַר
שְׁכָתוֹב. כָּל־עַצְמוֹתַי
תֹּאמַרְנָה יְיָ מִי כָמוֹךָ.
מִצִּיל עֲנִי מִחֶזֶק מִמֶּנּוּ.
וְעֲנִי וְאַבְיּוֹן מִגּוֹזְלוֹ: מִי
יִדְמָה־לָּךְ. וּמִי יִשׁוּה־לָּךְ.
וּמִי יַעֲרֶךְ־לָּךְ. הָאֵל הַגָּדוֹל
הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֲלִיוֹן
קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: נְהַלֵּלְךָ
וְנִשְׁבַּחְךָ וְנִפְאָרְךָ וְנִבְרַךְ
אֶת־שֵׁם קִדְשֶׁךָ. כְּאֲמֹר.
לְדוֹד | בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת־יְיָ
וְכָל־קֶרְבִּי אֶת־שֵׁם קִדְשׁוֹ:

¹⁾ Die Alten glaubten daselbst den Sitz der Gedanken.

weit das Firmament reicht, wären unsere Augen leuchtend, wie Sonne und Mond, wären unsere Hände so hoch aufgehoben wie Adlerflug gen Himmel, und unsere Füße schneller, als der Lauf der Rehe: so wären wir dennoch nicht so ausgerüstet, dir, Ewiger, unser und unserer Väter Gott! zu danken, und deinen Namen zu preisen für die zahllosen Wohlthaten, die Du unseren Vätern und uns erzeugt hast. Du, Ewiger, unser Gott! hast uns aus Mizrajim erlöst, und aus dem Sklavenhause befreiet; in Hungersnoth hast Du uns gespeiset, und uns mit Ueberfluß versehen, hast uns dem Schwerte entrissen, liehest uns der Pest entkommen, und hast uns bösen und unheilbaren Krankheiten entzogen. So weit stand dein Erbarmen uns bei; noch hat deine Liebe uns nicht verlassen, und Du, Ewiger! unser Gott! wirst uns auch nie verstoßen. Darum sollen auch alle Glieder, die Du in uns zusammengefügt, und Geist und Seele, die Du uns eingehaucht, und die Zunge, die Du unserem Munde zugetheilt, sie alle sollen dich loben, benedeien,

רָהִיעַ. וְעֵינֵינוּ מֵאִירוֹת
כְּשֶׁמֶשׁ וְכִיָּרֵחַ. וַיְדִינוּ
פְּרוֹשׁוֹת כְּנִשְׂרֵי שָׁמַיִם.
וְרַגְלֵינוּ הָלוֹת כְּאֵילוֹת. אֵין
אַנְחָנוּ מִסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת
לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאַהֲי אֲבוֹתֵינוּ.
וּלְבָרְךָ אֶת־שִׁמְךָ. עַל־אֶחָת
מֵאֵלֶּף אֵלֶּף אֵלֶּף אֵלֶּפִי אֵלֶּפִים
וְרַבִּי רַבּוֹת פְּעָמִים.
הַטּוֹבוֹת שַׁעֲשִׂית עִם
אֲבוֹתֵינוּ וְעַמָּנוּ: מִמִּצְרַיִם
גָּאֵלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וּמִבֵּית
עֲבָדִים פָּדִיתָנוּ. בְּרָעַב
זָנָתָנוּ. וּבְשָׂבַע כָּלְכַלְתָּנוּ.
מִחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ. וּמִדְּבַר
מַלְטָתָנוּ. וּמִחֲלָיִם רָעִים
וּנְאֻמָּנִים דָּלִיתָנוּ: עַד־הֵנָּה
עֲזָרוּנוּ רַחֲמֶיךָ. וְלֹא עֲזָבוּנוּ
חַסְדֶּיךָ. וְאַל תִּטְשֵׁנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ לְנִצָּחַ: עַל־כֵּן
אֲבָרִים שְׁפַלְגַת בָּנוּ. וְרוּחַ
וּנְשָׁמָה שֶׁנִּפְחַת בְּאַפֵּינוּ.
וּלְשׁוֹן אֲשֶׁר שִׁמָּת בְּפִינוּ.
הֵן הֵם יוֹדוּ וַיְבָרְכוּ וַיִּשְׁבְּחוּ

Der Odem aller lebenden Wesen preiset deinen Namen, Ewiger, unser Gott! der Hauch alles Fleisches verherrlicht und erhöht, o König! deinen Ruhm. Von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du der Allmächtige, und außer dir haben wir keinen Weltregenten, keinen Erretter, keinen Beschützer, der erlöset, errettet, erhält, und sich erbarmt in jeder Zeit der Noth und des Drangsals; nein! wir haben keinen Schicksalslenker außer dir — Gott der Vorwelt und der Nachwelt! Herr aller Geschöpfe! Beherrscher aller Ereignisse, Hochgepriesener in überschwenglichen Lobgesängen! der Du deine Welt mit Liebe, deine Geschöpfe mit Barmherzigkeit regierst. Ewiger, der Du nie schlummerst, und nie schläfst! Du regst die Entschlafenen auf, und erweckst die Todterstarrten, machst die Verstummten beredsam, und entfesselst die Gebundenen, stüttest die Sinkenden, richtest die Gebeugten auf. — Dir allein danken wir. Wäre unser Mund in Dankliedern unerschöpflich wie das Weltmeer, könnte unsere Zunge Gesänge so laut ertönen, wie das Brausen seiner Wogen, könnten unsere Lippen das Lob verbreiten, so

נִשְׁמַח כָּל־חַי תְּבָרֶךְ
אֶת־שִׁמְךָ יי אֱלֹהֵינוּ . וְרוּחַ
כָּל־בָּשָׂר תִּפְאֹר וּתְרוֹמָם
זָכְרֶךָ מִלְכֵנוּ תָמִיד . מִן־
הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם אֶתָּה
אֵל . וּמִבְלַעֲדֶיךָ אֵין לָנוּ
מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: פֹּדֶה
וּמַצִּיל וּמַפְרֵנִם וּמַרְחֵם
בְּכָל־עֵת צָרָה וְצוּקָה . אֵין
לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אַתָּה: אֱלֹהֵי
הָרְאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרֹנִים .
אֱלֹהֵה כָל־בְּרִיּוֹת . אֲדוֹן כָּל־
תּוֹלְדוֹת . הַמְהַלֵּל בָּרַב
הַתִּשְׁבָּחוֹת . הַמְנַהֵג עוֹלָמוֹ
בְּחֶסֶד . וּבְרִיּוֹתָיו בְּרַחֲמִים:
וַיִּי לֹא־יָנוּם וְלֹא־יִישָׁן .
הַמַּעֲזֹר יִשְׁנִים . וְהַמְקִיץ
נִרְדָּמִים . וְהַמְשִׁיחַ אֱלֹמִים .
וְהַמַּתִּיר אֲסוּרִים . וְהַסּוֹמֵךְ
נוֹפְלִים . וְהַזּוֹקֵף כְּפוּפִים .
לֵךְ לְבַדְּךָ אֲנַחְנוּ מוֹדִים .
אֱלֹהֵינוּ מֵלֵא שִׁירָה כִּים .
וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה כְּהַמּוֹן גִּלְיוֹ .
וּשְׁפַתּוֹתֵינוּ שִׁבַּח כְּמַרְחֵבִי

neigest deine Rechte hin, die Erde verschlang sie; nun führst Du mit deiner Gnade dies Volk, das Du befreiet; Du leitest es mit deiner Macht zu deiner heiligen Wohnung. Völker hören es — sie beben! Angstweh ergreift die Bewohner Pleschet's. Plötzlich erschrecken die Stammherrscher Edom's, Zittern erfasset die Fürsten Moab's; Kenaan's Bürger alle verzagen. — Angst und Furcht wird über sie fallen; vor der Größe deiner Macht erstarren sie wie Stein, bis dein Volk hindurch zieht, Ewiger! bis dieses Volk hindurch zieht, das Du erworben. Du bringst sie hin, pflanzt in dein Erbgebirg sie ein, an jenen Sitz, den Du zur Wohnung dir, Ewiger! bestimmt; in das Heiligthum, o Herr! das deine Hände bereitet. Der Unendliche wird immer und ewig regieren. Der Unendliche wird immer und ewig regieren, denn des Ewigen ist das Reich, er herrscht über die Völkerschaften. Erretter werden einst hinauf wälzen, den Berg Zion, das Gebirg Esau's zu richten, dann wird die Herrschaft wieder des Ewigen sein. Der Ewige wird als König der ganzen Erde anerkannt, als einiges Wesen wird er alsdann der Einige heißen.

So wie es in dem Gesetze lautet: Höre Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen.

נָטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ:
נָתִיתָ בְּחֶסֶדְךָ עִם־זוֹ גְּאֻלָּתָ
נִתְּנָתָ בְּעֶזְרְךָ אֶל־נוֹהֲקֵיךָ:
שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגְּזוּן חֵיל אֲחֻזָּ
יֹשְׁבֵי פְלִשְׁתִּים: אִזְּ נִבְהֻלּוּ
אֱלֹפֵי אֲדָוָה אֵילֵי מִוָּאָב
יֶאֱחֻזְמוּ רַעַד נִמְגּוּ כָּל־יֹשְׁבֵי
כְּנָעַן: תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה
וּפָתַח בְּגָדֶיךָ זֶרְעֶךָ יִדְמּוּ
כְּאֵבָן עַד־יַעֲבֹר עֲמָךָ יְהוָה
עַד־יַעֲבֹר עִם־זוֹ קִנְיָתָ:
תִּבְיָאֲמוּ וְתִטְעֲמוּ בְּהָרֶ
נִתְּנָתָ מָכוֹן לְשִׁבְתְּךָ
פָּעִלְתָּ יְהוָה מִקֶּדֶשׁ אֲדָנִי
כּוֹנֵנֵנוּ יְדִיךָ: יְהוָה וַיִּמְרָךְ
לְעֵלָם וָעַד: יְיָ וַיִּמְלֶךְ לְעֵלָם
וָעַד: כִּי לֵי הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל
בַּגּוֹיִם: וְעָלוּ מִוְּשִׁיעִים בְּהָרֶ
צִיּוֹן לְשִׁפּוֹט אֶת־הָהָר עָשׂוּ
וְהִיתָה לֵי הַמְּלוּכָה: וְהָיָה
יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ
בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְיָ אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד:

(ובתורתך כתוב לאמר שמע ישראל

יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:)

Ich singe dem Ewigen, der hoch-
erhaben sich zeigt; Roß und
seinen Reiter stürzt er in's Meer.
Mein Sieg, mein Saitenspiel
ist Gott! er war mir Errettung;
dieser ist mein Gott! ihn will
ich preisen; meines Vaters all-
mächtiger Gott! ihn will ich
erheben! Der Ewige ist Herr
des Krieges; Unendlicher! so
heißt er; Pharao's Kriegsge-
spann und seine Heeresmacht
schleuderte er in's Meer; die aus-
gezeichnetesten seiner Kampf-
lenker versank er in die Bin-
sensee. Abgrund bedeckte sie;
sie stürzten in die Tiefen hinab
wie Stein. Deine Rechte, Ewi-
ger! verherrlicht mit Macht —
deine Rechte, o Ewiger! zer-
schmettert den Feind. Durch
deine große Majestät zermalmst
Du deine Widersacher. Du
lassest ihn aus, den brennenden
Dorn, er verzehrt sie wie Stop-
peln. Vom Hauch deiner Nase
thürmen sich Wasser empor,
aufrecht stehen Wellen wie
Wand, die Fluthen erstarren
in der Mitte des Meeres. —
Der Feind sprach: „Ich ver-
folge, hole ein, theile Beute
aus; an ihnen soll sich meine
Rachgier sättigen; ich ziehe mein
Schwert aus, meine Hand ver-
tilge sie.“ — Aber Du blie-
fest mit deinem Hauche, das
Meer bedeckte sie, sie sanken
wie Blei in strömendes Wasser.
Wer unter den Mächten, Ewi-
ger! gleicht dir? Wer ist so in
Heiligkeit verherrlicht, wie Du?
Du, Gepriesener, Furchtbarer!
Erzeuger der Wunder! Du

וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר אֲשִׁירָה
לַיהוָה כִּי־גָאָה גָאָה סוֹם
וְרִכְבוֹ רָמָה בַּיָּם: עָזִי וְזִמְרָתִי
יְהוָה וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה זֶה אֱלֹהֵי
וַאֲנֹדֹהוּ אֱלֹהֵי אָבִי
וַאֲרוֹמְמֵהוּ: יְהוָה אִישׁ
מִלְחָמָה יְהוָה שְׁמוֹ: מִרְכַּבַּת
פָּרָעָה וַחֲיִלּוֹ יָרָה בַּיָּם
וּמִבְּחַר שְׁלֹשִׁי שְׁבָעוּ בַיָּם־
סוֹף: תַּהֲמֹת יִכְסִימוּ יָרְדּוּ
בְּמִצְלָת כְּמוֹ־אֵבֶן: יִמִּינָהּ
יְהוָה נֶאֱדָרִי בַכַּח יִמִּינָהּ
יְהוָה תִּרְעֵץ אוֹיֵב: וּבָרַב
גְּאוּנָה תַהַרֵם קִמִּיָּה תִשְׁלַח
חֲרָנָה יֹאכֹלֶמוּ כִקֵּשׁ: וּבָרוּחַ
אִפִּיָּה נִעְרָמוּ מַיִם נִצְבּוּ
כְמוֹ־נֹד נֹזְלִים קִפְאוּ תַהֲמֹת
בְּלִבַּיִם: אָמַר אוֹיֵב אֲרִדָּה
אֲשִׁיג אֲחַלֵּק שְׁלָל תַּמְלֵאמוּ
נַפְשֵׁי אֲרִיק חֲרָבִי תֹורִישְׁמוֹ
יָדַי: נִשְׁפַּת בְּרוּחָהּ כִּסְמוּ יָם
צָלְלוּ כְּעוֹפְרֹת בְּמַיִם
אֲדִירִים: מִי־כִמְכָּה בְּאֵלֶם
יְהוָה מִי כִמְכָּה נֶאֱדָר בִּקְדֹשׁ
נֹרָא תַהֲלֹת עֲשֵׂה־פֶלֶא:

es dann seinen Nachkommen einzugeben, und hieltest die Verheißung treulich, denn Du bist gerecht. Du sahst das Elend unserer Vorfahren in Mizrajim, und hörtest ihr Jammern beim Schilfmeere; und Du bewiesest Zeichen und Wunder an Pharao und allen seinen Dienern, und an dem ganzen Volke seines Landes; denn Du wußtest, daß sie Tyrannei über sie geübt, und so hast Du dir Ruhm verschafft bis auf diesen Tag. Auch das Meer hast Du getheilt vor ihnen, daß sie mitten im Meere auf Trockenem gingen; ihre Verfolger aber hast Du in die Tiefe geschleudert, wie Stein in mächtiges Wasser.

An demselben Tage errettete der Ewige das Volk Israel von der Hand der Mizrajiten. Israel sah die Mizrajiten todt am Ufer des Meeres. Als Israel die große Macht sah, welche der Ewige an den Mizrajiten ausgeübt, da fürchtete das Volk den Ewigen, glaube auch an den Ewigen, und an seinen Diener Moscheh.

Damals sangen Moscheh und die Kinder Israel's dem Ewigen diesen Gesang, wie folgt:

וְהִגְדְּנוּ לְיְהוָה לְחַיֵּינוּ וְלִבְנֵינוּ
אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי־צַדִּיק אַתָּה:
וַתֵּרָא אֶת־עַנִּי אֲבוֹתֵינוּ
בְּמִצְרַיִם וְאֶת־זַעֲקָתָם
שָׁמַעְתָּ עַל־יָם סוּף: וַתִּתֵּן
אֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּפָרְעֹה
וּבְכָל־עַבְדָּיו וּבְכָל־עַם
אֶרֶצוֹ כִּי יָדַעְתָּ כִּי הָיָה
עֲלֵיהֶם וַתַּעַשׂ־לָךְ שֵׁם
כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְהָיָה בִּקְעַת
לְפָנֵיהֶם וַיַּעֲבֵרוּ בְּתוֹךְ־הַיָּם
בִּיבְשָׁה וְאֶת־רֶדְפֵיהֶם
הִשְׁלַכְתָּ בַּמַּצּוֹלֹת כַּמּוֹ־
אֶבֶן בְּמַיִם עֲזִיִּים:

וַיֹּשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא
אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם
וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת־מִצְרַיִם
מֵת עַל־שַׁפַּת הַיָּם: וַיֵּרָא
יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיָּד הַגְּדוֹלָה
אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּמִצְרַיִם
וַיֵּירָאוּ הָעָם אֶת־יְהוָה
וַיֹּאמְרוּ בִּיהוָה וּבִמְשֹׁה
עַבְדּוֹ:

אֲזַיְשִׁיר־מִשְׁהֵוָה בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה

die Allgewalt, und die Herrlichkeit, und der Sieg, und die Majestät! dein alles im Himmel und auf der Erde! dein, o Ewiger, ist das Reich und das Hoheitsrecht über jedes Haupt! Reichthum und Würde gehen von dir aus! Du waltest über Alles! Kraft und Stärke sind in deiner Hand; in deiner Gewalt ist, alles empor zu bringen und zu erhalten. Nun danken wir dir, Allmächtiger! und preisen den Namen deiner Majestät! Du, Ewiger! Du allein hast geschaffen die Himmel, all ihre Heere, die Erde mit allem, was darauf ist, und die Meere mit allem, was sich darin befindet. Du erhältst sie alle, und die Himmelsheere beten dich an. Du bist die unendliche Gottheit, der Du den Abram erkoren, ihn aus Ur Kasdim geführt, und seinen Namen in Abraham verwandelt. Du fandest sein Herz treu vor dir, mit ihm den Bund zu stiften, ihm das Land des Kenaanäer, Chithäer, Emoräer, Prisaer, Sebuffäer und Gurgassäer zu verheissen,

וְהַתְפָּאֲרֶת וְהַנְצַח וְהַהוֹד
כִּי־כָל בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ
יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמְתַּנְשָׂא
כָּל־וְלָרֹאשׁ: וְהוֹעֵשׂ
וְהַכְּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ וְאַתָּה
מוֹשֵׁל בְּכָל וּבִידֶךָ כֹּחַ
וּגְבוּרָה וּבִידֶךָ לְגִדּוֹל וּלְחֹזֶק
לְכָל: וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים
אֲנִיחֵנוּ לְךָ וּמִתְחַלִּים לְשֵׁם
תְּפָאֲרֶתְךָ: אַתָּה הוּא יְיָ
לְבִדְךָ אַתָּה עֹשֶׂת אֶת־
הַשָּׁמַיִם שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־
צְבָאם הָאָרֶץ וְכָל־אֲשֶׁר
עָלֶיהָ הַיָּמִים וְכָל־אֲשֶׁר
בָּהֶם וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת־
כָּל־וּצְבֵּא הַשָּׁמַיִם לְךָ
מִשְׁתַּחֲוִיִּים: אַתָּה הוּא יְיָ
הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּחֶרֶת
בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוֹ מֵאֹר
כַּשְׂדִּים וְשִׁמְתָה שְׁמוֹ
אַבְרָהָם: וּמִצֵּאתָ אֶת־
לְבָבוֹ נֶאֱמָן לְפָנֶיךָ
וְכָרוֹת עַמּוֹ הַבְּרִית לָתֵת
אֶת־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחֲתִי
הָאֲמֹרִי וְהַפְּרָזִי וְהַיְבוֹסִי

(Psalm 150.) Hallelujah! Lobet Gott in seinem Heiligthume! lobet ihn in seiner Allmacht Beste! lobet ihn in seinen Wunderthaten! lobet ihn nach seiner großen Herrlichkeit! lobet ihn mit Posaunenklang! lobet ihn mit Harf und Psalter! lobet ihn mit Pauke und Reigen! lobet ihn mit Saitenspiel und Flöten! lobet ihn mit hellem Glockenklang! lobet ihn mit hellem Jubelschall! Alles was Odem hat, lobe den Ewigen. Hallelujah!

Gepriesen sei der Herr in Ewigkeit, Amen! Amen! Der Ewige sei von Zion aus gepriesen; er, der zu Jeruschalaim thront, Hallelujah! Gepriesen sei die ewige Allmacht, der Gott Sifrael's, der allein Wunder wirkt! Gepriesen sei der Ruhm seiner Majestät und der ganze Erdkreis werde seiner Herrlichkeit voll! Amen! Amen!

David benedeiete den Ewigen in Gegenwart der ganzen Versammlung, und sprach: Gepriesen seist Du, Ewiger! Gott Sifrael's! unser Vater von Ewigkeit zu Ewigkeit! Dein, Unendlicher! ist die Macht und

קַי הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ-אֱלֹהִים
בְּקֹדֶשׁ הַלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ עֶזְו:
הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרֹתָיו הַלְלוּהוּ
כְּרֹב גְּדֻלּוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתִקְעַת
שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֶבֶל וְכִנּוֹר:
הַלְלוּהוּ בְּחַף וּמָחוֹל.
הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעִגָּב:
הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלִי--שָׁמַע
הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְרֵי תְרוּעָה:
כָּל הַנְּשָׁמָה תְהַלֵּל יְהוָה
הַלְלוּיָהּ: כִּי הִיא יְהוָה

בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן |
וְאָמֵן: בְּרוּךְ יְיָ מִצִּיּוֹן שֶׁכֵּן
יְרוּשָׁלַם הַלְלוּ-יָהּ: בְּרוּךְ
יְיָ אֱלֹהִים | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.
עָשָׂה נִפְלְאוֹת לְבָדּוֹ: וּבְרוּךְ
שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם. וַיִּמְלֹא
כְבוֹדוֹ אֶת-כָּל-הָאָרֶץ אָמֵן
וְאָמֵן:

וַיְבָרֶךְ דָּוִד אֶת-יְיָ לְעֵינָיו
כָּד הַקְהָלוֹ וַיֹּאמֶר דָּוִד בְּרוּךְ
אֱתָהּ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲבִינוּ
מֵעוֹלָם וְעַד--עוֹלָם: לְךָ
יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה

ihr Jünglinge und Jungfrauen!
ihr Greise und ihr Männer!
des Ewigen Namen lobt Alles,
denn er allein ist hoch erhaben,
sein Glanz überstrahlet Erde
und Himmel! Er erhebet sei-
nes Volkes Glück, er ist Lobge-
sang seiner Lieblinge, der Spross-
sen Sifrael's, seines ihm ver-
wandten Volkes. Hallelujah!

(Psalms 149.) Hallelujah! Sin-
get dem Herrn ein neues Lied!
sein Lob im Verein der From-
men! Sifrael freuet sich seines
Stifters, Zion's Kinder froh-
locken ihrem Könige; sie loben
ihn in Reigentanz; sie rühren
Pauken ihm und Harfen; denn
der Herr will seinem Volke
wohl. Mit Sieg krönt er die
Frommen, die Lieblinge erfreuen
sich des Ruhmes, frohlocken
laut auf ihrem Lager; Lobes-
erhebungen Gottes führen sie
im Munde; ist auch in ihren
Händen ein zweischneidiges
Schwert, um Rache an Bar-
baren, Züchtigung an Völkern
auszuüben, um ihre Könige mit
Ketten, ihre Mächtigen mit
eisernen Fesseln zu binden; das
vorgeschiedene Urtheil zu voll-
ziehen, ist ehrenvoll für seine
Lieblinge. Hallelujah!

אָרֶץ: בַּחֲזֹרִים וְגַם-בְּתוֹלוֹת
זִקְנִים עִם נְעָרִים: יִהְיֶה לָּו
אֶת-שֵׁם יְיָ כִּי-נִשְׁגַּב שְׁמוֹ
לְבָדּוֹ הָיָה עַל-אֶרֶץ
וּשְׁמַיִם: וַיִּרָם קֶרֶן רַעְמוֹ
תְּהִלָּה לְכָל-חֲסִידָיו לְבְנֵי
יִשְׂרָאֵל עִם קְרוֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

קמט הַלְלוּיָהּ וּשְׁיָרוּ לִי שִׁיר
חֲדָשׁ תְּהִלָּתוֹ בְּקוֹהֵל
חֲסִידִים: יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל
בְּעֲשֵׂיו בְּנֵי צִיּוֹן יִגִּילוּ
בְּמַלְכָּם: יִהְיֶה לָּו שְׁמוֹ בְּמַחֲוֹל
בְּתָף וּכְנֹר יִזְמְרוּ--לוֹ:
כִּי רוֹצֶה יְיָ בְּעַמּוֹ יַפְאֵר
עֲנָוִים בִּישׁוּעָה: יַעֲלֶזוּ
חֲסִידִים בְּכָבוֹד יִרְנְנוּ עַל-
מִשְׁכְּבוֹתָם: רוֹמְמוֹת אֵל
בְּגִרְוֹנָם וְחֶרֶב פִּיּוֹת בְּיָדָם:
לַעֲשׂוֹת נִקְמָה בַּגּוֹיִם
תּוֹכַחוֹת בַּדָּאֲמִים: לֵאמֹר
מַלְכֵיהֶם בּוֹקִים וְנִכְבְּדֵיהֶם
בְּכַבְּלֵי בְרוֹזַל: לַעֲשׂוֹת בָּהֶם
מִשְׁפָּט כְּתוֹב הָדָר הוּא
לְכָל-חֲסִידָיו הַלְלוּיָהּ:

seinen Ausspruch Jakob, Recht und Gesetze Israel verkündet; wirkt er also nicht vor jedem Volke? Dennoch wollen sie die Gesetze nicht erkennen. O preiset auch ihr den Ewigen!

(Psalm 148.) Hallelujah! Lobet den Herrn vom Himmel her! lobet ihn dort in jener Höhe! lobet ihn alle seine Engel! lobet ihn alle seine Heere! lobet ihn, Sonne und Mond! lobet ihn, alle Lichtgestirne! lobet ihn, aller Himmel Himmel! Gewässer in der Himmelsluft! Alles lobet des Herrn Namen! denn er gebot — sie wurden, und er erhält sie ewiglich. Er bestimmte ihre Gränze als unüberschreitbar. — Lobet den Herrn, ihr von der Erde! ihr Meerwunder, und was in Tiefen lebt! Blik, Hagel, Schnee und Nebel! Sturmwind, der sein Geheiß vollstreckt! Gebirge und alle Hügel! Frucht-bäume und Cedern alle! Gewild und zahme Thiere! Gewürm und Luftgesieder! ihr Erdenkönige und alle Völker! ihr Fürsten und Erdenrichter!

מִים: מִגִּיד דְּבָרוֹ לִיעֲקֹב
חֲקָיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל:
רָא עָשָׂה כֵּן לְכָל־גּוֹי
וּמִשְׁפָּטִים בְּלִי־יָדָעוֹם
הַלְלוּיָהּ: דְּבָרָיו קָרִי

קמח הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת־יְיָ מִן־
הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ בַּמְרוֹמִים:
הַלְלוּרוֹחוֹ כָּל־מַלְאָכָיו
הַלְלוּהוּ כָּל־צְבָאוֹ: הַלְלוּהוּ
שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ הַלְלוּהוּ כָּל־
כּוֹכְבֵי אֹר: הַלְלוּהוּ שְׁמֵי
הַשָּׁמַיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר וּמַעַל
הַשָּׁמַיִם: יִהְיוּ אֶת־שֵׁם
יְיָ כִּי הוּא צִוָּה וַנְּבְרָאוֹ:
וַיַּעֲמִידֵם לָעַד לְעוֹלָם חֶק־
נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר: הַלְלוּ אֶת־
יְיָ מִן־הָאָרֶץ תַּנִּינִים וְכָל־
תְּהוֹמוֹת: אֵשׁ וּבָרָד שֶׁלֶג
וּקִיטּוֹר רוּחַ סְעָרָה עֲשֵׂה
דְּבָרוֹ: הַהָרִים וְכָל־גְּבְעוֹת
עֵץ פָּרִי וְכָל־אֲרָזִים: הַחַיָּה
וְכָל־בְּהֵמָה רֶמֶשׁ וְצִפּוֹר
כָּנָף: מַלְכֵי־אָרֶץ וְכָל־
לְאֻמִּים שָׂרִים וְכָל־שֹׁפְטֵי
צְבָאוֹ קָרִי

alle sie mit Namen. Groß ist unser Herr und allgewaltig, seine Einsicht ist unendlich. Der Ewige richtet auf, die Unterdrückten, und stürzt den Freveler in den Staub hinab. — Stimmt dem Ewigen Wettgesänge an, rührt unserem Gotte Harfenspiel. Ihm, der die Himmel deckt mit Wolken, der Erde Regen zubereitet, und auf den Bergen Kräuter wachsen läßt. Ihm, der dem Vieh sein Futter gibt, den jungen Raben, wonach sie schreien. Er hat nicht Lust an Rosses Stärke, er hat nicht Wohlgefallen an Lendenkraft, dem Herrn gefällt, wer ihn verehrt, wer nur auf seine Güte hofft. Jeruschalajim! o preise deinen Herrn! lobe, Zion, deinen Gott! er macht die Riegel deiner Thore fest, und segnet deine Helden söhne innerhalb; er schafft deinen Gränzen Sicherheit, und sättigt dich mit fettem Weizen — auf Erden sendet er sein Wort; wie schnell läuft sein Befehl hernieder! Er bringet Schnee wie Wollenflocken, streuet wie Asche Reif umher; in Schollen stürzt er Kälte herab, wer kann vor seinem Frost bestehen? Nun sendet er sein Wort, sie schmelzen; läßt seine Winde wehen, als Wasser fließen sie dahin. Er, der

יְקַרָּא: גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב
כַּח לְתַבּוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר:
מֵעוֹדֵד עֲנוּיִם יְיָ מִשְׁפִּיל
רָשָׁעִים עַדִּי אֶרֶץ: עֲנוּ לֵי
בְּתוֹדָה וּמְרוּ לְאֱלֹהֵינוּ
בְּכִנּוֹר: הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם
בְּעָבִים הַמְכִּין לָאֶרֶץ מָטָר
הַמְצַמִּיחַ הָרִים תְּצִיר: נוֹתֵן
לְבִהמָה לְחִמָּה לְבָנֵי עֵרֶב
אֲשֶׁר יְקַרָּאוּ: לֹא בַגְבוּרַת
הַסּוּם יִחַפֵּץ לֹא בְשׁוֹקֵי
הָאִישׁ יִרְצֶה: רוֹצֶה יְיָ אֶת־
יִרְאָיו אֶת־הַמִּיחָלִים
לְחַסְדּוֹ: שִׁבְחֵי יְרוּשָׁלַיִם!
אֶת־יְיָ הַלְלִי אֱלֹהֶיךָ צִיּוֹן:
כִּי חֲזַק בְּרִיחֵי שַׁעְרֶיךָ בִּרְךָ
בְּנִיךָ בְּקִרְבֶּךָ: הַשֵּׁם גְּבוּלֶךָ
שָׁלוֹם חֵלֶב חַטִּיִּם יִשְׁבִּיעֶךָ:
הַשֵּׁלַח אִמְרָתוֹ אֶרֶץ עַד־
מִהֲרָה יֵרוּץ דְּבָרוֹ: הַנּוֹתֵן
שֶׁלֶג כְּצֶמֶר כְּפֹזַר כְּאֶפֶר
יִפּוֹר: מִשְׁלִיךְ קִרְחוֹ כְּפִתִּים
לְפָנֵי קִרְחָתוֹ מִיֵּעַמּוֹד: יִשְׁלַח
דְּבָרוֹ וַיִּמָּסֶם יֵשֶׁב רוּחוֹ וַיִּזְלוּ

Vertrauet nicht auf Fürsten — auf Menschenkind, das selbst oft hilflos ist: sein Odem fährt heraus, er wird zu Erde wieder; dann fährt sein Sinnen auch dahin. Heil dem, der Jakob's Gott zur Hilfe hat, der auf den Ewigen, auf seinen Gott vertrauet, der Himmel, Erde, Meer und alles, was in ihnen ist, geschaffen; der die Wahrheit ewig schützet, den Unterdrückten Recht verschafft, der Speise gibt den Hungrigen; der Ewige, der Gefesselte befreiet; der Ewige, der Blinde sehend macht; der Ewige, der Gebeugte aufrichtet; der Ewige, der die Frommen liebt, der die Fremdlinge schützet, den Witwen und Waisen aufhilft, der der Frevler Pfad verderblich macht; der Herr wird ewig herrschen, dein Gott, o Zion! immerdar. — Hallelujah.

(Psalm 147.) Hallelujah! D herrlich ist es, in Liedern unsern Gott zu preisen; ihm gebührt der schönste Lobgesang. Der Herr bauet Jeruschalajim wieder auf, Zisrael's Flüchtlinge vereint er wieder. Gebrochene Herzen heilet er, verbindet ihre Wunden. Der Sterne Zahl hat er bestimmt und nennt

תבטחו בנדיבים בבן־אדם
שאיין לו תשועה: תצא
רוחו ישב לאדמתו ביום
ההוא אבדו עשתנותיו:
אשרי שאל יעקב בעזרו
שברו על יי אלהיו: עשה
שמים וארץ את־הים ואת־
כל־אשר בם השמר אמת
לעוֹקֵם: עשה משפט
לעֹשׂוֹקִים נתן לחם
קִרְעִיִם יי מתיר אסורים: יי
פָקַח עֹרִים יי זָקַף כַּפּוּפִים
יי אָהַב צַדִּיקִים: יי שָׁמַר
אֶת־גֵּרִים יתום ואלמנה
יעֹודֵד וְדָרַךְ רָשָׁעִים יַעֲוֶת:
יִמְדֵךְ יי קְעוֹלָם אֱלֹהֶיךָ צִיּוֹן
לְדֹר וָדֹר הִלְלוּהָ:

קמו הִלְלוּהָ כִּי טוֹב זְמַרָהּ
אֱלֹהֵינוּ כִּי נָעִים נֶאֱוָה
תְּהִלָּה: בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם יי
נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יִכְנֶם: הָרוּפָא
לְשִׁבּוּרֵי לֵב וּמַחַבֵּשׁ
לְעִצְבוֹתָם: מוֹנֵה מִסְפָּר
לְכוֹכְבֵּימָם לְכֹלָם שְׁמוֹרָתָ

chen deine furchtbare Macht aus; ich will deine Herrlichkeit verkünden. Alles verbreitet den Ruf deiner großen Güte, Alles erhebt laut deine Allgerechtigkeit. Guldreich und allbarmherzig ist der Herr, langmüthig und gnadenvoll. Allen ist der Herr wohlthätig, seine Barmherzigkeit waltet ob der ganzen Schöpfung. Herr! dir danken deine Werke alle, dich preisen deine Lieblinge, besingen deines Reiches Majestät, und sprechen deiner Allmacht Lob, um deine Machtvollkommenheit den Erden söhnen zu verkünden, die Majestät und Höheit deines Reichs. Dein Reich ist das Reich aller Ewigkeit, und deine Herrschaft währet für und für. Jeden Fallenden erhält der Herr, richtet die Gebeugten auf. Die Augen Aller blicken hoffend zu dir auf, und Du gibst ihnen Speise in der Zeit. Allmilde öffnest Du die Hand erquickest mit Wohlthat, was da lebt. In allen seinen Wegen ist der Herr gerecht, in allen seinen Thaten gütig. Der Herr ist nahe Allen, die ihn rufen, Allen, die aufrichtig ihn anflehen. Er erfüllt der Gottesfürchtigen Verlangen, erhört ihr Gebet und steht ihnen bei. Er schützet Alle, die ihn lieben, und rottet alle Frebler aus. Das Lob des Ewigen verkünde laut mein Mund, daß jedes Geschöpf seinen heiligen Namen preise in Ewigkeit! Wir preisen den Unendlichen von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah;

(Psalm 146.) Hallelujah! Den Ewigen lobe meine Seele; ich lobe den Unendlichen, so lange ich lebe; ich lobsingem meinem Gotte, so lange ich bin.

וְעֹזוֹ נִזְכָּר וְיִאמְרוּ וְגָדְלָתָהּ
אֲסַפְרָנָה: זְכַר וְרַב טוֹבָהּ יִבְיְעוּ
וְצִדְקָתָהּ יִרְגְּנוּ: חֲנוּן וְרַחוּם יִי אֱלֹהֵינוּ
אֲפִים וְגָדְלָהּ חֶסֶד: טוֹב יִי לְכָל
וְרַחֲמֵיו עַל כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּהָ יִי
כָּל־מַעֲשֵׂיהָ וְחַסִּידֶיהָ יִבְרַכּוּכָהּ:
כְּבוֹד מַלְכוּתָהּ יִאמְרוּ וְגִבּוֹרָתָהּ
יִדְבְּרוּ: לְהוֹדִיעַ לְבָנֵי הָאָדָם
גְּבוּרָתוֹתָיו וְכְבוֹד הָדָר מַלְכוּתוֹ:
מַלְכוּתָהּ מַלְכוּת כָּל־עוֹלָמִים
וּמִמְשַׁלְתָּהּ בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: סוֹמֵךְ
יִי לְכָל־הַנְּפִלִים וְזוֹקֵף לְכָל־
הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כָל־אֱלֹהִים יִשְׁבְּרוּ
וְאַתָּה נָתַן לָהֶם אֶת־אֲכָלָם
בְּעֵתוֹ: פֹּתַח אֶת־יָדֶיךָ
וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צְדִיק יִי
בְּכָל־דְּרָכָיו וְחַסִּיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו:
קָרוֹב יִי לְכָל־קֹרְאָיו לְכָל־אֲשֶׁר
יִקְרָאֵהוּ בְּאֱמֶת: רָצוֹן יִרְאִיו יַעֲשֶׂה
וְאַתָּה־שׁוֹעֲתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם:
שׁוֹמֵר יִי אֶת־כָּל־אֲהָבָיו וְאֶת־כָּל־
הַרְשָׁעִים יִשְׁמִיד: תִּהְיֶה לְיִי יִדְבָּר־
פִּי וַיְבָרֶךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קֹדֶשׁוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד: וְאֲנַחְנוּ נִבְרָךְ יְיָ
מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

קמו הללויה הללי נפשי
את־יִי: אהללה יִי בחיי
אזמרה לאלהי בעודי־אֶל־

ker Entwürfe. Mögen vielfältige Anschläge entstehen in des Menschen Herzen, der Rathschluß des Ewigen allein hat Bestand. Ja, ewig bestehet des Ewigen Rathschluß, sein inneres Segen immerdar; denn so er spricht, geschieht's; er befiehlt, und es stehet da. Zion hat der Ewige erkoren, hat es zu seiner Residenz ersehen; auch Jakob hat sich der Herr erkieset, Israel zu seinem Eigenthum. Darum wird auch der Herr nie sein Volk verstoßen, nie sein Eigenthum verlassen. Er, der Allbarmherzige, vergibt die Missethat und vertilget nicht; er ließ schon oft von seinem Zorne ab, ließ seinen Grimm nicht ganz erwachen. Ewiger! hilf uns! König! erhöre uns! wenn wir dich anrufen.

Heil den Bewohnern deines Tempels! unaufhörlich können sie dich preisen.

Heil dem Volke, das so ganz ihm angehört! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist.

(Ps. 145.) Loblied David's. Dich mein Gott! dich, o König! will ich erheben; will deinen Namen ewig preisen; will dich täglich benedien, deinen Namen unaufhörlich loben. Groß ist Gott und hochgepriesen; unerforschlich seine Größe. Ein Menschenalter zeigt rühmend dem Andern deine Werke an; sie machen deine Allmacht kund. Den Glanz, die Hoheit deiner Majestät und deine Wunderthaten will ich preisen, sie spre-

רבות מחשבות בלב-איש
ועצת יי היא תקום: עצת
יי לעולם תעמד מחשבות
קבו לדר ודר: כי הוא אמר
ויהי הוא צוה ויעמד: כי
בחר יי בציון אלה למושב
לו: כי יעקב בחר לו יה
ישראל לסגלתו: כי רא
יטש יי עמו ונתלתו לא
יעזוב: והוא רחום יכפר
עון ולא ישתית והרבה
להשיב אפו ולא יעיר כל-
חמתו: יי הושיעה המלך
יעננו ביום קראנו:

אשרי ישבי ביתך
עור יהללוך סלה:

אשרי העם שככה לו אשרי
העם שיי אלהיו:

קמה תהללה לדוד ארוממה
אלוהי המלך ואברכה שמך
לעולם ועד: בכל-יום אברכה
ואהללה שמך לעולם ועד: גדול
יי ומהלל מאד ולגדלתו אין
חקר: דור לדור ישבח מעשיך
וגבורתיך וגידו: הדר כבוד
הודך ודברי נפלאתיך אשיחה:

(Psalm 93.) Der Herr ist König, geschmückt in Majestät! Geschmückt ist der Ewige, mit Macht gerüstet. Nun steht die Welt fest gegründet und wanket nimmer, unerschütterlich dein Thron von Anbeginn, Du selbst von Ewigkeiten her. — Die Ströme erheben, Ewiger! die Ströme erheben laut ihr Tosen; die Ströme brausen ihre Wellen auf, und mächtiger als des Wassers Tosen sind des Weltmeers brechende Wogen; doch der Mächtigste ist Gott in jener Höhe. Kräftig bewährt dein Zeugniß sich; deinen Tempel, Herr! ziert Heiligkeit immerdar!

Der Herr werde in Ewigkeit verherrlicht, und freue sich immer seiner Schöpfung! Gepriesen sei der Name des Herrn, von nun an bis in Ewigkeit; vom Anfange bis zum Niedergange werde der Name des Herrn mit Ruhm gekrönt. Der Herr ist über alle Völker erhaben, seine Herrlichkeit höher als die Himmel. Herr! dein Name währet ewig; dein Andenken, Unendlicher! für und für. Der Herr hat seinen Thron im Himmel festgestellt, und seine Herrschaft waltet über Alles. Die Himmel freuen sich, die Erde ist fröhlich, wenn sie unter Völkern verkünden: Der Ewige regieret. Der Ewige regieret jetzt, der Ewige regierte von jeher, der Ewige wird regieren immer und ewig. Der Herr ist König in Ewigkeit; verschwunden sind die Heiden aus seinem Lande. — Der Ewige zerstört den Rathschluß der Heiden, vereitelt der Völ-

צג יי מֶלֶךְ גִּאוּת לְבַשׁ. לְבַשׁ יי
עוֹ הַתְּאוֹר. אֵף תִּכּוֹן תִּבְל בִּל-
תִּמוּט: נָכוֹן כִּסֵּאָהּ מֵאֵז מֵעוֹלָם
אֶתָּה: נִשְׂאוּ נְהָרוֹת ו יי. נִשְׂאוּ
נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דְּכִים:
מִקְלוֹת מִים רַבִּים. אֲדִירִים ו
מִשְׁבְּרֵי־יָם. אֲדִיר בְּמָרוֹם יי:
עֲרֵתִיךָ ו נֶאֱמָנוּ מֵאֵד. לְבֵיתֶךָ
נִאֻה־קֹּדֶשׁ יי לְאַרְץ יָמִים:

יְהִי כְבוֹד יי לְעוֹלָם יִשְׁמַח
יי בַּמַּעֲשִׂיו: יְהִי שֵׁם יי
מְבָרַךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:
מִמְּזֹרַח שֶׁמֶשׁ עַד־מְבֹאוֹ
מִהַלֵּל שֵׁם יי: רַם עַל כָּל־
גּוֹיִם יי עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ:
יי שִׁמְךָ דְּעוֹלָם יי זְכוּרָה לְדֹר
וְדֹר: יי בַּשָּׁמַיִם הֵכִין כִּסֵּאוֹ
וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מִשְׁלָה:
יִשְׁמַחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגְלֶה
הָאָרֶץ וַיֹּאמְרוּ בַּגּוֹיִם יי
מֶלֶךְ: יי מֶלֶךְ יי מֶלֶךְ יי
יִמְלֶךְ דְּעוֹלָם וְעַד: יי מֶלֶךְ
עוֹלָם וְעַד אֲבָדוֹ גּוֹיִם ו
מֵאֶרֶצוֹ: יי הַפִּיר עֲצַת גּוֹיִם
הִנֵּי־אֵת מִחְשְׁבוֹת עַמִּים:

harret auf den Herrn; unsere Hilfe und unser Schild ist er. Sein erfreuet sich unser Herz; denn wir vertrauen seinem heiligen Namen. Deine Güte, Ewiger! waltet über uns, da wir auf dich allein nur hoffen.

חֲכִיתָהּ לִי עֲזָרְנוּ וּמִגִּנְנוּ
הוּא: כִּי בּוֹ יִשְׁמַח לִבְנוּ כִּי
בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בְּטַחְנוּ: יְהִי
חֶסֶדְךָ יְיָ עָלֵינוּ כְּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ
לָךְ:

(Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbath. Lieblich ist, dem Ewigen danken! deinem Namen, Höchster! zu lobsingend; des Morgens deine Güte zu verkünden, und deine Treue, wenn die Nacht beginnt, mit Saitenspiel und Psalter, mit Phantastienklängen auf der Harfe; denn deine Werke, Herr! ergößen mich! jubelnd preise ich deine Thaten. Wie groß sind deine Schöpfungen, o Herr! wie unergründlich deine Absichten! Der Beschränkte sieht das nicht ein, der Thor (Kurzlichtige) kann es nicht begreifen: wenn Frebler wie das Gras aufspießen, wenn alle Uebelthäter blühen — damit sie für ewig untergehen. Du, Unendlicher! Du bleibst in Ewigkeit erhaben. Siehe, deine Feinde, Herr! deine Feinde gehen zu Grunde; alle Uebelthäter werden aufgelöst; aber wie des Waldthieres Krone steigt mein Horn empor. Mein Alter glänzt von frischem Oele, mein Auge wird sich weiden an meinen Neidern, mein Ohr vernehmen den Untergang der Bösewichter, die sich wider mich setzten. — Der Fromme wird wie die Palme grünen; er schießt empor wie Libanon's Cedar; gepflanzt in dem Hause des Herrn, grünen sie in den Vorhöfen unsers Gottes. Noch sprossen sie im Alter auf, und werden saftvoll und frisch stets bleiben, zu künden, wie gerecht der Ewige sei, daß sich an meinem Schöpfer kein Tadel finde.

צב מזמור שיר ליום השבת:
טוב להודות לִי ולומר לשמך
עליון: להגיד בבקר חסדך
ואמונתך בלילות: עלי--עשור
ועלי-גבל עלי הגיון בכנור: כי
שמחתני יי בפעלך במעשי ידך
ארגן: מהגדרו מעשיך יי מאד
עמקו מחשבתך: איש-בער לא
ידע וכסיל ו לא-יבין את-זאת:
בפרח רשעים כמו עשב ויצו
כל--פעלי און להשמדם עדי--
עד: ואתה מרום קעלם יי: כי
הנה איביך יי כי--הנה איביך
יאבדו יתפרדו כל--פעלי און:
ותרם כראים קרני בלתי בשמן
רענן: ותבט עיני בשורי בקמים
עלי מרעים תשמענה אזני: צדיק
כתמר יפרח כארז בלבנון ישגה:
שתולים בבית יי בחצרות אלהינו
יפריחו: עוד ינובון בשיבה דשנים
ורעננים יהיו: להגיד כי-ישר יי
צורי ולא-עולתה בו:

gen Wort, durch seines Mundes Hauch die Seere alle. Er thürmt Meereswogen wie Mauern auf, verwahrt in Tiefen die tobenden Fluthen. Den Ewigen verehere alle Welt, vor ihm fürchte sich jeder Erdbewohner; denn er war's, der da sprach, und es geschah; er befahl, und es stand da. Der Herr zerstört der Heiden Rathschluß, vereitelt der Völker Entwürfe; aber des Unendlichen Rathschluß bestehet ewig, seine Entwürfe für und für. Heil dem Staate, dessen Gott er ist, dem Volke, das er sich zum Eigenthum erkoren! Vom Himmel blickt der Ewige herab, sieht auf alle Menschenkinder; von seinem erhabenen Thronsitze schauet er auf alle Erdbewohner. Er, der ihre Herzen gebildet allzumal, bemerkt auch all ihr Wirken. Der König siegt nicht durch Seeresmacht, den Helden rettet keine große Kraft. Trüglisch ist das Roß zum Sieg, und dessen angestrongter Muth errettet nicht; doch des Ewigen Vorsicht wachet über seine Verehrer, die seiner Güte allein vertrauen, daß er von Todesgefahr sie rette, und sie erhalte in der Hungersnoth. — Unsere Seele

שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּי כָל-
צָבָאִם: כָּנָם כְּנֹד מִי הַיָּם
נָתַן בְּאוֹצְרוֹת תְּהוֹמוֹת:
יִירָאוּ מִי כָל-הָאָרֶץ. מִמֶּנּוּ
יִגֹּדּוּ כָל-יֹשְׁבֵי תֵבֶל: כִּי
הוּא אָמַר וַיְהִי. הוּא צִוָּה
וַיַּעֲמֹד: יְיָ הַפִּיר עֲצַת גּוֹיִם.
הֵנִיא מַחֲשָׁבוֹת עַמִּים: עֲצַת
יְיָ לַעֲוֹלָם תַּעֲמֹד. מַחֲשָׁבוֹת
לָבוּ לְדָר וְדָר: אֲשֶׁרִי הַגּוֹי
אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהָיו. הָעַם בָּחַר
לְנַחֲלָה לוֹ: מִשָּׁמַיִם הַבֵּיט
יִירָאָה אֶת-כָּל-בְּנֵי הָאָדָם:
מִמְּכֹון שִׁבְתּוֹ הַשְׁגִּיחַ אֶל
כָּל-יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: הַיָּצָר
יַחַד לָבָם הַמִּבִּין אֶל-כָּל-
מַעֲשֵׂיהֶם: אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע
בְּרַב-חֵיל גִּבּוֹר לֹא יִנָּצֵל
בְּרַב-כַּחַ: שֶׁקֶר הַפֹּסֵם
לְתַשׁוּעָה וּבְרַב חֵיל לֹא
יִמָּלֵט: הִנֵּה עֵין יְיָ אֶל-
יִרְאָיו רְמִיחִים לְחַסְדּוֹ:
רְהַצִּיל מִמוֹת נַפְשָׁם
וּלְחַיּוֹתָם בָּרַעַב: נַפְשָׁנוּ

Ihm, der mächtige Beherrscher er-
legte,

denn ewig währt seine Huld!

Sichon, den König der Emoriter,

ewig währt seine Huld!

Og, den König zu Baschan,

ewig währt seine Huld!

Und ihr Land zum Erbtheil gab,

ewig währt seine Huld!

Als Besitz für seinen Knecht Jisrael,

ewig währt seine Huld!

Der in unserer tiefsten Erniedri-
gung unserer dachte,

ewig währt seine Huld!

Und uns vom Feinde erlöste,

ewig währt seine Huld!

Der allen Geschöpfen Speise gibt,

ewig währt seine Huld!

Danket dem Allmächtigen im
Himmel,

denn ewig währt seine Huld!

(Psalm 33.) Jubelt im Ewigen,
ihr Gerechten! den Frommen
ziemt ein Loblied anzustimmen.
Danket dem Herrn mit Har-
fenklang; laßt Zehnsaitenpsal-
ter ihm ertönen! Singet ihm
ein nie gehörtes Lied! meistert
im harmonischen Gesang! denn
redlich ist des Ewigen Verhei-
ßung, und all sein Wirken zeugt
von seiner Treue. Er liebt
Billigkeit und Recht; die Erde
ist voll des Ewigen Güte. Die
Himmel wurden durch des Ewi-

וַיַּהֲרֹג מְלָכִים אֲדִירִים

כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ:

לְסִיחּוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי

כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ:

וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן

כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ:

וְנָתַן אֶרֶצָם לְנַחֲלָה

כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ:

נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עֲבָדָיו

כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ:

שָׁבַשְׁפָּלָנוּ זָכַר לָנוּ

כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ:

וַיַּפְרֶקֵנוּ מִצָּרֵינוּ

כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ:

נָתַן לָחֶם לְכָל-בָּשָׂר

כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ:

הוֹדוּ לֵאלֹהֵי הַשָּׁמַיִם

כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ:

לֵב רַנְּנוּ צְדִיקִים בְּיְי

לְיִשְׁרָאֵל נְאוּהַתְהַלָּה: הוֹדוּ

רֵי בְכִנּוֹר בְּנֶבֶל עֲשׂוֹר

זִמְרוּ-לוֹ: שִׁירוּ-לוֹ שִׁיר

חֲדָשׁ הֵיטִיבוּ נֶגֶן בַּתְרוּעָה:

כִּי יֵשֶׁר דְּבַר-יְי וְכָל-

מַעֲשָׂהוּ בְּאֱמוּנָה: אֲהַב

צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד יְי

מֶלֶאֱהָ הָאָרֶץ: בְּדַבַּר יְי

Ihm, der große Wunder wirkt,
denn ewig währt seine Huld!

Ihm, der mit Einsicht die Him-
mel geschaffen,

denn ewig währt seine Huld!

Ihm, der die Erde aus's Wasser
ausgebreitet,

denn ewig währt seine Huld!

Ihm, der die großen Lichtkörper
erschaffen,

denn ewig währt seine Huld!

Die Sonne, daß sie regiere am
Tage,

ewig währt seine Huld!

Mond und Sterne, daß sie re-
gieren bei Nacht,

denn ewig währt seine Huld!

Ihm, der die Erstgeburt Mizra-
jim's schlug,

denn ewig währt seine Huld!

Und Jisrael aus ihrer Mitte führte,
ewig währt seine Huld!

Mit starker Hand und ausgestreck-
tem Arme,

ewig währt seine Huld!

Ihm, der das Schilfmeer zertheilte,
denn ewig währt seine Huld!

Und Jisrael hindurch geführt,

ewig währt seine Huld!

Den Pharaoh und sein Heer hin-
einstürzte,

ewig währt seine Huld!

Ihm, der sein Volk führte durch
die Wüste,

denn ewig währt seine Huld!

Ihm, der große Könige geschlagen,

denn ewig währt seine Huld!

לַעֲשֹׂה נִפְלְאוֹת גְּדֹלוֹת לְבָרוּ
כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

לַעֲשֹׂה הַשָּׁמַיִם בְּתַבּוּנָה
כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

לְרוֹקַע הָאָרֶץ עַל-הַמַּיִם
כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

לַעֲשֹׂה אוֹרִים גְּדֹלִים
כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

אֶת-הַשֶּׁמֶשׁ לְמַמְשֶׁלֶת בַּיּוֹם
כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

אֶת-הַיָּרֵחַ וְכּוֹכָבִים לְמַמְשֶׁלֶת
בַּלַּיְלָה כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

לְמַכָּה מִצְרַיִם בְּבִכּוּרֵיהֶם
כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מֵתוֹכָם
כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

בְּיַד חֲזָקָה וּבְזִרְעַ נְטוּיָה
כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

לְגַזֵּר יָם סוּף לַגִּזְרִים
כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

וְהַעֲבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ
כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

וַנַּעַר פַּרְעֹה וַחֲמִילוֹ בַּיָּם-סוּף
כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

לְמוֹלִיךְ עַמּוֹ בַּמִּדְבָּר
כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

לְמַכָּה מְלָכִים גְּדֹלִים
כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

Kanaan's, er gab ihr Land
 ein zum Besiz seinem Volke
 Zisrael. Herr! dein Name wäh-
 ret ewig; dein Andenken, Un-
 endlicher! für und für! Der
 Ewige schüzet seines Volkes
 Recht, erbarmt sich Jener, die
 ihm dienen. Der Heiden Gö-
 tzen sind von Silber und Gold,
 der Menschenhände Arbeit; sie
 haben einen Mund und reden
 nicht, sie haben Augen und
 sehen nicht, sie haben Ohren
 und hören nicht, auch weht
 kein Athem in ihrem Schlunde.
 Die solche machen, sind wie
 sie; die auf sie hoffen, alle
 so. — Ihr vom Hause Zis-
 rael's, benedeiet den Herrn!
 ihr vom Hause Aharon's, be-
 nedeiet den Herrn! ihr vom
 Hause Levi, benedeiet den
 Herrn! ihr alle, die ihr
 den Ewigen verehret, bene-
 deiet den Herrn! Der Ewige
 ist gepriesen von Zion aus,
 er, der zu Jeruschalajim thro-
 net! Hallelujah!

(Psalm 136.) Danket dem Herrn,
 denn er ist allgütig;

ewig währt seine Huld!

Danket dem Gott aller Götter,

ewig währt seine Huld!

Danket dem Herrn aller Herren,

ewig währt seine Huld!

הַבֶּשֶׁן. וְלִכְל מַמְלָכּוֹת
 כְּנָעַן: וְנָתַן אֶרֶץ נַחֲלָה.
 נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: יְיָ שְׁמָךְ
 לְעוֹלָם. יְיָ זְכָרְךָ לְדֶרֶךְ-וָדָר:
 כִּי-יִדִּין יְיָ עַמּוֹ. וְעַל-עֲבָדָיו
 יִתְנַחֵם: עַצְבֵּי הַגּוֹיִם כִּסֵּף
 וְזָהָב. מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם: פֶּה-
 לָהֶם וּלֹא יִדְבְּרוּ. עֵינִים לָהֶם
 וּלֹא יִרְאוּ: אָזְנִים לָהֶם וּלֹא
 יִאֲזִינוּ. אֵף אֵין יֵשׁ-רוּחַ
 בְּפִיהֶם: כְּמוֹתָם יִהְיוּ
 עֹשִׂיהֶם. כֹּל אֲשֶׁר-בּוֹטָח
 בָּהֶם: בֵּית יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ
 אֶת-יְיָ. בֵּית אֶהֱרֹן בָּרְכוּ
 אֶת-יְיָ: בֵּית הַלֵּוִי בָרְכוּ אֶת-
 יְיָ. יִרְאֵי יְיָ בָּרְכוּ אֶת-יְיָ:
 בָּרוּךְ יְיָ מְצִיּוֹן. שֹׁכֵן יְרוּשָׁלַם
 הַלְלוּיָהּ:

קְלו הוֹדוּ לַיְי כִּי טוֹב

כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

הוֹדוּ לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים

כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

הוֹדוּ לְאֲדֹנֵי הָאֲדָנִים

כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ:

entreiße ihn der Gefahr, und
setze ihn hoch in Ehren, er=
quickte ihn mit langer Lebens=
dauer, und will ihn durch mein
Heil ergözen."

(Psalm 135) Hallelujah!
Lobet den Namen des Herrn!
Lobet, ihr Knechte des Herrn!
die ihr dienet im Hause des
Herrn, in dem Vorhofe des
Tempels unseres Gottes. Lo=
bet Gott, denn er ist allgütig!
lobsingt seinem Namen, denn
er ist liebreich! Der Ewige hat
Jakob sich erkoren, Israel zu
seinem Eigenthume. Wohl weiß
ich, daß der Ewige, unser Herr,
größer ist als alle Mächte.
Der Unendliche schaffet, was
ihm wohlgefällt, im Himmel
und auf Erden, in Meeren
und allen Tiefen. Führt Wol=
ken herauf vom Ende der Erde,
schaffet zum Regen Blicke, ent=
läßt aus seiner Verwahrung
den Wind. Er schlug Mizra=
jim's Erstgeburt vom Men=
schen bis zum Viehe, ließ Zei=
chen und Wunder aus über
dich, Mizrajim, an Pharaoh und
allen seinen Dienern. Er schlug
große Völker, schlug mächtige
Könige, erlegte den Emoriter=
König Sichon, Og, den Kö=
nig Bassan's, und alle Reiche

בְּצָרָה. אֶחָלָצְהוּ וְאֶכְבְּדֵהוּ:
אֶרֶךְ יָמִים אֲשַׁבֵּיעֵהוּ.
וְאֶרְאֶהוּ בִישׁוּעָתִי: אֶרֶךְ

קֹלָה הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת־
שֵׁם יי. הַלְלוּ עַבְדֵי יי:
שְׁעִמְדִים בְּבֵית יי. בְּחִצְרוֹת
בֵּית אֱלֹהֵינוּ: הַלְלוּ־יָהּ כִּי־
טוֹב יי. וְמָרוּ לְשִׁמּוֹ כִּי נָעִים:
כִּי־יַעֲקֹב בָּחַר לֹוִיָּהּ. יִשְׂרָאֵל
לְסִגְלָתוֹ: כִּי אֲנִי יָדַעְתִּי כִי־
גָדוֹל יי. וְאֲדַגִּינוּ מִכָּל־
אֱלֹהִים: כֹּל אֲשֶׁר־חָפֵץ יי
עָשָׂה בַשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ.
בַּיָּמִים וּכְל־תְּהוֹמוֹת:
מֵעַלְהַנְּשִׁאִים מִקְצֵה הָאָרֶץ
בְּרָקִים לְמָטָר עָשָׂה. מוֹצֵא
רוּחַ מְאוֹצְרוֹתָיו: שְׁהִכָּה
בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם. מֵאָדָם עַד־
בְּהֵמָה: שָׁלַח וְאֶתֹרֹת
וּמִפְתִּים בְּתוֹכֵכִי מִצְרַיִם.
בְּפִרְעָה וּבְכָל־עַבְדָּיו:
שְׁהִכָּה גֹוִים רַבִּים. וְהָרַג
מְלָכִים עֲצוּמִים: לְסִיחֹון וּ
מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וְלַעֹוג מֶלֶךְ

der Allmacht Schatten, da nenne ich Gott: Mein Schutz und meine Beste! Er ist mein Herr, auf den ich stets vertraue; denn er errettete dich von Schlingen und Fallstrick, von Pest und Verderben. Mit seinem Fittig deckt er dich, und unter seinen Flügeln findest du Schutz; seine Treue ist Schild und Harnisch. Erzittere nicht bei nächtlicher Gefahr, vor Pfeilen, die des Tages schwärmen; nicht wenn die Pest im Finstern schleicht, nicht wenn am Mittag Seuche wüthet. Mögen Tausend dir zur Seite fallen, und Miriaden dir zur Rechten, dir nahet sich kein Unfall, du blicke nur um dich mit deinen Augen, damit du der Freveler Strafe schauest; denn du sprachst zum Ewigen: „Du bist mein Schutz,“ und setztest in den Höchsten deine Zuversicht. Dir kann kein Unglück widerfahren, und keine Noth sich deiner Hütte nahen; denn er befiehlt den Himmlischen, auf allen Wegen dich zu schützen. Sie tragen dich auf Händen, daß deinen Fuß kein Stein verlege. So trittst du auf Leopard und Otter, zerdrückest Löwenbrut und Drachen. „Denn er begehrt mein, darum rette ich ihn; ich hebe ihn hoch empor, denn er erkennet mich. Er ruft mich an, und ich erhöere ihn; bin in der Noth bei ihm,

שְׁדֵי יִתְלוּנִי: אִמַּר לִי מַחְסִי
וּמִצּוּדָתִי. אֱלֹהֵי אֲבֹתָיו:
כִּי הוּא יִצִּילֵךְ מִפֶּחַ יְקוֹשׁ.
מִדְּבַר הַזֹּזֹת: בְּאַבְרָתוֹ
יִסָּךְ לְךָ וְתַחַת כְּנָפָיו תִּחָּסֶה.
צָנָה וְסִחָרָה אֲמָתוֹ: לֹא
תִירָא מִפֶּחַד לֵילָה. מִחַץ
יַעֲוֹף יוֹמָם: מִדְּבַר בְּאִפֶּר
יִהְיֶה לְךָ. מִקֵּטְבֵי שׂוּד צְהָרִים:
יִפֹּל מִצִּדְּךָ אֱלֹף וּרְבָבָה
מִימִינֶךָ. אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ: רַק
בְּעֵינֶיךָ תִּבְיֹט. וְשִׁלְמַת
רָשָׁעִים תִּרְאָה: כִּי אֶתָּה יי
מַחְסִי. עֲלִיּוֹן שְׁמַת מַעֲוֹנֶךָ:
לֹא תֵאָנֶה אֵלֶיךָ רָעָה וְנָנַע
לֹא יִקְרַב בְּאַהֲלֶךָ: כִּי
מִלֵּאכֵיו יִצְוֶה לְךָ. לְשִׁמְרֶךָ
בְּכָל־דְּרָכֶיךָ: עַל־כַּפֵּי־
יְשָׁאוּנֶךָ. פֶּן־תִּגּוֹף בְּאֶבֶן
רִגְלֶךָ: עַל־שַׁחַל וּפֶתֶן
תִּדְרֹךְ. תִּרְמַם כְּפִיר וְתַנִּין:
כִּי בִי חֶשֶׁק וְאַפְלָטוֹנוֹ.
אֲשַׁגְּבֶהוּ כִּי־יִדַּע שְׁמִי:
יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֶהוּ עִמּוֹ אֲנֹכִי

des Abends welkt und verdorrt. Wohl vergehen wir in deinem Zorne, schwinden eilends hin in deinem Grimme. Du stellst unsere Sünden vor dich hin, unsere Heimslichkeit vor deines Angesichtes Licht; denn unsere Tage gehen unter in deinem Zorngerichte, und wie ein Seufzer vergehen unsere Jahre. Unsere Lebenszeit währt siebenzig Jahre, die vollste Lebenskraft bringt es auf achtzig nur; ihr Streben ist Drangsal und Kummer, schnell wird es unterbrochen, und wir schwinden dahin! Wer deines Zornes Allgewalt begreift, daß dein Strafgericht deiner Furchtbarkeit gleich ist, der weiß auch richtig unserer Tage Werth zu bestimmen; er ist einsichtsvoll, besitzt ein Herz voll Weisheit. — O, wende dich, Ewiger! wie lange soll es währen? O, sei deinen Knechten wieder gnädig! erfülle an jenem Morgen uns mit deiner Guld! dann werden wir frohlocken, uns unserer kurzen Lebensdauer freuen. Erheitere uns damit so lange, als Du uns züchtigest, so viele Jahre als wir Unglück sehen! Zeige deinen Knechten dein erhabenes Werk, an ihren Kindern deine Majestät.

O, möge die Guld des Herrn, unseres Gottes, über uns walten, und unserer Hände Werk möge uns gelingen, unserer Hände Werk durch ihn gegründet werden!

(Psalm 91.) Wohnend in des Höchsten Schirm, ruhend in

וְחַלְףָּהּ . לְעֶרֶב יִמּוּלֵל וַיִּבֶשׁ:
כִּי־כָלִינוּ בְּאַפָּךָ . וּבַחֲמַתְךָ
נִבְהַלְנוּ: שְׁתָּה עֲוֹנוֹתֵינוּ
לִנְגִידָךָ . עֲקָמְנוּ לְמֵאֹר
פָּנֶיךָ: כִּי כָל־יָמֵינוּ פָּנוּ
בְּעִבְרַתְךָ . כָּלִינוּ שְׁנֵינוּ כְּמוֹ־
הֶגֶה: יָמֵי־שְׁנוֹתֵינוּ | בָּהֶם
שָׁבַעִים שָׁנָה . וְאַם בְּגִבּוֹרֶת |
שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרַהֲבָם עָמַל
וְאֹן . כִּי גָז חֵישׁ וְנִעְפָּרָה:
מִי־יֹדַע עֹז אַפָּךָ . וְכִירַאתְךָ
עִבְרַתְךָ: לְמִנּוֹת יָמֵינוּ כֵּן־
הוֹדַע . וְנָבֵא לִבִּי חֲכָמָה:
שׁוּבָה יְיָ עַד־מָתִי . וְהִנָּחֵם
עַל־עֲבֹדֶיךָ: שִׁבְעֵנוּ בִּבְקָר
חֲסִידָךָ . וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמָחָה
בְּכָל־יָמֵינוּ: שִׁמְחָנוּ כִּימוֹת
עֲנִיתָנוּ . שְׁנוֹת רֵאִינוּ רָעָה:
יִרְאָה אֶל־עֲבֹדֶיךָ פָּעֵלָהּ .
וְהִדְרָה עַל־בְּנֵיהֶם:

וַיְהִי נָעַם | אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ
עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כֹּונָנָה
עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כֹּונָנָהוּ:
נִשְׁבַּ בְּסִתָּר עֲלִיוֹן בְּצֵל

ten, und seine Ohren auf ihr Flehen. Der Allmacht Zornblick trifft die Übelthäter, vertilgt ihr Angedenken von der Erde. Wenn jene schreien, hört es der Herr, und rettet sie aus aller Noth. Gebrochenen Herzen ist der Ewige nahe, zermalmten Gemüthern hilft er. Viel Leiden hat oft der Fromme, doch der Ewige befreiet ihn aus allen. Er beschützet seine Glieder alle, nicht eines wird versehrt davon; das Laster bringt den Frevelhaften um, Verdammniß trifft die Feinde des Gerechten. Der Herr erlöset die Seele seiner Knechte; die ihm vertrauen, quält Neue nie.

(Psalm 90) **G e b e t** M o-
s e s', des göttlichen
M a n n e s. Herr! Du warst
unsere Zuflucht von Menschen-
alter zu Menschenalter. Be-
vor noch die Berge entstanden,
bevor Erde und Welt in's Da-
sein trat, ja von Ewigkeit zu
Ewigkeit bist Du allmächtig.
Du bringst das Menschenges-
chlecht bis zur Vernichtung,
und sprichst dann: Erdenöhne,
kehrt in's Leben wieder! denn
tausend Jahre sind vor dir
wie ein Tag, der gestern ver-
ging, ja eine Nachtwache kaum.
Du strömst die Menschen hin-
weg — ein Traum sind sie —
erneuen sich des Morgens wie
das Gras. Des Morgens blüht
und verjüngt sich wieder, was

וּאֲזַנּוֹ אֶל־שׁוֹעֲתָם: פָּנֵי יי
בַעֲשֵׂי רָע. לְהַכְרִית מֵאֶרֶץ
זָכָרָם: צָעֲקוּ וַיִּשְׁמַע. וּמִכָּל־
צָרוֹתָם הִצִּילָם: קָרוֹב יי
לְנִשְׁבְּרֵי־לֵב. וְאֶת־דִּכְאֵי־
רוּחַ יוֹשִׁיעַ: רַבּוֹת רַעוּת
צַדִּיק. וּמִכָּכֶם יִצִּילֵנוּ יי:
שׁוֹמֵר כָּל־עֲצָמָתָיו. אַחַת
מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבָּרָה: תִּמּוֹתַת
רָשָׁע רָעָה וְשֹׁנְאֵי צַדִּיק
יִאֲשָׁמוּ: פֹּדֶה יי נַפְשׁ עַבְדּוֹ.
וְלֹא־יִאֲשָׁמוּ כָּל־הַחוֹסִים בּוֹ:
תִּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ־
הָאֱלֹהִים. אֲדֹנֵי מַעֲוֹן אַתָּה
הָיִיתָ לָנוּ בְּדָר וּדְוָר: בְּטָרָם
הָרִים יִלְדוּ וְתַחֲוִיל אֶרֶץ
וְתַבַּל. וּמַעֲוֹלָם עַד־עוֹלָם
אַתָּה אֵל: תָּשָׁב אֲנוֹשׁ עַד־
דִּכָּא. וְתֹאמַר שׁוּבוּ בְנֵי־
אָדָם: כִּי אֶלֶף שָׁנִים
בְּעֵינֶיךָ כִּיּוֹם אֶתְמוּל כִּי
יַעֲבֹר וְאֶשְׁמֹרָה בַּלִּילָה:
וְרַמַּתָּם שָׁנָה יְהִיוּ. בִּבְקָר
כִּתְצִיר יִחַלֶּף: בִּבְקָר יִצְיֵן

den Ewigen alle Zeit; sein Lob bleibt immerdar in meinem Munde. Meine Seele rühmt sich des Ewigen, die Bedrängten hören es, und freuen sich darum. Preiset hoch den Ewigen mit mir; laßt uns zusammen seinen Namen erheben. Ich wandte mich zu Gott, und er erhörte mich, und rettete mich aus aller meiner Furcht. Die aufgeblickt zu ihm, vertrauensvoll zu ihm geströmt, nie ward ihr Angesicht zu Schanden. Dieser Bedrängte rief — der Herr vernahm's, und half aus allen Nöthen ihm. Der Engel Gottes neiget sich hernieder, umschwebt seine Verehrer, und beschützet sie. Erkennt und sehet, wie gut der Ewige ist. Heil dem Manne, der auf ihn vertrauet! Verehrt den Ewigen, ihr seine Heiligen! nie leiden seine Verehrer Mangel. Räuberische Löwenbrut darbt und hungert, doch Jenen, die fromm zu Gott sich wenden, fehlt kein Gut. — Wohlan, Kinder! hört mir zu, ich lehre euch Gottesfurcht. Wer ist der Mann, der Unsterblichkeit erstreben will? sich nach Tagen sehnt, das ewig Gute zu erschauen? „Bewahre vor Bösem deine Zunge, und deine Lippen vor betrügerischer Rede. Entferne dich vom Laster, wirke Gutes, suche Frieden und strebe ihm nach!“ Die Augen des Herrn merken auf die Gerech-

יְי בְּכָל־עֵת. תָּמִיד תִּהְלֶלְתּוּ
בִּפִּי: בִּי תִתְהַלֵּל נַפְשִׁי.
יִשְׁמְעוּ עֲנוּיִם וַיִּשְׁמָחוּ: גָּדְלוּ
לִי אֱתִי. וְנִרְמָמָה שְׁמוֹ
יַחְדָּו: דָּרַשְׁתִּי אֶת־יְי וְעֲנֵנִי.
וּמִכָּל־מְגִדּוֹתַי הִצִּילָנִי:
הִבִּיטוּ אֵלָיו וּנְהָרוּ. וּפְנִיָּהֶם
אֶל־יִחְפָּרוּ: זֶה עָנִי קָרָא וַיִּי
שָׁמַע. וּמִכָּל־צָרֹתָיו
הוֹשִׁיעֵנו: חָנָה מֶלֶאךָ יְי
סָבִיב לִירְאוֹ וַיַּחֲלֹצֵם: טַעֲמוּ
וִרְאוּ כִי־טוֹב יְי. אֲשֶׁר־י
הִגְבִּיר יַחֲסֶה־בוּ: יִרְאוּ אֶת־
יְי קְדוֹשָׁיו. כִּי־אֵין מַחֲסוֹר
לִירְאוֹ: כְּפִירִים רָשׁוּ
וָרַעְבוּ. וְדַרְשֵׁי־יִלְא־יַחֲסְרוּ
כָּל־טוֹב: לְכוּ־בָנִים שִׁמְעוּ
לִי. יִרְאֵת יְי אֶל־מִדְּכֶם: מִי
הָאִישׁ הַחֲפֵץ חַיִּים. אֲהֵב
יָמִים לִרְאוֹת טוֹב: נָצַר
לִשְׁוֹנָה מֵרָע. וּשְׁפָתֶיךָ
מִדְּבַר מִרְמָה: סוֹר מֵרָע
וַעֲשֵׂה־טוֹב. בִּקֵּשׁ וְשָׁלוֹם
וְרִדְפֵהוּ: עֵינֵי יְי אֶל־צַדִּיקִים.

durchläuft. Von jener Him-
melsgränze ist sein Ausgang,
sein Kreislauf führt es wieder
zu ihr hin, und nichts bleibt
seinem Gluthstrahl verborgen.
Die Lehre Gottes ist vollstän-
dig, ist Labung für die Seele;
des Ewigen Gesetz bleibt im-
mer wahr, und macht die Un-
erfahrenen weise; des Herrn
Befehle sind gerade, sie er-
freuen das Herz; des Ewigen
Gebot ist lauter, ist dem Auge
Erleuchtung; die Gottesfurcht
ist rein, und besteht ewig; die
Gesetze des Unendlichen sind
Wahrheit, und stimmen wahr-
haft überein. Gewünschter noch
als Gold und als Erz, von
höchstem Werthe sind sie, und
köstlicher als Honigseim und
auserwählte Süßigkeiten. Auch
dein Knecht ward durch sie er-
leuchtet. O, sie befolgen, ge-
währt den höchsten Lohn! Doch
wer sieht gleich jeden Irrthum
ein? Von unerkannten Sün-
den spreche Du mich frei, auch
von Frevelgedanken halte dei-
nen Knecht stets fern, daß sie
nie Macht gewinnen über mich;
dann kann ich makellos er-
scheinen, von jedem Laster frei.
Mögen die Reden meines Mun-
des, und die Gedanken meines
Herzens dir wohlgefallen, dir,
Ewiger, mein Gott und mein
Erlöser!

(Psalm 31) Von David,
als er gegen Abimelech
seinen Verstand verläug-
nete, dieser ihn von sich
stieß, und er sich ent-
fernte. Lobpreisen werde ich

אֶרְחָם: מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם |
מוֹצְאוֹ. וְתִקְוַתוֹ עַל-
קִצּוֹתָם. וְאֵין | נִסְתָּר
מִחֲמַתּוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה
מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ. עֲדוּת יְיָ
נֶאֱמָנָה מִחֲכִימַת פִּתִּי:
פְּקוּדֵי יְיָ יִשְׂרָאֵל מִשְׁמַחֵי לֵב.
מִצּוֹת יְיָ בָּרָה מֵאִירַת עֵינַיִם:
יֵרָאֵת יְיָ | טְהוֹרָה עֲמֻדַת
לְעַד. מִשְׁפָּטֵי יְיָ אֱמֶת
צִדְקוֹ יִתְּדוּ: הִנֵּחַ מַדִּיּוֹ |
מִזֶּהָב וּמִפָּז רַב. וּמִתּוֹקִים
מִדְּבַשׁ וְנֶפֶת צוּפִים: גַּם
עֲבָדָה נִזְהָר בָּהֶם. בְּשִׁמְרָם
עֲקֹב רַב: שְׁגִיאוֹת מִי־יָבִין
מִנִּסְתָּרוֹת נִקְנִי: גַּם וּמַזְדִּיּוֹ |
חֹשֶׁךְ עֲבָדָה אֶל-יִמְשְׁלוּ-
בִּי אֲזֵאִיתָם. וְנִקִּיתִי מִפֶּשַׁע
רַב: יִהְיוּ-לְרָצוֹן | אֲמַרִּי פִי.
וְהִגִּיוֹן לִבִּי לִפְנֵיךָ יְיָ צוּרִי
וְגֹאֲלִי:

לִּי לָדוֹד בְּשָׁנוֹתוֹ אֶת-
טַעְמוֹ לִפְנֵי אֲבִימֶלֶךְ.
וַיִּגְרֶשׁוּהוּ וַיִּלָּךְ: אֲבָרְכָה אֶת-

Hilfe und unser Schild ist er. Sein erfreuet sich unser Herz; denn wir vertrauen auf seinen heiligen Namen. Deine Güte, Ewiger! walte über uns, wie wir auf dich harren. Ach Herr! erzeige uns deine Gnade, schenke uns deine Hilfe wieder. Mache dich auf, Du, unsere Hilfe, befreie uns um deiner Güte willen. „Ich bin der Ewige, dein Gott, der aus Mizrajim dich geführt; entfalte deine Bitte ganz, ich werde sie erfüllen.“ Heil dem Volke, das so ganz ihm angehört! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist. O, ich vertraue deiner Güte, mein Herz frohlockt ob deiner Hilfe; dem Ewigen singe ich, denn er that mir wohl.

(Psalm 19) Dem Sangmeister ein Psalm David's. Die Himmel verkünden die Ehre Gottes, und seiner Hände Werk zeigt an, das Firmament. Ein Tag strömt dem andern die Lehre zu, und eine Nacht theilt der andern die Erkenntniß mit. Keine Lehre, keine Kunde, deren Stimme man nicht höre; über den ganzen Erdkreis tönt ihre Saite, ihre Worte bis an die Gränze der Welt; bis dahin, wo er dem Sonnenlichte ein Zelt aufschlug, wo es gleich einem Bräutigam aus seinem Brautgemach hervortritt, und freudig wie ein Held die Bahn

וּמִגִּנְנוּ הוּא: כִּי בּוֹ יִשְׁמַח
לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קֹדֶשׁוֹ בְּטַחֲנוּ:
יְהִי־חֶסֶדְךָ יְיָ עָלֵינוּ כְּאִשֶּׁר
יַחֲלֵנוּ לָךְ: הִרְאֵנוּ יְיָ חֶסֶדְךָ
וַיִּשְׁעֶךָ תַּתֵּן־לָנוּ: קוֹמָה
עֲזֹרָתָה לָנוּ וּפִדָנוּ לְמַעַן
חֶסֶדְךָ: אָנֹכִי וַיְיָ אֱלֹהֶיךָ
הַמַּעֲלֶךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם.
הִרְחַב פִּיךָ וְאִמְלֵאֲהוּ: אֲשֶׁר־י
הָעָם שָׁכְכָה לוֹ. אֲשֶׁר־י הָעָם
שֵׁי אֱלֹהִיו: וְאֲנִי וּבְחֶסֶדְךָ
בְּטַחֲתִי יִגְלֹל לִבִּי בִישׁוּעָתְךָ.
אֲשִׁירָה לְיְיָ כִּי גָמַל עָלַי:

יט לַמִּנְצָה מִזְמוֹר לְדָוִד:
הַשָּׁמַיִם וּמַסְפָּרִים כְּבוֹד־
אֶרֶץ. וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מִגִּיד
הֶרְקִיעַ: יוֹם לְיוֹם יִבְיַע אָמָר.
וְדִידָהּ לְלֵילָה יַחֲוֶה דַּעַת:
אֵין אָמָר וְאֵין דְּבָרִים בְּלִי
נִשְׁמָע קוֹלָם: בְּכָל־הָאָרֶץ
יֵצֵא קוֹם. וּבִקְצָה תִּבְרַח
מִקֵּיהֶם לְשִׁמְשׁ שֶׁם וְאֵהֶל
בָּהֶם: וְהוּא כִּחַתָּן יֵצֵא
מִחֻפָּתוֹ. יִשִּׁישׁ כְּגִבּוֹר לְרוּץ

barmherzige! vergibt die Missethat, und vertilget nicht, ließ oft von seinem Zorne ab, ließ seinen Grimm nicht ganz erwachen. Du, o Herr! wirst dein Erbarmen mir nicht entziehen, deine Liebe und dein Wohlwollen wird mich stets beschützen! Denke an deine Guld, o Herr! an deine Güte, die von Ewigkeit gewesen! Spendet Ruhm dem Ewigen; über Israel schwebt seine Majestät, seine Allmacht hoch am Firmamente. Furchtbar erscheint Du, Herr! aus deinem Heiligthume. — Israel's Gott! er gibt dem Volke Reich und Macht. Gelobt sei Gott! — Herr der Strafgerichte ist der Ewige. Herr der Strafgerichte! offenbare dich! Richter der Erde! vergilt den Hochmüthigen nach Verdienst. Bei dem Ewigen findet man Hilfe. Laß deinen Segen ob deinem Volke ruhen — Selah! — Der Herr Zebaoth ist mit uns; unsere Beste ist Jakob's Gott! — Selah! — Herr der Heerschaaren! Heil dem Erdensohne, der dir vertrauet! Ewiger! verleihe uns Sieg! o König, erhöre, wenn wir flehen! Hilf deinem Volke, und segne dein Erbe! Sei Du ihr Hirt, und trage sie in Ewigkeit! Unsere Seele harret auf den Herrn; unsere

וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עוֹן וְלֹא־
יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אָפּוֹ
וְלֹא־יַעִיר כָּל־חַמָּתוֹ: אֶתָּה
יְיָ לֹא תִכְלֹא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי
חֶסֶדְךָ וְאַמְתָּךְ תִּמְיֵד יִצְרוּנִי:
זְכֹר־רַחֲמֶיךָ יְיָ וְחֶסֶדְךָ כִּי
מֵעוֹלָם הֵמָּה: תִּנּוּ עוֹ
לֵאלֹהִים עַד־יִשְׂרָאֵל גְּאוֹתוֹ
וְעִזּוֹ בַּשְּׁחָקִים: נוֹרָא אֱלֹהִים
מִמְקוֹד־שִׁיחָךְ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא
נוֹתֵן עוֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם
בָּרוּךְ אֱלֹהִים: אֵל־נִקְמוֹת
יְיָ אֵל נִקְמוֹת הוֹפִיעַ: הַנֶּשֶׁא
שִׁפְט הָאָרֶץ הַשֶּׁב גְּמוּלָה
עַד־גְּאִים: לִי־הִשְׁוּעָה עַל־
עֲמָךְ בִּרְכָתְךָ סֶלָה: יְיָ
צַבָּאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁגֵּב לָנוּ
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צַבָּאוֹת
אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטָח בָּךְ: יְיָ
הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם
קָרָאנוּ: הוֹשִׁיעָה וְאֶת־
עֲמָךְ וּבָרֵךְ אֶת־נַחֲלָתְךָ
וְרַעַם וְנִשְׂאֵם עַד־הָעוֹלָם:
נַפְשֵׁנוּ חִכָּתָה לִי עֲזָרְנוּ

dem Herrn Ruhm und Triumph! bringt dem Herrn seines Namens Ruhm! bringt Opfer und erscheint vor ihm, betet den Ewigen an in festlichem Schmucke! bebet vor ihm, alle Welt, steht auch fest die Welt und wanket nie — die Himmel freuen sich, die Erde ist fröhlich, wenn sie verkünden unter Völkern: Der Ewige regieret! Es braust das Meer, und was es enthält; es frohlockt die Flur mit Allem, was darauf ist; es jauchzen alle Bäume des Waldes vor dem Herrn. Er kommt und richtet den Erdball. Danket dem Herrn, denn er ist freundlich, ewig währt seine Güte. O betet: Hilf uns, unserer Rettung Herr! versammle uns wieder und befreie uns von den Feinden, darob wir deinem heiligen Namen danken, und uns deines Lobes rühmen. Gelobt sei der Herr, der Gott Israels, von Ewigkeit zu Ewigkeit! und alles Volk spreche Amen! und lobsinge dem Herrn. Erhebet den Ewigen, unsern Gott! betet an vor seiner Füße Schämme! heilig ist er! Erhebet den Ewigen, unsern Gott! werft euch nieder vor seinem heiligen Berge; denn der Herr, unser Gott, ist heilig. Er, der All-

הָבו לַי כְּבוֹד וְעֹז: הָבו לַי כְּבוֹד שְׁמוֹ. שְׂאוּ מִנְחָה וּבֵאוּ לְפָנָיו. הִשְׁתַּחֲווּ לַי בְּהִדְרַת קֹדֶשׁ: חִילוּ מִלְּפָנָיו כָּל־הָאָרֶץ אַף תִּכּוֹן תִּבְל בְּל־תְּמוּט: יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ וַיֹּאמְרוּ בְּגוֹיִם יְיָ מֶלֶךְ: יִרְעַם הַיָּם וּמִלֵּאוּ יַעֲלֶץ הַשָּׂדֶה וְכָל־אֲשֶׁר־בוֹ: אֲזִי יִרְנְנוּ עֲצֵי הָיַעַר מִלְּפָנָי יְיָ כִּי בָא לְשִׁפּוֹט אֶת־הָאָרֶץ: הוֹדוּ לַי כִּי טוֹב כִּי לַעֲוֹלָם חֲסִדּוֹ: וַאֲמָרוּ הוֹשִׁיעֵנו אֱלֹהֵי יִשְׁרָאֵל וּקְבֹצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קֹדֶשׁךָ לְהִשְׁתַּבַּח בְּתִהְלָתְךָ: בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם וַיֹּאמְרוּ כָל־הָעָם אֲמֵן וְהִלְלוּ לַי: רוּמְמוֹ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדָם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוּמְמוֹ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קֹדֶשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

Denket ewig seinen Bund, seine Verheißung im tausendsten Geschlechte. Jenen hat er mit Abraham gestiftet, diese schwur er dem Jizchak zu. Nun bestimmte er Jakob dieses Recht, für Jisrael den ewiglichen Bund. Dir — sprach er — gebe ich das Land Kanaan, das euch zugetheilte Erbgut. Noch waren sie von geringer Zahl, winzig noch, und fremd im Lande. Sie zogen von Volk zu Volk, von diesem Reiche zu jener Nation. Keinem ließ er zu, sie zu bedrücken, und züchtigte ihr entgegen Könige. „Tastet meine Geweihten nicht an! thut meinen Wortführern kein Leid!“ Singet dem Herrn aller Welt! verkündet Tag für Tag sein Heil! zeigt unter Heiden seinen Ruhm an, unter allen Völkern seine Wunder; denn groß ist Gott, und hochgepriesen, furchtbar groß über alle Mächte. Wohl Götzen sind der Heiden Götter alle — der Ewige! er schuf die Himmel. Vor ihm ist Majestät und Pracht, in seinem Heiligthum Triumph und Freudigkeit. Bringt dem Herrn, ihr Heidengeschlechter! bringt

משפטיו: זכרו לעולם
בריתו דבר צוה לאלהיו:
אשר כרת את אברהם
ושבועתו ליצחק: ויעמידה
ליעקב לחק לישראל ברית
עולם: דאמר לה אתן ארץ
כנען חבל נחלתכם:
בהיותכם מתי מספר
כמעט וגרים בה: ויתהלכו
מגוי אל גוי וממלכה
אל עם אחר: לא הניח
לאיש לעשקם ויוכה
עליהם מלכים: אל תגעו
במשיחי ובנביאי אל--
תירעו: שירו ליי כל הארץ
בשרו מיום אל יום ישועתו:
ספרו בגוים את כבודו
בכל העמים נפלאותיו: כי
גדול יי ומהלל מאד ונורא
הוא על כד אלהים: כי
כל אלהי העמים אילים.
וייושמים עשה: הוד והדר
לפניו עז וחדוה במקומו:
הבו ליי משפחות עמים

errettet — sein Name sei gepriesen! — Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott! Beherrscher der Welt! Allmächtiger, erbarmungsvoller Vater! Du, dessen Lob dein Volk im Munde führt, Du, dessen Ruhm und Preis die Zunge deiner Frommen und deiner Diener ausspricht. Mit den Psalmen David's, deines Dieners, wollen wir dich, Ewiger, unser Gott! preisen, mit Lobgesängen und Dankliedern wollen wir dich hoch feiern, dich rühmen, dich verherrlichen, und deinen Namen hoch preisen; ja, wir wollen dir huldigen, dir, unser König! unser Gott! Einziger, Unendlicher! König! dessen erhabener Name immer und ewig gepriesen und verherrlicht wird. Gebenedeiet seist Du, Ewiger, König! dessen Lob in Dankliedern ertönt.

Danket dem Ewigen, verkündiget seinen Namen, macht den Völkern seine Thaten kund! Lobset ihm, rührt ihm Saitenspiel, preiset laut seine Wunder alle! Rühmt euch seines heiligen Namens, daß sich das Herz der Verehrer Gottes freue! Wendet euch zu Gott, suchet seinen Schutz, flehet unaufhörlich seine Vorsicht an; denket an die Wunderwerke, die er that, die Wunderzeichen und die Rathschlüsse seines Mundes, Nachkommen seines Knechtes Jisrael! Kinder Jakob's, seine Auserwählten! Er! der Ewige, ist unser Gott! in alle Welt geht sein Gericht

בְּרוּךְ שְׁמוֹ. בְּרוּךְ אַתָּה יי
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. הָאֵל
הָאֵב הַרְחֵם הַמְהִל בְּפִי
עַמּוֹ מִשְׁבַּח וּמִפָּאָר בְּלִשׁוֹן
חֲסִידָיו וְעַבְדָּיו. וּבְשִׁירֵי דָוִד
עַבְדֶּךָ. נְהַלֵּלְךָ יי אֱלֹהֵינוּ
בְּשִׁבְחוֹת וּבְזִמְרוֹת. נְגַדְלֶךָ
וּנְשַׁבְּחֶךָ וּנְפָאֶרְךָ וְנִזְכִּיר
שִׁמְךָ וְנִמְלִיכֶךָ מֶלְכֵנוּ
אֱלֹהֵינוּ יְיָ חַי הָעוֹלָמִים.
מֶלֶךְ מִשְׁבַּח וּמִפָּאָר עַד־
עַד שְׁמוֹ הַגָּדוֹל. בְּרוּךְ אַתָּה
יי מֶלֶךְ מְהִל בְּתִשְׁבָּחוֹת:

הוֹדוּ לַיי קִרְאוּ בְּשִׁמוֹ
הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים עֲלִילָתוֹ:
שִׁירוּ לוֹ זַמְרוּ לוֹ שִׁיחוּ בְּכָל־
נַפְלְאוֹתָיו: הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם
קִדְשׁוֹ יִשְׁמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יי:
דַּרְשׁוּ יי וְעִזּוּ בַּקֶּשׁ פָּנָיו
תָּמִיד: זַכְרוּ נַפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר
עָשָׂה מִפְתִּיּוֹ וּמִשְׁפָּטֵי־
פִּיהוּ: זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ
בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: הוּא יי
אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ

ואחר זה יתעטף מעומד, ויברך:

Gebenedeiet seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt! der uns durch seine Gesetze geheiligt und uns verordnet hat die Umhüllung mit den Schaufäden.

ברוך אתה יי אלהינו
מלך העולם אשר קדשנו
במצותיו וצונו להתעטף
בציצת:

ויכסה ראשו בטלית ויאמר ד' פסוקים אלו:

מה יקר חסדך אלהים ובני אדם בצל כנפיד יחסיון: ירויון מרשן ביתך ונחל עדניך חשקם: כי עמך מקור חיים באורך נראה אור: משוך חסדך ליודעך וצדקתך לישרי לב:

יש נוהגין לומר מזמור זה קודם ברוך שאמר.

ל מזמור שיר-חנכת הבית לדוד: ארוממה יי כי דליתני ולא-שמחת איבי לי:
יי אלהי שועתי אליך ותרפאני: יי העלית מן-שאל נפשי חיותני מירדי-בור:
זמרו ליי חסידיו והודו לזכר קדשו: כי רגעו באפו חיים ברצונו בערב ילין בכי ולבקר רנה: ואני אמרתי בשלוי בל-אמוט לעולם: יי ברצונך העמדתה להררי-עז הסתרת פניך הייתי נבהל: אליך יי אקרא ואל-אדני אתחנן: מה-בצע בדמי ברדתך אל-שחת היודה עפר היגיד אמתך: שמע יי וחנני יי יהיה-עזר לי: הפכת מספדי למחול לי פתחת שקי ותאורני שמחה: למען יזמרה כבוד ולא ידם יי אלהי לעולם אודה:

bis nach dem Morgengebet wird stehend gebetet.

Gepriesen sei, der die Welt in's Werde rief! gepriesen er; gepriesen, der die Schöpfung hervorgebracht; gepriesen, der verheißt und vollbringt; gepriesen, der verhänget und vollziehet; gepriesen, der wohlthätig auf die Erde wirkt; gepriesen, der sich der Geschöpfe liebeich annimmt; gepriesen, der seinen Verehrern herrlich lohnet; gepriesen, der unendlich lebt und ewig unwandelbar ist; gepriesen, der erlöst und

ברוך שאמר והיה העולם.
ברוך הוא ברוך עושה
בראשית. ברוך אומר
ועושה. ברוך גוזר ומקים.
ברוך מרחם על הארץ.
ברוך מרחם על הבריות.
ברוך משלם שכר טוב
ליראיו. ברוך וחי לעד וקים
לנצח. ברוך פודה ומציל

והמעשור לכל-אדם ונאכלין בכל-העיר בכל-
מאכל ולשני ימים ולילה אחד: הפסח אינו נאכל
אלא בלילה ואינו נאכל אלא עד חצות ואינו
נאכל אלא למנויו ואינו נאכל אלא צלי:

(*) רבי ישמעאל אומר בשלש עשרה מדות התורה נדרשת:
מקל וחמר. ומגזרה שוה. מבנין אב מכתוב אחד. ומבנין
אב משני כתובים. מכלל ופרט. ומפרט וכלל. כלל ופרט
וכלל אי אתה רן אלא כעין הפרט. מכלל שהוא צריך
לפרט. ומפרט שהוא צריך לכלל. כל-דבר שהיה בכלל
ויצא מן הכלל וכלל לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד
על הכלל כלו יצא. כל-דבר שהיה בכלל ויצא לטעון טוען
אחר שהוא כענינו יצא להקל ולא להחמיר. כל-דבר שהיה
בכלל ויצא לטעון טוען אחר שלא כענינו יצא להקל
ולחמיר. כל-דבר שהיה בכלל ויצא להזון בדבר חדש אי
אתה יכול ו להחזירו לכללו עד שיחזירנו הכתוב לכללו
בפרוש. דבר הלמד מענינו. ודבר הלמד מסופו. וכן שני
כתובים המכחישים זה את-זה עד שיבא הכתוב השלישי
ויכריע ביניהם:

יהי רצון לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיבנה בית המקדש במהרה
בימינו ותן חלקנו בתורתך: ושם נעבדך ביראה בימי עולם וכשנים קדמוניות:
וערבה ליי מנחת יהודה וירושלם בימי עולם וכשנים קדמוניות:

סדר עטיפת הציצית.

מודקין הטלית וזומרים: ברכי נפשי את יי אלהי גדלת מאד הוד ויהדר
לבשת: עוטרה אור בשלמה נוסה שמים ביריעה:
קודם עטיפת הציצית זומרים: הריני מתעטף במלית של ציצית כדי לקיים מצות
בוראי בכתוב ועשו להם ציצת על בגדיהם לזכרם:

*) Das 1. Kapitel aus Siphra enthält die logischen Regeln zur Auslegung der Tora. Die tägliche Lesung dieses und des vorangehenden Stückes ist gleichsam der Ersatz statt der Verpflichtung, sich täglich mit der Tora und ihrer Auslegung zu befassen.

עד חצות: העולה קדש קדשים שחיטה בצפון
 וקבול דמה בכלי שרת בצפון ודמה טעון שתי
 מתנות שהן ארבע וטעונה הפשט ונתוח וכליל
 קאשים: זבחי שלמי צבור ואשמות. אלו הן
 אשמות אשם גזלות אשם ומעילות אשם שפחה
 חרופה אשם נזיר אשם ו מצורע אשם תלוי.
 שחיטתו בצפון וקבול דמן בכלי שרת בצפון
 ודמן טעון שתי מתנות שהן ארבע. ונאכלין
 לפנים ומן הקלעים לזכרי כהנה בכל--מאכל
 ליום ולילה עד חצות:

התודה ואיל נזיר קדשים קלים שחיטתו בכל--
 מקום בעזרה ודמן טעון שתי מתנות שהן
 ארבע ונאכלין בכל--העיר לכל--אדם בכל--
 מאכל ו ליום ולילה עד חצות: המזרם ו מהם
 כיוצא בהם אלא שהמזרם נאכל ו לכהנים
 לנשיהם ולבניהם ולעבדיהם: שלמים קדשים
 קלים שחיטתו בכל--מקום בעזרה ודמן טעון
 שתי מתנות שהן ארבע ונאכלין בכל--העיר לכל--
 אדם בכל--מאכל ולשני ימים ולילה אחד: המזרם ו
 מהם כיוצא בהם אלא שהמזרם נאכל ו לכהנים
 לנשיהם ולבניהם ולעבדיהם: הבכור והמעשר
 והפסח קדשים קלים שחיטתו בכל--מקום בעזרה
 ודמן טעון מתנה אחת. ובלבד שיתן כנגד
 היסוד: שנה באכילתו הבכור נאכל ו לכהנים

opfer. Dieses ist das Brandopfer für jeden Sabbath außer dem täglichen Brandopfer, nebst dem Weinopfer dazu.

עֲלֹת שֶׁבֶת בְּשַׁבָּתוֹ עַל-עֲלֹת
הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

*) אֵיזוֹהוּ מִקּוֹמָן שֶׁלֹּזְבָחִים קֹדֶשִׁי קֹדֶשִׁים שְׁחִיטָתוֹ
בְּצִפּוֹן פָּר וְשַׁעִיר שְׁלִיזֹם הַכִּפָּרִים שְׁחִיטָתוֹ בְּצִפּוֹן
וְקִבּוֹל דָּמָן בְּכָלִי שָׂרֵת בְּצִפּוֹן וְדָמָן טָעוֹן הַזֵּיה
עַל בֵּין הַבָּדִים וְעַל הַפְּרָכֶת וְעַל מִזְבַּח הַזֹּהֵב מִתְּנָה
אַחַת מֵהֶן מֵעַכְבֶּת שִׁירֵי הַדָּם הִיָּה שׁוֹפֵךְ עַל יִסּוֹד
מֵעַרְבֵי שְׁלִמְזִבַּח הַחִיצוֹן אִם לֹא נָתַן לֹא עִכָּב:
פָּרִים הַנִּשְׂרָפִים וְשַׁעִירִים הַנִּשְׂרָפִים שְׁחִיטָתוֹ
בְּצִפּוֹן וְקִבּוֹל דָּמָן בְּכָלִי שָׂרֵת בְּצִפּוֹן וְדָמָן טָעוֹן
הַזֵּיה עַל הַפְּרָכֶת וְעַל מִזְבַּח הַזֹּהֵב מִתְּנָה אַחַת
מֵהֶן מֵעַכְבֶּת שִׁירֵי הַדָּם הִיָּה שׁוֹפֵךְ עַל יִסּוֹד מֵעַרְבֵי
שְׁלִמְזִבַּח הַחִיצוֹן אִם לֹא נָתַן לֹא עִכָּב אֱלוֹ וְאֱלוֹ
נִשְׂרָפִין בְּבֵית הַדָּשֵׁן: חֲטָאת הַצִּבּוֹר וְהַיָּחִיד אֱלוֹ
הֵן חֲטָאת הַצִּבּוֹר שַׁעִירֵי רָאשֵׁי חֲדָשִׁים
וְשְׁלִמְזִבּוֹת שְׁחִיטָתוֹ בְּצִפּוֹן וְקִבּוֹל דָּמָן בְּכָלִי
שָׂרֵת בְּצִפּוֹן וְדָמָן טָעוֹן אַרְבַּע מִתְּנוֹת עַל אַרְבַּע
קֶרְנוֹת: כִּי צִד עָלָה בִּכְבֶּשׂ וּפָנָה לְסוּבָב וּבֹא-לוֹ
לְקֶרֶן דְּרוֹמִית מִזְרָחִית. מִזְרָחִית צְפוֹנִית. צְפוֹנִית
מֵעַרְבִית. מֵעַרְבִית דְּרוֹמִית. שִׁירֵי הַדָּם הִיָּה
שׁוֹפֵךְ עַל יִסּוֹד דְּרוֹמִי. וְנֶאֱכָלִין לְפָנִים וּמִן-
הַקִּלְעִים לְזִכְרֵי כֹהֲנָה בְּכָל-מַאֲכָל וְלִיָּלָה

*) Der 5. Abschnitt aus der Mischna Sebachim handelt von den Vorschriften und Gebräuchen bei den Opfern, und wird zum Andenken an den Opferdienst gelesen.

הַיֵּטֵב הַדֶּק. מִפְּנֵי שֶׁהַקּוֹל יָפָה לְבָשָׁמִים: פְּטָמָה לַחֲצֵאִין
כְּשָׂרָה. לְשָׁלִישׁ וּלְרִבִּיעַ לֹא שָׁמְעֵנוּ: אָמַר רַבִּי יְהוּדָה. זֶה
הַכֶּלֶל אִם כְּמִדַּתָּה כְּשָׂרָה לַחֲצֵאִין. אוֹ שֶׁחָסַר אַחַת מִכָּל־
סְמָנֶיהָ חַיֵּב מִיתָה: תִּנְיָא בַר קֶפְרָא אַחַת לְשָׁשִׁים אוֹ
לְשִׁבְעִים שָׁנָה. הִיתָה בָּאָה שֶׁל נְשִׁירִים לַחֲצֵאִין: וְעוֹד תִּנְיָ בַר
קֶפְרָא. אֱלוֹ הָיָה נֹתֵן בָּהּ קוֹרְטוֹב שֶׁל דְּבִשׁ. אֵין אָדָם יָכוֹל
לְעַמּוֹד מִפְּנֵי רִיחָהּ. וּלְמָה אֵין מְעַרְבִין בָּהּ דְּבִשׁ. מִפְּנֵי
שֶׁהַתּוֹרָה אָמְרָה כִּי כָל־שְׂאֹר וְכָל־דְּבִשׁ לֹא־תִקְטִירוּ מִמֶּנּוּ
אִשָּׁה לִּי:

יִי צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשָּׁגֵב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יִי צְבָאוֹת
אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטָח בָּךְ: יִי הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קִרְאָנוּ:
אַתָּה סֶתֶר לִי מִצָּר תִּצְרֵנִי רָנִי רָנִי פִּלֵּט תִּסּוּבְּכֵנִי סֶלָה: וְעַרְבָּה
לִי מִנַּחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קִדְמוֹנוֹת:

תפלת רבי נחמיה בן הקנה.

אבג"יתן	אנא בכח גדולת ימינך תחיר צרורה.
קרע"שטן	קבל רנת עמך שגבנו טהרנו נורא.
נגד"יכש	נא גבור דורשי יחודך כבבת שמרם.
בטר"צתג	ברכם טהרם רחמם צדקתך תמיד גמלם.
חקב"טנע	חסין קדוש ברוב טובך נהל עדתך.
יגל"פזק	יחיד גאה לעמך פנה זוכרי קדשתך.
שקו"צית	שועתינו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלמות.

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד

רבון העולמים, אתה לויתנו להקריב קרבן תמיד צמועדו, ועתה צעונותינו חרב בית המקדש
וכטל התמיד, לכן יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שיהיה שים שפתותינו משוב
ומקובל ומרובה לפניך כאלו הקרבנו קרבן התמיד צמועדו ועמדנו על מעמדו:

Am Sabbath wird dieses auch gesagt.

Am Sabbath zwei jährige Läm-
mer ohne Fehler, und zum Mehl-
opfer zwei Beihnttheile seines Mehl
mit Del eingerührt, nebst dem Trank-

וביום השבת שני־כבשים
בני־שנה תמימם ושני עשרונים
סלת מנחה בלולה בשמן ונסכו:

וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ סָמִים נָטָף וְשַׁחֲלֹת וְחִלְבָּנָה
סָמִים וּלְבוֹנָה וְכַהֲבֹד בְּבֹר יִהְיֶה: וַעֲשִׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת רֶקַח
מַעֲשֵׂה רוּקַח מִמֶּלֶח טָהוֹר קָדֵשׁ: וְשַׁחֲקֶתָ מִמֶּנָּה הָדָר וְנִתְתָּהּ
מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֹדֶת בְּאַהֲל מוֹעֵד אֲשֶׁר אֶעֱד לְךָ שָׁמָּה קָדֵשׁ
קָדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם: וְנֹאמַר. וְהַקְטִיר עָלָיו אֶהְרֹן קְטֹרֶת סָמִים
בְּבֹקֶר בְּבֹקֶר בְּהִיטִיבוֹ אֶת־הַנֵּרֹת יִקְטִירָנָה: וּבָהֶעֱלֹת אֶהְרֹן
אֶת־הַנֵּרֹת בֵּין הָעֶרְבִים יִקְטִירָנָה קְטֹרֶת תָּמִיד לִפְנֵי יי
לְדֹרֹתֵיכֶם:

תְּנוּרַבָּנֹן פֶּטוּם הַקְטֹרֶת כִּיצַד. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְשִׁמוֹנָה
מָנִים הָיוּ בָּהּ. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְחֲמִשָּׁה כִּמְנִין יְמוֹת
הַחֲמָה. וְשִׁלְשָׁה מָנִים יִתְרִים שְׁמֵהֶם מִכְּנִים כִּהֵן גָּדוֹל מְלֹא
חֲפָנָיו בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. וּמִחֲזִירָם לְמַכַּת שֶׁת בְּעֶרְב יוֹם הַכַּפּוּרִים.
כִּדְרֵי לְקִיָּם וּמִצּוֹת בִּקְהָ מִן הַבִּקְהָ: וְאַחֲרָ עֲשֶׂה סָמָנִין הָיוּ בָּהּ.
וְאֵלֹהֵי הַן הַצָּרִי וְהַצִּפּוֹן. הַחֲלָבָנָה. וְהַלְבוֹנָה. מִשְׁקַל שִׁבְעִים
שִׁבְעִים וּמִנָּה. מוֹר. וְקִצְיָעָה. שִׁבְלֹת גִּרְדָּה. וְכֶרְכּוֹם. מִשְׁקַל
שִׁשָּׁה עָשָׂר. שִׁשָּׁה עָשָׂר מִנָּה. הַקֶּשֶׁט שְׁנַיִם עָשָׂר. וְקִלּוּפָה
שִׁלְשָׁה. וְקִנְמוֹן תִּשְׁעָה. בּוֹרִית כֶּרֶשִׁינָא תִּשְׁעָה קָבִין. יִין
קִפְרִיסִין סָאִין תִּלְתָּא וְקָבִין תִּלְתָּא. וְאִם אֵין לוֹ יִין קִפְרִיסִין.
מִבִּיא חֲמַר חוֹרִין עֲתִיק. מֶלֶח סְדוּמִית רַבַּע הֶקֶב. מַעֲלָה
עֲשׂוֹן כָּל־שָׁהוּא: רַבִּי נָתַן אוֹמֵר אֵף כֶּסֶת הַיִּרְדֵּן כָּל־שָׁהוּא:
וְאִם נָתַן בָּהּ רַבִּשׁ פֶּסְלָה. אִם חֲסַר אַחַת מִכָּל־סָמָנֶיהָ חֵיב
מִיתָה:

רַבִּין שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר. הַצָּרִי אֵינוֹ אֵלָּא שָׁרָף הַנוֹטָף
מִעֲצֵי הַקֶּטֶף: בּוֹרִית כֶּרֶשִׁינָא לָמָּה הִיא בָּאָה. כִּדְרֵי לִיפּוֹת בָּהּ
אֶת־הַצִּפּוֹן כִּדְרֵי שִׁתְּהָא נָאָה. יִין קִפְרִיסִין לָמָּה הִיא בָּאָה. כִּדְרֵי
לְשֵׁרוֹת בּוֹ אֶת־הַצִּפּוֹן כִּדְרֵי שִׁתְּהָא עֲזָה: וְהֵלֵא מִי רַגְלִים
יִפִּין לָהּ אֵלָּא שִׁאִין מִכְּנִיסִין מִי רַגְלִים בְּמִקְדָּשׁ מִפְּנֵי הַכְּבוֹד:
תִּנְיָא רַבִּי נָתַן אוֹמֵר כִּשְׁהוּא שׁוֹחֵק. אוֹמֵר הָדָר הֵיטֵב

ihr dem Ewigen zu Ehren darbringen sollt: Zährige Lämmer ohne Leibesfehler, zwei jeden Tag, als fortbestehendes Brandopfer. Das eine Lamm bringst du des Morgens, und das andere zwischen beiden Abenden; dazu ein Zehnttheil eines Epha ¹⁾ feines Mehl zum Mehlopfer, eingerührt mit einem Vierttheil eines Hin ²⁾ gestoßenen Oels; das tägliche Opfer, wie es bereits am Berge Sinai gebracht, und dem Ewigen zu Ehren zum angenehmen Geruch vom Feuer verzehrt ward. Zu jedem Lamm gehört ein Vierttheil Hin zum Trankopfer; auf das Heilige soll der unvermischte Opferwein dem Ewigen zu Ehren ausgegossen werden. Das andere Lamm bringst du zwischen beiden Abenden mit eben dem Mehlopfer und Trankopfer, wie des Morgens, dem Feuer bestimmt, ein angenehmer Geruch dem Ewigen zu Ehren.

Man soll es auf der mitternächtlichen Seite des Altars vor dem Ewigen schlachten, und die Söhne Aharon's, die Priester, sollen das Blut um den Altar sprengen.

לִיהוָה כִּבְשִׁים בְּנֵי־שְׁנָה
תְּמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עֶלְיָה
תְּמִיד: אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד
תַּעֲשֶׂה בַבֶּקֶר וְאֶת הַכֶּבֶשׂ
הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים:
וְעֲשִׂירִית הָאִיפָה סֵלֶת
מִמֶּנָּה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כֶּתִית
רְבִיעֶת הֶהָיִן: עֹלֹת תְּמִיד
הַעֲשִׂיהָ בַדֶּקֶר סִינִי לַרִיחַ
נִיחֹחַ אִשָּׁה לַיהוָה: וְנִסְכּוֹ
רְבִיעֶת הֶהָיִן לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד
בִּקְדָּשׁ הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֶׁכֶר
לַיהוָה: וְאֶת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי
תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים כִּמְנַחַת
הַבֶּקֶר וְנִסְכּוֹ תַעֲשֶׂה אִשָּׁה
רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:

וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יָרֵךְ הַמִּזְבֵּחַ
צִפּוֹנָה לִפְנֵי יְהוָה וּזְרָקוּ בְנֵי אֶהֱרֹן
הַכֹּהֲנִים אֶת־דָּמּוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ
סָבִיב:

אֲתָהּ הוּא יי אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַקְטִירוֹ אֲבוֹתֵינוּ לִפְנֵיךָ אֶת־קִטְרֹת
הַסַּמִּים. בְּזֶמֶן שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ קָיָם. כִּאֲשֶׁר צִוִּיתָ אוֹתָם עַל
יְדֵי מֹשֶׁה נְבִיאָךְ כִּכְתוּב בְּתוֹרָתְךָ:

1) Epha bedeutet ein gewisses Getreidemaß.

2) Hin bedeutet ein Maß für flüssige Körper.

wie es ausdrücklich heißt: Zur selbigen Zeit werde ich euch zurück führen, und zu derselben Zeit euch versammeln; denn ich will euch Würde und Ruhm verschaffen unter allen Völkern der Erde, indem ich zu euerem Erstaunen euern Wohlstand wieder herstelle; spricht der Herr.

וידבר יי אל משה לאמר: ועשית כיוור נחשת ובנו נחשת לרחצה ונתתה אתו בין אהל מועד ובין המזבח ונתת שמה מים: ורחצו אהרן ובניו ממנו את ידיהם ואת רגליהם: בבאם אל אהל מועד ירחצו מים ולא ימתו או בגשתם אל המזבח לשרת להקטיר אשה ליי: ורחצו ידיהם ורגליהם ולא ימתו והייתה להם חק עולם לו ודורעו לדרתם: ולבש הכהן מרו בד ומכנסי בד ילבש על בשרו והרים את הדשן אשר תאכל האש את העולה על המזבח ושמו אצל המזבח: ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה אל מקום טהור: ונשלמה פרים שפתינו במקום קרבן תמיד של שחר (למנחה של בין הערבין):

Der Ewige redete mit Moses und sprach: Gebiete den Kindern Israel's, und sage ihnen: Mein Opfer, nämlich meine Speise, welche mein Feuer verzehrt, mir zum angenehmen Geruch, müßt ihr sorgfältig jedes zu seiner Zeit darbringen. Sage ihnen also: Dieses ist das Feueropfer, das

יי אלהינו מרה שכתוב. בעת ההיא אביא אתכם. ובעת קבצי אתכם. כי אתן אתכם לשם ולתהלה בכל עמי הארץ. בשובי את שבותיכם לעיניכם אמר יי:

וידבר יהוה אל משה לאמר: צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני רחמי לאש ריח נוחתי תשמרו להקריב לי במועדו: ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו

nen Namen ob denen, welche deinen Namen als heilig verkünden, und heilige deinen Namen in deinem Weltall, und durch deinen heilsamen Beistand erhebe und erhöhe unser Ansehen. — Gepriesen seiest Du, Unendlicher! der Du deinen Namen öffentlich heiligest.

Du, Unendlicher! bist unser Gott im Himmel und auf Erden und in den höchsten Himmelsphären. Wahrlich, Du bist das erste und letzte Wesen, und außer dir ist keine Gottheit. O vereine, die deiner harren, aus allen Enden der Erde! damit alle Weltbewohner einsehen und erkennen, daß nur Du allein der Herr aller Reiche der Erde bist; Du hast den Himmel, die Erde, das Meer und all ihren Inhalt erschaffen; und wer unter allen deinen Geschöpfen, höhern und niedern Wesen, kann zu dir sagen: Was thust Du da? Himmlischer Vater! wende uns deine Gnade zu, deines großen Namens willen, nach welchem wir genannt werden. O bringe, Allmächtiger! in Erfüllung,

אֶת־שִׁמְךָ עַל־מְקוֹיְשֵׁי שִׁמְךָ
וְקִדַּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בְּעוֹלָמְךָ
וּבִישׁוּעֶתְךָ תָּרִים וְתִגְבִּיֶה קִרְנֵנוּ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ
בְּרַבִּים:

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. וּבַשָּׁמַיִם
הַשָּׁמַיִם הָעֲלִיוֹנִים. אַמֵּת
אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַחֲרֹן
הוּא אַחֲרוֹן וּמִבְּלַעַדֶּיךָ אֵין
אֱלֹהִים. קִבֵּץ קוֹיָה מֵאַרְבַּע
כְּנָפֹת הָאָרֶץ. יִכִּירוּ וַיֵּדְעוּ
כָּל־בְּאֵי עוֹלָם. כִּי אַתָּה־
הוּא הָאֱלֹהִים לְבַדְּךָ לְכֹל
מִמְלַכּוֹת הָאָרֶץ. אַתָּה
עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־
הָאָרֶץ. אֶת־הַיָּם וְאֶת כָּל־
אֲשֶׁר בָּם. וּמִי בְּכָל־מַעֲשֵׂה
יָדֶיךָ. בְּעֲלִיוֹנִים אֵין
בְּתַתִּיּוֹנִים. שֵׁי־אָמַר לְךָ
מִה־תַּעֲשֶׂה. אֲבִינוּ
שְׁבַשָּׁמַיִם עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד
בְּעִבּוֹר שִׁמְךָ הַגָּדוֹל
שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ. וְקוֹיָם־לָנוּ

Genossen deines Bundes,
Söhne deines Lieblings Abra-
ham, dem Du die schönste Ver-
heißung auf dem Berge Moriah
gabst, Nachkömmlinge seines Ein-
zigen, Jizchak's, der schon als
Opfer gebunden auf dem Altare
lag, die Gemeinde Jakob's, dei-
nes erstgeborenen Sohnes, dem
Du aus Liebe, welche Du zu
ihm hegtest, und aus Freude,
welche er dir gewährte, den
Namen Jisrael und Jeschu-
run gabst.

Daher sind wir verpflichtet,
dir zu danken, dich zu loben
und dich zu verherrlichen, dich
zu preisen und zu heiligen, und
deinem Namen Lob und Dank
zu bringen. Heil uns! wie herr-
lich ist unsere Bestimmung! wie
lieblich unser Loos! wie schön
unser Erbe! Heil uns, die wir
am frühen Morgen und am
späten Abend — zweimal des
Tages — verkünden:

Höre Jisrael! der Ewige,
unser Gott! ist ein einiges, ewi-
ges Wesen!

Gepriesen sei der Name seiner glor-
reichen Herrschaft immer und ewig.

Du warst dasselbe, bevor die
Welt erschaffen wurde, und bist das-
selbe nach ihrer Schöpfung; Du
bist es in der Gegenwart, und wirst
es sein in der Zukunft. Heilige dei-

בריתך. בני אברהם אהבה
שנשבעת לו בהר המוריה
ורע יצחק יחידו שנעקד
על גב המזבח. עדת יעקב
בנה בכורך. שמאהבתך
שאהבת אותו ומשמחתך
ששמחת בו קראת את-
שמו ישראל וישרון:

לפיכך אנחנו חייבים
להודות לך ולשבחך
ולפארך ולברך ולקדש
ולתת שבח והודיה לשמך:
אשרינו מה-טוב חלקנו
ומה-נעים גורלנו ומה-יפה
ירשתנו. אשרינו שאנחנו
משכימים ומעריבים ערב
ובקר ואמרים פעמים
בכל-יום.

שמע ישראל יי אלהינו
יי אחד:

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

אתה הוא ער שלא נברא
העולם. אתה הוא משנברא
העולם. אתה הוא בעולם הזה
ואתה הוא לעולם הבא. קדש

Nachbar, vor bösen Zufällen und vor vernichtender Verführung, vor strengem Gerichte und strengem Gegner, er sei unser Bundesgenosse oder nicht.

Immer sei der Mensch gottesfürchtig in seinem Innern, bekenne die Wahrheit, und rede sie vom Herzen, und gewöhne sich, früh Morgens Folgendes zu beten:

Herr aller Welten! nicht ob unserer Tugend legen wir unsere Bitte dir vor, sondern auf deine unendliche Barmherzigkeit vertrauend. Was sind wir? was unser Leben? was unsere Frömmigkeit? was unsere Tugend? was unser zeitliches Glück? was unsere Kraft? was unsere Stärke? was können wir, o Ewiger, unser und unserer Väter Gott! dir vorbringen? Sind nicht alle Helden vor dir ein Nichts? alle Männer des Ruhmes, als wären sie nie gewesen? alle Weisen unwissend? alle Denker verstandlos? denn die größte ihrer Thaten ist Sand, und ihre Lebenszeit vor dir ein Hauch, und der Vorzug des Menschen vor dem Thiere ist dahin — denn hienieden ist Alles eitel.

Dennoch sind wir dein Volk,

ומפגע רע ומשטן משהית
מדין קשה ומבעל דין קשה
בין שהוא בן ברית ובין
שאינו בן ברית:

לעולם יהא אדם ירא שמים
בסתור ומוזה על האמת ודובר
אמת בלבבו וישכם ויאמר:

רבון כל העולמים לא על
צדקותינו אנחנו מפילים
תחנונינו לפניך כי על
רחמיה הרבים. מה אנחנו
מה חיינו מה חסדנו מה
צדקותינו מה ישועתנו
מה כחנו מה גבורתנו
מה נאמר לפניך יי אלהינו
ואלהי אבותינו הלא כל
הגבורים כאין לפניך ואנשי
השם כלא היו וחכמים
כבלי מדע ונבונים כבלי
השכל כי רוב מעשיהם
תהו וימי חייהם ריק
לפניך. ומותר האדם מן
הבהמה אין. כי הכל הבל:
אבל אנחנו עמך בני

Schlaf von meinen Augen, und den Schlummer von meinen Augenliedern wegführst.

O, möge es dein Wille sein, Ewiger, unser und unserer Väter Gott! uns Fertigkeit in deiner Lehre und Anhänglichkeit an deine Gebote zu verleihen. Führe uns nicht in die Gewalt der Sünde, des Verbrechens und des Lasters, der Versuchung und der Schande. Laß uns nicht der Leidenschaft unterliegen, und halte uns von bösen Menschen und schlechter Gesellschaft fern; laß uns vielmehr edlen Trieben und tugendhaften Handlungen nachstreben, und beuge unsern Sinn, daß er sich dir unterwerfe. O, laß uns heute und immer Gunst, Liebe und Erbarmen finden in deinen Augen, und in den Augen Aller, und verfahre mit uns nach deiner wohlwollenden Gnade. Gelobt seist Du, Ewiger! der Du deinem Volke Israel wohlwollende Gnade erzeigst.

O, möge es dein Wille sein, Ewiger, mein und meiner Väter Gott! uns heute und alle Tage zu bewahren vor Unverschämten und Unverschämtheit, vor bösen Menschen und schlechter Gesellschaft, vor einem bösen

העולם המעביר שנה מעיני ותנומה מעפעפי:

ויהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתרגילנו בתורתך ודבקנו במצותיך ואל תביאנו לא לידי חטא ולא לידי עברה ועון ולא לידי נסיון ולא לידי בזיון ואל תשלט בנו יצר הרע והרחיקנו מאדם רע ומחבר ורע ודבקנו ביצר טוב ובמעשים טובים וכוף את יצרנו להשתעבד לך ותננו היום ובכל יום לחן ולחסד ורחמים בעיניך ובעיני כל רואינו ותגמלנו חסדים טובים. ברוך אתה יי גומל חסדים טובים לעמו ישראל:

יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שתצילני היום ובכל יום מעוין פנים ומעזות פנים. מאדם רע ומחבר ורע ומשכן רע

Mannspersonen beten dieses:

Gepriesen u. s. w. der Du mich
nicht ein Weib werden liehest.¹⁾

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם שְׁלֹא עָשִׂנִי אִשָּׁה:

Anstatt vorhergehenden Segensspruchs beten Frauenzimmer diesen:

Gepriesen u. s. w. der Du mich
nach deinem Wohlgefallen werden
liehest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שְׁעָשִׂנִי
כְּרָצוֹנוֹ:

Gepriesen u. s. w. der Du den
Blinden die Augen öffnest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם פּוֹקֵחַ עֵוְרִים:

Gepriesen u. s. w. der Du die
Nackten kleidest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם מַלְבִּישׁ עֲרֻמִּים:

Gepriesen u. s. w. der Du die
Gefangenen befreiest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם מַתִּיר אֲסוּרִים:

Gepriesen u. s. w. der Du die
Gebeugten aufrichtest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם זוֹקֵף כְּפוּפִים:

Gepriesen u. s. w. der Du die
Erde neben den Wassern ausdehntest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם רוֹקֵעַ הָאָרֶץ עַל-הַמַּיִם:

Gepriesen u. s. w. der Du für
alle meine Bedürfnisse sorgest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם שְׁעָשָׂה לִי כָל-צָרָכִי:

Gepriesen u. s. w. der Du die
Schritte des Mannes fördest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אֲשֶׁר הֵכִין מַצְעָדִי גָבֵר:

Gepriesen u. s. w. der Du Zis-
rael mit Stärke umgürtest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אוֹזֵר יִשְׂרָאֵל בְּגִבּוֹרָה:

Gepriesen u. s. w. der Du Zis-
rael mit Herrlichkeit schmücktest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם עוֹטֵר יִשְׂרָאֵל בְּתִפְאָרָה:

Gepriesen u. s. w. der Du den
Müden mit Kraft begabst.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם הַנוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ:

Gepriesen u. s. w. der Du den

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ

¹⁾ Die Ausschließung des weiblichen Geschlechtes von mehreren Ceremonial-
Gesetzen ist die Veranlassung dieses kurzen Dankgebetes des Mannes.

der Bräute, Begleitung der Leichen, Andacht im Gebete, Friedensstiftung zwischen entzweiten Feunden; doch fleißiges Forschen im Geseze hält allen diesen Handlungen das Gleichgewicht.

Die Seele, die Du, mein Gott! mir gegeben, ist rein; Du hast sie erschaffen, Du sie gebildet, Du sie mir eingehaucht, und Du bewahrest sie in mir — und Du wirst sie mir einst nehmen, um sie mir in der verheißenen Zukunft zurück zu geben. So lange die Seele in mir waltet, preise ich dich, o Ewiger, Du mein und meiner Väter Gott, Meister aller Werke, Urheber aller Seelen! Gelobet seist Du, Ewiger! der Du einst verwesene Körper wieder beseelst.

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Herr, Beherrscher der Welt! der Du dem Hahne die Einsicht gegeben, Tag und Nacht zu unterscheiden.

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Herr, Beherrscher der Welt! der Du mich nicht ein Heide werden ließe.

Gepriesen u. s. w. der Du mich nicht ein Sklave werden ließe.

וְהַכְנַסְתָּ כָּל־הַוְּלוּיִת הַמָּת
וְעֵיוֹן תַּפְלָה וְהִבֵּאתָ שָׁלוֹם
בֵּין אָדָם לַחֲבִירוֹ וְתַדְמוּד
תּוֹרָה כְּנֶגֶד כָּל־אֶחָד:

אֱלֹהֵי. נִשְׁמָה שְׁנַתַּת בִּי
טְהוֹרָה הִיא אֶתָּה בְּרֵאתָהּ
אֶתָּה יִצְרָתָהּ אֶתָּה נִפְחָתָהּ
בִּי וְאֶתָּה מְשַׁמְרָהּ בְּקִרְבִּי
וְאֶתָּה עֲתִיד לַטָּלָה מִמֶּנִּי
וְלִהְיוֹתָ בִּי לְעֲתִיד לָבֵא:
כָּל־זְמַן שֶׁהַנִּשְׁמָה בְּקִרְבִּי
מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵי
וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי רַבּוֹן כָּל־
הַמַּעֲשִׂים אֲדוֹן כָּל־
הַנִּשְׁמוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַמַּחְזִיר נִשְׁמוֹת לְפָגְרֵיהֶם
מֵתִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן לַשֶּׁכֶּוֹי בִּינָה
לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשָׂנִי גוֹי:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשָׂנִי עֶבֶד:

alle deinen Namen erkennen, und deine Lehre üben. Gelobt seist Du, Gott! der Du dein Volk Israel das Gesetz begreifen lehrest.

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott, Beherrscher der Welt! der Du uns aus allen Heidenvölkern erkoren, und uns dein Gesetz gegeben hast. Gelobt seist Du, Ewiger, Du Geber des Gesetzes!

Der Ewige segne dich und behüte dich. Der Ewige lasse sein Antlitz dir leuchten, und sei dir gnädig. Der Ewige wende sein Antlitz dir zu, und gebe dir Glückseligkeit. — Folgende Gegenstände hat das Gesetz durch kein Maß beschränkt: Den Ackerwinkel ¹⁾, die Erstlinge ²⁾, die Erscheinung ³⁾, die Mildthätigkeit und das Forschen im Gesetze. — Nachstehende Handlungen gewähren dem Menschen einen Genuß schon in dieser Welt, und sind ein bleibendes Gut für das zukünftige Leben. Sie heißen: Verehrung gegen Eltern, Ausübung der Mildthätigkeit, fleißiges Besuchen der Religionshäuser, Gastfreiheit, Versorgung der Kranken, Ausstattung

יודעי שמך ולומדי תורתך.
ברוך אתה יי המלמד
תורה לעמו ישראל:

ברוך אתה יי אלהינו
מקד העולם אשר בחר בנו
מכל העמים ונתן לנו את-
תורתו. ברוך אתה יי נותן
התורה:

יברכה יי וישמרה: יאר
יופניו ארץ ויחנה: ישא
יופניו ארץ וישם לה שלום:
אלו דברים שאין להם
שיעור הפאה והבכורים
והראיון וגמילות חסדים
ותלמוד תורה: אלו דברים
שאדם אוכל פרותיהם
בעולם הזה והקדן קיימת
לעולם הבא. ואלו הן כבוד
אב ואם וגמילות חסדים
והשכמת בית המדרש
שחרית וערבית והכנסת
ארחים ובקור חולים

¹⁾ Die Ackerwinkel durften von dem Eigenthümer nicht abgeerntet, und mußten für die Armen zurückgelassen werden. (3. M. 19, 9—10.) ²⁾ Ueber die Darbringung der Erstlingsfrüchte, siehe 2. M. 23. 19. ³⁾ Die Gabe, welche bei der jährlich dreimaligen Erscheinung vor Gott in den Tempel gebracht wurde. (5. M. 16, 16.)

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott, Beherrscher der Welt! der Du uns durch deine Gesetze geheiliget, und uns das Händewaschen geboten hast.

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltbeherrscher! der Du den Menschen mit Weisheit gebildet, und ihm manche Oeffnungen und manche Höhlungen anerschaffen hast. Es ist offenbar und vor dem Throne deiner Majestät bekannt, daß, wenn eine dieser Höhlungen sich weit öffnen, oder eine dieser Oeffnungen sich zuschließen würde, man sich unmöglich erhalten, ja nimmermehr bestehen könnte vor dir. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Heilspender allen Geschöpfen, der Du wunderbar fortwirkest!

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Herr, Beherrscher der Welt! der Du uns durch deine Gebote geheiliget, und uns geboten hast, uns mit der Lehre der Religion zu beschäftigen.

Laß doch, o Ewiger, unser Gott! den Inhalt deiner Lehre unserem Munde und dem Munde deines Volkes, des Hauses Israel, angenehm sein; damit wir, unsere Nachkommen und die Nachkommen deines Volkes, des Hauses Israel,

ברוך אתה יי אלהינו
מלך העולם אשר קדשנו
במצותיו וצונו על נטירת
ידיים:

ברוך אתה יי אלהינו
מלך העולם אשר יצר את-
האדם בחכמה וברא בו
נקבים נקבים חלולים
חלולים גדוי וידוע לפני
כסא כבודך שאם יפתח
אחד מהם או יסתם אחד
מהם אי אפשר להתקיים
ולעמוד לפניך. ברוך אתה
יי רופא כל-בשר ומפריא
לעשות:

ברוך אתה יי אלהינו
מלך העולם אשר קדשנו
במצותיו וצונו לעסוק
בדברי תורה:

והערב-נא יי אלהינו את-
דברי תורתך בפינו ובפיות
עמך בית ישראל ונהיה
אנחנו וצאצאינו וצאצאי
עמך בית ישראל כלנו

11. Der dem Frommen vergilt nach seinem verdienstlichen Streben, Böses dem Bösen ertheilt, wie es sein Frevel erheischt.

12. Er wird, naht der Tag einst heran, den Erlöser uns senden, zu befreien alsdann, die des Heils Erfüllung erharret.

13. Und dann die Todten erwecken mit seiner unendlichen Guld. In Ewigkeit sei er, sein ruhmvoller Name gepriesen!

Der Herr des Weltalls thronte schon, bevor er irgend ein Geschöpf in's Dasein rief; doch als durch seinen Willen die Schöpfung ward, da wurde sein Name als Regent bekannt. Und wenn dieses All auch in Nichts zerfällt, das Reich des Furchtbaren allein wird dennoch fortbestehen; denn er war, er ist, und er wird sein immer in Herrlichkeit. Er ist einzig, dem kein Anderer gleicht oder nahe kommt. Ohne Anfang ist er und ohne Ende. — Sein ist die Macht und die Herrschaft. Dieser ist mein Gott, mein ewig lebender Erlöser. Er ist der Fels in meinem Leiden zur Zeit der Noth. Er ist mein Panier und meine Zuflucht, er der Kelch meines Schicksals, wenn ich ihn anrufe. Seiner Hand übergebe ich meinen Geist, wenn ich schlafe und wenn ich erwache, und mit meinem Geiste auch meine Hülle. Gott steht mir bei, ich fürchte nichts.

חֶסֶד כַּמַּפְעֵלוֹ . יִתֵּן לְרָשָׁע
רַע כְּרָשָׁעָתוֹ : יִשְׁלַח לְקַץ
יָמִין מְשִׁיחָנוּ . לְפָדוֹת מַחְכֵּי
קַץ יִשׁוּעָתוֹ : מֵתִים יַחֲיֶה
אֶל־בָּרַב חֶסֶדּוֹ . בָּרוּךְ עַד־
עַד שֵׁם תִּהְלָתוֹ :

אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר מֶלֶךְ .
בְּטָרֶם כָּל־יִצִּיר נִבְרָא . לַעֲת
נַעֲשֶׂה בַּחֲפָצוֹ כָּל . אֲנִי
מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא : וְאַחֲרֵי
כִכְלוֹת הַכֹּל . לְבַדּוֹ יִמְלֹךְ
נֹרָא : וְהוּא הִי הוּא הוּא .
וְהוּא יְהִי בַתְּפָאֶרֶה : וְהוּא
אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי . לְהַמְשִׁיל
לוֹ לְהַחֲבִירָה : בְּלִירְאָשִׁית
בְּלִי תַכְדִּית . וְרוֹ הָעֶז
וְהַמְשָׁרָה : וְהוּא אֵלֵי וְחֵי
גְּאֵלִי . וְצוֹר חֲבֵלִי בְּעֶרְת
צָרָה : וְהוּא נַפְסִי וּמְנוּס לִי .
מִנַּת כּוֹסִי בְּיוֹם אֶקְרָא :
בִּידּוֹ אֶפְקִיד רוּחִי . בְּעֶרְת
אִישָׁן וְאַעִּירָה : וְעַם רוּחִי
גּוֹיֹתִי . יְיָ לִי וְלֹא אִירָא :

V o b g e s a n g,

שיר תהלה

in welchem die dreizehn Glaubensartikeln enthalten sind.

1. Verherrlicht sei der lebendige Gott und gepriesen; ein Wesen ist er, dessen Dasein die Zeit nicht beschränkt.

2. Einig ist er — und keine Einheit ist seiner vergleichbar; unsichtbar ist er — und sein einiges Wesen unendlich.

3. Nicht Körperform hat er, und ist auch nicht Körper; nichts kann seiner Heiligkeit gleichgestellt werden.

4. Urheber ist er von allen Dingen der Schöpfung; Urwesen ist er, von keinem Anfange begrenzt.

5. Herr des Bestalls ist er, und allen Geschöpfen lehrt seine Größ' er, und seine Herrschaft erkennen.

6. Aber verliehen hat er Ausströmung prophetischen Geistes den Männern seiner Wahl, sie, seines Ruhmes Verkünder!

7. Doch, gleich Moscheh entstand in Zisrael nie ein Prophet, der also geschauet, enthüllet den Anblick der Gottheit.

8. Seinem Volke ertheilte der Allmächt'ge Lehre der Wahrheit durch diesen Propheten, ihn, seines Hauses Vertrauten.—

9. Nie verändert der Herr in Ewigkeit, niemals vertauscht er dieses Gesetz mit irgend anderer Sagung.

10. Er durchblickt und weiß unsere heimlichste Regung, schauet vor dem Beginn die Ereignisse alle.—

מן ב' תנועות ויחד וב' תנועות ויחד וב' תנועות ויחד
וכן בסוגר, ובחוכו רלוק י"ג העקרים.

יגדל אלהים חי וישתבח.

נמצא ואין עתא-מציותו:

אחד ואין יחיד כיהודו.

נעלם וגם אין סוף לאחדותו:

אין לו דמות הגוף ואינו

גוף. לא נערך אליו קדשותו:

קדמון לכל-דבר אשר

נברא. ראשון ואין ראשית

לראשיתו: הנו אדון עולם

לכל-נוצר. יורה גדלותו

ומלכותו: שפע נבואתו

נרתנו אל-אנשי סגלותו

ותפארתו: לא קם בישרא

כמשה עוד. נביא ומביט

את-תמונתו: תורת אמת

נתן לעמו אל. על-יד נביאו

נאמן ביתו: לא יחליף

האל ולא ימיר דתו.

לעולמים לזולתו: צופה

ויודע סתרנו. מביט לסוף

דבר בקדמותו: גומל לאיש

best; denn Du heiligtest uns durch deine Gebote, und gabst uns, Ewiger, unser Gott! in Liebe (Sabbath=Tag zur Ruhe) Feiertage zur Freude, Feierlichkeiten und Feste zur Wonne, so wie (diesen Sabbath und) diesen achten Tag als Verhaltungsfest, die Zeit unserer Freude (mit Liebe) zur heiligen Verkündigung, zum An-denken an den Auszug aus Mizrajim; denn uns erwähltest Du und uns heiligtest Du aus allen Völkerschaften, als Du uns (den Sabbath und) deine heiligen Feste zu Theil werden liehest (mit Liebe und Wohlwollen) mit Freude und Wonne. Gepriesen seist Du, Ewiger! der Du heiligest (den Sabbath,) Israel und die bestimmten Feste.

Gebenedeiet seist Du, Ewiger, unser Gott! Herr der Welt, der uns erleben ließ und uns erhalten hat, daß wir gelangten an diese Zeit.

לְשׁוֹן וְקִדְשָׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ.
וְתַתֵּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בְּאַהֲבָה (שְׂבָחוֹת לְמִנוּחָה ו)
מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה. חֲגִים
וְזִמְנִים לְשִׁשׁוֹן. אֶת־יְיָ
(הַשְּׁבֵת הַזֶּה וְאֶת־יָמֵינוּ) הַשְּׁמִינִי חֵג
הָעֲצֵרֶת הַזֶּה. זְמַן שִׂמְחָתְנוּ
(בְּאַהֲבָה) מִקְרָא קִדְשׁ. זְכָר
לִיצִיאַת מִצְרַיִם: כִּי בָנוּ
בְּחֵרָת וְאוֹרָתְנוּ קִדְשָׁת
מִכָּל הָעַמִּים (וְשְׁבָת) וּמוֹעֲדֵי
קִדְשֶׁךָ (בְּאַהֲבָה וּבְרִצּוֹן) בְּשִׂמְחָה
וּבְשִׁשׁוֹן הִנְחָלָתְנוּ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מִקְדָּשׁ (הַשְּׁבֵת ו)
יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמִנִּים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם שׁוֹחֲחֵינוּ
וְקִיָּמָנוּ וְהַגִּיעָנוּ לְזִמְנֵי הַזֶּה:
עֲלֵינוּ, קִדְשׁ יְחֹם, אֲדוֹן עוֹלָם.

Ruhmes, den Herrn des Friedens, der den Sabbath heiligt, den siebenten Tag gesegnet, und heilige Ruhe dem Volke geschenkt, das sich in Seligkeit labet, zum Andenken der ersten Schöpfung.

(Der Vorbeter.) Unser und unsrer Väter Gott! zeige Wohlwollen an unserer Feier, heilige uns durch dein Gesetz, und verleihe uns die in deiner Lehre bestimmte Verheißung; erquickte uns durch deine Güte, und erfreue uns durch dein Heil, und reinige unsere Herzen, daß wir dich in Wahrheit anbeten. Laß uns, Ewiger! unser Gott! deinen heiligen Ruhetag in Liebe und Wohlwollen genießen, daß ihn feiern Israel, die deinen Namen heiligen. Gebenedeiet seist Du, Gott! der Du den Sabbath heiligest.

וְהַיְהוּדָאוֹת אֲדוֹן הַשְּׁלוֹם
מִקֹּדֶשׁ הַשַּׁבָּת וּמִבְרָךְ
שְׂבִיעִי וּמְנִיחַ בִּקְדוּשָׁה לְעַם
מִדְשָׁנִי עֲנֵג זֶכֶר לְמַעֲשֵׂה
בְּרֵאשִׁית:

מִן אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
רְצֵה בְּמִנוּחֵינוּ קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֲלֻקָּנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ שְׂבַעֲנוּ מִטּוֹבֶךָ
וּשְׂמַחֲנוּ בִישׁוּעָתֶךָ וּמַהֲרֵה
לְבָנוּ לְעֵבְדֶךָ בְּאַמֶּת
וְהִנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה
וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קִדְשֶׁךָ וַיְנוּחֻנוּ
בָּהּ יִשְׂרָאֵל מִקֹּדֶשׁ שְׁמֶךָ
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִקְדֹּשׁ הַשַּׁבָּת:

קדיש חתקבל וא"ל במה מדליקין

קִידוּשׁ

Gebenedeiet seist Du, Ewiger, unser Gott! Herr der Welt! der Du geschaffen hast des Weines Frucht!

Gebenedeiet seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt! der Du uns aus allen Heidenvölkern erkoren hast, und uns über alle Völkerschaften erho-

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרֵי הַגֶּפֶן:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר
בָּנוּ מִכָּל עַם וְרוֹמָמָנוּ מִכָּל

Am Sabbath wird dieses vor קריש gebetet.

Nun waren vollendet die Himmel und die Erde, und ihr ganzes Heer. Als der Herr am siebenten Tage sein Werk vollendet hatte, da feierte er am siebenten Tage von seinem Schöpfungswerke, welches er hervor gebracht. Der Herr segnete den siebenten Tag und heiligte ihn; denn an demselben ruhte er von allen seinen Werken, die der Herr erschaffen hatte, fortzuwirken.

(Der Vorbeter) Gebenedeit seist Du, Ewiger! unser und unserer Väter Gott! Gott Abraham's, Gott Jizhak's und Gott Jakob's! großer, mächtiger und furchtbarer Gott! höchstes Wesen! Schöpfer des Himmels und der Erde.

(Die Gemeinde.) Schild der Väter durch seine Verheißung, Erwecker der Todten durch seine Zusage, heiliger Allmächtiger! dem keiner gleich ist. Er hat seinem Volke an seinem geheiligten Sabbath Ruhe anbefohlen; denn wohlwollend wollte er ihnen Erholung schenken. — Laßt uns ihn in Ehrfurcht, in heiligem Schauer anbeten, laßt uns täglich ohne Unterlaß ihn loben nach dem Wesentlichen der angeführten Lobpreisungen; ihn, den Gott des

וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ
וְכָל-צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ
אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מְכַל-מְלַאכְתּוֹ
אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים
אֶת-יּוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדְּשׁ
אֹתוֹ. כִּי בּו שַׁבָּת מְכַל-
מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר-בָּרָא
אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

מִן בָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ
וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל
הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל
עֲלִיוֹן קוֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

קַל מִגֵּן אֲבוֹת בְּדַבְּרוֹ
מַחֲיֶה מֵתִים בְּמֵאמְרוֹ
הָאֵל הַקָּדוֹשׁ. שְׁאִין כְּמוֹהוּ
הַמְּנִיחַ לַעֲמֹל בַּיּוֹם שַׁבָּת
קָדְשׁוֹ כִּי בָם רָצָה לְהַנִּיחַ
לָהֶם. לְפָנָיו נַעֲבֹד בִּירְאָה
וּפֶחַד וְנוֹדָה לְשִׁמּוֹ בְּכָל-יּוֹם
תָּמִיד מֵעַיִן הַבְּרָכוֹת אֵל

und Herr des Friedens. O, möge es dir gefallen, zu allen Zeiten und zu jeder Stunde, dein Volk Israel mit deinem Frieden zu segnen. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du dein Volk Israel mit Frieden segnest.

Bewahre, mein Gott! meine Zunge vor Verleumdung, meine Lippen vor betrüglischen Reden; laß meinen Geist gegen meine Lasterer gelassen sein; laß mich mein ganzes Ich gegen Jeden wie Staub betrachten. Öffne mein Herz deiner Lehre, und meine Seele strebe nach Erfüllung deiner Gebote. Zerstore den Anschlag derjenigen, die über mich Böses brüten, und vernichte ihren Vorsatz. Vollführe dieses deines Namens, deiner Allmacht, deiner Heiligkeit und deiner Lehre willen; denn dann können deine Frommen dem Drangsale entgehen. Deine Macht errette mich! O, erhöre mich! Mögen dir gefallen die Reden meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, dir, mein Hort und mein Erlöser! Er, der in jenen Himmels Höhen Eintracht erhält, erhalte uns und ganz Israel in Einigkeit. Amen.

Möge es dir wohlgefallen, o Ewiger! unser und unserer Väter Gott! bald in unseren Tagen den heiligen Tempel zu erbauen, und verleihe uns den Antheil an deiner Verheißung, um dir dort in Ehrfurcht zu dienen, wie in der Vorzeit; auf daß angenehm sei das Opfer Jehuda's und Jeruschalajim's, wie in den frühern Jahren.

אָרֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ
לְבָרֶךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־
עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בְּשָׁלוֹמְךָ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַמְּבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
בְּשָׁלוֹם:

אֱלֹהֵי נִצּוֹר לְשׁוֹנֵי מִרְעָה. וּשְׁפָתַי
מִדְּבַר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלֵי נַפְשִׁי
תִּדְרוֹם וְנַפְשִׁי כְּעַפָּר לְכָל תַּהֲיֶיהָ.
פֶּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ
תִּרְדּוּף נַפְשִׁי. וְכָל־הַחוֹשְׁבִים עָלַי
רָעָה. מִהֲרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקַל
מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה
לְמַעַן יִמְיֶנְךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קִדְשָׁתְךָ
עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתְךָ לְמַעַן יִחַלְצוּן
יְדִידֶיךָ. הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעַנְיִי: יְהִיו
לְרָצוֹן אֱמָרֵי פִי וְהִגִּיוֹן דְּבִי לִפְנֶיךָ
יְיָ צוּרֵי וְגֹאֲלֵי: עֲשֵׂה שָׁלוֹם
בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֵׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שִׁיבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ וְחַן
חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ: וְשֵׁם נִעְבְּדְךָ בִּירְאָה בְּיָמֵי
עוֹלָם וּכְשָׁנִים קְדְמוֹנִיּוֹת: וְעַרְבָה לִי מִנַּחַת
יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם בְּיָמֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים
קְדְמוֹנִיּוֹת: קְדִישׁ חַחֲקָבֵל

Erwiger, unser Gott! zeige dich deinem Volke Zisrael und seinen Gebeten wohlgefällig; führe den Gottesdienst in dem Allerheiligsten deines Tempels wieder ein; nimm Zisrael's Opfer und ihr Flehen mit Liebe auf. O, möge dir der Dienst deines Volkes Zisrael immer angenehm sein.

O, mögen unsere Augen schauen, wie Du dich einst erbarmungsvoll nach Zion wendest! Gebenedeiet seist Du, Erwiger! der Du einst deine Majestät wieder zurück nach Zion führst.

Wir preisen dich, denn Du bist der Ewige! unser Gott, und der Gott unserer Väter immer und ewig! Fels unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du; durch alle Zeitalter danken wir dir, und verkünden dein Lob für unsere Lebensdauer, die von dir abhängt, und für unsern Lebensgeist, den Du bewahrest; für deine Wunder, die wir täglich wahrnehmen, für dein unbegreifliches Walten und deinen wohlthätigen Segen, der zu jeder Zeit, Abends, Morgens und Mittags fortwirkt. Allgütiger! dein Erbarmen ist unaufhörlich; Allbarmherziger! deine Gnade ist unendlich, auf dich harren wir immerdar.

Ob diesem Allen werde dein Name, o König! immer gelobt, und in Ewigkeit hochgepriesen.

Alle lebendigen Wesen werden dir ewig danken, und deinen Namen in Wahrheit verehren. Du, Allmächtiger! bist unser Heil und unsere Hilfe. Gebenedeiet seist Du, Erwiger! Allgütiger ist dein Name, dir allein gebührt Verehrung.

Des Friedens Fülle mögest Du immerdar Zisrael, deinem Volke, verleihen; denn Du bist König

רצה יי אלהינו בעמך ישראל
ובתפלתם. והשב את העבודה
לדביר ביתך. ואשי ישראל
ותפלתם. באהבה תקבל ברצון
ותהי לרצון תמיד. עבודת ישראל
עמך:

ותחזינה עינינו בשובך לציון
ברחמים. ברוך אתה יי המחזיר
שכינתו לציון:

מודים אנחנו לך שאתה הוא
יי אלהינו ואלהי אבותינו לעולם
ועד צור חיינו מגן ישענו. אתה
הוא לדור ודור נודה לך וגם פר
תהלתך. על חיינו המסורים
בידך ועל נשמותינו הפקודות
לך. ועל נפיק שבכל יום עמנו
ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל
עת ערב ובקר וצהרים. הטוב
כי לא כלו רחמיק והמרחם כי
לא תמו חסדיך מעולם קוינו לך:
ועל כלם יתברך ויתרומם שמך
מלכנו תמיד לעולם ועד.

וכל החיים יודוך סלה ויהללו
את שמך באמת האל ישועתנו
ועזרתנו סלה. ברוך אתה יי
הטוב שמך ולך נאה להודות:
שלום רב על ישראל עמך
תשים לעולם כי אתה הוא מלך

erwirke an diesem achten Tage als Verhaltungsfest. O Ewiger, unser Gott! gedenke unser zum Besten, erinnere dich unser zum Segen, und verleihe uns Lebensglück. Durch die Verheißung des Heils und der Erbarmung, schone und begnadige uns, und nimm dich unserer liebevoll an. O, stehe uns bei, denn zu dir schauen unsere Blicke auf; Du bist ein allmächtiger König, huldreich und erbarmungsvoll.

Laß uns empfangen, o Ewiger, unser Gott! den Segen deiner bestimmten Feste zum Leben und zum Frieden, zur Freude und zur Wonne, so wie Du deinen Willen uns zum Segen verheißten hast. (Am Sabbath: Unser und unserer Väter Gott! zeige Wohlgefallen an unserem Ruhetage.) Heilige uns durch deine Gebote, und verleihe uns die in deiner Lehre verheißene Bestimmung, erquickte uns durch deine Allgüte, erfreue uns durch dein Heil, und reinige unser Herz, dich in Wahrheit anzubeten. Laß uns, Ewiger! unser Gott! (mit Liebe und Wohlwollen) mit Freude und Wonne (den Sabbath und) deine heiligen Feste zu Theil werden, daß Israel, die deinen Namen heiligen, sich deiner erfreuen; gepriesen seist Du, Ewiger! der Du heiligest (den Sabbath,) Israel und die bestimmten Feste.

בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצָרָת
הַזֶּה: זְכַרְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ.
לְטוֹבָה. וּפְקֻדָּנוּ בּוֹ. לְבִרְכָּה.
וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ. לְחַיִּים: וּבְדָבָר
יְשׁוּעָה וּרְחֻמִּים חוּם וְחֲנּוּ.
וּרְחֻמוֹעֵלֵינוּ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי
אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ
חַנוּן וּרְחוּם אַתָּה:

וְהַשִּׁיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת-
בְּרַכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים
וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשִׁשׁוֹן
כְּאֲשֶׁר וְרָצִיתָ וְאָמַרְתָּ
לְבָרְכֵנוּ. (אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
רָצָה בְּמִנוּחֵינוּ) בְּקֻדְשָׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ
וּתְנוּ חֶלֶקנוּ בְּתוֹרָתְךָ שֶׁבִּעֲנֵנוּ
מִטוֹבָה וּשְׂמִיחָנוּ בִּישׁוּעָתְךָ.
וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעִבְדָּךָ בְּאַמֶּת.
וְהִנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (בְּאַהֲבָה
וּבְרָצוֹן) בְּשִׂמְחָה וּבְשִׁשׁוֹן (שְׁבַת ו)
מוֹעֲדֵי קֹדֶשְׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ
יִשְׂרָאֵל מִקֹּדְשֵׁי שְׁמָךְ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ שֶׁ (הַשְּׁבַת ו)
יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמִינִים:

Du hast uns aus allen Heidenvölkern erkoren, Du liebtest uns, und fandest Wohlgefallen an uns, und erhobest uns über alle Völkerschaften; denn Du heiligtest uns durch deine Gebote, nähertest uns, o König! deinem Dienste, und nanntest uns nach deinem großen und heiligen Namen.

Du gabst uns, Ewiger, unser Gott! in Liebe (Sabbath= Tage zur Ruhe) Feiertage zur Freude, Feierlichkeiten und Feste zur Wonne, so wie (diesen Sabbath und) diesen achten Tag als Verhaltungsfest, die Zeit unserer Freude (in Liebe) zur heiligen Verkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Mizrajim.

Unser Gott und Gott unserer Väter! laß aufsteigen und anlangen, ausersuchen und wohlgefällig, erhört und der Erinnerung würdig sein vor dir, das Andenken und die Fürsorge für uns; das Andenken unserer Urbäter, das Andenken des Gesalbten, Sohn David's, deines Knechtes, das Andenken Jeruschalajim's deiner heiligen Stadt, und das Andenken deines ganzen Volkes, des Hauses Jisrael; daß es Befreiung, Heil, Gunst, Gnade, Barmherzigkeit, Leben und Frieden

אתה בחרתנו מכל-
העמים. אהבת אותנו.
ורצית בנו. ורוממתנו
מכד-הלשונות. וקדשתנו
במצותיה. וקרבתנו מלכנו
לעבודתך. ושמך הגדול
והקדוש עלינו קראת:
ותתן לנו יי אלהינו
באהבה (שבתות למנוחה ו)
מועדים לשמחה. חגים
וזמנים לששון. את-יום (השבת
הזה ואת-יום) השמיני חג
העצרת הזה. זמן שמחתנו
(באהבה) מקרא קדש. וזכר
ליציאת מצרים:
אלהינו ואלהי אבותינו.
יעלה ויבוא ויגיע ויראה
וירצה וישמע ויפקד ויזכר
וזכרוננו ופקדוננו וזכרון
אבותינו. וזכרון משיח בן-
דוד עבדך. וזכרון ירושלים
עיר קדשך. וזכרון כל-
עמך בית ישראל לפניך.
לפליטה לטובה לחן ולחסד
ולרחמים לחיים ולשלום

Ewiger! öffne Du meine Lippen,
damit mein Mund dein Lob verkünde.

Gebenedeiet seist Du, Ewiger!
unser und unserer Väter Gott,
Gott Abraham's, Gott Jizhak's
und Gott Jakob's! großer, mäch-
tiger und furchtbarer Gott! höchste
Allmacht! der Du heilsame Gna-
den erzeigst, Schöpfer des All's,
der Du der Frömmigkeit der Ur-
väter eingedenk bist, und einst ih-
ren Nachkommen voll Liebe den
Erlöser senden wirst, deines Namens
willen!

Du bist ein König, der da hilfst,
beschirmt und beschützt. Gepriesen
seist Du, Ewiger! Schild Abraham's!

Du, Herr! bist allgewaltig in
Ewigkeit; Du belebest die Todten
wieder, Du bist ein mächtiger Erretter.

Du ernährest durch deine Liebe
alles Lebende, und erweckst durch
deine große Barmherzigkeit die
Todten; Du unterstützest die Fal-
lenden, Du heilest die Kranken,
Du befreiest die Gefesselten, und
bestätigst deine treue Zusage Ze-
nen, die im Staube schlafen. Wer,
allmächtiger Gebieter! gleichet dir?
wer ist dir ähnlich? O König!
der Du sterben, auferstehen und
Heil ausblühen lässest.

Du bist bewährt, die Todten wieder
zu erwecken. Gebenedeiet seist Du,
Ewiger! der Du die Todten belebest.

Du bist heilig, dein Name ist
heilig, und täglich huldigen dir
Heilige, Selah! — Gepriesen seist
Du, Ewiger! heiliger Gott!

אֲדָנִי שִׁפְתֵי תִפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל
הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא. אֵל עֲלִיוֹן. גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים. וְקָנָה הַכֹּל וְזוֹכֵר
חֲסָדֵי אֲבוֹת. וּמֵבִיא גּוֹאֲלֵינוּ לְבְנֵי
כְנִיָּהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מַגֵּן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִבּוֹר לְעוֹלָם אֲדָנִי מַחֲיָה
מֵתִים וְאַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מַחֲיָה
מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר
אֲסוּרִים וּמַקְיֵם אַמוּנָתוֹ לַיֹּשְׁנֵי
עָפָר: מִי כְמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרֹת וּמִי
רוֹמָה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמַחֲיָה
וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

וְנֶאֱמַן אַתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מַחֲיָה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ
וְקָדוֹשִׁים בְּכָל-יּוֹם יִהְיֶה לְךָ סֵלָה.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

Sie, die laut deine Hoheit
künden, deinem Ruhm Ver-
ehrung bringen,
Entfalte über sie, Du, Thro-
ner unter Lobgesängen!
Entfalte deines Friedens Bal-
dachin.

Gebenedeiet seist Du, Ewi-
ger! der Du das Zelt deines
Friedens ausbreitest über uns,
über dein ganzes Volk Jisrael,
und über Jeruschalajim.

Am Sabbath wird auch dieses gesagt:

Die Kinder Jisrael sollen den
Sabbath beobachten, daß sie nämlich
den Sabbath bei allen ihren Nach-
kommen feiern, als einen ewigen
Bund. Zwischen mir und den Kin-
dern Jisrael's soll der Sabbath sein
ein Zeichen auf ewig; denn in sechs
Tagen hat der Ewige den Himmel
und die Erde geschaffen, am siebenten
Tage aber hat er geruht und gefeiert.

Moscheh machte den Kindern
Jisrael's die Feste des Ewi-
gen bekannt.

קֹרְאֵי רוֹמְמוֹתֶיךָ שְׁמֶךָ
לְחֵשֶׁב. תִּפְרוֹם עָלֵינוּ סִכַּת
שְׁלוֹמְךָ תְּהַלּוֹת יוֹשֵׁב: בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַפּוֹרֵשׁ סִכַּת שְׁלוֹם
עָלֵינוּ וְעַל כָּל-עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
וְעַל יְרוּשָׁלַיִם:

וְשָׁמְרוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-הַשַּׁבָּת.
לַעֲשׂוֹת אֶת-הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם
בְּרִית עוֹלָם: בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֹת הוּא לְעוֹלָם. כִּי-שֵׁשֶׁת יָמִים
עָשָׂה יְיָ אֶת-הַשָּׁמַיִם וְאֶת-הָאָרֶץ.
וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפֶשׁ:

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת-מוֹעֲדֵי
יְיָ אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

יִתְגַּדַּל וַיִּתְקַדַּשׁ שְׁמֶךָ רַבָּא בְּעֶלְמָא דִּי-בְרָא כְרַעוּתָהּ
וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיִּי רַבְלֵי-בֵית
יִשְׂרָאֵל בְּעִגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן:

יְהֵא שְׁמֶךָ רַבָּא מְבָרַךְ לְעַלְמָא וְלְעַלְמֵי עַלְמֵיָא.

יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרַמֵּם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֶךָ דְּקוֹדֶשׁא. בָּרִיךְ הוּא לְעִילָא מִן כָּל--
בְּרַכְתָּא וְשִׁירָתָא תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחֲמָתָא דְּאֻמִּירָן בְּעֶלְמָא
וְאָמְרוּ אָמֵן:

„Der Ewige wird immer und ewig regieren!“

Anderstwo heißt es: Der Ewige hat Jakob befreit, und ihn erlöst von übermächtiger Hand.

So wallen sie von Einem frommen Werk zum Andern hin,

Aus der besaubten Hütte, zum Freudenfest des achten Tages.

Ihr Hoffen, ihr Vertrauen, ist nur auf dich gerichtet —

Sie huldigen Zisrael's Hirt, ihm, dem Erlöser.

Gebenedeiet seist Du, Ewiger! König! Zisrael's Fels und sein Erlöser!

Laß, Ewiger! unser Herr! im Frieden uns niederlegen, und im Wohlsein wieder erwachen; breite über uns das Zelt deines Friedens aus, und vervollkomme uns durch eine von dir verliehene heilsame Einsicht, und hilf uns deines Namens willen; schütze uns und entferne von uns Feinde, Pest, Verheerung, Hunger und Trübsal, und verscheuche den bösen Verführer von allen Seiten, und birg uns unter dem Schatten deiner Flügel; denn Du, Allmächtiger! bist unser Schutz und unser Retter, ja, Du, Allmächtiger! bist ein huldreicher und erbarmungsvoller König! o bewache unsern Wandel für das Leben und für den Frieden, von nun an bis in Ewigkeit. O breite das Zelt deines Friedens über uns!

Sie, die aus der besaubten Hütte, heim nach der Wohnung ziehen,
Sie sammeln dir Gebete, o, erhöhe sie!

י י ו י מלך לעלם ועד:

ונאמר כי-פרה יי את-יעקב
ונאלו מיד חזק ממנו:

מחיל אל חיל הולכים.
נסעו מסכרה ולשמות
בשמיני נמלכים. סבר
יהבם עליה משליכים. עוזר
ישראל וגואלו ממליכים:
ברוך אתה יי מלך צור
ישראל וגואלו:

(בשבת ט"ז מערבית מסיימים בא"י גאל ישראל:)

השכיבנו יי אלהינו לשלום.
והעמידנו מלכנו לחיים ופרוש
עלינו סבת שלומה. ותקננו בעצה
טובה מלפניה. והושיענו למען
שמה. והגן בערנו. והסר מעלינו
אויב דבר וחרב ורעב ויגון.
והסר שטן מלפנינו ומאחרינו.
ובצל כנפיה תסתירנו. כי אל
שומרנו ומצילנו אתה. כי
אל מלך וחנון ורחום אתה.
ושמור צאתנו ובואנו לחיים
ולשלום מעתה ועד עולם: ופרוש
עלינו סבת שלומה:

פונים ו מסכרה לביתם
לישב. צקון לחשם הקשב.

Dem Achten ist ein eigener
Segensspruch geweiht ¹⁾ —
Zu Ehren ihm, der Schwachen
Kraft und Mark verleiht,
Tönt er an diesem achten Tage.

Am Achten kommen sie, die
deine Einheit zu besingen
streben,
Dich anzubeten, deiner vollen
Guld vertrauend.
Verleihe ihnen schnell von dei-
ner heil'gen Stätte aus,
Den Beistand, jener Reinen,
Frommen wegen,
Den Zeugen deiner Hilfe, die
sie am Meer besangen;
In Lust und Jubel und im
Hochentzücken riefen alle:

„Wer unter den Mächten, Ewi-
ger! gleicht dir? — Wer ist so
in Heiligkeit verherrlicht, wie Du? —
Du, Gepriesener! Furchtbarer!
Wundererzeuger!“ Deine Herrschaft
sahen deine Kinder, als Du das
Meer vor Moscheh gespalten.

Sie, die das sanfte Joch des
Königs, des treuen Gottes,
tragen,
Sie weilten treulich sieben
Tage in der belaubten Hütte.
So wie sie jener Sieben Schul-
digkeit, gebührlig abgetra-
gen,
So auch des achten Tages.
O, führe schnell das Heil
herbei
Durch jene sieben Hirten und
jene acht Gesalbten ²⁾.
Ja, er ist unser Hort und
Heil! So brachen sie aus und
riefen:

שְׁמִינִי תַת בְּרָכָה בְּפָנַי
עֲצֻמָּה. לְנוֹתָן לִיעָף כַּח
וְעֲצֻמָּה. בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:

שְׁמִינִי דוֹרֵשִׁי נְצוּחַ
יְחֻדָּה. אֲנֵא לְהַשְׁתַּחֲוּוֹת
בְּאִים בְּרוֹב חֶסֶדִיקָה. יוֹחַשׁ
עֲזָרָם וּמִקְדָּשׁ בְּזִכּוֹרַת
חֶסֶדִיקָה. בְּעֲזֹרַת שׁוֹרְרוֹ עַל
הַיָּם סִתְדִיקָה: בְּגִילָה בְּרָנָה
בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כָלָם:

מִי־כִמְכָּה בְּאֵלִים יי. מִי כִמְכָּה
נֶאֱדָר בְּקִדְשׁ. נוֹרָא תְהִלָּת
עֲשֵׂה־פֶלֶא: מַלְכוּתָהּ רָאוּ בְנֵיהָ.
בּוֹקֵעַ יָם לְפָנַי מִשָּׁה:

טוֹעֲנִי עוֹל מֶלֶךְ אֵל
אֱמוּנָה. יֵשְׁבוּ בְּסִכָּה שְׁבָעָה
בְּאֱמוּנָה. כְּנִתְנוּ חֵלֶק
לְשִׁבְעָה וְגַם לְשִׁמּוֹנָה.
לְקִרְאָתָם זֶה יִשְׁעֵנוּ לְהַחֲיֵנוּ
שְׁבָעָה וְשִׁמּוֹנָה: זֶה צוֹר
יִשְׁעֵנוּ פָּצוּ פֶה וְאָמְרוּ:

¹⁾ Es wird in den Festgebeten und dem Tischgebete nicht das Fest des Succoth,
sondern das Fest Asereth eingeseget.

²⁾ Anspielung auf die Prophezeiung im Propheten Micha 5, 4.

Der Achte dient den Bund=
bezeichneten zur Rettung,
Sie sind durch ihn vom Söl=
lenpfuhl befreiet,
Beschützt von jenem achten
Tage¹⁾.

Am Achten ward der Prie=
ster durch das Loos bestimmt;
Wer da die Opfer schlachten
und bereiten soll,
So war's an diesem achten
Tage.

Der Achte ordnet an, die Fest=
zeit segnend zu empfangen²⁾,
Den treu Bewährten zu bene=
deien
Mit Dank, an diesem achten
Tage.

Der Achte ist von ihm als
eigener Festtag eingesetzt³⁾,
Daß er erfülle sein getreues Volk
Mit Lust, an diesem achten
Tage.

Am Achten war es ihm ge=
nehm einfache Opfer anzu=
ordnen⁴⁾,
Ihm, dessen Majestät die ganze
Erde füllt,
Zur Ehr' — an diesem achten
Tage.

Am Achten mußte ein beson=
derer Gesang ertönen,
Auch jene Lobeshymne (הלל)
ward vollständig angestimmt,
So ist's an diesem achten Tage.

שמיני ערוך החתומים בו
להציל. מפוערת גנון
והציל. ביום השמיני:

שמיני פים בו להתכן.
לטבוח טבח והכן.

ביום השמיני:

שמיני צווי לומר זמן.
לברך האל הנאמן.

ביום השמיני:

שמיני קבוע רגל בפני
עצמו. לשמות בו עמו.

ביום השמיני:

שמיני רצוי להקריב קרבן
בו לבדו. למלוא כר
הארץ כבודו.

ביום השמיני:

שמיני שיר בו לבדו למלל.
לגמר בו את ההלל.

ביום השמיני:

¹⁾ Weil der Patriarch Abraham die Götzendiener, nach diesem Reinigungsakt, dem reinen Glauben zugeführt hat.

²⁾ Mit dem bekannten Segensspruch: Gepriesen seist Du, Ewiger, König der Welt! der uns hat leben lassen, und uns aufrecht erhalten und uns eingeführt in diese Zeit.

³⁾ Dieses Fest ist ein selbstständiger Feiertag, der mit dem Laubhüttenfeste nur der Zeit nach unmittelbar verbunden, aber dennoch einen eigenen festlichen Charakter hat.

⁴⁾ Wenn das Verhaltungsfest eine Fortsetzung des Succoth wäre, so würde auch mit der Zahl der Opfertiere nach der, 4. M. 29, 13—32 vorgeschriebenen defresci-ven Weise fortgefahen und statt Eines Stieres sechs Stiere, dann wieder zwei Widder und vierzehn einjährige Schafe bestimmt worden sein.

Am Achten hat der Unsichtbare,
Glanz umhüllte,
Wohltuend nur der Opfer
einige bestimmt,
Zum Heil an diesem achten
Tage.

Der Achte ¹⁾ ist's, der weder
Ruhe- noch Versöhnungs-
tag beachtet,
Vollzogen wird des Sündentilgers
Heilgebot
Pünktlich, an jenem achten
Tage.

Am Achten, welch' Anblick!
welch' Uebermaß der Freude!
Einst wird dem Wunderschöpfer
achtbespanntes Saitenspiel ²⁾

Gerührt, an diesem achten Tage.
Der Achte ist der späten Zukunft
aufbewahrt,
Das ihm verwandte Volk zu
erfreuen
Mit Lust, an diesem achten
Tage.

Der Achte wird das Verhaltungs-
fest genennet;
Für's Volk, das Er wie das
Augenbild in Schutz behält,
Entstand das Fest am achten
Tage.

Den Achten schmückt eine
Reihe von Geseken ³⁾,
Mit ihm vereinen dreizehn Bundes-
zeichen sich ⁴⁾,
Geschlossen an dem achten
Tage.

שְׁמִינִי יַחַד אֲוֹרַעַט. לְקָרְבָן
טוֹב מֵעַט. בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:

שְׁמִינִי כַפּוֹר וּמְנוּחַ דּוֹחָה.
לְקַיִּים צוּרֵי עֲוֹנוֹת מוֹחָה.
בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:

שְׁמִינִי לְעֶדְף שְׂמִיחָה
לְרֹאוֹת. לְנַעֲנֶנֶע שְׁמִינִי
בַּעֲשׂוֹתוֹ נִוְרָאוֹת.

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:
שְׁמִינִי מִזְמָן לְעֵתִיד לְבוֹא.
לְשִׂמְחָה בּוֹ עִם קְרוֹבּוֹ.

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:
שְׁמִינִי נִקְרָא עֶצְרָת. לְאוֹם
כְּאִישׁוֹן וְנִנְצָרָת.

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:
שְׁמִינִי סְדוּרָה בְּדָתוֹת. וּבּוֹ
נִכְרָתוֹ שֶׁלֹּשׁ עֶשְׂרֵה
בְּרִיתוֹת. בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:

¹⁾ Der Akt der Beschneidung wird, wenn der Tag an einem Sabbath oder Versöhnungstag fällt, nicht verlegt, weil das Gesetz ausdrücklich den achten Tag bestimmt. Wenn aber die Beschneidung wegen Schwächlichkeit des Kindes schon verschoben worden ist, dann kann dieser Akt am Sabbath oder andern Festtage nicht stattfinden.

²⁾ „Die Harfe des Tempels — meint der Talmud (Erchin 13, b) — hatte sieben Saiten; zur messianischen Zeit aber wird sie mit acht Saiten bespannt sein.“ Als Vorzeichen jener bevorstehenden Klänge, wird an diesem Feste der 12. Psalm: Dem Sangmeister auf dem Achtsait, gesungen.

³⁾ Die Beschneidung, die Reife des Opferthieres, das Chanuka und dieses Fest sind Gebote, die mit der Zahl 8 in Verbindung stehen.

⁴⁾ In der Mischna (Medarim III, 11) heißt es: Der Beschneidungsakt muß darum wichtig sein, weil bei diesem Gebote das Wort ברית dreizehnmal vorkommt.

Der achte Tag erheischt das
Bundeszeichen,
Zum Schutze einst am jüngsten
Zorngericht, —
Wird's aufgedrückt am achten
Tage.

Der Achte ist der gläubigen
Gemeinde wichtig,
D'rum wird dem Achten auch
der sieben Tage Festlichkeit
Zu Theil — an diesem achten
Tage.

Am Achten wird man vom
Laubhüttenaufenthalt ent=
bunden.

Man kann in Häusern woh=
nen und in Lagerzelten auch,
gleichviel — an diesem achten
Tage.

Am achten Tage erst nach der
Geburt, erhält das Thier die
Reife

Zum Opfer — daß es dem
Allerhöchsten wohlgefällig sei,
Beginnt — mit jenem achten
Tage.

Der Achte wurde diesen sie=
ben Feiertagen angereiht,
Daß neue Wallfahrt nicht er=
müde dieses Volk¹⁾,
D'rum ward das Fest am
achten Tage.

Am Achten, da rief segnend
die Versammlung: Heil dem
König!

Und nach der Heimat hin ent=
stieß er dann
Das Volk²⁾, an diesem achten
Tage.

שְׁמִינִי דִרְשׁ לְאוֹת בְּרִית.
לְהַנְצִיל בּוֹ מֵאֵף שְׂאֲרִית.
בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:

שְׁמִינִי הוֹכֵן לְנֶאֱמָנָה. תֵּן
חֶלֶק לְשִׁבְעָה וְגַם לְשִׁמוּנָה.
בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:

שְׁמִינִי וְתֵר לְסִכָּה עוֹצְרִים.
לִישָׁב בְּבָתִּים וּבְחֲצֵרִים.
בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:

שְׁמִינִי זְמַן לְבְרִיהָמָה.
לְהַרְצוֹת פָּנֶי שׁוֹכֵן רוּמָה.
בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:

שְׁמִינִי חֶקֶר לְאַסְפוֹ עַם
שִׁבְעָה. מִפְּנֵי טֵרַח יוֹלָדֶת
הַשִּׁבְעָה. בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:

שְׁמִינִי טָכַם לְבָרֶךְ קָהֵל
מִלְכָּם. בְּשִׁלַּח אֶת הָעָם
לְדַרְכָּם. בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:

Erfordernisse der Welt und über die Schicksale der Menschen verhängt wird; dieser Festtag gehört einer dieser Perioden an. Siehe den Succoththeil Seite 266 die Anmerk. Die Gebete um die fruchtbringende Himmelsgabe des Regens treten erst mit wahrer Andacht am Verhaltungsfeste ein, indem, wie der Talmud bemerkt, der Regen am Succothfeste die Feier, die sich durch das Wohnen in Laubhütten manifestirt, stören, und der Zweck des Gebotes verkümmert würde.

¹⁾ S. oben S. 21, die Anmerk., wo die auf diesem Vers bezügliche Midraschfage angeführt ist. ²⁾ S. 1. Kön. 8, 66.

erhob; der für uns Wunderzeichen und Rache an Pharao ausgeübt, Zeichen und Wunder im Lande der Kinder Cham's; der in seinem Strafgerichte alle Erstgeborenen Mizrajim's erschlagen, und aus ihrer Mitte sein Volk Israel zur unbeschränkten Freiheit herausgeführt, der seine Kinder durch das getheilte Schilfmeer ziehen ließ, und ihre Verfolger und Feinde in die Tiefe versenkte. Als nun seine Kinder da seine Allgewalt sahen, lebten und dankten sie seinem Namen, und huldigten seiner Herrschaft mit freudigem Willen. Moscheh und die Kinder Israel's stimmten dir mit hoher Freude einen Wechselgesang an.

שְׁנֵאֵינוּ. הָעֲשֵׂה לָנוּ נִסִּים וּנְקָמָה
בְּפִרְעָה אֶתּוֹת וּמוֹפְתִים בְּאֶדְמַת
בְּנֵי חָם. הַמָּכָה בְּעֶבְרָתוֹ כָּל--
בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם וַיּוֹצֵא אֶת--עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל מֵתוֹכָם לְחֵירוֹת עוֹלָם.
הַמַּעֲבִיר בְּנָיו בֵּין גִּזְרֵי יַם סוּף
אֶת--רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת--שׁוֹנְאֵיהֶם
בְּתַהוֹמוֹת טָבַע. וַרְאוּ בְּנָיו
גְּבוּרָתוֹ שְׂבָחוּ וְהוֹדוּ לְשִׁמּוֹ.
וּמַלְכוּתוֹ בְּרָצוֹן קָבְלוּ עֲלֵיהֶם.
מִשֶּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֵךְ עֲנוּ
שִׁירָה:

Am Achten will wie Ströme
Herz und Seele ich ergießen,
Vor Jenem, der in seiner Ho-
heit über Himmeln schwebt,
Vor ihm — an diesem achten
Tage.

Am Achten ward dem ersten
Priester, so wie seinem
Stamm, die Weihe
Zum Priesterthume. Aharon
und seinen Söhnen rief
Moscheh — an jenem achten
Tage¹⁾.

Am Achten wird der Regen
Maßverhältniß abgewogen,
Ob viel, ob wenig regne, wird
genau²⁾

Bestimmt — an diesem achten
Tage.

מיוסד ע"פ א"ב.

*) שְׁמִינִי אֲשַׁפּוֹךְ לִבִּי
וְנַפְשִׁי כַמַּיִם. לְפָנַי רוֹכֵב
בְּגִאוֹתָיו שָׁמַיִם.

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:
שְׁמִינִי בְּכַהֲנָה לְשָׁרָת
מִשְׁרָת וְנִינְיוֹ. קָרָא מִשֶּׁה
לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו.

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:
שְׁמִינִי גִזְרַת דַּת גְּשָׁמִים.
אִם רַבּוּאָם מַעֲטֵנִי שָׁמַיִם.
בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי:

¹⁾ *) Diese Strophen wurden, wie Herr Heidenheim sel. And. richtig bemerkt, von dem Vorbeter vorgetragen, und die Gemeinde fiel als Chor mit dem Refrain בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי ein.

²⁾ *) S. 3. M. 9, 2.

³⁾ *) Nach der Mischna sind im Jahre vier Hauptperioden, an welchen über die

den eine Schnur von himmelblauer Wolle befestigen. Diese sollen darum bei euch Schau-
fäden heißen, damit, wenn ihr sie sehet, ihr euch aller Gebote Gottes erinnert, und sie auch befolgt, nicht aber euerem Herzen und euren Augen nachfolgt, die euch auf Abwege führen. Ihr werdet dadurch meiner Gebote eingedenk sein, und sie ausüben, damit ihr euerem Gotte heilig seid. Ich bin der Ewige, euer Gott, der ich euch aus Mizrajim geführt habe, euer Gott zu sein, ich, der Ewige, euer Gott.

Wahr und zuverlässig ist dies alles, und hat sich uns bewährt, daß er, der Ewige, unser Schutzgott sei, und außer ihm keiner; und daß wir Jisrael sein Volk sind. Er ist es, der uns aus der Gewalt jener Könige befreiet; Er, unser König ist's, der uns von dem Drucke jener Tyrannen erlöst hat. Er, der Allmächtige ist's, der unsere Beleidiger bestraft, der den Feinden unseres Lebens ihr Betragen vergolten, der große, unerforschliche Dinge vollführt, und zahllose Wunder gewirkt hat. Er ist es, der unsere Seele der Unsterblichkeit weihet, und unsern Fuß nicht ausgleiten läßt. Er ist es, der uns die stolze Höhe der Feinde niederdrücken ließ, und unser Glückshorn über alle unsere Widersacher

הַכֶּנֶף פֶּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה
לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ
וְזָכַרְתֶּם אֶת-כָּל-מִצְוֹת
יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא-
תִתּוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶּם וְאַחֲרֵי
עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר-אַתֶּם זִנִּים
אַחֲרֵיהֶם: לִמְעַן תִּזְכְּרוּ
וַעֲשִׂיתֶם אֶת-כָּל-מִצְוֹתַי
וְהָיִיתֶם קְדָשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם:
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

אֱמֶת וַאֲמוּנָה כָּל-זֹאת וְקָיָם
עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין
זוּלָתוֹ וְאַנְחֵנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ.
הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים. מַלְכֵנוּ
הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל-הָעָרִיצִים.
הַאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ.
וְהַמְשַׁלֵּם מוֹלֹכָל-אִיבֵי נַפְשֵׁנוּ.
הָעֹשֶׂה גְדוּלוֹת עַד אֵין חֶקֶר
וְנִפְלְאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר: הַשֵּׁם
נַפְשֵׁנוּ בַחַיִּים וְלֹא נָתַן לַמוֹט
רַגְלֵנוּ. הַמְדְּרִיכֵנוּ עַל בְּמוֹת
אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קִרְנֵנוּ עַל כָּל-

Ewigen würde über euch ent-
 brennen, er würde den Him-
 mel verschließen, daß kein Re-
 gen komme, die Erde würde ihr
 Gewächs nicht hervorbringen,
 und ihr würdet gar bald zu
 Grunde gehen, fern von dem
 vortrefflichen Lande, das euch
 der Ewige geben will. Legt
 also diese Worte in euer Herz
 und in euer Gemüth; bindet
 sie zum Zeichen auf euere Hand,
 und traget sie als Vorderhaupt-
 binde zwischen euern Augen.
 Lehrt sie euern Söhnen, um be-
 ständig davon zu sprechen, wenn
 du zu Hause sitzt oder auf der
 Reise bist, wenn du dich nieder-
 legst, und wenn du aufstehst.
 Schreibe sie an die Pfosten dei-
 nes Hauses und an deine Thore;
 damit ihr und euere Kinder auf
 dem Erdreiche, das der Ewige
 euern Eltern zugeschworen, es
 ihnen zu geben, lange Jahre
 bleiben möget, so lange als der
 Himmel über der Erde sein wird.

Der Ewige sprach zu Mo-
 sches, wie folgt: Rede mit den
 Kindern Zisrael's, und sage
 ihnen, sie und auch ihre Nach-
 kommen sollen an die Enden
 ihrer Kleider Schaufäden ma-
 chen, und an diesen Schaufä-

וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־
 יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא־תֵתֶן
 אֶת־יְבוּלָהּ וְאֲבֹתָם מֵהָרָה
 מֵעַר הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר
 יְהוָה נָתַן לָכֶם: וּשְׁמַתֶּם
 אֶת־דְּבָרֵי אֱלֹהֵי עַל־לְבַבְכֶּם
 וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם
 אֹתָם לְאוֹת עַל־יְדֵיכֶם וְהָיוּ
 לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם:
 וְלִמְדַתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
 לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ
 וּבִלְכֹתְךָ בַּדֶּרֶךְ וּבְשִׁכְבְּךָ
 וּבִקְוִמְךָ: וְכָתַבְתֶּם עַל־
 מְזוּזֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ:
 לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וְיָמֵי
 בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
 נִשְׁבַּע יְהוָה לֹאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת
 לָהֶם כִּי־יָמֵי הַשָּׁמַיִם עַל־
 הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם
 צִיצִית עַל־כְּנָפֵי בְגָדֵיהֶם
 לְדָרְתָם וְנָתַנוּ עַל־צִיצִית

Gott, lieben, von ganzem Herzen, ganzer Seele und ganzer Kraft. Die Worte, die ich dir jetzt befehle, sollen dir stets im Herzen bleiben. Du sollst sie deinen Kindern einschärfen und immer davon sprechen, wenn du zu Hause sitzt, oder auf Reisen bist, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst. Binde sie zum Zeichen an deine Hand, trage sie als Vorderhauptbinde zwischen deinen Augen, und schreibe sie an die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

Werdet ihr also meinen Geboten gehorchen, die ich euch jetzt gebe, den Ewigen, euern Gott von ganzem Herzen und mit ganzer Seele zu lieben, und ihm zu dienen, so will ich eurem Lande Regen geben zur rechten Zeit, Frühregen und Spätregen, damit du dein Getreide, deinen Most und dein Del einsammeln kannst. Ich will für dein Vieh Gras wachsen lassen auf deinem Felde; auch du sollst zu essen haben in Ueberschuß. Hütet euch daher, daß euer Herz nicht verführt werde, daß ihr etwa abweicht, und andern Göttern dienet und sie anbetet. Der Zorn des

בְּכָל-לִבְבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ
וּבְכָל-מַאֲדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ
הַיּוֹם עַל-לִבְבְּךָ: וּשְׁנַנְתָּם
לְבָנֶיךָ וּדְבַרְתָּ בָם בְּשִׁבְתְּךָ
בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ
וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבִקְוֹמְךָ: וּקְשַׁרְתָּם
לְאוֹת עַל-יָדֶךָ וְהָיוּ לְטַטְמַת
בֵּין עֵינֶיךָ: וְכָתַבְתָּם עַל-
מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ:

וְהָיָה אִם-שָׁמַעַתְּ שְׁמִעוּ
אֶל-מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנִי
מְצַוֶּה אֹתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה
אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעַבְדּוֹ
בְּכָל-לִבְבְּכֶם וּבְכָל-
נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מִטָּר-
אֶרְצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵהוּ מִלְּקוֹשׁ
וְאִסַּפְתִּי דִגְנֶךָ וְרִתִּירְשֶׁךָ
וַיֵּצֵאֲךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשֹׁדְךָ
לְבַהֲמֹתֶךָ וְאָכְלָתָּ וּשְׂבַעְתָּ:
הִשְׁמְרוּ לָכֶם פֶּן-יִפְתָּה
לְבַבְכֶם וּסְרֹתֶם וַעֲבַדְתֶּם
אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף-יְהוָה בְּכֶם

O Freundlichster! der Du den
Tag entführst,
Der Du die Nacht dann
bringst —

Gebenedeiet seist Du, Ewi-
ger! der Du die Abende heran-
dämmern lasset.

Eine unendliche Liebe hast Du
deinem Volke, dem Hause Israel's
zugewandt; fromme Lehren, Gebote,
Gesetze und Rechte hast Du uns
ertheilt; darum wollen wir, Ewi-
ger, unser Gott! wenn wir uns
niederlegen und wenn wir aufste-
hen, über deine Gesetze nachdenken,
und uns deiner frommen Lehre
und deiner Gebote unaufhörlich
freuen; denn sie gewähren uns Le-
ben und Unsterblichkeit; über sie
wollen wir Tag und Nacht nach-
sinnen. O, mögest Du deine Liebe
uns nie entziehen.

Gedenke uns zu krönen, Herr!
mit deinem segnenreichsten

Jahr,
Laß laben uns an deines Him-
mels Fruchtbarkeit;
Gedenke jenen, die zu dir sich
wenden,

In deinem Tempel weilen,
Die jugendliche Günst, die
Vollkraft deiner Liebe —

Gebenedeiet seist Du, Ewi-
ger! der Du dein Volk Israel
liebst.

Höre, Israel! der Ewige, un-
ser Gott, ist ein einiges, ewi-
ges Wesen!

Gepriesen sei der Name seiner glor-
reichen Herrschaft immer und ewig.

Du sollst den Ewigen, deinen

אֱמִלֵּל. דוד מעביר יום
ומביא ליל: ברוך אתה יי
המעריב ערבים:

אהבת עולם בית ישראל עמך
אהבת. תורה ומצות חקים
ומשפטים ו אותנו למדת. על
כן יי אלהינו בשכבנו ובקומנו
נשים בחקיה: ונשמח בדברי
תורתך ובמצותיך לעולם ועד.
כי הם חיינו וארץ ימינו. ובהם
נהגה יומם וקילח: ואהבתך אל
תסיר ממנו לעולמים:

הזכר לעטרתנו בשנת
טובותיך. ונרוה מדשן
ביתך. זכור לדורשיך
יושבי ביתך. חסד נעורים
וכלול אהבתך: ברוך אתה
יי אוהב עמו ישראל:

(ווער ניכט היט מנין בעטעט זאגט אל מלך גאמן):

שמע ישראל יהוה אלהינו
יהוה אחד:

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:
ואהבת את יהוה אלהיך

unser Gott! Beherrscher der Welt!
auf dessen Geheiß die Abende däm-
mern. Mit Weisheit öffnest Du
die Himmelsthore; mit Vernunft
veränderst Du die Stunden, wech-
selst die Tageszeiten und ordnest
die Sterne am Firmamente in
ihrem Laufe nach deinem Willen;
erschaffest den Tag und die Nacht,
und rollst das Licht vor der Fin-
sterniß und die Finsterniß vor dem
Lichte! So entschwindet der Tag,
und die Nacht erscheint; so hast
Du Tag von Nacht geschieden.
Herr der Heerschaaren ist dein
Name! Du, Allmächtiger! Ewig-
lebender! Unwandelbarer! walte
immer und ewig über uns!

הָעוֹלָם אֲשֶׁר בְּדַבְּרוֹ מַעְרִיב
עֲרָבִים בְּחִכְמָה פּוֹתַח שְׁעָרִים
וּבִתְבוּנָה מְשַׁנָּה עֵתִים וּמַחֲלִיף
אֶת-הַיּוֹמִים וּמַסְדֵּר אֶת-הַכּוֹכָבִים
בְּמִשְׁמַרְתֵּיהֶם בְּרָקִיעַ כְּרִצּוֹנוֹ
בוֹרֵא יוֹם וָלַיְלָה. גּוֹלֵל אוֹר
מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר.
וּמַעְבִּיר יוֹם וּמַבִּיא לַיְלָה וּמַבְדִּיל
בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ.
אֱלֹהֵי חַי וְקַיִם תָּמִיד יְמִלּוֹךְ עָלֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד: כִּשְׁמַל בִּשְׁמַת אֱלֹהֵי מַעְרִיבִית.

מיוסד ע"ס א"ב אלף שנין אות ח' לאות ט' נתמלע פיוט אחר עם שם המספר דניאל

Ich bringe ein Geflecht von
Ruhm und Preis dir dar,
Zur Nacht des achten Tages
am Verhaltungsfest¹⁾,
Ich schildere unter Volksmenge
deine Allmacht laut,

אֶעֱנִיד לָךְ תְּפִאָרָה
וְהַלֵּל. בְּיוֹם שְׁמִינִי הָעֶצְרָת
בְּלֵיל. גְּבוּרוֹתֶיךָ בְּרַב עִם

¹⁾ Unter עזרה und עזרת verstehen die Uebersetzer, so wie die Targumim Onkelos und Jonathan, eine Versammlung (s. 3. M. 23, 36; 4. M. 29, 35). In Joel 1, 11. erklärt es auch Raschi mit dem Worte אסיפה, und Amos 5, 20, wo unter עצרותיכם das bei dergleichen festlichen Versammlungen gebräuchliche Opfer verstanden wird, übersetzt Jonathan קורבן כנשתכון; Mendelssohn jedoch verläßt diese herrschende Uebertragung und übersetzt 3. M. 23, 36: Enthaltungstag, in Beziehung des sabbathlichen Arbeitverbotes; hingegen 4. M. 29, 35, wo dasselbe Fest bezeichnet wird, übersetzt er: Am achten Tage sollt ihr das Beschlußfest feiern. Obwohl in dem Stw. עצר die Begriffe (versammeln, enthalten, beschließen) einbegriffen sind, so tritt für dieses Eintagsfest die letztere Bezeichnung entsprechender hervor, weil dieses Fest in der That den Beschluß von den Jahresfesten überhaupt macht. Anders jedoch versteht es der Talmud, der auch das Wochenfest (שבועות) ein עצרה nennt, und es als Nachfeier des Pessachfestes, wie das biblisch ausgedrückte עצרה als die engangesetzte Nachfeier des Succothfestes bezeichnet. Der Midrasch Tanchuma (Abschnitt Pinchas) bemerkt, daß auch das עצרה des Succoth, so wie jenes des Pessach, 50 Tage nach Succoth eintreten sollte, aber der Hochgelobte wollte wegen anrückender Winterzeit, Zisrael die Beschwerlichkeit der Wallfahrt nach Jerusalem nicht aufbürden, darum schloß er dieses עצרה unmittelbar dem Hauptfeste an. Die Worterklärung kleidet der Midrasch in folgende Parabel ein: Ein König ladet seine Söhne zu einer festlichen Gasterei für die Dauer mehrerer Tage. Der letzte Tag, der Tag des Abschiedes erscheint; da spricht der König: „Verhaltet euch nur noch einen Tag bei mir, denn die Trennung von euch fällt mir schwer“. Dieser Tag heißt sonach das Verhaltungsfest, in welchem Sinne es in den Piutim dieses Tages mit Hindeutung auf diese Midraschsage vorkommt.

der; gepflanzt in dem Hause des Herrn, grünen sie in den Vorhöfen unseres Gottes. Noch sprossen sie im Alter auf, und werden fastvoll und frisch stets bleiben, zu künden, wie gerecht der Ewige sei, daß sich an meinem Schöpfer kein Tadel finde.

(Psalm 93.) Der Herr ist König, geschmückt in Majestät! Geschmückt ist der Ewige, mit Macht gerüstet. Nun steht die Welt fest gegründet und wanket nimmer, unerschütterlich dein Thron von Anbeginn, Du selbst von Ewigkeiten her. — Die Ströme erheben, Ewiger! die Ströme erheben laut ihr Tosen; die Ströme brausen ihre Wellen auf, und mächtiger als des Wassers Tosen sind des Weltmeers brechende Wogen; doch der Mächtigste ist Gott in jener Höhe. Kräftig bewährt dein Zeugniß sich; deinen Tempel, Herr! ziert Heiligkeit immerdar!

שְׁתוּ לִים בְּבֵית יְיָ בְּחִצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ
יִפְרִיחוּ: עוֹד יִנּוּבוֹן בְּשִׁיבָה דְּשָׁנִים
וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יֵשֶׁר יְיָ
צוּרֵי וְלֹא־עוֹלָתָהּ בּוֹ:

צג יי מֶלֶךְ גִּאוֹת לְבָשׁ. לְבָשׁ יי
עוֹ הַתְּאוֹר. אֵף תִּכּוֹן תִּבֵּל בַּל־
תִּמוּט: נָכוֹן כִּסֵּאָהּ מֵאֵז מַעוֹלָם
אֲתָהּ: נִשְׂאוּ נְהָרוֹת ו יי. נִשְׂאוּ
נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דְּכִים:
מִקְלוֹת מִיָּם רַבִּים. אֲדִירִים ו
מִשְׁבְּרֵי־יָם. אֲדִיר בְּמָרוֹם יי:
עֲרִיתָהּ ו נֶאֱמָנוּ מֵאֵד. לְבֵיתָהּ
נֶאֱוָה־קֹדֶשׁ יי לְאַרְךָ יָמִים:

מעריב ליל שמיני עצרת

Während der Vorbeter ברכו sagt, sagt die Gemeinde das untenstehende יתברך (*).

(Der Vorbeter.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

(Die Gem.) Gebenedeiet sei der Ewige, der Hochgepriesene in Ewigkeit!

Gepriesen seist Du, Ewiger!

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְּבָרָךְ:

קבל ברוך יי המברך לעולם ועד:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ

*) Gebenedeiet, gepriesen, verherrlicht, hochgelobt und erhaben ist der Name des Königs aller Könige, des Heiligen — gelobt sei er — er ist das erste, er das letzte Wesen, und außer ihm keine Gottheit. Macht Bahn ihm, der durch die Himmel fährt! sein Name ist Ewiger! Frohlocket vor ihm! doch sein Name ist erhaben über alles Lob und Preis. — Gebenedeiet sei der Name seiner verherrlichten Majestät immer und ewig! Der Name des Ewigen sei gepriesen von nun an bis in Ewigkeit.

יְתִבְרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם
וַיִּתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ
בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן
וּמִבְּלַעֲדֵיו אֵין אֱלֹהִים: סֵלֵו לָרֶכֶב בְּעֶרְבוֹת
בֵּיהּ שְׁמוֹ וְעָלוֹ לִפְנָיו: וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל
כָּל־בְּרָכָה וְתִהְלֶה: בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד
מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ
מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

Rechts und links breitest du dich aus, im Ewigen wirst du frohlocken; durch jenen Mann aus Perez Stamme werden wir uns freuen und jubeln. Brech' auf u. s. w.

So gehe denn in Frieden ein, du, des Gatten Krone! erschein' mit Freud' und frohem Jauchzen, in der Mitte deiner Gläubigen, des liebgeweihten Volkes! Willkommen, Braut! willkommen, Braut! Brech' auf! u. s. w.

(Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbath. Lieblich ist, dem Ewigen danken! deinem Namen, Höchster! zu lobsingem; des Morgens deine Güte zu verkünden, und deine Treue, wenn die Nacht beginnt, mit Saitenspiel und Psalter, mit Phantasienklingen auf der Harfe; denn deine Werke, Herr! ergötzen mich! jubelnd preise ich deine Thaten. Wie groß sind deine Schöpfungen, o Herr! wie unergründlich deine Absichten! Der Beschränkte sieht das nicht ein, der Thor (Kurzsichtige) kann es nicht begreifen: wenn Frebler wie das Gras aufsprossen, wenn alle Uebelthäter blühen — damit sie für ewig untergehen. Du, Unendlicher! Du bleibst in Ewigkeit erhaben. Siehe, deine Feinde, Herr! deine Feinde gehen zu Grunde; alle Uebelthäter werden aufgelöst; aber wie des Waldthieres Krone steigt mein Horn empor. Mein Alter glänzt von frischem Oele, mein Auge wird sich weiden an meinen Feinden, mein Ohr vernehmen den Untergang der Bösewichter, die sich wider mich setzten. — Der Fromme wird wie die Palme grünen; er schießt empor wie Libanon's Ge-

ימין ושמאל תפרוצי.
ואת־ייתעריצי. על־יד איש
בן־פרצי. נשמחה ונגילה:
בואי בשלום עטרת^{לכה}
בעלה גם בשמחה ובצהלה.
תוך אמוני עם סגלה. בואי
כלה. בואי כלה:
^{לכה}

צב מזמור שיר ליום השבת:
טוב להודות לַי ולומר לשמך
עליון: להגיד בבקר חסדך
ואמונתך בלילות: עלי־עשור
ועלי־נבל עלי הגיון בכנור: כי
שמחתני יי בפעלה במעשי ידך
ארנן: מה־גדלו מעשיך יי מאד
עמקו מחשבתך: איש־בער לא
ידע וכסיל ו לא־יבין את־זאת:
בפרח רשעים כמו עשב ויציו
כל־פעלי און להשמדם עדי־
עד: ואתה מרום לעלם יי: כי
הנה איבך יי כי־הנה איבך
יאבדו יתפרדו כל־פעלי און:
ותרם כראים קרני בלתי בשמן
רענן: ותבט עיני בשורי בקמים
עלי מרעים תשמענה אונני: צדיק
כתמר יפרח בארו בלבנון ישגה:

Wohlan! laßt uns dem Ruhetage entgegen gehen! denn er, er ist des Segens Quelle, von Anbeginn dazu geweiht. Der Schöpfung Schluß war ihres Anfangs Plan. Brech' auf! u. f. w.

Königsheiligthum! o Residenz! erhebe dich, und dringe hervor aus der Zerstörung! zu lange weilest du im Jammerthale. — O! er wende sein Erbarmen dir bald wieder zu. Brech' auf u. f. w.

Schüttle ab den Staub! auf! kleide dich in Volkesherrlichkeit! bald wird durch Zischai's Sohn, den Bethlehemiter, meiner Seele Erlösung nahn. Brech' auf! u. f. w.

Ermuntere dich! ermuntere dich! dein Licht bricht an! Wall' auf, mein Licht! erwach'! erwach'! laß Gesang ertönen! Gottes Herrlichkeit zeigt sich über dir! Brech' auf! u. f. w.

Weg die Schande! weg die Schmach! was krümmst du dich, was wimmerst du? Die Gebeugten meines Volkes finden einst wieder Schutz in dir. Auf ihrem Schutte prangt erbaut die Residenz. Brech' auf! u. f. w.

Des Raubes Preis werden deine Räuber, verbannt deine Verderber, dein Gott wird sich deiner freuen, wie sich der Bräutigam erfreut der Braut. Brech' auf u. f. w.

לְקַרְאֵת שַׁבַּת לְכוּ וְנִלְכָּה.
כִּי הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה.
מֵרֹאשׁ מְקַדֵּם נְסוּכָה. סוּף
מַעֲשֵׂה בְּמַחְשָׁבָה תַּחֲלָה:

מִקֵּדֶשׁ מֶלֶךְ עִיר מְלוּכָה^{לכה}.
קוּמִי צְאִי מִתּוֹךְ הַהִפְכָּה.
רַב לָךְ שַׁבַּת בְּעַמְּךָ הַבָּכָא.
וְהוּא יַחֲמוּל עָלֶיךָ חֲמָה:

וְהַתְּנַעֲרִי מֵעַפָּר קוּמִי^{נִקְ"ק פֶּרָאג ח"ח הַתְּנַעֲרִי}.
לְבָשִׁי בְּגָדֵי תִפְאָרֶתךָ עָמִי.
עַל יַד בֶּן יִשִׁי בֵּית הַלְחָמִי.
קִרְבָּה אֶל נַפְשִׁי גְּאֻלָּה: ^{לכה}

הַתְּעוֹרְרִי הַתְּעוֹרְרִי. כִּי
בָּא אֹרֶךְ קוּמִי אֹרִי. עוֹרִי
עוֹרִי שִׁיר דְּבָרִי. כְּבוֹד יְיָ
עָלֶיךָ נִגְלָה: ^{לכה}

לֹא תִבּוֹשִׁי וְלֹא תִכְלָמִי.
מִה תִּשְׁתַּחֲוִי וּמִה תִּהְיֶה.
בְּךָ יַחֲסוּ עַנְיֵי עָמִי. וְנִבְנְתָה
עִיר עַל תִּלָּה: ^{לכה}

וְהָיוּ לְמִשְׁפָּחָה שְׂאִמֶיךָ.
וְרַחֲקוּ כָל־מִבְּלָעֶיךָ. יִשִּׁישׁ
עָלֶיךָ אֱלֹהֶיךָ. בְּמִשׁוֹשׁ חֲתָן
עַל כִּלָּה: ^{לכה}

(Psalm 29.) Psalm David's.
 Bringet dem Ewigen, ihr Söhne
 der Großen, bringet dem Herrn
 Ruhm und Triumph! bringet
 dem Herrn Ruhm seines Na-
 mens! im festlichen Schmucke
 betet ihn an! Die Stimme des
 Herrn toset über Fluthen; die
 majestätische Gottheit donnert
 — der Ewige ist's — über mäch-
 tigen Strömen. Stimme des
 Herrn gewaltig! Stimme des
 Herrn erhaben! Stimme des
 Herrn zersplittert Cedern; Li-
 banons Cedern zersplittert der
 Herr! Er läßt hüpfen sie wie
 muthiges Kalb, Libanon und
 Sirajon wie junge Gazelle.
 Stimme des Herrn sprühet
 flammenden Blitz; Stimme des
 Herrn erschüttert die Wüste;
 die Wüste zu Kadesch erschüttert
 der Herr! Stimme des Herrn
 regt auf, das scheue Gewild, ent-
 blättert die Wälder; doch in
 seinem Heiligthume spricht Al-
 les feierlich: Der Herr, der zur
 Sündfluthzeit gethront, der
 Herr, der wird als König ewig
 thronen; der Herr wird seinem
 Volke Sieg verleihen, der Herr
 wird mit des Friedens Segen
 sein Volk beglücken.

Brech' auf! mein Freund,
 der Braut entgegen. Laß uns
 der Ruhe freundlich Angesicht
 empfangen. Brech' auf! u. s. w.

In einem Ausrufe ließ uns
 der einige Gott vernehmen: Be-
 achtet und gedenket des Ruhe-
 tages. Der Ewige, der Einige,
 dessen Name einzig ist! zum
 Ruhm, zur Herrlichkeit, zum
 Preis! Brech' auf u. s. w.

כט מזמור לדוד הִבּוּ לַיהוָה
 בְּנֵי אֱלֹהִים. הִבּוּ לַיהוָה כְּבוֹד וְעֹז:
 הִבּוּ לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְׁתַּחֲוּוּ
 לַיהוָה בְּהִדְרַת־קֹדֶשׁ: קוֹל יְיָ
 עַל־הַמַּיִם. אֶל־הַכְּבוֹד
 הָרָעִים. יְיָ עַל־מַיִם רַבִּים:
 קוֹל־יְיָ בַכַּח. קוֹל יְיָ בַּהֲדָר:
 קוֹל יְיָ שֹׁבֵר אֲרָזִים. וַיִּשְׁבֹּר
 יְיָ אֶת־אֲרָזֵי הַלְּבָנוֹן:
 וַיִּרְקִידֵם כַּמוֹ עֵגֶל. לְבָנוֹן
 וּשְׂרִיזוֹן כַּמוֹ בֶּן־רֵאמִים:
 קוֹל־יְיָ חָצַב לַהֲבוֹת אֵשׁ:
 קוֹל יְיָ יַחִיל מִדְּבָר. יַחִיל
 יְיָ מִדְּבָר קֹדֶשׁ: קוֹל יְיָ
 יַחֲלֹל אֵילֹת וַיַּחֲשֹׁף יַעֲרֹת
 וַבְּהִיכָלוֹ כָּלוּ אֲמָר כְּבוֹד: יְיָ
 לַמַּבּוּל יֵשֶׁב. וַיֵּשֶׁב יְיָ מֶלֶךְ
 לְעוֹלָם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן. יְיָ
 יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

לֵכָה דוּדֵי לְקִרְאָת כָּלָה.
 פְּנֵי שַׁבָּת נִקְבְּלָה: לכה

שִׁמּוֹר וּזְכוֹר בְּדַבּוֹר אֶחָד.
 הַשְׁמִיעֵנוּ אֵל הַמְּיוֹחָד. יְיָ
 אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד. לְשֵׁם
 וּלְתַפְאֶרֶת וּלְתַהֲלָה: לכה

Herrn, wenn er erscheint, den Erdball zu richten; denn richten wird er den Weltkreis nach Recht, die Völker nach Billigkeit.

(Psalm 99.) Der Herr regiert! Völker erheben! Er thront auf Cherubim — die Erde wankt. Groß ist der Ewige zu Zion, erhaben über alle Völker; sie huldigen deinem Namen, dir, dem Großen! Furchtbarsten! Heiligsten! sie huldigen dem Reiche des Königs, der Gerechtigkeit liebt. Gesetze hast Du festgesetzt, in Jakob Recht und Billigkeit verordnet. Erhebet den Ewigen, unsern Gott! betet an vor seiner Füße Schemel! heilig ist er! unter seinen Dienern war es Moscheh und Aharon, unter den Verkündern seines Namens war es Schemuel, welche anriefen den Herrn, und siehe! er antwortete ihnen; in einer Wolkensäule redete er mit jenen. Seine Verordnung nahmen sie in Acht und das Gesetz, das er ihnen gegeben. Ewiger! unser Gott! Du erhörtest sie, und warst ihretwillen eine vergebende Macht und Rächer der ihnen zugefügten Schmach. — Erhebt den Ewigen unsern Gott, werft euch nieder vor seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Herr.

יְיָ כִּי בָא לְשַׁפֵּט הָאָרֶץ.
יִשְׁפֹּט-תִּבֵּל בְּצֶדֶק. וְעַמִּים
בְּמִישָׁרִים:

צט יְיָ מֶלֶךְ יִרְגֹז עַמִּים.
יֵשֶׁב כְּרוּבִים תִּנּוּט הָאָרֶץ:
יְיָ בְּצִיּוֹן גָּדוֹל. וְרָם הוּא עַל-
כָּל-הָעַמִּים: יוֹדוּ שִׁמְךָ גָּדוֹל
וְנוֹרָא. קָדוֹשׁ הוּא: וְעַז
מֶלֶךְ מִשְׁפָּט אֱהָב. אֶתְּהָ
כּוֹנֵנֶת מִיִּשְׂרָאֵל. מִשְׁפָּט
וְצִדִּיקָה בִּיעֲקֹב | אֶתְּהָ
עֲשִׂיתָ: רוֹמְמוֹ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לַהֲדָם רִגְלָיו
קָדוֹשׁ הוּא: מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
בְּכֹהֲנָיו וְשִׁמּוֹנֵאל בְּקִרְאֵי
שִׁמּוֹ. קִרְאִים אֶל-יְיָ וְהוּא
יַעֲנֵם: בְּעֲמֹד עֲנָן יִדְבֹר
אֲלֵיהֶם. שָׁמְרוּ עֲדֹתָיו וְחַק
נָתַן-לָמוֹ: יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶתְּהָ
עֲנִיתָם אֶל נִשְׁאָהֵייתָ לָהֶם.
וְנִקָּם עַל-עֲלִילוֹתָם: רוֹמְמוֹ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לָהֶר
קָדְשׁוֹ. כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

Du Herr, Du bist in aller Welt der Höchste, hochhaben über alle Mächte. Freunde Gottes! hasset das Böse; er schüzet das Leben seiner Frommen, rettet sie aus Frevlerhand. Licht geht dem Gerechten auf, Freude treugesinnten Herzen. Freuet euch, Redliche! im Herrn, und huldiget seinem heiligen Namen.

(Psalm 98.) Singet dem Herrn ein neues Lied, denn er hat Wunder gethan. Sieg errang ihm seine Rechte, sein heiliger Arm. Der Herr hat seine Hilfe kund gethan, vor Heiden seine Gerechtigkeit offenbart, war seiner Liebe und Treue dem Hause Israel's eingedenk; da sahen unseres Gottes Hilfe die Enden aller Welt. Jauchzet dem Herrn, alle Welt! brechet in Jubel aus! lasset Lieder erklingen! lasset dem Ewigen Harfenspiel, Psalter und Lauten=Gesang ertönen. Trompeten und Posaunenschall laßt schmettern vor dem Könige, vor dem Ewigen! es stürme das Meer und was es enthält, die Welt und ihre Bewohner. Ströme schlagen Wellen, Berge jauchzen Wettgesang vor dem

יְיָ עֲלִיוֹן עַל־כָּל־הָאָרֶץ.
מְאֹד נִעְלִית עַל־כָּל־אֱלֹהִים:
אֱהָבִי יְיָ שִׁנְאוֹ רָע שְׁמֹר
נַפְשׁוֹת חֲסִידָיו. מִיַּד רָשָׁעִים
יִצִּילֵם: אֲזֹר זָרַע לְצַדִּיק.
וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב שִׂמְחָה: שִׂמְחוּ
צַדִּיקִים בְּיְיָ. וְהוֹדוּ לְזִכְר
קִדְשׁוֹ:

צח מִזְמוֹר שִׁירוֹ לַיְיָ שִׁיר
חֲדָשׁ כִּי־נִפְלְאוֹת עָשָׂה.
הוֹשִׁיעָה לָּנוּ יְמֵינוּ וְזָרוּע
קִדְשׁוֹ: הוֹדִיעַ יְיָ יְשׁוּעָתוֹ.
קָעִינִי הַגּוֹיִם גְּלָה צַדִּיקָתוֹ:
זָכַר חֲסִדּוֹ וְאַמוֹנָתוֹ לְבֵית
יִשְׂרָאֵל. רְאוּ כָל־אֲפִסִּי־
אָרֶץ. אֵת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ:
הִרְיֵעוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ. פָּצְחוּ
וְרַנְּנוּ וְזַמְּרוּ: זַמְּרוּ לַיְיָ בְּכִנּוֹר
בְּכִנּוֹר וְקוֹל זְמִירָה:
בְּחִצְצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר.
הִרְיֵעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ:
יִרְעֻם הַיָּם וּמַלְאוֹ תִּבְלָה
וַיּוֹשְׁבֵי בָהּ: נִהְרֹת יִמְחֹאוּ־
בָּהּ. יַחַד הָרִים יִרְנְנוּ: לִפְנֵי

gerecht! Die Himmel werden sich freuen, die Erde wird fröhlich sein, das Meer brausen und was es enthält; frohlocken die Flur und alles, was darauf ist, jubeln alle Bäume des Waldes vor dem Herrn, wenn er erscheint — wenn er erscheint den Erdball zu richten; denn richten wird er den Weltkreis nach Recht, die Völker nach seiner Treue.

(Psalm 97.) Der Herr regiert, fröhlich wird das Erdreich, freudenvoll der Inseln Menge sein! Um ihn her ist Gewölk und düsterer Nebel, Recht und Gerechtigkeit ist seines Thrones Beste. Feuer waltet vor ihm her, entzündet um und um die Feinde. Seine Blitze erleuchten die Welt, der Erdball sieht es und zittert. Berge zerschmelzen wie Wachs vor dem Herrn, vor dem Herrscher des ganzen Erdreichs. Die Himmel verkünden seine Gerechtigkeit, alle Völker schauen seinen Ruhm. Beschämt sind alle Bilderdienner, die sich ihrer Götzen rühmen; alle Mächte beugen sich vor ihm. Zion hört es und freut sich, die Töchter Jehudas jauchzen ob deinem Strafgerichte, Ewiger! denn

עַמִּים בְּמִישְׁרִים: יִשְׁמְחוּ
הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ. יִרְעֶם
הַיָּם וּמִלְאוּ: יַעֲלוּ שָׁדֵי וְכָל־
אֲשֶׁר־בּוֹ. אִזּוּ יִרְנְנוּ כָּל־
עֲצֵי־יַעַר: לִפְנֵי יְיָ כִּי בָא
כִּי בָא לְשַׁפֵּט הָאָרֶץ.
יִשְׁפֹּט־תֵּבֶל בְּצֶדֶק. וְעַמִּים
בְּאַמוּנָתוֹ:

צוּ יְיָ מֶלֶךְ תִּגַּל הָאָרֶץ.
יִשְׁמְחוּ אֲתֵּים רַבִּים: עֲנֵן
וְעָרְפָל סְבִיבָיו. צֶדֶק
וּמִשְׁפָּט מִכּוֹן כְּסֵאוֹ: אֵשׁ
לִפְנָיו תִּתְּךָ וְתִלְהֹט סְבִיב
צָרָיו: הָאִירוּ בִּרְקִיו תֵּבֶל.
רְאֵתָהּ וְתַחֵל הָאָרֶץ: הָרִים
כְּדוֹנָג נִמְסוּ מִלִּפְנֵי יְיָ מִלִּפְנֵי
אֲדוֹן כָּל־הָאָרֶץ: הִגִּידוּ
הַשָּׁמַיִם צֶדֶק וּרְאוּ כָּל־
הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ: יִבְשׁוּ כָּל־
עַבְדֵי פֶסֶל הַמִּתְהַלְלִים
בְּאֵלִילִים. הִשְׁתַּחֲוּ לוֹ כָּל־
אֱלֹהִים: שִׁמְעָה וְתִשְׁמָח
צִיּוֹן. וְתִגַּלָּה בְּנוֹת יְהוּדָה
לְמַעַן מִשְׁפִּיךְ יְיָ: כִּי אֶתְהַוּ

schlecht, denn ich beschloß: Es ist ein irrsinniges Volk, das nie meine Wege erkennen wird; darum schwur ich bei meinem Zorne: Nie gehen sie in meine Ruhe ein."

(Psalm 96.) Singet dem Ewigen ein neues Lied, singet dem Ewigen, alle Erdbewohner! singet dem Ewigen, preiset seinen Namen! verkündet Tag für Tag sein Heil! zeigt den Heiden seinen Ruhm an; allen Völkerschaften seine Wunder! denn groß ist Gott und hochgepriesen; furchtbar groß über alle Mächte. Wohl, Götzen sind der Heiden Götter alle — der Ewige — er schuf die Himmel. Vor ihm ist Majestät und Pracht, Triumph und Pracht in seinem Heiligthume. Bringet dem Herrn, ihr Heidengeschlechter! bringet dem Herrn Ruhm und Triumph! Bringet dem Herrn seines Namens Ruhm, betretet seinen Vorhof mit Geschenken! betet den Ewigen an in festlichem Schmucke! bebet vor ihm, alle Welt! singet unter Heiden: Der Herr wird regieren! Fest steht die Welt und wanket nie; er richtet Völker

שָׁנָה אֶקוּט בְּדוֹר וָאֵמַר עִם
תַּעֲיִ לִבָּבָהֶם. וְהֵם לֹא־יָדְעוּ
דַּרְכֵי: אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי בְּאִפִּי
אִם־יִבְאוּן אֶל־מְנוּחָתִי:

צו שִׁירוּ לִי שִׁיר חֲדָשׁ.
שִׁירוּ לִי כָל־הָאָרֶץ: שִׁירוּ
לִי בְּרָכוּ שְׁמוֹ. בִּשְׁרוּ מִיּוֹם־
לְיוֹם יִשׁוּעַתּוֹ: סִפְרוּ בְּגוֹיִם
כְּבוֹדּוֹ. בְּכָל־הָעַמִּים
נִפְלְאוֹתָיו: כִּי גָדוֹל יְיָ
וּמְהֵלֵל מְאֹד. נֹרָא הוּא
עַל־כָּל־אֱלֹהִים: כִּי כָל־
אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלִילִים. וַיִּן
שָׁמַיִם עָשָׂה: הוֹד־וְהָדָר
רַפְּנִיו. עֹז וְתַפְאֶרֶת
בְּמִקְדָּשׁוֹ: הָבוּ לִי מִשְׁפָּחוֹת
עַמִּים. הָבוּ לִי כְבוֹד וְעֹז:
הָבוּ לִי כְבוֹד שְׁמוֹ. שִׁאוּ
מִנְחָה וּבֵאוּ לְחֻצְרוֹתָיו:
הַשְׁתַּחֲוּ לִי בַּהֲדָר־תְּקִדָּשׁ.
חִילוּ מִפְּנֵיו כָּל־הָאָרֶץ:
אִמְרוּ בְּגוֹיִם וַיִּמְלֶךְ. אֶף־
תִּכּוֹן תַּבֵּל בַּל־תִּמּוּט. יָדִין

und überhaupt alles Nöthige von diesem freitagigen Feste auf den Sabbath zu verrichten, sowohl uns als jedem Israeliten, der in diesem Orte wohnt.

וְלֹא־לִקָּא שְׂרָגָא וְלִמְעַבְד
כָּל־צֹרְכָנָא מִיּוֹמָא טַבָּא
לְשַׁבְּתָא: לָנוּ וְלִכְל־יִשְׂרָאֵל
הַדָּרִים בְּעִיר הַזֹּאת:

ק ב ל ת ש ב ת

Wenn der Vorabend des Festes am Freitag ist, wird nach dem Mincha-Gebete dieses gebetet.

(Psalm 95.) Auf! laßt uns dem Ewigen jauchzen, frohlocken unserem Hort und Retter! Laßt uns mit Dankgesang vor ihm erscheinen, laßt ihm Saitenspiel erklingen; denn der Ewige ist ein großer Gott, der höchste König aller Mächte. Der Erde Schätze sind in seiner Hand, der Berge Kostbarkeiten sein. Sein ist das Meer, er schuf es; das feste Land ist seiner Hände Werk. Auf, laßt uns anbeten, niederfallen, hinknieen vor den Ewigen, unsern Schöpfer, denn er ist unser Gott, wir, seiner Weide Volk, die Heerde seiner Leitung, noch heute, wenn man ihm gehorcht. „Verstockt nicht euern Sinn, wie zu Meriba am Tage der Versuchung in der Wüste, da euere Väter mich versuchten, mich prüften, obschon sie meine Thaten sahen. Vierzig Jahre verwarf ich das Ge-

צִה לָכֵן נִרְנְנָה לַיהוָה. נִרְיַעָה
לְצֹר יִשְׁעֵנוּ: נִקְדָּמָה פָּנֵינוּ
בְּתוֹדָה. בְּזִמְרוֹת נִרְיַע דָּו:
כִּי אֵל גָּדוֹל יְיָ. וּמֶלֶךְ גָּדוֹל
עַל־כָּל־אֱלֹהִים: אֲשֶׁר בִּידוֹ
מִחֲקָרֵי־אָרֶץ וְתוֹעֲפּוֹת
הָרִים לוֹ: אֲשֶׁר־לוֹ הַיָּם
וְהוּא עֹשֶׂהוּ. וַיִּבְשֶׁת יָדָיו
יִצְרוּ: בָּאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרַעָה
נִבְרָכָה לְפָנֵי־יְיָ עֲשֵׂנוּ: כִּי
הוּא אֱלֹהֵינוּ. וְאַנְחֵנוּ עִם
מִרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ. הַיּוֹם
אִם־בְּקִלּוֹ תִשְׁמָעוּ: אֵל־
תִּקְשׁוּ לְבַבְכֶּם כְּמִרְיָבָה.
כִּיּוֹם מָסָה בַּמִּדְבָּר: אֲשֶׁר
נִסּוּנִי אֲבוֹתֵיכֶם. בַּחֲנוּנֵי
גַם־רָאוּ פַעְלִי: אֲרַבְעִים

betrachten. Öffne mein Herz deiner Lehre, und meine Seele strebe nach Erfüllung deiner Gebote. Zerstreue den Anschlag derjenigen, die über mich Böses brüten, und vernichte ihren Vorsatz. Vollführe dieses deines Namens, deiner Allmacht, deiner Heiligkeit und deiner Lehre willen; denn dann können deine Frommen dem Drangsale entgehen. Deine Macht errette mich! O, erhöre mich! Mögen dir gefallen die Reden meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, dir, mein Hort und mein Erlöser! Er, der in jenen Himmelhöhen Eintracht erhält, erhalte uns und ganz Israel in Ewigkeit. Amen.

Möge es dir wohlgefallen, o Ewiger! unser und unserer Väter Gott! bald in unseren Tagen den heiligen Tempel zu erbauen, und verleihe uns den Antheil an deiner Verheißung, um dir dort in Ehrfurcht zu dienen, wie in der Vorzeit; auf daß angenehm sei das Opfer Jehuda's und Jeruschalajim's, wie in den frühern Jahren.

פֶּתַח לִבִּי בְּתוֹרֶתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ
תִּרְדּוּךָ נִפְשִׁי. וְכָל־הַחוֹשְׁבִים עָלַי
רָעָה. מִהֲרָה הִפֵּר עֲצָתָם וְקִלְקַל
מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה
לְמַעַן יִמִּינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קֹדֶשְׁתֶּךָ
עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרֶתְךָ לְמַעַן יִחְלְצוּן
יְרִידֶיךָ. הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ וְעֲנֵנִי: יְהִי
לְרָצוֹן אֲמָרִי פִי וְהִגִּיוֹן דְּבִי לִפְנֶיךָ
יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֲשֵׂה שָׁלוֹם
בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֵׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שִׁיבָנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ וְחַן
חֻלְקָנוּ בְּתוֹרֶתְךָ: וְשֵׁם נִעְבְּדֶךָ בִּירְאָה בְּיָמֵי
עוֹלָם וּכְשָׁנִים קִדְמוֹנִיּוֹת: וְעֲרָבָה לִי מִנַּחַת
יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם בְּיָמֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים
קִדְמוֹנִיּוֹת:

עֲרוּב תַּבְשִׁילִין.

Wenn der zweite Festtag auf Freitag fällt, nimmt man am Vorabende des Festes ein Brod und ein Gericht, und sagt Folgendes:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt! der Du uns durch deine Gebote geheiligt und uns befohlen hast das Gebot des Erub.

Durch diesen Erub sei es uns erlaubt zu backen, zu kochen, die Speisen warm zu erhalten, zu braten, Lichter anzustecken

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו
וְצִוָּנוּ עַל מִצְוַת עֲרוּב:

בְּהִדִּין עֲרוּבָא יְהֵא שְׂרָא
לָנָא לְמִיפָא וּלְבִשְׁלָא
וּלְאַטְמָנָא וּלְאַצְלוּי

Zeitalter danken wir dir, und verkünden dein Lob für unsere Lebensdauer, die von Dir abhängt, und für unsern Lebensgeist, den Du bewahrest; für deine Wunder, die wir täglich wahrnehmen, für dein unbegreifliches Walten und deinen wohlthätigen Segen, der zu jeder Zeit, Abends, Morgens und Mittags fortwirkt. Allgütiger! dein Erbarmen ist unaufhörlich; Allbarmherziger! deine Gnade ist unendlich, auf dich harren wir immerdar.

Ob diesem Allen werde dein Name, o König! immer gelobt, und in Ewigkeit hochgepriesen.

Alle lebendigen Wesen werden dir ewig danken, und deinen Namen in Wahrheit verehren. Du, Allmächtiger! bist unser Heil und unsere Hilfe. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Allgütiger ist dein Name, dir allein gebührt Verehrung.

Des Friedens Fülle mögest Du immerdar Israel, deinem Volke, verleihen; denn Du bist König und Herr des Friedens. O, möge es dir gefallen, zu allen Zeiten und zu jeder Stunde, dein Volk Israel mit deinem Frieden zu segnen. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du dein Volk Israel mit Frieden segnest.

Bewahre, mein Gott! meine Zunge vor Verleumdung, meine Lippen vor betrüglischen Reden; laß meinen Geist gegen meine Lästerer gelassen sein; laß mich mein ganzes Ich gegen Jeden wie Staub

הוא לרור ורור נורה לך ונספר תהלתך. על חיינו המסורים בידך ועל נשמותינו הפקודות לך. ועל נפיק שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל יום עת ערב ובקר וצהרים. הטוב כי לא כדו רחמיה והמרחם כי לא תמו חסדיך מעולם קוינו לך:

ועל כלם יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד לעולם ועד.

וכל החיים יורוך סלה ויהללו את שמך באמת האל ישועתנו ועזרתנו סלה. ברוך אתה יי הטוב שמך ולך נאה להודות: שלום רב על ישראל עמך תשים לעולם כי אתה הוא מלך ארזן לכל השלום. וטוב בעיניך לברך את עמך ישראל בכל יום עת ובכל שעה בשלומך. ברוך אתה יי המברך את עמו ישראל בשלום:

אלהי נצור לשוני מרע. ושפתי מדבר מרמה. ולמקללי נפשי תרום ונפשי כעפר לכל תהיה.

damit wir deine Vorschriften beobachten, deinen Willen vollführen und dir mit ganzem Herzen dienen, darob wir dich preisen mögen. Gebenedeiet seist Du, hochgepriesene Allmacht!

לשמור חקיה ולעשות רצונה ולעבדה בלבב שלם על שאנחנו מודים לך. ברוך אל ההודאות:

Unser Gott und Gott unserer Väter! laß aufsteigen und anlangen, auserschen und wohlgefällig, erhört und der Erinnerung würdig sein vor dir, das Andenken und die Fürsorge für uns; das Andenken unserer Väter, das Andenken des Gesalbten, Sohn David's deines Knechtes, das Andenken Jeruschalajim's deiner heiligen Stadt, und das Andenken deines ganzen Volkes, des Hauses Israel, daß es Befreiung, Heil, Gunst, Gnade Barmherzigkeit, Leben und Frieden erwirke an diesem Feste der Laubhütten. O Ewiger unser Gott! gedenke unser zum Besten, erinnere dich unser zum Segen, und verleihe uns Lebensglück. Durch die Verheißung des Heils und der Erbarmung, schone und begnadige uns, und nimm dich unserer reich an. O stehe uns bei, denn zu dir schauen unsere Blicke auf; Du bist ein allmächtiger König, huldreich und erbarmungsvoll.

O, mögen unsere Augen schauen, wie Du dich einst erbarmungsvoll nach Zion wendest! Gebenedeiet seißt Du, Ewiger! der Du einst deine Majestät wieder zurück nach Zion führtest.

Während der Vorbeter dieses מודים laut betet, wird von der Gemeinde das Untenstehende leise gebetet. *)

Wir preisen dich, denn Du bist der Ewige! unser Gott, und der Gott unserer Väter immer und ewig! Fels unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du; durch alle

אלהינו ואלהי אבותינו. יעלה ויבא ויגיע ויראה וירצה וישמע ויפקד ויזכר וזכרוננו ופקדוננו וזכרון אבותינו. וזכרון משיח בן-דוד עבדך. וזכרון ירושלים עיר קדשך. וזכרון כל-עמך בית ישראל. לפניך. לפלטה לטובה לחן ולחסד ולרחמים לחיים ולשלום ביום חג הסוכות הזה. וזכרנו יי אלהינו בו. לטובה. ופקדנו בו לברכה. והושיענו בו לחיים: ובברך ישועה ורחמים. חוס וחסנו. ורחם עלינו. והושיענו. כי אליך עינינו. כי אל מקד וחנון ורחום אתה:

ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים. ברוך אתה יי המחזיר שכינתו לציון:

מודים אנחנו לך שאתה הוא יי אלהינו ואלהי אבותינו לעולם ועד צור חיינו מגן ישענו. אתה

*) Dich preisen wir, denn Du bist der Ewige! unser Gott, und der Gott unserer Väter! Urheber aller Wesen, der uns schuf, und die ganze Schöpfung in's Dasein rief. Deinem großen und heiligen Namen sei Preis und Dank, daß Du uns Leben und Erhaltung gabst. O! laß uns ferner Leben und Erhaltung angebeihen, und sammle unsere Verstreuten in die Vorhöfe deines Heiligtums

(*) מודים אנחנו לך. שאתה הוא יי אלהינו ואלהי אבותינו. ואלהי כל בשר יוצרנו יוצר בראשית ברכות והודאות לשמך הגדול והקדוש על שהחייטנו וקיימתנו בן תחינו ותקיימנו ותאסוף גליותינו לחצרת קדשך

Schanden werden, denn wir vertrauen auf dich! Gebenedeiet seiſt Du, Ewiger! Du Stütze und Zuflucht der Frommen.

O, kehre mit Erbarmen nach Jeruſchalajim, deiner Stadt, zurück und throne daſelbſt, wie Du verheißen; erbaue ſie bald, während unſeres Daſeins zum unvergänglichen Baue, und richte in ihr ſchnell den Thron David's wieder auf. Gebenedeiet ſeiſt Du, Ewiger! der Du Jeruſchalajim erbaueſt.

Laß doch den Sprößling David's, deines Knechtes, bald wieder aufblühen; erhöhe ſeinen Glanz durch deinen Beiſtand. Ach! täglich hoffen wir auf deine Hilfe! Gebenedeiet ſeiſt Du, Ewiger! der Du laßeſt die Kraft des Heils emporblühen.

Erhöre, Ewiger, unſer Gott! unſer Flehen, ſchone uns, und erbarme dich unſer, nimm unſer Gebet mit Barmherzigkeit und mit Wohlgefallen auf. Du biſt ja der Allmächtige, der die Gebete und das Flehen vernimmt; darum laſſe uns, o König! nicht unerhört von dir zurückkehren. Ja! Du vernimmſt das Gebet deines Volkes Iſrael mit Erbarmen. Gebenedeiet ſeiſt Du, Ewiger! der Du das Gebet erhöreſt.

Ewiger, unſer Gott! zeige dich deinem Volke Iſrael und ſeinen Gebeten wohlgeſällig; führe den Gottesdienſt in dem Allerheiligſten deines Tempels wieder ein; nimm Iſrael's Opfer und ihr Flehen mit Liebe auf. O, möge dir der Dienſt deines Volkes Iſrael immer angenehm ſein.

בְּךָ בִּטְחָנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מַשְׁעָן
וּמִבְטָח לְצַדִּיקִים:

וְלִירוּשָׁלַיִם. עֵירָךְ בְּרַחֲמִים
תָּשׁוּב. וְתִשְׁכּוֹן בְּתוֹכָהּ כְּאֲשֶׁר
דִּבַּרְתָּ. וּבִנְיָה אוֹתָהּ בְּקֶרֶב בְּיָמֵינוּ
בְּגִין עוֹלָם. וְכִסֵּא דָוִד מִהֲרָה
לְתוֹכָהּ תִּכְיֶין. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ בּוֹנֵה
יְרוּשָׁלַיִם:

אֶת־צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ מִהֲרָה
תַּצְמִיחַ. וְקֶרְנוֹ תִּרְוֶם בִּישׁוּעָתְךָ.
כִּי לִישׁוּעָתְךָ קִוִּינוּ כָּל־הַיּוֹם.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִצְמִיחַ קֶרֶן יִשׁוּעָה:

שָׁמַע קוֹלָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּם
וְרַחֲמִים. וְעָלֵינוּ. וְקִבֵּל בְּרַחֲמִים
וּבְרָצוֹן אֶת־תַּפְּלָתָנוּ. כִּי אֵל
שׁוֹמֵעַ תַּפְּלוֹת וְתַחֲנוּנִים. אַתָּה.
וּמִקְפְּנִיָּה מִלִּבְנוּ. רִיקָם. אֵל־
תִּשְׁיבָנוּ. כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תַּפְּלוֹת
עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ שׁוֹמֵעַ תַּפְּלָה:

רָצָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
וּבְתַפְּלָתָם. וְהָשִׁב אֶת־הָעֲבוּרָה
לְדָבִיר בֵּיתְךָ. וְאֲשִׁי יִשְׂרָאֵל
וּתַפְּלָתָם. בְּאַהֲבָה תִקְבֵּל בְּרָצוֹן
וְתִהְיֶה לְרָצוֹן תָּמִיד. עֲבוּרַת יִשְׂרָאֵל
עַמְּךָ:

Setze uns wieder Richter ein, wie vormal, und Rathgeber, wie in der Vorzeit, entferne von uns Kummer und Seufzer, und herrsche allein über uns, o Ewiger! mit Liebe und Barmherzigkeit, damit Du uns am Gerichtstage schuldlos sprechest. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du Recht und Gerechtigkeit liebest!

¹⁾ Den Verleumdern werde keine Hoffnung, die Unheilstifter mögen wie der Augenblick vergehen und sämmtlich in ein Nichts zerfallen; den Frevelmuth erschüttere, zerknirsche, zernichte und demüthige bald, in unseren Tagen noch. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der die Feinde zerknirscht, und demüthigt den Frevelmuth.

Ueber die Gerechten und die Frommen, über die Weisen deines Volkes Israel, über den Ueberrest seiner Schriftgelehrten, über jeden tugendhaften Weltbürger und über uns lasse, Ewiger, unser Gott! deine Allbarmherzigkeit rege werden. Gib heilsamen Lohn Allen, die auf deinen Namen in Wahrheit vertrauen, und laß auch uns mit ihnen der Zukunft theilhaftig werden. Wir können nicht zu

הַשִּׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ כְּבָרְאֲשׁוֹנָה
וְיִוָּעֲצֵינוּ כְּבִתְחֻלָּה וְהָסֵר מִמֶּנּוּ
יָגוֹן וְאַנְחָה וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ אֶתָּה
יְיָ לְבָרֶךְ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים וְצַדִּיקֵנוּ
בְּמִשְׁפָּט. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ
אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט:

וּלְמַלְשִׁינִים אֶל־תְּהִי תִקְוָה.
וְכָל־עוֹשֵׂי רָשָׁעָה כָּרְגַע יֵאָבְדוּ.
וְכָל־מְהַרְהָ יִכָּרְתוּ. וְהַיּוֹדִים
מְהַרְהָ תַעֲקֹר וּתְשַׁבֵּר וּתְמַגֵּר
וּתְכַנִּיעַ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ שׁוֹבֵר אֲוִיבִים וּמַכְנִיעַ
זָרִים:

עַל הַצַּדִּיקִים וְעַל הַחֲסִידִים
וְעַל זִקְנֵי עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְעַל
פְּלִיטַת סוֹפְרֵיהֶם. וְעַל גְּרֵי הַצַּדִּיק
וְעָלֵינוּ. יְהִימוּ רַחֲמֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ.
וְתֵן שָׂכָר טוֹב לְכָל־הַבּוֹטְחִים
בְּשִׁמְךָ בְּאַמֶּת. וְשִׁים חֲדָקֵנוּ
עִמָּהֶם לְעוֹלָם. וְלֹא נִבּוֹשׁ כִּי--

¹⁾ Die Entstehung dieses Gebetes, welches eigentlich zu den 18 Segenssprüchen (שמונה עשרה) nicht gehört, fällt nach dem Talmud Berachoth (28, b) in die Zeit des Rabban Gamliel (J. d. W. 3900). Dieser Rabbi forderte die Gelehrten der Nation auf, ein Gebet zu verfassen gegen die um sich greifende Sekte der Gottesläugner, welche sich damals unter den Israeliten bildete. So entstand diese Formel erschütternder Ausbrüche, um den Verführungen jener Sekte Schranken zu setzen, und wurde von diesem Rabbi und seinem Collegium, den 18 Segenssprüchen einverleibt. (S. Maimonides Yad Hachasaka Hilchoth Tephilla, Abschnitt 2, Halacha 1.)

Vergib uns, o Vater! wir haben gesündigt; verzeihe, o König! wir haben gesrevelt; denn Du bist allvergebend, allverzeihend. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Erbarmungsvoller! der Du so oft verzeihest.

O, schaue herab auf unser Elend, führe unsere Sache, und erlöse uns bald, deines Ruhmes willen, denn Du bist ja ein mächtiger Erretter. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Jisrael's Erlöser!

Heile Du uns, Ewiger! so wird uns Heil; hilf Du uns! dann wird uns Hilfe; denn Du bist unser Ruhm! und bringe eine vollkommene Genesung über alle unsere Wunden; denn Du allein, allmächtiger König! bist ein sicherer und erbarmungsvoller Arzt. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du die Kranken deines Volkes Jisrael genesen machst.

Laß, Ewiger, unser Herr! dieses Jahr über uns segnend walten, daß auch alle Fruchtarten wohlgedeihen mögen, spende Segen über das ganze Erdreich, und laß uns deine Wohlthätigkeit in Fülle genießen. Ja, segne gegenwärtiges Jahr wie eines der glücklichsten Jahre. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du die Jahre segnest.

Laß die große Posaune zu unserer Befreiung ertönen; erhebe das Panier, die Zerstreuten zu vereinen; bringe uns aus den vier Enden der Erde zusammen. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du die Verdrängten deines Volkes Jisrael wieder vereinst.

סֶלַח לָנוּ אֲבִינוּ כִּי חָטֵאנוּ.
מַחֲלוּ לָנוּ מַלְכֵנוּ כִּי פָשַׁעְנוּ. כִּי
מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ אַתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ חֲנוּן הַמְרַבֵּה לְסִלּוּחַ:

רְאֵה בְּעֵינֵינוּ וְרִיבָה רִיבָנוּ.
וּגְאֹלֵנוּ מִהֲרָה לְמַעַן שְׂמֶךָ כִּי
גוֹאֵל חֲזָק אַתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
גֹאֵל יִשְׂרָאֵל:

רַפֵּאנוּ יְיָ וְנִרְפָּא. הוֹשִׁיעֵנו
וְנוֹשָׁעָה. כִּי תִהְיֶה לָנוּ אַתָּה. וְהַעֲלֵה
רַפּוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל--מַכּוֹתֵינוּ.
כִּי אֵל מֶלֶךְ רוֹפֵא נְאֻמָּן וְרַחֲמָן
אַתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא חוֹלֵי
עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בָּרַךְ עֲלֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת-הַשָּׁנָה
הַזֹּאת וְאֶת כָּל--מִינֵי תְבוּאָתָהּ
לְטוֹבָה. וְהָיוּ בִּרְכָה עַל פְּנֵי
הָאֲדָמָה וְשִׁבְעֵנוּ מִטוֹבָהּ וּבִרְךָ
שָׁנָתנוּ כַּשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים:

תִּקַּע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵירוּתָנוּ
וְשֹׂא נֶס לְקַבֵּץ גְּלִיּוֹתֵינוּ. וְקַבְּצֵנוּ
יַחַד מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מְקַבֵּץ נִדְחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

Du bist heilig, dein Name ist heilig, und täglich huldigen dir Heilige, Selah! — Gepriesen seist Du, Ewiger! heiliger Gott!

Du zeichnest die Menschen aus durch Verstand, und lehrest die Sterblichen Einsicht. O, daß uns von dir die Auszeichnung durch Verstand, Einsicht und Erkenntniß verliehen werde! Gepriesen seist Du, Ewiger! der Du Verstand verleihst.

Unser Vater! wende uns deiner Lehre zu, nähere uns, unser König! deinem Dienste wieder, umwandle uns durch vollkommene Buße vor dir. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! den Buße versöhnet.

(*) אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ
וְקָדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יִהְיֶה לְךָ סֵלָה.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת וּמַלְמֵד
לְאִנּוּשׁ בִּינָה. חֲנֵנוּ מֵאַתָּה דַּעַת
בִּינָה וְהַשְׂכֵּל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חוֹנֵן
הַדַּעַת:

הַשִּׁיבֵנוּ אֲבִינוּ לְתוֹרָתְךָ וְקָרְבָנוּ
מִלִּכְנוּ לַעֲבוּרָתְךָ. וְהַחֲזִירֵנוּ
בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַרוֹצֶה בְּתִשׁוּבָה:

(Der Vorbeter). Wir wollen deinen Namen hienieden heiligen, wie ihn die Engel heiligen in den Himmels-höhen; denn also ist es durch deinen Propheten offenbart worden: Und Einer rief dem Andern zu, und sprach: (Die Gemeinde.) Heilig! Heilig! Heilig ist der Ewige, der Herr der Heerschaaren; die ganze Erde ist seiner Herrlichkeit voll.

(Der Vorbeter.) Im Wechselchore rufen sie: Gebenedeiet! —

(Die Gemeinde.) Gebenedeiet sei die Herrlichkeit Gottes durch ihre Allgegenwart.

(Der Vorbeter.) In deiner heiligen Schrift wird verkündet:

(Die Gemeinde.) Der Ewige wird ewig regieren; dein Gott, o Zion! durch alle Zeitalter. — Hallelujah!

(Der Vorbeter.) Durch alle Zeitalter wollen wir deine Größe verkünden; immer und ewig wollen wir deine Heiligkeit anbeten, und dein Lob, o Gott! soll nie aus unserem Munde weichen; denn Du bist ein allmächtiger, hoher und heiliger König! Gebenedeiet seist Du, Ewiger! heiliger Gott!

(*) קָדוֹשׁ ה' לִשְׁמִי נִקְדַּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בְּעוֹלָם בְּשֵׁם
שְׁמִי קְדִישִׁים אוֹתוֹ בְּשָׁמַי מָרוֹם בְּכַתוּב עַל
יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֵל־יְהוָה וְאָמַר.
קָהַל קָדוֹשׁ וְקָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֵא
כָּל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

חֲזוֹ לַעֲמֻתָּם בָּרוּךְ יֹאמְרוּ:

קָהַל בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְקוֹמוֹ:

חֲזוֹ וּבְדַבְרֵי קִדְשֶׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר:

קָהַל יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהֶיךָ צִיּוֹן לְדֹר
וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

חֲזוֹ לְדֹר וָדֹר נִגִּיד גְּדֻלָּתְךָ וּלְנִצְחַת נִצְחִים
קִדְשָׁתְךָ נִקְדִּישׁ וְשִׁבְחָתְךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא
יָמוּשׁ לְעוֹקֶם וְעַד כִּי יֵאָל מֶלֶךְ גְּדוֹל
וְקָדוֹשׁ אַתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אחה חונן

Namen preise in Ewigkeit! — wir preisen den Unendlichen von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah.

Ewiger! öffne Du meine Lippen, damit mein Mund dein Lob verkünde.

Gebenedeiet seist Du, Ewiger! unser und unserer Väter Gott, Gott Abraham's, Gott Jizchak's und Gott Jakob's! großer, mächtiger und furchtbarer Gott! höchste Allmacht! der Du heilsame Gnaden erzeigst, Schöpfer des All's, der Du der Frömmigkeit der Urväter eingedenk bist, und einst ihren Nachkommen voll Liebe den Erlöser senden wirst, deines Namens willen! Du bist ein König, der da hilfst, beschirmt und beschützt. Gepriesen seist Du, Ewiger! Schild Abraham's!

Du, Herr! bist allgewaltig in Ewigkeit; Du belebest die Todten wieder, Du bist ein mächtiger Erretter.

Du ernährest durch deine Liebe alles Lebende, und erweckst durch deine große Barmherzigkeit die Todten; Du unterstützest die Fallenden, Du heilest die Kranken, Du befreiest die Gefesselten, und bestätigst deine treue Zusage Zenn, die im Staube schlafen. Wer, allmächtiger Gebieter! gleichet dir? wer ist dir ähnlich? O König! der Du sterben, auferstehen und Heil aufblühen lässest.

Du bist bewährt, die Todten wieder zu erwecken. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du die Todten belebest.

לְעוֹלָם וָעֶד: וְאֶנְחֵנוּ נְבָרְךָ יְיָ
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:
חֲצִי קָדִישׁ

כי שם " אקרא הבו גדל לאלהינו:

אֲדַנִּי שִׁפְתֵי תִפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתְךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל
הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא. אֵל עֲלִיוֹן. גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים. וְקָנָה הַכֹּל וְזוֹכֵר
חֲסָדֵי אֲבוֹת. וּמְבִיא גּוֹאֵל לְבָנֵי
בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מִגֵּן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִבּוֹר לְעוֹלָם אֲדַנִּי מַחֲיָה
מֵתִים וְאַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:

מְבַלְבֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מַחֲיָה
מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר
אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אַמּוֹנָתוֹ לַיֹּשְׁבֵי
עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרֹת וּמִי
דוֹמָה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמַחֲיָה
וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

וְנֶאֱמַן אַתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מַחֲיָה הַמֵּתִים:

lich loben. Groß ist Gott und hochgepriesen; unerforschlich seine Größe. Ein Menschenalter zeigt rühmend dem andern deine Werke an; sie machen deine Allmacht kund. Den Glanz, die Hoheit deiner Majestät und deine Wunderthaten will ich preisen, sie sprechen deine furchtbare Macht aus; ich will deine Herrlichkeit verkünden. Alles verbreitet den Ruf deiner großen Güte, Alles erhebt laut deine Allgerechtigkeit. Guldreich und allbarmherzig ist der Herr, langmüthig und gnadenvoll. Allen ist der Herr wohlthätig, seine Barmherzigkeit waltet ob der ganzen Schöpfung. Herr! dir danken deine Werke alle, dich preisen deine Lieblinge, besingen deines Reiches Majestät, und sprechen deiner Allmacht Lob, um deine Machtvollkommenheit den Erden söhnen zu verkünden, die Majestät und Hoheit deines Reichs. Dein Reich ist das Reich aller Ewigkeit, und deine Herrschaft währet für und für. Jeden Fallenden erhält der Herr, richtet die Gebeugten auf. Die Augen Aller blicken hoffend zu dir auf, und Du gibst ihnen Speise in der Zeit. Allmilde öffnest Du die Hand, erquickest mit Wohlthat, was da lebt. In allen seinen Wegen ist der Herr gerecht, in allen seinen Thaten gütig. Der Herr ist nahe Allen, die ihn rufen, Allen, die aufrichtig ihn anflehen. Er erfüllt der Gottesfürchtigen Verlangen, erhört ihr Gebet und steht ihnen bei. Er schücket Alle, die ihn lieben, und rottet alle Frebler aus. Das Lob des Ewigen verkünde laut mein Mund, daß jedes Geschöpf seinen heiligen

וְאֶהְלֵלָהּ שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל
 יי וּמְהִלָּל מְאֹד וּלְגִדְלָתוֹ אֵין
 חֶקֶר: דֹּר לְדֹר יִשְׁבַּח מַעֲשֵׂיךָ
 וּגְבוּרָתֶיךָ יִגִּידוּ: הֵדָר כְּבוֹד
 הוֹדֶךָ וְדְבָרֶי נִפְלְאוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה:
 וְעֲזוֹז נֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמְרוּ וּגְדִלְתֶּךָ
 אֲסַפְּרָנָה: זְכַר רַב טוֹבָךָ יִבְיְעוּ
 וְצִדְקָתֶךָ יִרְנְנוּ: חֲנוּן וְרַחוּם יי אֲרָךְ
 אֲפִים וּגְדִל־חֶסֶד: טוֹב יי לְכָל
 וְרַחֲמָיו עַל כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדֶךָ יי
 כָּל־מַעֲשֵׂיךָ וְחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה:
 כְּבוֹד מַלְכוּתֶךָ יֹאמְרוּ וּגְבוּרָתֶךָ
 יְדַבְּרוּ: לְהוֹדִיעַ לְבָנֵי הָאָדָם
 גְּבוּרוֹתָיו וְכְבוֹד הֵדָר מַלְכוּתוֹ:
 מַלְכוּתֶךָ מַלְכוּת כָּל־עוֹלָמִים
 וּמִמְשַׁלְתֶּךָ בְּכָל־דֹּר וָדָר: סוֹמֵךְ
 יי לְכָל־הַנִּפְלִיִּים וְזוֹקֵף לְכָל־
 הַכַּפּוּפִּים: עֵינֵי כָל אֱלֹהִים יִשְׁבְּרוּ
 וְאַתָּה נָתַן לָהֶם אֶת־אֲכָלָם
 בְּעֵתוֹ: פֹּתַח אֶת־יָדֶיךָ
 וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יי
 בְּכָל־הַדְּרָכָיו וְחֲסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו:
 קָרוֹב יי לְכָל־קִרְאָיו לְכָל אֲשֶׁר
 יִקְרָאָהוּ בְּאַמֶּת: רָצוֹן יִרְאִיו יַעֲשֶׂה
 וְאֶת־שׁוֹעֲתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם:
 שׁוֹמֵר יי אֶת־כָּל־אֲהָבָיו וְאֶת כָּל־
 הַרְשָׁעִים יִשְׁמִיד: תִּהְלֵת יי יְדַבֵּר־
 פִּי וַיְבָרֶךְ כָּל־בְּשָׂר שֵׁם קִדְשׁוֹ

Ewiger! ferner anrufen, und zu dir flehen, o Herr! Laß deine Borsicht leuchten über deinen Knecht, hilf mir durch deine Liebe; denn zu dir, Allgütiger! harre ich — Du gewährest mir, mein Herr und mein Gott! erhöre mein Gebet, o Ewiger! vernimm mein Flehen, schweige nicht bei meinen Thränen. Erhöre mich, Ewiger! und sei mir gnädig; Allmächtiger! sei mir ein Helfer

Stufengesang David's. Ich freue mich, wenn man zu mir spricht: Laß in des Ewigen Haus uns gehen! Entzückt bin ich ob deiner Verheißung, wie ein FINDER großer Beute. Vernimm die Stimme meines Flehens, mein König und mein Gott! wenn ich vor dir bete. Ewiger! Schon des Morgens hörst Du mein Gebet, schon des Morgens richte ich es an dich — und harre. Ich rufe dich an, auf daß Du mich erhörest; Allmächtiger! neige mir dein Ohr, vernimm meinen Vortrag. Wohl steht mein Fuß auf rechter Bahn, wenn ich in Chören den Ewigen preise.

וְאֵל יי אֶתְחַנֵּן: הָאִירָה פָּנֶיךָ עַל עֲבָדְךָ הוֹשִׁיעֵנִי בְּחַסְדְּךָ כִּי לֹךְ יי הוֹחֵלְתִּי אֹתָהּ תַעֲנֶה אֲדָנִי אֱלֹהֵי: שְׁמָעָה תִּפְלְתִּי יי וְשׁוּעָתִי הָאֲזִינָה אֵל רִמְעָתִי אֵל תִּהְרָשׁ: שְׁמַע יי וְחַנְּנִי יי הִיָּה עֹזָר לִי:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד. שְׁמַחְתִּי בְּאוֹמְרִים לִי בֵּית יי גִּלָּךְ: שָׁשׂ אֲנֹכִי עַל אֲמָרְתְּךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רַב: הִקְשִׁיבָה לְקוֹל שׁוֹעֵי מַלְכִּי וְאֱלֹהֵי כִי אֵלֶיךָ אֶתְפַּלֵּל: יי בִּקְרָתְשָׁמַע קוֹלִי בִּקְרָא אֶעֱרָךְ דָּךְ וְאַצְפָּה: אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי תַעֲנֵנִי אֵל הַט אֲזִנְךָ לִי שְׁמַע אֲמַרְתִּי: רַגְלִי עָמְדָה בְּמִישׁוֹר בְּמִקְהָלִים אֲבָרְךָ יי:

תפלת מנחה לערב יום טוב

Heil den Bewohnern deines Tempels! unaufhörlich können sie dich preisen.

Heil dem Volke, das so ganz ihm angehört! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist.

(Psf. 145.) Loblied David's. Dich, mein Gott! dich, o König! will ich erheben; will deinen Namen ewig preisen; will dich täglich beneiden, deinen Namen unaufhör-

אֲשָׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵּיתְךָ עוֹר יִהְיֶה לְלֹךְ סֶלָה:

אֲשָׁרֵי הָעַם שֶׁכָּכָה לוֹ אֲשָׁרֵי הָעַם שֵׁי אֱלֹהֵיו:

קָמָה תִּהְלָה לְדָוִד אֲרוֹמָמָךְ אֱלֹהֵי הַמֶּלֶךְ וְאַבְרָכָה שְׁמָךְ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָד־יּוֹם אֲבָרְכֶךָ

G e b e t

beim Eintritt in das Gotteshaus.

Wie lieblich sind deine Zelte, Jakob! deine Wohnungen, Israel! Und ich — in Zuversicht auf die Größe deiner Gnade — ich betrete dein Haus, bete hingestreckt in Gottesfurcht im Tempel deiner Heiligkeit. Ewiger! ich liebe deiner Wohnung Stätte, den Ort, wo deine Ehre thront. Ich bete an, ich beuge mich und kniee nieder vor dem Ewigen, meinem Schöpfer. Ich richte mein Gebet zu dir, o Ewiger! dich flehend um eine Gnadenzeit — um deine unendliche Güte. O, erhöre mich mit dem Wohlwollen deines Heils!

Ich rufe dich an, denn Du erhörest mich, Allmächtiger! Reige mir dein Ohr, vernimm mein Gebet! Ich werde einst in Unschuld dein Antlitz schauen, erwachend mich ergötzen an deinem Anblicke. Und da ich, Ewiger! auf dich vertraue, so rufe ich laut: Du bist mein Gott! Erhöre die Stimme meines Flehens, wenn ich zu dir rufe, wenn ich meine Hände aufhebe zur Halle deiner Heiligkeit. Schon flehete ich zu dir, o Ewiger, mein Gott! und Du liehest mich genesen; darum will ich dich,

A N

מה-טבו אהלִיךָ יַעֲקֹב
משכנתִיךָ יִשְׂרָאֵל: וְאֲנִי
בְּרַב חֶסֶדְךָ אָבָא בֵּיתְךָ
אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הִיכָל קֹדֶשְׁךָ
בִּירְאָתְךָ: יְיָ אֶהְבֵּתִי מֵעוֹן
בֵּיתְךָ וּמִקּוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ:
וְאֲנִי אֶשְׁתַּחֲוֶה וְאֶכְרַע
אֲבָרְכָה לִפְנֵי יְיָ עֹשִׂי: וְאֲנִי
תַּפְלִיתִי־לָךְ וַיְיָ עַתָּה רְצוֹן
אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי
בְּאַמַּת יִשְׁעֶךָ:

אֲנִי קִרְאתִיךָ כִּי תַעֲנֵנִי אֱלֹהִים.
הֵט אָזְנוֹךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי: אֲנִי
בְּצַדִּיק אֶחְזֹק פָּנֶיךָ אֶשְׁבַּע בְּהַקִּיץ
תִּמְוֹנָתְךָ: וְאֲנִי עָלֶיךָ בִּטְחֹתִי יְיָ
אִמְרָתִי אֱלֹהִי אַתָּה: שְׁמַע קוֹל
תַּחֲנוּנֵי בִשְׁוֹעֵי אֱלֹהִים בְּנֵי־יִרְיָ
אֶל־דְּבִיר קֹדֶשְׁךָ: יְיָ אֱלֹהִי שְׁוֹעֹתַי
אֱלֹהִים וְתַרְפָּאֵנִי: אֱלֹהִים יְיָ אֶקְרָא

Schemini Azereth.

Bayerische
Staatsbibliothek
MÜNCHEN

מחזור
לשמיני עצרת ולשמחת תורה
כמנהג המדינות

פולין בעהמען מעהרן ואונגארן.

GEBETE

für das

Schlußfest

und für das darauf folgende

Fest der Gorfrende.

Mit deutscher Uebersetzung und erläuternden
Anmerkungen

VON

M. I. LANDAU.

Druck und Verlag des M. I. Landau.

1847.

A 62.1099

Rosner A. Wolf

מחזור

מראשית השנה עד אחרית השנה

כמנהג המדינות

פולין בעהמען מעהרן ואונגארן.

MACHSOR.

Cyklus der Festgebete

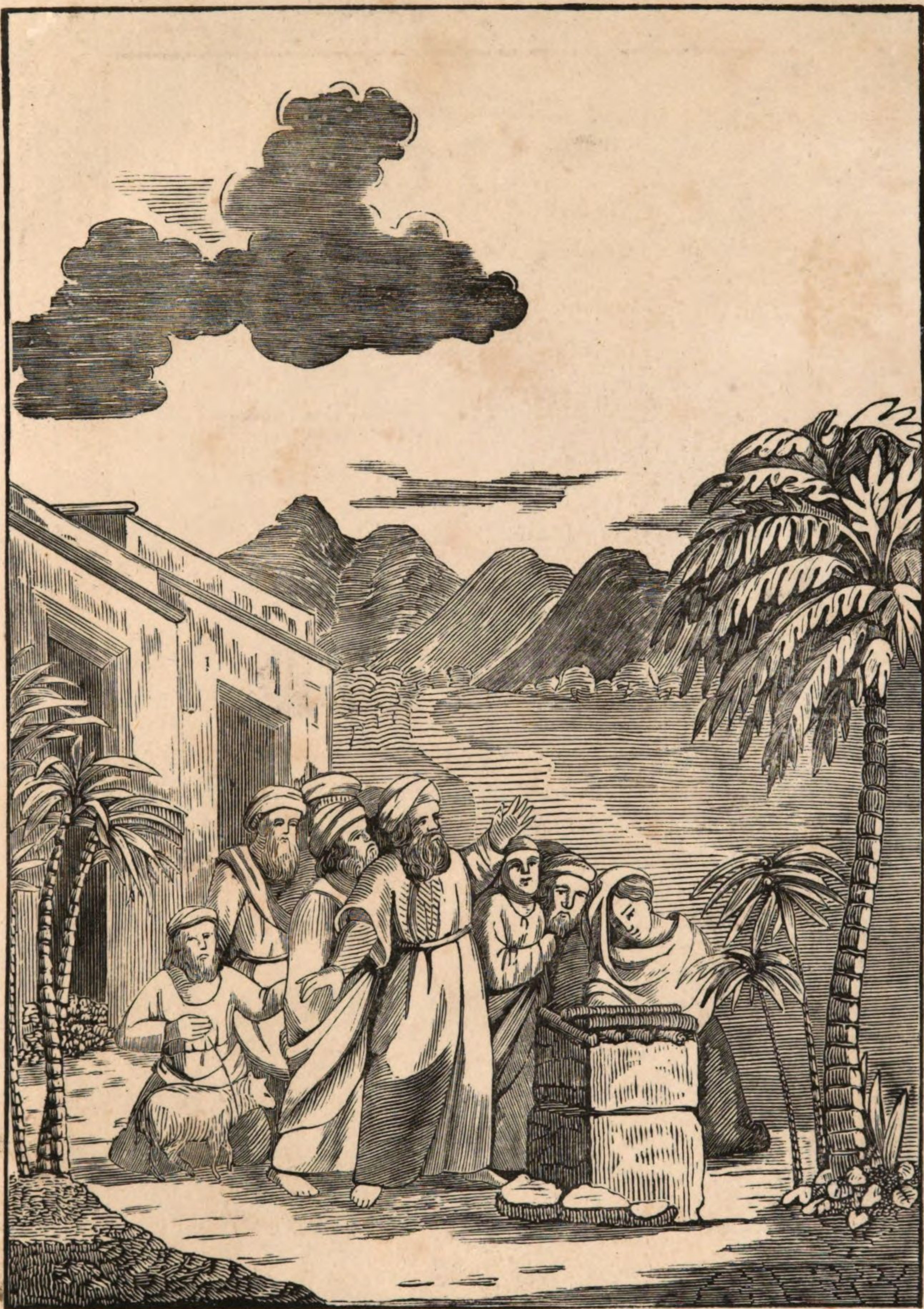
für

das ganze Jahr.

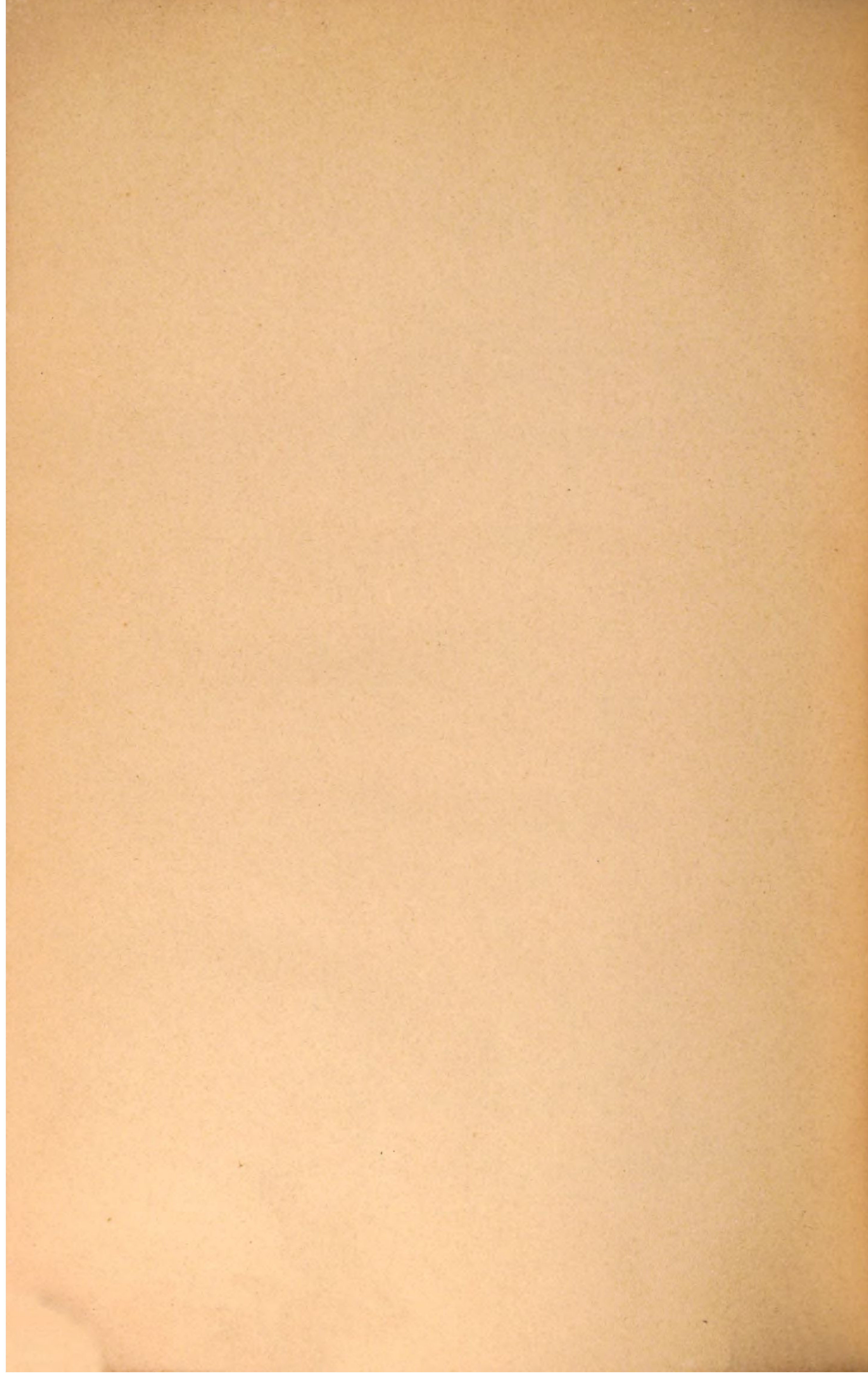
PRAG

Druck und Verlag des M. I. Landau.

1847.

והיית אך שמח. (לד צ"ו)

G. Loh.

109/4/9

Landau, Moses I.

Maʿzōr mē-rēšīt haš-sānā 'ad aḥārīt haš-šānā ke-minhāg ham-medīnōt Pōlīn
Behmen Mehrn wa-Ungarn

Bd.: [9]

Prag 1847

A.hebr. 1091 m-9

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10240923-8